

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DRAGONS OF TIRENE: BOOK TWO

COURT
OF
SECRETS
AND
FLAMES

NINA FROST

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sırlar ve ALEVLER Mahkemesi

Tirene Ejderhaları Serisi

İkinci Kitap

NINA Frost

RoseHarbor
PUBLISHING

Copyright© 2025 by RoseHarbor Publishing

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

NINA Frost TARAFINDAN YAZILAN kitaplar

Tirene [Ejderhaları Gölgele ve](#)
[Kanatlar Krallığı](#) Serisi [Sırlar ve](#)
[Alevler Sarayı](#)

Tirene Ejderhaları Serisi'nin diğer kitapları çok yakında!

İçindekiler

[Açıklama](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Sırada ne var?](#)

[Topluluğa Katıl](#)

[Teşekkür Nina Frost](#)

[Hakkında](#)

Açıklama

Ölümcül bir oyunda bir piyon. Kurallarını bilmediği bir oyun.

Bir an, Lark Axton Flighthaven'da sadece bir stajyerdir - Aclaris'in soylu kızı Tirene'den gelen kanatlı düşmanlarla savaşmak için eğitim almaktadır -Muhteşem eğitmeni Sterling ile yasak bir aşk ilişkisine girmiştir.

Sonra, en kötü ihanetlerle sarsılıyor. Şimdi, kim olduğunu bilmiyor. Ya da kime güveneceğini.

Çünkü Sterling bir uçuş eğitmeni değil. O Sterling bile değil. O bir Tirene Prensi Knox. Ve Lark'ın Tireneli olduğunu iddia eden ve ona kur yapmaya kararlı görünen ağabeyi Kral Jasper'ın emriyle Lark'ı kaçırmıştır.

Kraliyet Sarayı'nda rehin tutulan Lark, kısa süre sonra ilk nefesini vermeden önce yazılmış bir kehanetin öznesi olabileceğini fark eder. Bu onun hayatına mal olabilir. Kalbi ihanetle parçalanan ve zihni cevaplardan çok sorularla dolan Lark, çok geçmeden tehlikeli bir oyunun içine düşer.

Ama belki de en büyük tehlike Sterling'dir. Onun bir bakışı, hayatı boyunca bastırdığı ateş büyüünden daha sıcak bir yangını tutuşturabilir. İnce bir çizginin olduğu bir entrika dünyasında yakalanan

Aşk ve nefret arasında kalan Lark, geçmişinin dünyası ile geleceğinin dünyası arasında bir seçim yapmak zorundadır... Hepsini tüketmek için uyanmakta olan uğursuz, uyuyan bir kötülüğün tehdit ettiği bir gelecek.

Çok satan yazar Nina Frost, büyüleyici Tirene Ejderhaları serisinin bu çarpıcı ikinci bölümünde entrika, tutku ve aksiyonun karşı konulmaz bir karışımını sunuyor.

Birinci Bölüm

Güneş ışığı okyanusun üzerinde parıldıyor ve biz dalgaların üzerinde süzülürken masmavi suyu altın rengine boyuyor. Ne yazık ki içinde bulunduğum durum manzaranın tadını çıkarmamı engelliyor. Aile mücevherlerimde kişisel hava taşımacılığı servisim olarak hizmet veren adamı diz çöktürmeyi ne kadar istesem de, şimdi zamanı değil. Hayatım belki de büyük bir felaket, ama bunu henüz denize ölümcül bir dalışla bitirmeye hazır değilim.

Affedersiniz, aile mücevherleri mi dedim? *Kraliyet* ailesinin mücevherlerini kastetmiştim. Çünkü anlaşılan o ki, beni karşıya geçiren adam

Kollarındaki okyanus aslında bir prensdir. Ve herhangi bir prens değil. Hayır, uçuş öğretmenim ve eski sevgilim Tirene'nin veliaht prensi.

Kral Jasper'ın kardeşi.

Krallığının düşmanı.

En çılgın rüyalarımdaya bile Sterling Thorne olarak tanıdığım adamın beni

Flighthaven, bir çift kanat açarak kendisini davetsiz misafir olarak gösterecek ve ben ona yavru bir maymun gibi yapışmışken kıcımlı düşman bir krallığa çekecek.

Şimdi, Aclarian uçuş akademisindeki ilk denememi bitirmek yerine, uç cehennemin kendi kişisel versiyonumda bir grup kanatlı Tiren savaşçısı tarafından kafese kapatıldım.

Bir grup kanatlı Tiren için doğru terim "küme" midir, yoksa doğru kelime "sürü" mü? Ya da durun, belki de "sürü" en iyisidir. ile

Bulutsuz gökyüzünde süzülürken, tüyleri ikindi güneşinde parıldarken, sürü uygun görünüyor.

Rüzgâr saçlarımı karıştırıyor ve gözlerimi sıkarken ağzıma dolan bir tutamı tükürüyorum. Ziva beni kurtar, aklımı kaçırıyor olmalıyım. Odaklanmam gereken en önemli ayrıntı bu tüylü serserilerin beni kaçırıp Tirene'e götürüyor olmasıyken neden bir grup uçan asker için uygun terminolojiyi tartışıyor olabilirim ki?

Gözlerimi açtığımda, prensin muhteşem, metalik gümüş kanatları bizi soğuk havada süzerken görünüyor. Bu yolculuğun ilk bölümünde bir dizi duygu arasında gidip geldim - ihanet, şok, keder, öfke, incinme - ama şimdi sadece uyuşmuş hissediyorum.

Ben böyle iyiyim. Uyuşukluk, kaybedilen hayatlar ve kalp kırıklıkları yüzünden acı içinde boğulmaktan daha iyidir.

Uyuşukluk, kız kardeşim Leesa için endişelenmekten daha iyidir, özellikle de istenmeyen uçan yoldaşlarımdan hiçbiri onunla ilgili sorularıma cevap vermezken.

Uçuş Cenneti'ndeki uçuş biriminin üyeleri ve arkadaşlarım olan Nick ve Abel'in Tiren saldırısından kurtulup kurtulmadıkları konusunda endişelenmekten daha hafif. Ya da alikornum Zephyr'e ya da serbest bırakılan diğer tüm alikorn ve ejderhalara ne olduğunu.

Uyuşukluk kesinlikle en iyi arkadaşım Olive'in anlamsız ölümü yüzünden suçluluk duygusuna yenik düşmekten daha üstün.

Acı kalbime saplanıyor. Duyguyu bir deliğe tıkıyorum ve üstünü buzla kaplıyorum, acıyı donmuş bir göletin altındaki balık gibi hapsediyorum.

Henüz değil. Henüz bunların hiçbiriyle başa çıkamam. Eğer yaparsam, kendimi kaybederim ve bu şerefsizlerin önünde böyle bir kırılmanlık göstermeyeceğim.

Okyanusu geçmeyi bitirdiğimizde Tiren askerlerinin kanatlı *sürüsü* sessizliğini koruyor. Bu kadar yüksekte hava Nefes al. Ne kadar derin nefes alırsam alayım, sanki uzun süre suyun altında kaldıktan sonra yüzeye çıkmış gibiyim. Beni kaçırdığından beri olan her şeyi anlamlandırmaya çalışırken tek yapabildiğim Sterling'e tutunmak.

Son yirmi dört saatin ifşaatları kafamın içinde dönüp duruyor.

Aclaris'in Baş Uçuş Eğitmeni Sterling Thorne bir uçuş eğitmeni değil.
Barda Kraliyet Hanesi'nin bir prensi.

Tirene Kralı Majesteleri Jasper Barda'nın küçük kardeşi.

Hainim.

Ve ben onun...neyim? Esir mi? Mülteci mi? Ona haksızlık etmek istemem ama sanırım beni haydut bir ejderha saldırısının mahkememize verdiği zarardan sonra ortaya çıkan kaostan kurtardı.

Saatler süren sessiz uçuştan sonra, hala neler olduğuna dair bir sonuca varamadım. Sadece daha fazla soru rettim.

Bunlardan en büyüğü, *neden*?

Bir prens neden düşman bir krallığın kralına takma bir isimle kendini uçuş eğitmeni olarak tanıtsın ki? Aclaris'i gözetlemek için bir göreve mi gönderilmişti? Kral Xenon'a mı? Bana mı? Başından beri beni kaçırmayı mı planlıyordu? Eğer yleyse, neden beni haftalar önce kaçırmadı?

Beni kapıp Tirene'e onlarca kez uurabilirdi.

Duygularımı kilitleme abama rağmen, cevapsız sorular zihnimde geçit töreni yapmaya devam ederken korku omurgamdan aşağı yılan gibi szlyor. Tiren kraliyet ailesi, Aclaris'ten gelen ve büyü yapmayı, silah kullanmayı ve alikorna binmeyi öğrenmek için sadece birkaç haftası olan on dokuz yaşındaki bir ateş kullanıcısından ne isteyebilir ki? Bu fikir ne kadar zorlama görünse de, Aclarisli olmamam mümkün mü? ama Tirenese? Ve herhangi bir Tiren vatandaşı değil, bir ejderha ağırıcısı?

Flighthaven'a çağrılmadan önce, hayatımın büyük bir bölümünü annemin gözetiminde kilit altında geçirmiş bir hitim. dikkatli göz.

Bir şatoda yaşamama rağmen, annem arazide dolaşmama ya da binayı terk etmeme nadiren izin verirdi. Küçükken yaptığım ateş büyüsü ahırları ateşe verip neredeyse birini öldürdükten sonra, dehşete kapılan annem beni gözünün önünden ayırmayı reddetti. Glerimi etkisiz hale getirmek için almaya başladığım tabletlerle bile.

Bir arkadaşımın ihtiyacı olanlar için bir gıda kileri stoklamasına yardım etmek için ara sıra gizlice, gece geç saatlerde şehre yaptığım gezintiler, benim

Özgürlük.

Ta ki kız kardeşim Leesa kaybolana ve ben Flighthaven'a çağrılana kadar.

Şimdi yine bir mahkumum.

"İyi misin, Knox?"

Bronz kanatlı adam soruyu sorarken bize bakıyor.

Prens homurdanarak cevap verir. "Evet."

Altındaki bu açıdan, alt dudağının bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi gerildiğini gözden kaçırmıyorum.

Umurumda değil. Merak ettiğim şey, adamın beni ilk yakaladığında ona neden Prens Gümüş dediği idi. O zamanlar buna odaklanamayacak kadar bunalmıştım ama o zamandan beri düşünmek için fırsatlar. Krallıklar onu Prens Knox Barda olarak tanıyor, bu yüzden Gümüş'ün bir tür takma ad ya da kod adı olduğunu tahmin ediyorum. Ama merakıma rağmen sormayı reddediyorum.

O pislige, onu zerre kadar umursadığım izlenimini vermeyi reddediyorum.

Söz konusu göt herifin devasa genişlikleriyle hem muhteşem hem de dehşet verici kanatları, biz havayı güçlü itişlerle döverken bulutlardaki bir yarıktan aşağı iniyor. Onu tanıdığımı, ona güvendiğimi sanıyordum ama yer yaklaştıkça ihanetinin ezici ağırlığı da artıyor.

Beni savaşmak için eğittiğim insanlara teslim etmek için bildiğim tek vatandan kopardı.

Çünkü o da o insanlardan biri.

"Neredeyse geldik, Lark." Sanki içinde uçtuğumuz soğuk hava vücudundaki tüm sıcaklığı çekip almış gibi düz ve soğuk bir tonda konuşuyor.

Sanırım artık iş işten geçtiğine göre, rol yapmasına gerek kalmadı.

Knox'un alçalışı, bulut örtüsünün son parçasını da yararak daha önce hiç görmediğim bir avluya yaklaştığımızda yavaşlıyor.

Etrafımızı saran Tiren askerleri de inişlerini engellemek için güçlü kanatlarıyla havayı kapıyorlar.

Bakışlarım, soluk taştan uzun kavisler çizen, inanılmaz derecede uzun ve görkemli bir sarayın hatları boyunca yukarı doğru ilerliyor. Havadan bile bahçelerin muhteşem olduğunu kabul edin. Ejderha şeklinde kesilmiş çitler. Karmaşık tasarımlarla döşenmiş taş döşeli patikalar ve gökkuşağı renklerinde bir çiçek cümbüşü.

Bahçelerin içinde kuleler, Aclaris'te gördüğüm her şeyi aşan bir zarafetle gökyüzünü deliyor.

Bu sarayın şaheseri ancak havadan tam olarak takdir edilebilir.

Vatandaşların yürümek ya da at arabası kullanmak kadar uçmaya da meyilli olduğu bu topraklarda, her şey kanatlara uyum sağlamak için daha büyük ölçekte yaratılmış gibi görünüyor.

Burada her kule, kısa taş korkuluklara sahip uzun balkonlarla süslenmiş geniş pencerelere sahiptir. Kolayca takılıp düşülebilecek kadar alçak. Askerlerden biri balkona çıkıp, pencereyi kapı gibi açıp içeri koşana kadar amaçları beni şaşırtıyor.

Belli ki varışımızı bildirmek için önden koşuyor. Ama kime? Kralın kendisi mi?

Her asker yere indiğinde, omuzlarını döndürür gibi garip bir omuz silkme hareketi yapar ve kanatları gözden kaybolur.

Başım dönüyor.

Kulaklarım

çınlıyor.

Evden hiç bu kadar uzak olmamıştım. Daha önce hiç bu kadar kafam karışmamış ya da yerimden olmamıştım. Flighthaven Akademisi'ndeki ilk günümde bile.

Etrafımızı, siperlerle süslü kalın bir perde duvar sarıyor. sarayın etrafını sararak devasa yapıyı dışarıdan koruyordu.

"Tirene Kraliyet Sarayı'na hoş geldiniz. Benim... evime." Sterling beni avlunun taş döşeli zeminine bırakıyor. Bakışları üzerimde gezinirken, yüz hatları yeniden okunamaz bir maskeye dönüşmeden önce yüzünde garip bir duygu belirliyor.

Geri adım atarak geriniyorum ve saatlerce aynı pozisyonda tutulmanın verdiği gerginliği atmaya çalışıyorum. Sterling'in koyu kahverengi gözlerine daha önce olmayan sert bir parıltı giriyor.

Burada benimle olmak yerine başka bir yerde olmayı tercih edeceği açık olmasına rağmen, hâlâ o kadar çekici ki çıldırtıcı. Uzun boylu, geniş-

omuzlu ve kaslı, vücudunu baştan çıkarıcı bir hale getirmiş
Yıllar süren eğitim ve dövüş sayesinde bir silah. Deri bir kravat, kalın siyah saçlarının çoğunu yüzünden uzaklaştırıyor ve kaçan bir tutamın yüksek elmacık kemiğinin zengin bronz tenini öpmesine izin veriyor. Bir gün boyunca
Kirli sakal yüzünün alt yarısını kaplıyor ve yontulmuş çene hattında bir yol açan yara izini neredeyse gizliyor.

Tüm bu özellikler birleşince ortaya sert ve tehlikeli güzellikte bir adam çıktı. İhanetinin ona olan ilgimi yok ettiğini söyleyebilmeyi isterdim ama bu yalan olurdu.

Göz kırpıyorum ve gümüşü kanatları kayboluyor. Tıpkı diğer Tirenli gibi onları da büyümüş.

Bu sıradan sihir gösterisi içime hızlı bir tekme gibi indi. Bu adama bedenim ve kalbimle nasıl güvendiğimi hatırlattı.
O beni kandırırken.

Birlikte geçirdiğimiz zaman ve samimi anlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ben bir görevdim. Daha fazlası değil.

Kalbim kırılıyor ve beni boğmakla tehdit eden ıstırapı bir kutuya tıkıp kilitliyorum. İçimdeki korkunç sızı
Göğüs kafesim beni bilinmeyen bir kaderin korkusundan daha fazla etkisiz hale getiriyor. Zeki kalmam gerekiyor ama aklımı korumak imkansız bir görev.

Beni boğmaya çalışan çirkin duyguların karmakarışık karmaşasıyla. "Seni gerçekten hiç tanımadım," diye mırıldandım.

Yüzünde pişmanlığı andıran bir şey yanıp sönüyor. Titreme o kadar hızlı kayboluyor ki hayal ettiğime eminim. Kısa, kumral saçlı ve yumuşak kahverengi gözlü, uzun boylu, zayıf bir adam giderek büyüyen Tiren asker grubuna katılırken kaşları çatılıyor. Bizimle buluşmak için saraydan çıkan askerlerin çoğu gibi bir tabard giymiyor.

Birlikte uçtuğumuz askerler gibi giyinmiş.

Sterling'in -hayır, *Knox'un*- gözleri parlıyor. Adamın kollarını sıkmak için uzandığında omuzları gevşer. "Blair Jameson, seni görmek güzel."

Sarılmanın erkek versiyonu olarak birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar.
"Geri dönmene sevindim," Blair bana temkinli bir bakış attı ve dikkatini prene çevirir, "Majesteleri."

Sterling elini sallıyor ve kaşlarını çatıyor. "Formaliteleri bırak. Mahkemede değiliz."

"Yokluğunda unvanı kaçırmamışsın gibi davranma," diye başka bir ses arkamdan bir yerlerden sesleniyor. "Aclaris'te geçirdiğin süre boyunca sıradan bir insan olmak nasıl bir duyguydu?"

Konuşmacıya doğru yarım döndüm. Buraya gelirken, geniş omuzlu, delici mavi gözlü ve kırmızı saçlı adamın kahverengi saçları deri bir kordonla arkadan bağlanmış Agnar Kerrin. Savaşta yara bere içinde kalmış yakışıklı yüzünde belli belirsiz çiller var.

Onunla daha önce hiç tanışmamış olmama rağmen, bana tanıdık gelen bir yanı var.

Üç adam da farklı derecelerde endişeyle beni izliyor, ama dağılmamı bekliyorlarsa, ayakta durmaya hazırlansalar iyi olur. Bütün gün orada. Omuzlarımı dikleştiriyorum. Hiçbir şekilde sinmeyeceğim ya da onlara ne kadar sarsıldığımı göstermeyeceğim.

Sterling'in çenesi esniyor. "Bu... farklıydı. Bir uçuş eğitmeni olmak ve bunu sağlamanın ötesinde hiçbir sorumluluğu olmamak zaman zaman ferahlatıcıydı.

ancak yetkin Aclarianlar eğitimden sağ çıkabildi."

Gözlerim kısıldı. *Zar zor yetkin* mi? Ne ahmak ama.

Dişlerimi gıcırdatarak adamlardan uzaklaşıyorum ve şöyle diyorum aptalca bir şey yapmak yerine mimariyi inceleyin. Kuleler, sağlamlıklarına meydan okuyan bir zarafetle yükseliyor ve zarif

kuleler. Tirene tarihinin sahnelerini tasvir eden karmaşık oymalar, efsaneleri taşa kazınmış pencere ve kapıları süslemektedir.

Yaklaşıyorum. Oymalar bir hikaye anlatıyor. Bir sahnede, bir ejderha ve ateşli kanatları olan muhteşem bir kuş yan yana bir savaşta dövüşüyor.

Nasırlı parmaklar kolumu okşuyor. Sterling'in yanımda durduğunu görmek için sıçradım.

Sahnede başını sallıyor. "Efsaneye göre anka kuşları yaşamış en güçlü yaratıklarmış. Tanrılar dışında tabii ki."

Onun küstahlığı karşısında kanım kaynıyor ve sağduyumu pişiriyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bana yalan söylüyorsun, ihanet ediyorsun, beni kaçıırıyorsun ve beni düşman bir krallığa götürüyorsun ve ciddi ciddi Orada durup hiçbir şey olmamış gibi bana tarih dersi mi vereceksin?"

Arkamızda, arkadaşlarından biri kahkahasını gizlemeye çalışır gibi öksürüyor.

Sterling benim çıkışıma görmezden geliyor ve doğaçlama konuşmasına devam ediyor.

Ders. "Anka kuşları kutsaldı. O kadar saygı görürlerdi ki

ölümle cezalandırılabilir bir suçtu. Tanrılar her zaman aynı fikirde olmasalar da bu konuda hemfikirdirler."

Oymaları inceliyorum, kendime rağmen ilgimi çekiyor. Yaklaşan botların takırtısı incelememi yarıda kesiyor ve bana içinde bulunduğum durumu hatırlatıyor. Buz damarlarımı donduruyor.

Bana ne olacak? Leesa'ya? Kız kardeşim burada mı yoksa bu da beni hızada tutmak için başka bir yalan mıydı?

Bu tuhaf şehirde, her şey kanatları olanlar için üretilmiştir. Geniş caddeler, yüksek çatı hatları ve çok az sayıda dış zemin kat Kapılar. Kaçış yolları olmamasına rağmen duvarlar bile ruhani bir niteliğe sahip. Tekrar yakalanmadan önce onları asla aşamazdım.

Kanatlı Tirenilerden kaçma umudum yok. Hazır değilim Bir kaçış yolu bulsam bile nereye gideceğimi bildiğimden değil. Kral Xenon beni istediği sürece, Aclaris'te hiçbir yerin güvenli olduğundan emin değilim.

Flighthaven kesinlikle olmaz ve Axton Kalesi de annem bana ihanet etmemiş olsaydı bile söz konusu olamazdı.

Gidecek hiçbir yerim yokken burada kalamam. Gitsen bile, Tirene muhtemelen gizemli geçmişimin cevaplarını elinde tutuyor. Eğer ben de kaçarsam

Yakında biyolojik ailem ve mirasım hakkında daha fazla şey öğrenmek için tek şansımı heba edebilirim.

Bu gerçek, heyecan ve korkudan oluşan ikili dalgaların üzerime çökmesine neden oluyor.

Kısa kumral saçlı, dağ gibi bir adam, her biri dört ejderha işlemeli bir tabard taşıyan zırhlı muhafızlardan oluşan bir grubun başında yaklaşıyor. Tüm yapabildiğim bu.

Grup yaklaşır ve Agnar ile Blair geri çekilir.

Tabard giyen muhafızlar etrafımızı sararak etten ve kastan bir duvar oluşturuyor.

"Kral onun derhal kendisine getirilmesini emretti, Prens Knox."

Muhtemelen liderleri olan heybetli adam kaşlarını çatarak

Prens. Canlı mavi gözlerinin arasına oyulmuş kalıcı oluklardan, ters ters bakmanın her zamanki ifadesi olduğu anlaşıyor.

Knox rahatsız olmadan, onaylarcasına çenesini eğiyor. "Elbette, Hyde."

İki adam üst kollarımdan tutup başka bir şey söylemeden beni saraya giden yola doğru yürütmeden önce üzerimde silah arıyor.

Tökezlememeye çalışarak, ani koşuşturmaya ayak uydurmak için ayaklarımı yeterince hızlı hareket ettirmeyi başarıyorum.

Knox'un kollarında bu garip yeni yere uçmak Yeterince aşağılayıcı ama en azından onu tanıyorum. Ben daha az heyecanlıyım

Yüzleri kasklarının altında saklı olan bu yabancıların beni bir bez bebek gibi sürüklemelerini.

Prens benim adıma araya girmek ya da herhangi bir açıklama yapmak yerine sessizce önümüzde yürüyor. Hâlâ üzerinde

Flighthaven Akademisi kıyafetiyle en az benim kadar dikkat çekiyor.

İhanetle parçalanmış bir kalp ve cevaplanmamış sorularla dolu bir zihinle Tirene Prensi Knox'u düşmanın inine kadar takip ediyorum.

Muhafızlar beni izleyici kalabalığının arasından geçirirken kollarımdaki kavramalar inatçı. "Kim bu insanlar?" Belki tek bir cevap bile içimde yükselen asidi bastırmaya yardımcı olabilirdi. mide.

"Krallığın tebaası." Knox'un duruşu rahat, etrafı muhafızlarla çevrili bir şekilde adeta süzülerek ilerliyor. Etrafımızdaki insanlar için bir performans mı sergiliyor, yoksa gerçekten bu kadar rahat mı?

"Yabancılar alışık değiller."

Yabancılar.

Bu kelime kulaklarımda çınlıyor. Şu andan itibaren, hangi krallıkta olursam olayım bir yabancıyım.

"Ayaklarımın yere değmesine izin verirsiniz kendi başıma yürüyebilirim." I

cılalı siyah basamakları çıkarken kolumu kurtarmaya çalışıyorum ama bedenlerin baskısı hareket etmemi zorlaştırıyor. "Bu gerçekten-"

Merdivenlerin başında donup kaldım.

Yanımdaki askerler kollarımı tutmaya devam ederken duruyorlar. Bakışlarım saray kapılarının iki yanında iki muhafız olduğunu sandığım şekillere takılıyor.

Asit boğazımı yakıyor. Belki de bir zamanlar muhafızlardı. Kahretsin, Tirence olup olmadıklarını bile söyleyemiyorum. Bu değil.

Önemli.

Önemli olan iki adamın ölmüş olması, çıplak göğüslerinin şişteki domuzlar gibi saray duvarından çıkan çivilere saplanmış olması.

Derin bir nefes çekerek ağızımdan kusmak üzere olan safrayı yutuyorum. "Neden?"

Fısıltıyla sorduğum soru üzerine Knox bana doğru bakıyor, yüzündeki ifadesizlik hiçbir şey ele vermiyor. Sanki çivilere saplanmış, başları ayaklarının altında biriken kurumuş kana doğru sonsuza dek eğilmiş çıplak adamlar günlük bir olaymış gibi. "Bir süredir eve gitmedim. Ama tahmin etmem gerekirse, kralın hoşuna gitmediler."

Kralın hoşuna gitmedi mi? Bunu nasıl böyle havadan sudan bir şekilde, sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi söyleyebilir?

Daha önemli bir soru... Ne tür bir hükümdar insanları öldürür ve onları tüm sarayın görmesi için teşhir eder? Ve ne olabilir onu *hoşnut* etmeyecek bir şey yapmış olabilirler mi? Vatan hainliği mi? Ya da sadece onunla aynı fikirde olmamak? Ona yanlış şekilde mi baktılar? Hapşirmek?

Başka kimse bir açıklama yapmıyor ve muhafızlar beni mermer zeminde sürüklerken elleri üzerimde sıkılaşıyor. Bir dizi süslü oymalı, büyük boy ahşap kapıya ulaştığımızda, kapılar açılıyor ve beni eşikten çekiyorlar.

Kalbim hızla çarpıyor ve tanımadığım yüzler birbirine karışıyor. Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Yapamıyorum-

Kendini toparla.

Bir karşılama partisi beklemesem de, hoşuna gitmediği için insanları öldürten acımasız bir kralla yüzleşmeye hiç hazır değildim.

Ama hazırlanmam gerek. Elimden gelenin en iyisini yapmalı ve korkumu o kadar derine gömmeliyim ki kimse korktuğumu anlamasın.

Flighthaven'da öğrendiğim bir ders varsa, o da zayıflık göstermenin bir hata olduğudur. Bu dünyada çok fazla insan, sadece kendilerini daha iyi hissetmek için kendilerinden daha az güçlü ya da kuvvetli olanları ezmekten zevk alıyor kendileri hakkında.

Öte yandan, bazıları bunu sadece sadist sik kafalı oldukları için yapıyor.

Gökyüzü savaşları ve ejderha avlarının renkli fresklerinin tonozlu tavanları süslediği büyük salonda ilerlerken ağızımı açmamak için elimden geleni yapıyorum ama bu çok zor. Sarayın içi

Büyük salonun iki yanında, her biri yüzlerce kişilik ziyafetlere ev sahipliği yapabilecek iki muazzam salon açılır. Ud ve flütlerin tatlı armoniler oluşturduğu ozan galerisinden yankılanan müzik, saray duvarlarının hemen dışındaki dehşet verici manzarayla tam bir tezat oluşturuyor.

İki refakatçim sarsılarak durdu, beni serbest bıraktı ve kendimi yakalamadan önce tökezlememe neden oldu.

Knox'un Hyde olarak adlandırdığı muhafız alçak sesle eğilir. "Majesteleri, Barda Hanesi'nin Kralı Jasper, Adının Birincisi, Tiren Halkı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İkinci Bölüm

Knox'unkine benzeyen ama çok farklı olan derin kahverengi gözler benimkilerle buluşuyor ve ürperme dürtümle savaşıyorum. Ne yapacağım?

Yay mı?

Bir mahkum için eğilmek geleneksel bir mahkeme adabı mıdır? Çünkü aslında ben buyum.

Nefes almaya bile cesaret edemeden, bir saygı jestiyle bakışlarımı indiriyor ve annemin bana daha önce öğrettiği gibi reverans yapıyorum

Aclarian kraliyet ailesi. Bu adam benim kralım olmayabilir ama krallığındaki belirsiz kalışımı, saçma sapan davranışlarla onu kızdırarak başlatacağım. Bu kralı kızdırmanın nereye varacağını gördüm. İnsanlar.

Ayağa kalktığımda, onu işlenmemiş bir mücevheri değerlendiren bir kuyumcu gibi beni incelerken buluyorum. "Savurgan kız geri döndü."

Savurgan kız mı? Bu ne anlama geliyor? Ve bu bir yanıt gerektiriyor mu? Dilimin ucunda bir düzine soru dolaşsa da sormaya, hatta izin almadan konuşmaya cesaret edemiyorum.

Kral beni değerlendirmeye devam ediyor ve onu kardeşiyle kıyaslamaktan kendimi alamıyorum.

Kaslı, uzun boylu - Knox kadar uzun olmasa da - ve iyi giyimli; beyaz gömleği, siyah pantolonu ve parlak siyah çizmeleri içinde yansımamı görebiliyorum. Başında yakut kakmalı süslü bir altın taç, altında kıvrılan koyu çikolata renginde zengin kahverengi saçlar.

Kral da kardeşi gibi çekici bir adam ama ağzının ve gözlerinin etrafındaki sürekli gerginlik yüz hatlarını sertleştiriyor ve ona Knox'tan daha soğuk bir hava veriyor. Omurgamdan aşağı süzülen ürperti, Kral Jasper'la ilk karşılaşmamızda kardeşiyle yaptığım gibi tartışsam işlerin benim için iyi bitmeyeceğini düşündürüyor.

Bu adamla ilgili her şey -tüm bu durum- büyük *D* ile *Tehlike* diye bağırsa da, onun karşısında olduğum yere çakılıp kalıyorum.

Ağız, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Tirene'e hoş geldin, Lark Axton. Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Korkumu bastırırken ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Muhtemelen dışarıdaki adamları merak ediyorsunuzdur." Bir soru değil, bir ifade.

Bir cevap bekliyor mu? Konuşursam onu kızdırır mıyım?

Nasıl karşılık vereceğime dair bir ipucu bulmaya çalışırken bakışlarım Knox'a kayıyor ama duygudan yoksun yüzü hiçbir rehberlik sunmuyor. Eğer onu tekmeleyerek paçayı kurtarabileceğimi düşünseydim

ama kralın bunu hoş karşılamayacağından eminim.

Bunun yerine bir tırnağımı çekiştirmeye başlıyorum, sonra gergin tikim kralın dikkatini çekince donup kalıyorum. "I..."

Kral Jasper kıkırdar. "Korkmanıza gerek yok. Özgürce konuşabilirsiniz."

Korkmama gerek olmadığına dair güvence vermesi, endişeli olduğumda birinin bana sakın olmamı söylemesi kadar işe yarıyor. Yani temel olarak, hiç de değil.

Yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirerek başımı sallıyorum.

"Merak ediyorum, Majesteleri."

Dehşete düşmek daha doğru ama bunu söyleyecek kadar aceleci değilim. yüksek sesle.

"Cezalarının alışılmadık olduğundan emin olabilirsiniz." Tepkimi ölçüyormuş gibi bakışlarını üzerime diyor. "Bana getirildi İnsanları bana karşı kışkırtmaya çalıştıklarına dikkatinizi çekerim ki bu da hoş göremeyeceğim bir şeydir. Her ne kadar bu tür davranışlardan hoşlanmasam da

aşırı eylemler, örnek teşkil etmeleri gerekiyordu. Tirene'nin iyiliği her şeyden önce gelir."

Oda sessizliğini koruyor, sanki kimse konuşmayı bırakın nefes almaya bile cesaret edemiyor. Tekrar ediyorum, kralın bir cevaba ihtiyacı olduğundan emin değilim.

Ben karar veremedim, saçına ve sakalına aklar düşmüş, babam yaşında bir muhafıza başıyla işaret ediyor. "Zale, Leydi Lark'a dinlenebileceği odasına kadar eşlik et." Kral Jasper son bir kez göz ucuyla muayene ediyor ve ben de onun incelemesi karşısında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Sanırım bugünlük yeterince heyecan yaşadım."

Kalabalığın içinde Zale'yi takip ederken kralın bakışlarını üzerimde hissetsem de bir anda kovuluyorum.

Sarayın geniş koridorlarında dolaşırken yapının muazzamlığının son derece farkındayım. Her adım mermer zeminde yankılanıyor ve içinde bulunduğum koşulların gerçeküstü doğasını pekiştiriyor. "Odalarınız rahatınız için hazırlandı." Zale bana bir Hafifçe eğildi, gözlerinde gerçek bir nezaket vardı. "Majesteleri bu konuda ısrar ediyor."

Konfor şu anda endişelerimin en küçüğü gibi görünüyor, ancak fikrimi söylemeye cesaret edemiyorum.

Bir dizi süslü çift kapıya ulaşıyoruz ve Zale kapıları iterek açıyor. "Akşam yemeğiniz daha sonra teslim edilecek. İhtiyacınız olursa Bu arada bir şey olursa bize haber verin. Biz buralarda olacağız."

Odanın içine girdiğimde Zale'in yanında başka bir muhafızın durduğunu fark ediyorum.

Kapılar kapanırken, enfes süiti içime çekiyorum ve süitin büyüklüğü beni cüceleştiriyor.

Oturma odası, devasa masası ve alçak sırtlı kanepeleriyle rahatça bir ziyafete ev sahipliği yapabilir.

Hiç şüphesiz her zamanki sakinlerin kanatlarına hitap etmek için.

Her şey çok saçma bir şekilde büyük, yine de bunun arkasındaki gerekliliği anlıyorum.

Burada, Tirene sarayında, mobilyalar boydan daha fazlasına uyum sağlamalıdır. Kanatlar da en az diğer uzuvlar kadar bu insanların bir parçasıdır.

Yine de bir şekilde onları yok edebiliyorlar.

O kadar büyük bir yatak odasının uzak tarafındaki kapıya geçiyorum ki

Bir düzine insan için rahatlıkla yatakhane görevi görebilir. Elim tereddüt ediyor

ve kendimi daha da küçük hissetmemi sağlamak için tasarlanmış başka bir görkemli alan bekliyorum.

Yine de hiçbir şey beni gözlerimle buluşan manzaraya hazırlayamazdı.

Banyo odasının ortasında iki yetişkin alikornun sığabileceği kadar geniş bir küvet bulunuyor.

Porselenler kristal lambaların ışıltısı altında parıldıyor ve buranın olağanüstü savurganlığını bir kez daha hatırlatıyor. Bir an için, kendime rahat bir banyo hayal etme lüksünü tanıyorum. derinliklerinde.

Sırtımdaki keskin bir ağrı dikkatimi dağıtıyor. nefesimi çalıyor. Bu çok garip. Flighthaven'dan ayrılmadan önce de bir ya da iki kez aynı yerin acıdığını hatırlıyorum. Belki de eğitim sırasında ve sonra da duruşma karmaşası sırasında burkmuşumdur. Farkına bile varmadan yanlış yöne bükmüş olabilirim.

Bir patates çuvalı gibi iki krallık ve bir okyanus boyunca taşınmak da kesinlikle yardımcı olmadı.

Banyo odasının kapısının serin tahtasına yaslandım. gözlerimi kapatıp uzun ve sakin bir nefes alıyorum. Acı hafiflese de zihnim, her biri egemenlik için yarışan düşünce ve duygulardan oluşan bir fırtına olarak kalıyor.

Korku, üzüntü, ihanet, öfke ve hatta sağlıklı bir dozda Merak duygusu, onları zar zor ayırt edene kadar birbirine karışıyor. Gözlerimi açıyorum ve birkaç deneme adımı atıyorum.

Eğer burası benim mahallesemse, her santimini öğreneceğim.

Başlığı akıcı desenlerle oyulmuş süslü yataktan başlayarak her bir mobilya parçasını inceliyorum.

Lüks halılar adımlarımı yumuşatıyor. Soluk meşe ve dişbudak gardıroplar boyalı duvarlara karşı duruyor, yüzeyleri pürüzsüz ve serin parmak uçlarımin altında. İhtişamın içinde, tamamen farklı bir şey arıyorum. Potansiyel silahlar. Ağır bir şamdan, kırık bir vazonun sivri kenarı, hatta aynadan bir parça bile amacıma hizmet ediyor.

Pencereleri çerçeveleyen uzun, ipek perdelere bakıyorum. Belki de bunlar bağ ya da geçici bir ip olarak kullanılabilir. Kontrol yanılması için güçlendirmek için küçük de olsa seçeneklere ihtiyacım var.

Bir de duvarların kendisi var. Kalınlar, muhtemelen Hem hava koşullarına hem de gizli dinlemelere karşı yalıtılmıştı ama annemin kraliyet hilelerine dair fısıltıyla yaptığı uyarıları hatırlıyorum. Krallar ve soylular, üzerlerindeki gözlerden habersiz piyonlarla güç oyunları oynarlar.

Odaları gözetleme deliği ya da gizli kapı izi var mı diye araştırıyorum. Ellerimi taşın dikişleri boyunca gezdirerek, kulağımı soğuk sıvaya dayayıp bir casus yuvasını ele verebilecek o belirgin boşluğu dinliyorum.

Aramamdan bir şey çıkmadı.

Kapıya yaklaştığımda, boğuk sesler ahşabın içinden geliyor. Dışarıda biri pusuya yatmış, girmek için izin istiyor. I Bu kadar zenginliğin arasında basit ve taşralı hissettiren tünığimi düzelttim ve ziyaretçimi bekledim.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve sanki onu içeri davet etmemi bekliyormuş gibi orada duruyor, elinde kapalı bir tabak ve şarap olduğu anlaşılan bir kadeh bulunan bir tepsi tutuyor.

Kraliyet Tirene kıyafetleri içinde ihanetin vücut bulmuş hali. Knox.

Sterling değil, Barda Hanesi'nden Prens Knox.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, görünüşüme biraz daha özen göstermediğim için kendimi tekmelemek istiyorum.

Kes şunu. Onu etkilemeye gerek yok. Seni çıplak gördü. Zaten seni umursamıyor. Hepsi bir numaraydı.

Küçük moral konuşmamı bitirdikten sonra bakışlarıyla buluşuyorum.

"Eee? Çıkar ağzındaki baklayı.

Belli ki bir şey söylemek istiyorsun."

Sessizlik.

Yere indiğimizden beri ilk kez, sözlerim karşısında gerçekten şaşırmış görünüyor. Dudaklarını sert bir çizgiyle birbirine bastırmadan önce alt dudağı seğıiriyor.

Tirene'nin prensine kızmamam gerektiğini biliyorum, özellikle de Kardeşinin, buna cüret eden herkesi infaz etme isteğine tanık olmak

Kraliyet ailesini geçmek. Ama incindim, kızgınım ve korkuyorum. talihsiz Flighthaven davasının bana hediye ettiği kayıpları, kaosu ve ifşaatları sindirmek için çok az zamanım oldu. Arkadaşımdın haydut bir ejderha tarafından kızartılması. Ster...Knox'un beni kaçırmaması. Kendim için kurduğum yeni hayatı kaybetmek. Krala karşı gelenleri asmanın sıradan olduğu yabancı bir krallıkta esir tutulmak.

Bu çok fazla.

Knox hiçbir şey söylemiyor. Sadece orada durmaya devam ediyor, çözemediğim bir ifadeyle bana bakıyor. Acıma, belki?

Öfkem alevlendi. "Eğer sadece bakacaksan ve söylemeyeceksen Her neyse, belki bu hoş karşılaşmaya daha sonra devam edebiliriz. Gerçekten biraz dinlenmek istiyorum."

"Benden nefret etmek için her türlü sebebin var." Odaya giriyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve tepsiyi koltuklardan birinin yanındaki alçak masaya koyuyor. "Ama anlamalısın, emir altındaydım-"

"Emirler mi?" Aramızdaki mesafeyi kapatırken öfkem zirve yapıyor. "Bunun hilekârlığını haklı çıkardığını mı düşünüyorsun? Güvenimi kazanmak için yaptığın onca şeyden sonra?"

Onunla yattım.

Sevgili tanrılar, ne kadar aptal olabilirim? O kadar aç mıydım Sevgi mi? Benden açıkça nefret ederken arkadaşım olmuştu. -sevgilim- birkaç hafta içinde. Ve ben bütün bu maskaralığa kandım.

Sert.

Bana dokunacakmış gibi uzanıyor, sonra elini bırakıyor. "Yetiştirilme tarzınla ilgili paylaştıklarından sonra düşündüm ki-"

"Ne?" Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "Minnettar olacağımı mı? Bunun bir tür kurtuluş olduğunu mu?"

"Öyle değil mi?" Sesinde çaresizlikle hüznün birbirine karışıyor. "Burası senin vatanın, Lark. Senin gerçek evin. Seni büyüten ve kilit altında tutan o kadın-"

"Durun! Gerçekten söylediğin her şeye inanmamı mı bekliyorsun? Beni kullandın. Bana ihanet ettin. Ve sen beni sevmedin bile. Flighthaven'a geldim, bu yüzden değerli emirlerinizi yerine getirerek bana iyilik yapmış gibi davranmayın."

Boğazı yutkunmak için çalışıyor. "Haklısın. Seni kullandım. Görevim güvenini kazanmak, senin hakkında ne öğrenebileceğimi ve seni buraya getirdim."

Zaten şüpheleniyordum ama itirafı yine de canımı yaktı. "Tebrik ederim. Görev tamamlandı."

Knox sesimdeki tedirginliği fark ettiyse de belli etmiyor. "O kadar basit değil. Bana tokat attığın o ilk günden beri ilgimi çekiyorsun. Her şeye rağmen, kendimi seninle olmak isterken buldum. seninle vakit geçirmek. Seninle konuşmak için. Seni güldürmek için. Düğmelerine basmak için." İcini çekti. "Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Birlikte antrenman yaptıkça, sen kendin hakkında daha çok şey paylaştıkça, her şey daha da gerçek oldu."

"Gerçek mi?" Ciddi mi bu? "Aramızdaki her şey gerçekmiş gibi davranmaya çalışma. Beni gerçekten önemseydiğini. Sana inandığım için aptalın tekiydim ama merak etme. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Her kelimedede bir adım daha yaklaşıyor, o aldatıcı dudakların acıyla gerilmesini izliyorum. O lanet, pürüzsüz konuşan, öpülesi ağız benim çöküşüme yol açtı. Bu sefer onun oyununa gelmeyeceğim. Çünkü bunun ne olduğunu biliyorum.

Öfke içimi yakıyor, damarlarımı ısıtıyor ve üzüntü ile korkuyu bastırıyor.

Kalçamdaki kılıca uzanıyorum ama orada olmadığını hatırlıyorum. Tirene'ye vardığımda muhafızlar silahlarıma el koydu.

"İşte." Yanındaki kılıcı kınından çıkarıp incelemesi için havaya kaldırdı ve dudaklarını bir sırtış kapladı. "Bunu isteyebileceğini düşündüm."

Kısa ve zarif olan bu kılıç, Flighthaven'da aldığım standart silahlara hiç benzemiyor. Kötü çelik bıçak ışıktaki parlıyor ama dikkatimi çeken metalin içine gömülü karmaşık tasarımlar.

"Bana bir kılıç mı veriyorsun?" Dudağımı çiğniyorum.

"Neden?" Omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Muhafızlar silahlarımı aldı. Silah bulundurmama izin verilmediğini düşündüm."

"Muhtemelen değilsin." Kılıcı bana vermeden önce uzun bir süre beni süzdü. "Her ne kadar sen benim her türlü

bir pislik, savunmasız kalmanı istemiyorum." Kaşımı kaldırdığımda gülüyor. "Sihrin olduğunu biliyorum ama..."

"Yani bu kadar mı? Savunmasız kalmayayım diye bana iyi niyetinden dolayı bir kılıç mı veriyorsun?"

Sanki sözlerimi değerlendiriyormuş gibi başını eğiyor. "Bu her şeyi özetliyor. Sıradan bir kılıç değil ama. Bu büyükanneme aitti."

Boğazımda oluşan düğümü yutarak elimi silaha uzattım. Şimdi duygusallaşmanın sırası değil.

Yarım sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşerek düz beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. "Sadece lütfen dersin."

"Sana yalvarmayacağım."

"Hmm." Koyu kahverengi gözleri muziplikle parlıyor. "Bana yalvarırken aldırıyor gibiydin-"

"Tamam." *Kibirli piç*. "Lütfen." Kelime ağzımı kül gibi kaplıyor.

Silahı ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "İçinden geldiği gibi söyle."

Gözlerimi kısarak ona doğru yürüdüm. "Senin oyunların için zamanım yok."

"İşte burada yanılıyorsunuz Düşes." Kaşlarını çattı. "Bütün gece bizim."

Bu ima karşısında yüzüm ısınsa da, önümüzdeki birkaç saati başka türlü geçirebileceğimizi düşünmeyi reddediyorum. "Ver şu lanet kılıcı bana."

Gözlerini devirirkenki vahşiliğine bakılırsa, hâlâ kafasının içinde olmalarına şaşırdım. "Madem bu kadar *nazikçe* sordun..."

"Her neyse." Kılıcı indirdiğinde, silahı kapıp geri çekilmeden önce kabzasını kavıyorum.

"Ne? Teşekkür yok mu?" Bir elini kalbinin üzerine bastırıyor. "Beni yaraladın."

"Seni yaralamak üzereyim," diye tıslıyorum.

Yeni kılıcımla yüzündeki kendini beğenmiş memnuniyeti kazımaya niyet ederek hamle yapıyorum. Vuruşumu engelleyemeden bıçağım saplanıyor.

Sağ kolunu karartan kana bakıyor.

Bileğimi çevirerek sol bacağına nişan alıyorum. Yoldan çekiliyor, odanın büyüklüğü ona manevra yapmak için bolca alan sağlıyor.

Sanki Flighthaven'da antrenman yapmaya geri dönmüşüz gibi, savuşturmalar arasında "Aşağı doğru kes, Lark," diye talimat veriyor. "Bırak işi yerçekimi yapsın."

"Unuttuysan söyleyeyim, artık benim eğitmenim değilsin. Seni dinlemek zorunda değilim." Kılıcını kenara iterek, onu tekmeledim kalça. "Ama diğer derslerime çok iyi cevap verdin. Sana ata binmeyi öğreterek çok iyi bir iş çıkardım." Sırıtişından alikornlardan bahsetmediği anlaşılıyor. "Ve sen de bundan hoşlanmış görünüyordun."

Ben ileri atılırken görüş alanımın kenarlarında kızılık beliriyor, bana savurmasını engellemek için vücuduna yakın duruyorum. Uzun kılıcı kol uzunluğuyla birleşince beni kış üstü yere devirecek kadar güç üretebiliyor.

Tabii yakın durup hızlı saldırmazsam.

"Bu doğru. Rakibiniz daha uzun bir menzile sahip olduğunda, yakın durun ve-"

"Umrundaymış gibi davranmayı bırak! Bu hakkı, seni seçtiğinde kaybettin.

dürüstlük yerine aldatma." Koluna, böbreğine, bacağına nişan alıyorum ama sert kalçasıyla bile her darbeyi engellemeyi başarıyor.

"Ben seçmedim." Botunun arkası koltukların arasına serilmiş kalın halıya takılıyor. "Emirlere uydum."

"Emirler!" Kanepeden bir yastık alıp yüzüne fırlatıyorum, sonra hamle yapıp bıçağı saplıyorum. Hem kabarık mermiyi hem de bıçağı görmezden gelerek yana dönüyor. "Senin için gereken bu mu?"

"Ne?" Şaşkınlık sorusuna renk katıyor.

"Ağabeyinden bir emir." Sehpaya doğru geri çekilirken onu savuşturmaya zorlayarak hamle yapıyorum. "Tirene Prensi Knox'u boyalı bir kadına dönüştürmek için tek gereken buydu."

"Bana sıradan bir fahişe mi diyorsun?"

"Hayır. Sen soylulara akın eden ve bedenlerini para karşılığında satıyormuş gibi yapan eskortlar gibisin. Ama onların ana gelir kaynağı sonra öğrendikleri sırları satıyorlar. Siz *alışılmadık* bir fahişesiniz Prens Knox. Sokaklarda dolaşacak ya da ticaretinizi açıkça yapacak ahlaka bile sahip olmayan birisiniz."

Yüzündeki sahte, yaralı masumiyet maskesi kanımı kaynatıyor.

Bana ihanet eden kendisi olduğu halde nasıl bu kadar öfkeli görünür?
Öfkem kabarıyor ve bıçağımı yanağına doğrultarak ileri atılıyorum.
Gözlerindeki sahte acıyı kesmek istiyorum. Bir acı
Bu muhtemelen biz birlikteyken yaşadığı hayat kadar yanlış. Ama
Knox'un refleksleri, çok iyi sakladığı kanatları kadar keskin.
Hızlı bir hareketle bileğimi kavradı ve silahım yere düştü. Gözleri
benimkilere kilitlendi, bir duygu fırtınası
Dudakları umutsuz bir öpücükle benimkilere çarpmadan önce karanlık
derinliklerinde dönüyor.
O kötü ağız.
Beni kendine doğru çekti ve hain bedenim karşılık verdi.
benim rızam olmadan. Bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair tüm
mantıklı düşünceler aklımdan uçup gidiyor.
Parmaklarını dağınık saçlarımdan arasından geçirerek
Ağzım doğru açığa gelene kadar başımı geriye atıyorum. Dili dışarı
kayıyor, önce tadıma bakıyor, sonra beni yutuyor.
Aman Tanrım.
Tadı viski ve sefahat gibi. Yeni favori iki şeyim.
Sanki boğuluyormuşum ve beni sadece o kurtarabilirmiş gibi ona
can simidim gibi sarılıyorum.
Öne doğru kayıyorum, ona yaklaşıyorum. Daha fazlasını
istiyorum. Daha fazlasına *ihtiyaç duyuyorum*. Çizmelerimin kılıcıma
çarparken çıkardığı metalik gümbürtü onun beni tutuşunu kırıyor.
Ne düşünüyordum ki? Sorun da bu
zaten. Düşünmüyordum.
Uzaklaşmaya, onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama kolları beni
demir bantlar gibi sarıyor.
Dudakları boynumda geziniyor ve ardından kulağımın kabuğunu
okşayarak arkalarında ateşten bir yol bırakıyor. "Az önce paylaştığımız
şey... gerçektir."
Knox beni bırakıyor ve topuklarının üzerinde dönerek, beynim tutarlı
bir düşünce oluşturmamadan odadan çıkıyor.

Üçüncü Bölüm

Yüksek sesler ve ağır ayak sesleri beni uykumdan uyandırdığında, güneş altın parmaklarını perdelerin arasından geçirmeye henüz başlamıştı.

"Uyan!" Büyük yatağın ayak ucundan gelen yumuşak bir gümbürtü bu sert talebe eşlik ediyor. "Çağııldın."

Doğrulup uykuyu göz kırparak üzerime örttüğüm yorganı çekerken omurgamdan aşağı bir endişe süzülüyor. Hyde adındaki dağ gibi gardiyan, dünküyle yarışan bir kaş çatmayla başımda dikiliyor.

"Çağırılmış mı? Kim tarafından?" Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile, cevabı zaten bildiğime dair içimi bir korku kaplıyor.

"Kral. Giyinmek için beş dakikan var." Yatağın kenarına bıraktığı giysi yığınının göstermek için çenesini eğdi. "Ben koridorda olacağım. Beni bekletme."

Uyku sersemi beynim bir cevap oluşturmamadan muhafız odadan çıkıyor.

Endişem artıyor, hoş olmayan bir kıvrınma yaratıyor. İçimde bir his var. Tirene Kralı'nın neden şafak vakti beni huzuruna çağırdığına dair hiçbir fikrim yok, ama içimden bir ses bunun son moda trendleri hakkında tartışmak için olmadığını söylüyor.

Kahvaltı.

Şüphelerime rağmen, onu bekleterek Kral Jasper'ın gazabına uğrama riskine girmeyeceğim. Ya da Hyde'ın, bu konuda. Buradaki konumum en iyi ihtimalle zayıf.

Konaklama ne kadar süslü olursa olsun, nefes almaya devam edebilmem kralın merhametine ve kaprislerine bağlı.

Ve herhangi bir kral değil, düşman bir krallığın hükümdarı. Onu kasıtlı olarak kızdırmak, uzun ömrüm için kendimi sıcak kana bulayıp açlıktan ölmek üzere olan bir ejderhanın ağzına girmek kadar faydalı olacaktır.

Yumuşak örtüleri arkaya atarak aceleyle banyo odasını kullanıyorum, sonra da müthiş muhafızın getirdiği kıyafetleri giyiyorum. Gri tunik ve siyah pantolon bana Flighthaven kıyafetlerimi hatırlatıyor ve sarayda bir gün geçirmek için çağrılmadığımın dair ilk ipucumu veriyor.

Botlarımı giydikten sonra karmakarışık saçlarımı örmeye başlıyorum. Kapı açıldığında neredeyse bitirmiştım.

"Zaman doldu." Hyde'ın kaşları daha da çatıldı, tabii bu mümkünse. "Hadi gidelim."

Örgümü bitirip, çatık kaşlı gardiyanı koridora kadar takip ediyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Günaydın." Zale benden Hyde'a bakarak bizimle aynı hizaya geliyor. "Kral Jasper istiyor..." Hyde onu vurur ve *bir şey söylememek senin yararına olur der.*

Burada geçirdiğim kısa süre içinde dost canlısı olan ya da en azından huysuz olmayan biri ağzını kapatır.

Bana söylemedikleri şey ne? Bir şekilde kralın canını mı sıktım? Beni idam ettirip diğer zavallılarla birlikte sarayın dışında sergilenmek üzere astıracak mı?

Kalp atışlarım hızlanıyor. Kulaklarımda kan uğulduyor. Derin nefes alıp vermeye konsantre olarak yükselen korkumu dizginlemeyi umarak kendimi hiperventilasyonu bırakmaya zorluyorum.

Sakin olun. Panik yapmanın faydası olmaz.

Dikkatimi dağıtmak için çaresizce, muhafızların arasında yürürken rotayı ezberlemek için elimden geleni yapıyorum. "Eğer bana nerede olduğumuzu söylemezsen

En azından bana ne yaptığımızı söyleyebilir misin?"

Zale kaşlarını birleştiriyor ama cevap vermiyor. Bu iyiye işaret olamaz.

Adımlarını hızlandıran Hyde başını sallar. "Yakında öğreneceksin. Kral sizin varlığınızı talep etti. Tüm söyleyebileceğim bu."

Yolumuz aniden mermer ve kadife kaplı koridorların ihtişamından sapıyor. Hyde bir elini kaldırıyor ve etrafındaki diğerlerinden farklı olmayan bir panele basıyor. Duvarın bir bölümü kayarak karanlıkla örtülü bir girişi ortaya çıkarıyor.

Önümüzde bir tünel uzanıyor, duvarları toprağın kendisinden yontulmuş. Nemli taş kokusu, dışarı sızan serin havayı renklendiriyor. Geçidi kaplayan apliklerin ışığı gölgelerimizi önümüze seriyor, dans eden hayaletler bizi bilinmeyen derinliklerine götürüyor.

Zale beni içeri soktu ve panel kapandı.

Sarayın derinliklerine inerken korku beni bir mengene gibi kavıyor. Gizli işkence aletlerinin görüntüleri aklımdan geçiyor.

Krala meydan okuyan iki adam buraya mı götürüldü? Kral beni daha yakından tanımak istediğini söylediğinde, kastettiği bu muydu?

Her ne kadar sorular sormak, gardiyanlara bana ne olacağını söylemeleri için yalvarıp yakarmak istesem de, biliyorum ki hiçbir işe yaramaz. Krallarına sadıklar. Sadece emirlerine itaat ediyordu. Tıpkı Knox'un bir eğitmen olarak poz verdiğinde olduğu gibi. Flighthaven, güvenimi kazandı ve beni kaçırdı.

Prensi düşününce kalbim sıkışıyor.

"Az önce paylaştığımız şey... gerçektir."

Knox'un dün gece beni sanki istediği tek kişiymişim gibi öptükten sonra söylediği sözler zihnimde yankılanıyor.

Bunu mu demek istedi? Burada olduğumu biliyor mu? Eğer kral bana işkence etmek ve öldürmek için hain planlar yapsaydı, müdahale eder miydi? İstese bile kardeşini durdurabilir miydi?

"Neredeyse geldik." Zale göz temasından kaçınmaya devam ederken tünelin bitiyor gibi görüldüğü ileriye işaret ediyor.

Yine pek de şüpheli olmayan bir işaret.

"Neden bu tüneli atlayıp dışarı uçmadık? Kral beni 'görmek' için bu kadar acele ediyorsa..." Uçmak, sarayın altındaki bu ürkütücü yürüyüşten çok daha hızlı olurdu.

Hyde'in bana doğru yönelttiği alaycı bakış, yük katırım olmaksızın alikorn gübresi yemeyi tercih edeceğini söylüyor ama ne o ne de Zale cevap veriyor.

Tüm bu sorularla şansımı zorlamayı bıraksam iyi olacak. Dudaklarımı kıvırmak hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmadı.

Tünel nihayet sona eriyor ve gözlerimin sabahın ilk ışıklarına alışması için gözlerimi kırıştırıyorum. Parıltı kaybolduğunda gördüğüm şey vücudumdaki her kası buz gibi yapıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Yolumuzu kapatan demir parmaklıkların ardında, oval biçimli devasa bir

Çim ve kumdan oluşan alan önümüzde yayılıyor ve insanlarla dolu yükseltilmiş amfiteatro tarzı oturma sıralarıyla çevreleniyor.

Konuşmaları mekânda yankılanırken havada bir beklenti uğultusu var.

Bir arena. Tanrı'nın unuttuğu başka bir arena.

Hatıralar kafatasımı dövüyor. Gözlerimin ardında, Flighthaven duruşmasının sonunu yeniden yaşıyorum. Yavru kuşlar savaşıyor ve kan kaybediyor. Alicornlar yanan ahırlardan kaçıyor.

Olive, bir ejderha tarafından yakılarak küle dönüştürüldü. Geçmişten sıyrılırken midem bulanıyor.

Duruşma sona erdi. Tirene'deyim. Kral Xenon'dan ve onun sadist oyunlarından güvendeyim.

İç organlarımı düğüm düğüm eden korkuyu bastırma çabam yetersiz kalıyor. Kral Xenon şu anda bana zarar veremeyebilir. Ancak Kral Jasper verebilir.

Ve kalabalığın heyecanı iyi bir şeyden söz edemez. "Bu da ne?"

"Bir test." Hyde cebinden bir anahtar çıkarır. "Amaç karşılaşmanız boyunca hayatta kalmak. Kaçmaya çalışmayın. Bu giriş kilitli olacak. Ayrıca büyüünüzle bir ejderhayı kalıcı olarak sakatlamanızı tavsiye etmem. Eğer yaparsanız, kral bundan memnun olmayacaktır."

Nefesimi kontrol etmek için savaşıırken ağzım kuruyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Bu çetin sınavdan sağ çıkmayı umuyorsam, sakın kalmalıyım.

Daha önce ejderhalarla karşılaştım ve hikayeleri anlatmak için yaşadım. Eminim şimdi de bunu başarabilirim.

Hyde kapının kilidini açar. Zale elini gri saçlarında gezdirir. saçları diken diken, gözleri sempati dolu. "İyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak."

Yüzyılın abartısı.

İki muhafız girdiğimiz yoldan çıkıyor ve anahtarın kilitte çıkardığı tıkırtı hapsedildiğimi doğruluyor.

Seyircileri tararken, bakışlarım kraliyet kıyafetleri içindeki mağrur adamla birleşiyor.

Kral burada.

Gösteriyi sabırsızlıkla beklediklerine şüphe yok.

Etraftaki koltukları hızlıca gözden geçirdim ama prensten bir iz bulamadım.

Aptal bir yanımla onun orada olmamasını umuyor. Neyle yüzleşmek üzere olduğum hakkında hiçbir fikri olmamasını umuyor. Çünkü eğer buradaysa, bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor demektir.

Arenanın karşı tarafından gelen metal şangırtıları ve iniltileri dikkatimi büyük bir demir kapının açıklığına çekiyor.

Alçak bir homurtu botlarımın altındaki zemini titretiyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük ejderha içeride ağır ağır ilerliyor, kırmızımsı kahverengi pulları güneşte parlıyor. Pırıl pırıl parlayan siyah boynuzlar yarattığın kocaman kafasından kıvrılıp çıkıyor.

Turuncu bir ejderha ilkinin arkasından arenaya girerken kalabalık sessizliğe gömülür.

Bu seferki de en az ilki kadar iri ve öfkeli ve gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Nefes al. Bunu yapabilirsin.

Kafamda ejderhaları kızdırmamakla ilgili bildiklerimi gözden geçiriyorum.

Yavaş hareketler. Doğrudan göz teması yok. Ve her şeyden önemlisi, asla. Asla. Koş.

Herhangi bir yırtıcı hayvanın önünden kaçmak aptallığın doruk noktasıdır, ama bir ejderhanın önünde? Kızarmış biftek olmak için adeta yalvarıyor.

Yolun karşısında, daha uzun boylu bir figür, başında çuval olan daha kısa boylu bir figürü başka bir kapıdan arenaya doğru itiyor. Bu

Kapı gıcırdayarak kapandı. Tribünlerde toplu bir nefes alma sesi yankılanıyor.

Çaresizlik damarlarıma hücum ederken kalbim tekliyor.

Bu kişiyi tanımıyorum ama ona yardım etmeliyim. Onları hayatta tutmak için. Olive'in başına gelenlerin tekrarlanmasına dayanamam.

Arkadaşımın kumral saçları ve gülümseyen yüzünün bir görüntüsü yanıp sönüyor

aklımdan geçiyordu. Ölümünden saniyeler önce, ondan bana güvenmesini istedim.

ejderhayı durdurmak için. Verdiği cevap sonsuza dek zihnime kazınacak.

*"Sana güveniyorum." Olive başını sallayarak ellerini indirir.
"Umarım bundan pişman olmam."*

Bir an sonra ejderha onu için için yanan bir kül yığınınına dönüştürdü.
Suçluluk ve keder üzerime çöküyor, dehşetle karışıyor.
bir gayzer gibi patlıyor. Bir başkasını da aynı şekilde başarısızlığa uğratmak üzere olduğum korkusu.

Ama kilitliyorum.

Beni tüketmekle tehdit eden tüm dağınık, çirkin duygular. İzin versem beni boğacaklar. Geçmişe takılıp kalacak ya da gelecekte korkacak ne zamanım ne de lüksüm var. Sadece burası var, şu an.

Ve bugün ölmeyi reddediyorum.

Ya da benim gözetimimde başka birinin ölmesine izin vermem.

"Lark Axton, şenliklerimize katılmanızdan onur duydum."

Kral Jasper'ın soğuk sesi arenada çınlıyor. "Senin bir ejderha çağırıcısı olduğuna dair söylentiler var." Mırıltılar kalabalığın içinde orman yangını gibi yayıldı. "Bu söylentilerin doğru olup olmadığını yakında öğreneceğiz. Sende bir tane var

amaç. Kendinizi ve misafirimizi hayatta tutun."

Kralın başını sallamasıyla kanatlı bir savaşçı aşağı süzülerek ejderhaların etrafından dolanır ve sözde misafirin yanına iner.

Valk, bu savaşta bana güç ver, büyüyle ya da kılıçla değil, aklımla savaşayım.

Kanatlı adam gizemli kişiye uzanıyor.

Kutsa beni Mar ve bugün bir hayat kurtarmama izin ver.

Çuvalın dibindeki düğümü çözüyor.

Lütfen, Pera, bana merhamet et.

Çuvalı yukarı ve kişinin başına geçirir.

Vahşi, evcilleşmemiş, koyu altın rengi bukleler kadının omuzlarından aşağı dökülüyor.

Ciğerlerimden hava fışkırıyor.

Kanatlı Tiren adamı arenadan uçup giderken yavaşça dönüp bana bakıyor.

Yer ayaklarımın altında sallanıyor.

Aman Tanrım. Bu o.
Kız kardeşim. Leesa.
Yaşıyor.

Boğazımda düğümlenen hıçkırığı boğarak
bastırıyorum. Önce hayatta kal. Sonra dağıl.

İlham verici konuşmalar söz konusu olduğunda, bu konuşma
arzulanan çok şey bırakıyor. Yine de basitlik için söylenecek bir şey var.
Ve bu şartlar altında, yapabileceğimin en iyisi bu.

Leesa kıpırdamıyor ya da tek kelime etmiyor... ejderhalar bizi yakmak
mı yoksa kahvaltıda yemek mi istediklerine karar verememiş gibi
bakarken değil.

Kırmızımsı kahverengi olan bana doğru yaklaştı, sonra durdu.
Kız kardeşimle benim aramda. Boğazından uyarıcı bir hırıltı yükseliyor.

Leesa'ya koşmak, kollarımı ona dolamak ve asla bırakmamak
istiyorum.

Ama bu ikimizin de katledilmesine neden olur.

Sanki ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine, turuncu ejderha
ona doğru ilerliyor ve öfkeli altın gözleriyle kız kardeşimi kısıtıyor.
Burun deliklerinden bir buhar pufu yükseliyor.

Odaklan, Lark. Leesa'nın ölmesine izin verme.

Güçlü çeneler ayrılıyor ve bir insanı tek lokmada ikiye bölebilecek iki
sıra önkol uzunluğunda, jilet gibi keskin dişler ortaya çıkıyor. Ama lazerle
kız kardeşime odaklanmış olan turuncu ejderha bana aldırış etmiyor.

Ağzını daha da açıyor, boğazı büyüyen bir alev topuyla parlıyor.

Hayır.

"Hey!" Aklımı kaybetmiş gibi ejderhaya doğru koşuyorum. "Onu rahat
bırak. Bana gel!"

Çılgınca yeni bir dans yaratır gibi kollarımı çılgınca sallıyorum,
önceki korkumun her zerresi kızgın öfke lehine eriyip gidiyor.

Leesa'nın hayatını tehlikeye attıkları için ejderhalara öfke. Bu dehşet
gösterisindeki rolü için Prens Sırttan Bıçaklayan Sikkafa'ya öfke.
Kardeşine beni kaçırıp bu korkunç krallığa getirmesini emrettiği için Kral
Dickhead'e öfke duyuyorum.

Kadınları eğlenmek için ejderhaların olduğu arenalara atmak tamamen kabul edilebilir hobiler gibi görünüyor. Rage at-

Bir başka gürültülü homurtu beni iç konuşmamdan koparıyor. İki ejderhanın burun deliklerinden daha büyük olanından dumanlar yükseliyor ve kükürtlü bulut ciğerlerimi boğuyor.

Bu görüntü ejderhadan önce benim tek uyarımdır. Saldırı. Başımın üzerinde ateş kükreken kuma dalıp yuvarlanıyorum. Alevler o kadar yakınımdan geçiyor ki tüm vücudum ter içinde kalıyor ve saçlarımın yanmadığından emin olmak için başımın arkasını sıvazlamak zorunda kalıyorum.

Bana bakan iki çift altın göz yarıklara kadar daralıyor. "Lark!"

Leesa'nın çılgınca, dehşet dolu çığlığı kulaklarımı deliyor.

O tek kelimede -ismimde- bana olan sevgisini duyuyorum. Bir kelime ile içim daralıyor, ona asla onu sevdiğimi söyleyemeyeceğimi fark ediyorum. Ya da gecenin geç saatlerine kadar onunla fısıldaşarak ve gülerek oturamayacağımı. Ya da kollarım ağrıyana kadar onunla okçuluk çalışamayacağımı.

Ben öleceğim.

Ama belki kendimi feda edersem, bu canavarlar kardeşimi bağışlar.

Belki kral merhamet gösterir ve onu arenadan çıkarır.

Kanımda kaynayan elemental büyüyü kullanarak Leesa'nın etrafında bir ateş kubbesi oluştuyorum.

Kız kardeşim çığlık atıyor. "Lark, ne yapıyorsun?"

Kırmızımsı kahverengi ejderha başını sallıyor ve benim küçük numarama ters ters bakıyor. Turuncu olan kükrüyor ve ön ayaklarını yere vuruyor. Amfiteyatro titrerken seyircilerden çığlıklar yükseliyor.

Dikkatimin dağılmasını fırsat bilip iki avuç kum topladım. Anlık planımın işe yaraması için Ziva'ya dua ettikten sonra bağırıp zıplıyorum. "Hey, sen

Gülünç, aşırı büyümüş kertenkeleler, buraya bakın! Eminim beni yakalayamazsınız!"

İki kafa da bana doğru sallanıyor. Altın rengi gözlerinde parıldayan tehdit, kalp atışlarımın teklemesine neden oluyor. Belki de kertenkele lafı çok ileri bir adımdı.

Her iki durumda da, ya şimdi ya da asla.

Dev ağızları açılıp boğazlarında turuncu toplar oluşurken, kumu havaya savurup iki ateş akımı çağırıyorum

Yüzlerine doğru patlat.

Özellikle de gözlerine.

Ejderhalar ısıya karşı çoğunlukla bağışık olabilir ama en azından alevlerimi kumu fırlatabildiğimden çok daha uzağa ve daha isabetli bir şekilde itmek için kullanabilirim.

Kum kemiklerime çarptığında acı dolu körükler kemiklerimi çınlatıyor. amaçlanan hedefler. Ejderhalar gözlerini kapatıp başlarını sallarlar.

Bu gösterinin tüm amacı, yanan kubbenin arkasından hâlâ hıçkırıklarını ve bağırıışlarını duyabildiğim Leesa'ya veda etmek için kendime yeterli zaman kazandırmaktı. Bu ve ejderhaları o kadar kızdırmak ki, iyileştiklerinde kız kardeşimi tamamen görmezden gelip onun yerine beni yakıp kül etmeye odaklanacaklar.

Yine de kalbim onu son bir kez görmek için acıyor. Ona doğru koşmaya başlıyorum, acı bana saldırırken tökezliyorum. Acı ve tehlikeli bir öfke dalgası.

Üçüncü, daha az zararlı bir duygu diğerlerinin yanına kayar ve parlayan, isteksiz bir sıcaklık yaratır.

Saygı mı?

Dış duygular bana saldırmaya devam ederken, kısa bir süre duruyorum ve kendime lanet ediyorum. Kral Jasper'ın sözleri kulaklarımda çınlıyor.

"Senin bir ejderha çağırıcısı olduğuna dair söylentiler var. Yakında öğreneceğiz.

söylentiler doğru. Tek bir amacınız var. Kendinizi ve misafirimizi hayatta tutmak."

Kız kardeşimi aylar sonra ilk kez böylesine korkunç koşullar altında görmenin verdiği şok ve dehşet nedeniyle, Jasper'ın sözlerini ya da bu iğrenç sergiyle neyi başarmayı umduğunu zihnim tam olarak algılayamadı.

Ejderhalarla iletişim kurma özel yeteneğimi kullanmak muhtemelen bugün arenadan canlı çıkmak için kullanmam gereken yöntem olmalıydı. Kendimi savunmam gerekirse, ejderha çağırıcı yeteneklerim benim için yeni ve eğitimsiz.

Daha bir hafta önce böyle bir sihrin varlığından bile haberdar değildim.

Kız kardeşimin kurbanlık koyun gibi arenaya götürülmesinin yarattığı stres kesinlikle düşünmeme yardımcı olmadı.

Ve gücümü kullanmak ikimizi de kurtarmak için en iyi şansım olsa da, işe yarayacağının garantisi yok.

Ama yine de denemek zorundayım.

Ciğerlerimi havayla doldurup her şeyi dışarıda bıraktım. Gürültüyü. Duygularımı. Öfkemi, korkumu, düşüncelerimi. Zihnim boş bir tuvale dönüşene kadar kafamı boşaltıyorum.

Sakin bir nefesle içime uzanıyorum. Ateş büyümü çağırmak gibi, ama ondan daha derin. Zihnimden çıkan iplerin ejderhalara yapıştığını hayal ediyorum.

Ve gitmesine izin vermiyorum.

Zihnim ejderhaların zihinlerine neredeyse elle tutulur bir şekilde sürtünüyor. Sahip olduğum her şeyle bu kırılgan bağlantıya odaklanıyorum.

Duygularımın saldırısı fiziksel olarak sendelememe neden oluyor. I gözlerimi kapatıp daha sıkı konsantre oluyorum. Bunu sadece birkaç kez yaptım ve kolaylıkla yapabilecek kadar sürece aşına değilim.

Kendimi duyguları, ham enerjiyi toplarken ve bir kenara iterken hayal ediyorum. Sonra toplayabildiğim tüm sakinliği yansıtıyorum ve onu geçici bağla besliyorum. Çok hızlı değil. Yavaşça. Nazikçe.

İkiz cehennemler duruyor ve ben titrek bir nefes alıyorum.

Her iki ejderha da bana son bir kez bakıyor, anladığım kadarıyla gözlerini kırpmadan bakıyorlar.

Ben gerçekten bir ejderha çağırıcısıyım.

Ve sonra düşüyorum. Dünya etrafımda renk, ışık ve ses patlamalarıyla dönüyor. Toprağa çarptığımda, adımları haykıran tanıdık bir ses duyduğuma yemin edebilirim.

Zihnim bu yeni gelişmeyi çözemedi, unutkanlık beni sürüklüyor.

Dördüncü Bölüm

Keskin bir çığlık sessizliği delip geçiyor ve beni rüyalardan yoksun derin bir uykudan uyandırıyor. Gözlerim irkilerek açılıyor ve sersemliğimi üzerimden atıyorum.

Hatıralar zihnimde uçuşuyor.

Muhafızlar. Tünellerde yürümek. Arena. Yüzlerce insan. Kral Jasper. Ejderhalar. Kız kardeşim.

Ve sonra... hiçbir şey.

Odama nasıl girdim? Leesa iyi mi? Elbette, ben bayıldıktan sonra kral onun arenadan ayrılmasına izin verdi. O anda ejderhalar sakinleşti. Sakinliklerini hissedebiliyordum... Nasıl olduğunu bilmiyorum ama-

Kapı gıcırdarak açıldı. Biri içeri giriyor.

Alarm beni harekete geçirdi. Yataktan tökezleyerek kalkıyorum, giydiğimi hatırlamadığım elbisemin etekleri çıplak baldırlarıma sürtünüyor. Bir saldırıyı savuşturmak için tercih ettiğim bir kıyafet değil ama bunu sonra düşüneceğim.

Sterling'in bana bıraktığı kısa kılıcı komodinden alıp kendimi savunmaya hazırlanırken tüm kaslarım geriliyor.

Eminim kral beni ikinci raunt için çağırmamıştır.

Kapı aralanıyor ve içeri sert yüzlü, asil duruşlu bir kadın giriyor. Lekesiz bir yarım apron güzel giysilerini örtüyor.

Rahatlamış bir nefes üflüyorum. "Merhaba."

Uzun boylu, zarif kadının kuzguni siyah saçları, onun yaşındaki pek çok kadının gizlemek için uğraştığı gümüş çizgileri gösterecek şekilde tutturulmuş. I

Bu yönünü hemen sevdim. Kendini tanıtmak yerine bakışları sağ elime odaklanıyor.

Kibirli bir kaşını kaldırıyor ve bir kış elması kadar keskin bir sesle konuşuyor. "Sizin için fark etmeyecekse, konuşmalarımı bağırsaklarımı deşme tehdidi olmadan sürdürmeyi tercih ederim."

Kahretsin. Elimdeki kılıcı tamamen unutmuşum. "Özür dilerim. Benim hatam."

Başka bir şey söylemeden silahı halının üzerine bırakıyorum ve iyi niyet göstergesi olarak kabzasını ayağımla itiyorum. Hâlâ yeterince yakın, gerekirse onu alıp kendimi savunabilirim.

"Çok daha iyi. Şimdi, baştan başlayalım. İyi günler leydim. Ne zaman uyanacağınızı merak ediyordum. Birkaç saattir uyuyordunuz." küçük, zarif bir selamla kendini tanıtır.

heybetli duruşunu azalttı. "Ben Barda Hanesi'nden Rhiann, kralın ve prensin kuzeni ve yatak odasının hanımefendisiyim."

"Sizinle tanışmak bir zevk."

Dürüst olmak gerekirse, Leydi Rhiann hakkında bir yargıya varmak için henüz çok erken, ancak iyi davranışlar kimseyi incitmez.

Parmaklarının hassas bir hareketiyle muhafızları içeri çağırıyor. Tanımadığım, savaşta yara almış bir savaşçı itaat etmek için koşturuyor, bir el hareketiyle kovulmadan önce sessiz bir verimlilikle bir tepsi bırakıyor.

Kapı gümbürdeyerek kapanır ve kadın girişte nöbet tutar.

Unvanı ve askerlere bile hükmetme şekli bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

O tipik yatak odası hizmetçilerinden biri değil, sadece temizlik yapmakla kalmayıp insanların yıkanmasına ve giyinmesine de yardımcı olan kadınlar. Yatak Odası Leydisi kraliyet ailesine özeldir. O, kraliyet mensupları için bir bakıcıdır.

taçlı ya da yüksek soylular.

"Burada rahat edeceksiniz." Rhiann kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"İhtiyacınız olan her şeye sahip olmanızı sağlayacağım."

Aclaris'teki unvanım nedeniyle Yatak Odası Leydisi'nin hizmetlerini garanti ediyor muyum? Yoksa kral onu tüm Tirene sarayı ve muhtemelen pek çok vatandaşı ejderha çağırıcı olduğuma ilk elden şahit olduğu için mi gönderdi?

"Teşekkür ederim, Leydi Rhiann. Minnettarım." Şu ana kadar Kral Jasper'dan daha açık sözlü ve daha az bıçaklamaya değer görünüyor ama kuzen olduklarını unutamam.

Kralla olan ilişkisi bir yana, bu kadının her odayı, her söylentiye ve tüm gizli yolları ve rotaları bildiğinden şüphem yok. saray boyunca. Bu da onu faydalı bir müttefik yapıyor.

Başkalarını nasıl gördüğüm konusunda ne zaman bu kadar acımasız oldum? Oh, doğru... muhtemelen ne kadar çok insanın Bana eziyet et, kullan ya da öldür.

Çenesini indiriyor. "Lütfen bana Rhiann de. Ve söyle bana, nasıl hissediyorsun? Bu sabah oradaydım. Yeteneklerini bu şekilde kullanmak seni tamamen tüketmiş olmalı. Özellikle de sen Buna alıştım."

Bu sabahki çileyi hatırlamak kanımı öfkeyle eritiyor. "Evet, şey, bu konuda pek seçeneğim yokmuş gibi önemli, değil mi? Biri bana kız kardeşimin nerede olduğunu söylerse kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Kız kardeşin güvende ve aynı zamanda iyileşiyor." Kralın yeteneklerini ortaya çıkarma yöntemini onaylayıp onaylamadığı konusunda hiçbir belirti vermiyor. Verdiği hızlı cevap, benim anlık endişelerimi yatıştırdı.

Leesa, yine de, öfkemdeki keskin kenarı yumuşatıyor. "Şimdi, neden bana nasıl hissettiğini söylemiyorsun?"

Kendime daha önce kibar davranacağıma dair ettiğim yemini hatırlatıyorum. "Ben," diye koşuyorum "Biraz yorgunum ama onun dışında iyiyim."

Sırtım, omurgama tünemiş bir ejderha gibi ağrıyor ama Bunu ona söyle. Yeterince arkadaş canlısı görünse de, gardımı indiremem.

"Bu beklenen bir şey. Daha fazla uyumanıza izin verirdim ama zaten kaybedecek zamanımız yok. Bir kutlama ziyafeti var ve hazırlanmak için fazla vaktimiz yok."

Bu kutlamadan sonra ne olduğunu sormadan kapı açıldı ve hizmetçiler içeri doluşmaya başladı. Başlarının üzerinden iki muhafız odaya bakıyor.

Bir çığlık atarak çarşafı kaptım ve boynuma kadar çektim. Rhiann kolunu ilk hizmetkârın önüne atar ve tersler. "Sen ne zaman

içeride birinin olduğunu biliyorsanız, içeri girmeden önce izin alın. Biz misafirlerimize böyle davranmayız."

Açıklığın önünde manevra yaparak muhafızların görüşünü engelliyor.

Bir an için nefesim kesiliyor ve onun bu jesti karşısında küçük bir minnettarlık patlaması yaşıyorum.

Alçakgönüllülük şu anda endişe listemde oldukça alt sıralarda yer alsa da, mümkünse tüm kaleyi göstermemeyi tercih ederim.

Rhiann bana bakmadan önce muhafızlara arkalarını dönmelerini emretti. "Şimdi onları içeri almamın bir sakıncası var mı?"

Hayır dersem ne olacağını sormak istiyorum ama bunun yerine başımı sallıyorum. Savaşlarımı seçmeliyim.

Hizmetçilerden oluşan bir geçit töreni kapı ile çerçeve arasındaki boşluktan içeri süzülür. Odaya akın akın girerler, kollarına doladıkları bir dizi elbise yaklaşımakta olan bir ordunun sancaklarını andırır.

Aclaris'teki malikanemizde giydiğim elbiseler çok güzeldi, ama bu elbiseler? Enfesler.

"Dediğim gibi, bir kutlama gecesi sizi bekliyor Leydi Lark." Rhiann'ın gözleri arkasındaki düşüncelerden hiçbir şey ele vermiyor. Sterling'in esrarengiz ifadelerini gözümün önüne getiriyorum ve şifreli bir görüntü sergileme yeteneğinin aileden gelip gelmediğini merak ediyorum. "Kral bir kraliyet

Bu akşam onurunuza vereceğimiz ziyafet üç saat sonra başlayacak."

Yırtık pırtık, kirli tırnaklarıma bakıyorum. "Berbat haldeyim."

"En iyisi başlayalım o zaman." Rhiann kadınlara işaret eder, onlar da sunduklarını bırakıp odanın diğer tarafındaki kapıya doğru koşuştururlar.

"Banyo odası sizi bekliyor, burada geç bir saatte yemek yiyebilirsiniz.

"Biz ihtiyaçlarınızı karşılarken öğle yemeğinizi yiyin."

Yabancılar tarafından dürtülme, dürtüklenme ve giydirilme düşüncesi hoşuma gitmese de banyo kulağa harika geliyor. Yemek de öyle. Knox dün gece bana yemek getirdiğinden beri bir şey yemedim ve şu anda öğleden sonrayı zorluyor olmalı.

Kaçınılmaz olanı kabul ederek başımı sallıyorum.

Devasa küvetten buharın yükselmeye başladığı banyoya doğru ilerleyiş sessiz ve zarif bir olaydır. Düşüyor

elbisemi yere bırakıp banyoya giriyorum. Sıcaklık duyularımı kucaklıyor, beni sıcaklıkla yatıştırıyor.

Rhiann elinde bir tepsi yemekle içeri girdi. Kendimi yıkayabilecek durumda olduğuma dair ilk itirazlarımı bastırdıktan sonra, iki hizmetçiyi saçlarımı açıp temizlemekle görevlendiriyor ve beni peynir, jambon ve taze meyve atıştırmaya teşvik ediyor. Diğer hizmetkârlar da Aralarından seçim yapabileceğim bir sürü elbise.

Rhian her birini reddetmeden önce yüz ifademi kontrol ediyor. "Çok süslü. Çok kabarık. Çok soluk. Tanrı aşkına, bu elbiseyi nereden bulduk? Dev bir patates çuvalına benziyor."

Bu sırada küçük defterine notlar alıyor, mallara değer biçen bir tüccar gibi zevklerimin envanterini çıkarıyor ve çıkan hizmetçilere bir sonrakini getirmeleri için talimatlar veriyor.

Sonunda, reddedilen kıyafetler denizinin ortasında, dudaklarımdan bir nefes çektiren bir elbise görüyorum. Dar bir pelerinle basit bir a-line etekle birleşen daldırma v yakalı, yere kadar uzanıyor. Kızıl ipek, yakalanmış gün batımı gibi akıyor. Ama bana göre, sadeliği en güzel yanı.

Cazibeli. Bazı nedenlerden dolayı, yaka boyunca uzanan düğmeler ön taraf yerine arka tarafa doğru uzanmaktadır.

"Peki ya bu?"

Kısa bir an için Rhiann'ın gözlerinde onay parıldar.

Temiz ve yumuşacık giysiler içinde banyodan çıkıyorum. gençleştim. Beni geri götürüyorlar, eşiği geçip artık eski kaosundan sıyrılmış bir odaya giriyorlar.

Yatak odama geri döndüğümde yaşadığım dönüşüm beni şaşırtıyor. Bu sabahki çılgınca dağınıklığın yerini düzen almış ve ipekler ve kadifelerle çiçek açan bir gardırop, kirlenmiş Kıyafetler.

Yatakta taze ve el değmemiş çarşafklar vardır.

Bir hizmetçi yaklaşıyor ve beni minderli sandalyelerden birine yönlendiriyor. Kısa süre sonra bana sürdüğü kokulu losyonlar gözeneklerime sızıyor. Cildimin pürüzlü hali, hayatımın sadece birkaç ay içinde ne kadar değiştiğini gösteriyor.

Başka bir görevli elinde meraklı bir fırçayla öne çıkıyor. Fırçayı nemli buklelerimin üzerinde gezdirirken, ısı Kıllar, saçımı kuruluğa ikna ediyor. Bu sadece bir fırça değil.

büyüsü için bir kanal, beni etkileyen elemental bir okşama.

O da benimle aynı elemente sahip ama ben onu bu şekilde kullanmayı hiç düşünmemiştim. Isıtılmış bir metal tarak

Saçlarımı aynı anda hem kurutuyor hem de düzleştiriyordu.

Umarım kral beni başka bir arenaya tıkmak ya da başımı boynumdan almak için onları bu kadar zahmete sokmaz.

Eğer sonum gelirse, en azından şık bir şekilde ölmüş olurum.

Rhiann yaklaştı, elinde seçtiğim elbise vardı. "Belki de elbiseyi şimdi denemek istersiniz?"

Hizmetçiler bana eşlik ederek geri çekildiler ve önce iç çamaşırlarını sonra da elbiseyi giymem için bana yer açtılar.

Kırmızı ipek tenimin üzerinde kayıyor, bedenimi sarıyor. "Bu... çok güzel."

"Senin için mükemmel." Rhiann, Knox'la aynı koyu kahverengi gözlerle elbisenin her çizgisini inceliyor. "Rengi seni tamamlıyor ten ve saç."

Övgüsü karşısında yüzüm ısınıyor. "Teşekkür ederim."

Kapının hafifçe vurulmasıyla birlikte, ellerinde birbiriyle uyumlu mücevher setleri taşıyan iki kadın daha içeri girer.

Rhiann mücevher dizisini işaret eder. "Seçin leydim."

Avuçlarımı kaldırıyorum. "Hayır, gerçekten yapamam-"

"Kral ısrar ediyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak mı istiyorsun?"

Krala yapmak istediğim şey kibar bir topluluğa uygun değil. Bunu açıklamak yerine başımı sallıyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum,

her seçimin bir ifade oluşturduğunu anlıyorum. Ateş opalleri parmaklarımı çağırıyor, gücün sembolü, aynı zamanda öfke ve Yıkım. Kontrol edemediğim alevleri tutuşturmaktan çekinerek elimi alevlere değil, közlere doğru uzatıyorum.

Gümüşe kırmızı beril seti. Eşleşen bir bilezikle bir gerdanlık. "Bunlar çok güzel."

"İlginç bir seçim." Rhiann içten bir gülümsemeyle parlıyor. "Tirene tarafından en çok değer verilen değerli taşlar."

Oh, harika. Bu da demek oluyor ki eğer bir toka kopar ve bilezik ya da kolye düşerse mahvolurum.

Şey, zaten olduğumdan daha berbat durumdayım.

Narin ve son derece kullanışsız, pırıltılı terlikler birbiri ardına önüme atılıyor. Hizmetçiler, ben onları el sallayarak uzaklaştıran kadar endişeli güvercinler gibi etrafımda dolanıyor. Bu abartılı şımartılma yeterince tuhaf, ama ayaklarımla bu kadar uğraşılmasına da sinir oluyorum.

"Bunlardan herhangi biri iyi." Ama sözlerim kulak ardı ediliyor.

Rhiann'ın sert bakışları beni susturuyor. "Uygun terlikler leydim. Bu bir ziyafet, bahçelerde yürüyüş değil. Sessizce süzölmelisiniz büyük salona doğru."

Ayakkabılar umurumda bile değil ama ısıtıyorum.

Dilini. Kalpsiz krallar ve hilekâr prenslerle dolu bir aileye mensup olma talihsizliği dışında, Rhiann öfkemi hak edecek hiçbir şey yapmadı.

Ona bağırarak beni de ahmak yapar.

Cam kadar kırılğan bir gülümsemeyi zorluyorum. Bu gece onların renklerini giyeceğim, onların sözlerini söyleyeceğim ve onların danslarını yapacağım. Tüm yollarını öğrenmek ve güvenlerini kazanmak için daha iyi. Ve umarım kralın hoşuna gitmeyecek bir şey yapmam. En azından, nereden geldiğim hakkında daha fazla bilgi edinme şansım olmadan ya da herhangi bir biyolojik Bu krallıktaki aile.

Sonra kuaförler içeri giriyor, aletleri öğleden sonra ışığında parıldıyor. Rhiann ayakta durur, kollarını kavuşturmuş, gözleri her askeri hassasiyetle hareket eder. "Zaman akıp gidiyor. Ziyafetten önce bukleleriniz mükemmel bir şekilde kıvrılmış olmalı."

Bu düşünce kafa derimi geriyor. Gözlerimi kapatarak Kralın gözüne girmemi sağlayacaksa ve Leesa ile bu yabancı ülkede hayatta kalmama yardım edecekse, kendime yaptığım işkenceye değer.

Kuaförün işi biter bitmez hizmetçilerden biri kapıyı açıyor ve refakatçimin geldiğini haber veriyor. Muhafızlardan birini bekleyerek döndüm.

Onun yerine, Prens Knox odaya süzölür. Duyularımı sarsıyor. Dizlerim bana ihanet ediyor, zayıflıyor

Tüm o muhteşem kıyafetleri içinde. Bir dakikalığına nefes almayı unutuyorum. O mükemmelliğin resmi.

Koyu renk pantolon kalçalarını sarar ve Barda Hanesi'nin yeşil bir alan üzerinde siyah bir ejderha olan armasını taşıyan soluk gri bir yelekle eşleştirilir. Tirene tarzında, gömleğinin düz ön kısmı Geniş kasları ipeğin altına gizlenmiş. Koyu renk, parlak saçları gevşekçe sarkıyor ve parmaklarımın dokunmak için kaşındığı yumuşak dalgalarla yüzünü çerçeveleyiyor.

Dudaklarımı ıslatma dürtüsüne direniyorum. Zar zor.

Kendini toparla. O tehlikeli ve hilekar ve seni umursamıyor. Hepsi rol. Kardeşinin seni ejderhalara atmasına izin verdi.

Muayeneye geri dönüyor. Çatık kaşları ve vücudunun her yerine sıçrayan telaşlı bakışlarıyla, beni yaralanmalara karşı değerlendirdiği hissine kapılıyorum. İşini bitirdiğinde, daha yavaş bir şekilde Gözleri kırmızı elbisemin içinde vücudumu dolaşırken alev alev yanıyor.

Yüzüme odaklandığında ise ateşi söndürmüştü. "Kral benden size ziyafet salonuna kadar eşlik etmemi istedi."

Sesi düz, bakışları kalçasındaki tören kılıcı kadar keskin.

Sadece bu zoraki yakınlıktan değil, aynı zamanda üniformasını çileden çıkaran bir zarafetle giymesinden dolayı da içimde bir huzursuzluk alevleniyor,

erkeksi güçlerini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Şu anda onu eğitmenim Sterling olarak değil, Barda Hanesi'nin Prens Knox'u, görevle şekillenmiş ve güçle örtülmüş bir adam olarak görüyorum.

Bu onun gerçekte kim olduğu. Kılık değiştirmenin arkasındaki adam. Ona nasıl aşık oldum? Ve neden vücudum hala ona tepki veriyor? O da en az onun kadar hain.

Hem ona hem de kendime olan kızgınlığımı bastırarak derin bir nefes alıyorum, zorlukla hissettiğim dengeyi topluyorum ve ona doğru adım atıyorum.

Hareket etmiyor. Hiçbir tepki vermiyor. Beklenti dolu bir havayla burnunun ucuyla bana bakıyor.

Çenemi kaldırarak geri adım atmayı reddediyorum. Bakışları ne kadar sert olursa olsun geri çekilmeyeceğim.

Sonunda eğildi. Üniformasının arkasında benim elbisemle aynı yırtmaçlar var. Kanatları yerleştirmek için orada olmalılar.

Knox kapıyı işaret ediyor. "Gidelim mi?"

Koridora girince kolunu uzatır.

Her sinir ucu arzuyla uğulduyor

ona dokunmak kötü bir fikir. Ve onunla ne kadar çok birlikte olursam, kararlarım o kadar bulanıklaşıyor. Ama güçlü olmak zorundayım. Buna diğer görevler gibi davranmalıyım. Eğer kafama koyarsam, ona karşı koyabilirim.

Ziyafet salonunun hemen dışında Knox durdu ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bu ilgi her ne kadar hoşuma gitse de, beni gözlerinle becermeyi bırakman ikimizin de yararına olacaktır. Kardeşimin hoşuna gitmeyecektir."

Yüzüm öfkeden kızarıyor. Renginin elbiseme uyduğuna neredeyse eminim. "Kendini övme."

Daha yemek masasına bile oturmadık ve ben şimdiden cinayet işlemek istiyorum.

Bu uzun bir gece olacak.

Beşinci Bölüm

Resmi yemek salonunun ihtişamına doğru süzülürken, mekânın genişliği karşısında nefesim kesiliyor. Avizeler her birkaç adımda bir asılı, odayı sıcaklık ve ışıkla yıkıyor. Vitray pencereler karşı duvarda sıralanırken, en sağ taraf devasa bir şömineye ayrılmış.

At nalı şeklindeki ahşap masa odanın sadece bir bölümünü kaplıyor, ancak etrafında en az yüz kişinin toplanabileceği kadar büyük. Gözlemlerime göre, neredeyse bir o kadar insan da toplantıya katılıyor. Bazıları oturuyor. Diğerleri etrafta dolanıyor, konuşuyor ve içiyorum.

Orada, zenginliğin ortasında Leesa duruyor.

İçimde bir rahatlama hissettim. O güvendeydi.

Kapının eşiğinden geçerek, insan kalabalığının arasından yoluma devam ediyorum. Ona ulaştığımda, kendisinden en az birkaç on yaş büyük bir kadınla sohbet ediyordu. Ama benim gözlerim sadece kız kardeşimi görüyor.

Onu görme fırsatını değerlendiriyorum. Neredeyse yere kadar uzanan lavanta rengi saten elbisesinin içinde, koyu altın sarısı dalgaları sırtından aşağı dökülen bir görüntü.

Daha da önemlisi, sabahki işkence seansımızdan yara almamış görünüyor.

Ya da test, Kral Jasper'ın romantik tanımına göre.

Leesa varlığını hissetmiş olmalı çünkü bana doğru dönüyor.

Yüzü bir sırtışı dönüşüyor, yüz hatları hissettiğim rahatlamanın aynısını yayıyor. "Bir şeyin yok."

Duygularım boğazımı tıkarken ve gözlerim dolmak üzereyken tek yapabildiğim başımı sallamak ve boğuk bir "Sen de" demek oldu.

Beni sıkıca kucakladı, süslü elbisesi ve her şeyiyle. "Terbiyemi bağışlayın." Leesa yaşlı kadına gülümseyerek geri çekildi. "Majesteleri, kız kardeşimi tanıştırmama izin verin, Leydi Lark Axton. Lark, bu Dowager Kraliçesi Alannah Barda."

Görkemli. Bembeyaz saçlarından zarif lacivert ipek elbisesine ve duruşuna kadar kraliçeyi özetleyen kelime bu. kendi taşıdığı.

Küçük bir reverans yaptım. "Sizinle tanışmak bir zevk, Majesteleri."

"O zevk bana ait, canım. Gerçekten." Bana sıcak bir selam veriyor, İki elimi de kendi elleriyle kavrarken gerçek bir gülümseme. "Ben Sizi Tirene'e getirmek için kullanılan yöntemleri kınıyorum... ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Ancak yine de burada olmanıza sevindim."

"Teşekkür ederim."

Yüzünü inceliyorum, en küçük oğluya benzerlikler arıyorum. Çarpıcı bir kadın ve burnunun şekli ve yontulmuş elmacık kemiklerinde aralarındaki ilişkinin ipuçlarını yakalıyorum.

Ben incelemeye devam ederken, gözleri odaksızlaşıyor ve bulanıklaşıyor.

Nefesinin altında kendi kendine mırıldanıyor.

Endişeyle Leesa'ya bir bakış atıyorum, bunun tipik bir davranış olup olmadığından emin değilim. Ben daha dikkatini çekmeden, koridorun diğer ucundaki büyük kapılar büyük bir gürültüyle açılıyor.

Mor tunik giymiş, uzun boylu, zayıf bir adam öne çıkar. "Majesteleri, Kral Jasper!"

Kral içeri girdiğinde odaya bir sessizlik çöker.

Leesa'ya yönelttiğim sorular dilimde çözülüyor ve yerini hükümdar yaklaşırken gergin bir gülümsemeye bırakıyor. Bakışları üzerimizde geziniyor, onay yakışıklı yüzünü aydınlatıyor.

Bu manzara karşısında, kanım kullanılmamış bir sihirle kaynıyor. "Seni şimdi test etmeye ne dersin?" diye bağırırsam ne olacağını merak ediyorum.

dumanı tüten ejderha gübresi yığını" deyip onu ateşe mi verdi?

Doğru ya. İdam edileceğim. Zaten berbat olan bir günü bitirmenin en iyi yolu bu değil.

Yüz ifademin başımı derde sokmasından korkarak kalabalığın geri kalanını izliyor ve sahte bir saygıyla başımı öne eğiyorum.

"Soylu akrabalar, saygıdeğer konuklar." Kral Jasper gümüş bir kaşığa dokunur

Büyük masanın ortasında dururken kristal bir kadehe karşı. "Bu akşam aramızda bir mücevherle yemek yiyoruz. Bu benim için bir ayrıcalık. hepinize Leydi Lark Axton'ı takdim ediyorum. Lark, lütfen onur konuğu olarak bana katılır mısınız?"

Bana ilerlememi işaret etti. Duyduğum en retorik soru bu olduğu için itaat etmekten başka çarem yok.

Yüzlerce çift göz masanın başına kadar olan kısa yolculuğumu izliyor. Yaklaştığımda, terliklerimin yumuşak tıkırtısı mermer zemin sessizliği noktıyor. Rhiann'ın yumuşak ayakkabılar konusundaki ısrarı birdenbire çok mantıklı geliyor ve ilk fırsatta ona teşekkür edeceğime yemin ediyorum.

Sert tabanlı topuklu ayakkabılarımın mermer zeminde çıkardığı gürültülü şakırtılar karşısında irkilmek yerine, omuzlarımı geride tutmaya ve tüm bu ilginin sinirlerimi nasıl yıprattığını belli etmemeye odaklanabiliyorum.

Birkaç kişi bana gülümsüyor; Leesa ve ben ölmek üzereyken o amfi tiyatrodaki muhtemelen aynı ifadelerle oturduklarını düşünerek görmezden geliyorum.

Yine de her adım, kralın sağında bana ayrılan koltuk kadar bir beyanat gibi geliyor. Dul kraliçe onun solunda oturuyor.

Kız kardeşim masanın bir ucunda oturuyor. Onunla sohbet etmek için çok fazla. Beklemesi gerekecek. Knox diğer tarafa oturuyor. Annesinin tarafından.

Tanrılara şükürler olsun. En azından kralın yanında yemek yerken ona bakma cazibesine kapılmayacağım.

Her yere kristal bardaklar ve parlak çatal bıçak takımlarıyla birlikte bembeyaz tabaklar yerleştirilmiştir.

Önümüzde bir sürü yemek geçit töreni yapıyor, her biri Kralın özel şefi tarafından törensel bir yetenekle hazırlanmıştır. Önce ezilmiş nane ile aşılanmış ördek suyu geliyor ve küçük, narin kaselerde sunuluyor.

Arkadaşlarımın ne yaptığını gözlemledikten sonra, doğrudan kaptan yudumluyorum, et suyunun sıvı sıcaklığı içime yayılıyor, dikkatli gözler ve gizli gündemler arasında geçici bir rahatlık.

Etrafımızda konuşmalar alevleniyor. Onur konuğu ben olsam da, konuşmaların ana konusu ben değilim.

Ve bu bana gayet uygun.

Etrafımda incelikli konuşmalar dönüp duruyor.

Porselenin üzerinde gümüş, narin bir senfoni. Her bir asil beni sohbet oyunları ile kuşatıyor ve ben yakındaki yüzleri değerlendirmeye çalışıyorum

ve kulağıma ulaşan her türlü faydalı bilgiyi paylaşacağım. Çünkü kendimi kandırmıyorum. Kral bana istediği kadar onur konuğu diyebilir, ancak saygın konuklar genellikle başka bir krallıktan kaçırılmak yerine ziyaret etmeyi tercih ederler.

Şu an için Tirene'de kalmak benim çıkarlarıma uygun. Ancak bu durum her an değişebilir ve değiştiğinde Leesa ve benim hazır olmamız gerekiyor.

Masanın ortasında kralın konuşması hüküm sürüyor.

Dikkatimi kaybetmemeye çalışsam da bakışlarım dağılıyor ve diğer konuşmalardan parçalar güzel kokulu havada kulağıma geliyor. Benim adım

yüzeyler sık sık, ancak herhangi bir ayrıntıyı deşifre etmem için çok fazla eşzamanlı tartışma var.

Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı bilemiyorum.

Kralın dikkatini bana yöneltmesini ve bu sabahki fiyaskoyu gündeme getirmesini beklerken gergin olduğumu biliyorum. Ama piç kurusu ya farkında değil ya da benimle oynuyor, çünkü bana varoluş.

Bu oyun her neyse, nefret ediyorum.

Koltuğumda hafifçe kıpırdandığımda Knox'u bir an için görebiliyorum. Annesiyle konuşurken etkileyici koyu renk gözleri şefkatle parlıyor. Sanki beni izlediğini hissediyormuş gibi başını kaldırmaya başlıyor.

Daha önceki uyarısını hatırlayarak bakışlarımı kaçırıyorum.

İhtiyacım olan son şey kralın beni küçük kardeşine bakarken yakalaması.

Hizmetçiler bize her biri bir öncekinden daha çökmekte olan yemekler sunuyor. Pırasalı berrak bulyon. Sıkıştırılmış tavus kuşu. Pişmiş yılan balığı
rezene ve sarımsak...ew.

Böğürtlen şarabında marine edilmiş kızarmış koyun eti ve geyik yavrusu. Bebek patateslerin arasına yerleştirilmiş otlarla doldurulmuş ızgara alabalık. Tereyağlı peynirli tartlar.

Lezzetlerin geçit töreni, yine de zar zor yiyebiliyorum. Bunun yerine, kalıyorum
Tetikteyim, g ve entrika akıntıları aklımdan hiç ıkkmıyor. Yine yaldızlı bir kafes, hem misafir hem de Gösteri.

Bir gün özgürlüğümün bir daha asla bir başkasının kontrolü altına girmeyeceğine dair kendime söz veriyorum.

şekerli meyveler ve kremadan oluşan lezzetli görünümlü bir tatlı ile birlikte şekerli buzlu şarap gelir.

Eğeri bu yemeğın beni öldürmek için hazırlanmış bir tuzak olduğu ortaya çıkarsa, son bir yemekle karnımı doyurmadığıma pişman olacağım.

Leesa'nın oturduğu yere bir bakış atıyorum, ondan birkaç yaş büyük görünen genç bir adamla sohbete dalmış. Başını onunkine doğru eğse de gözleri benim üzerimde.

Dikkatimi fark eder etmez, sanki bakarken yakalanmaktan endişelenmiş gibi gözlerini kaçırıyor.

Biraz garip ama neyse. Kız kardeşimin ve benim Sonunda tekrar bir araya geldik. Çocukluğumuzdan beri suç ortağıyız. Aradığım bilgiyi bulmama yardım edebilecek biri varsa, o da Leesa'dır.

Kral Jasper sarayına davet ettiği belanın farkında değil, ama bize bulaşırsa, yemin ederim ki bulaşır.

Uzun Jasper ejderha ağırıcı testinden bahsetmeden geçemez, sinirlerim daha da gerginleşiyor. Ve sadece ben değilim. Tüm salondaki gerginlik, insanlar Kral'ı beklerken artmaya devam ediyor. onun yanındaki onurlu yerimi açıklamak için.

Sonunda, kadehlerin şıngırtısı ziyafetin sona erdiğini müjdeliyor. Kral Jasper kadehini kaldırır. "Sürekli barış ve refaha." Derin sesi balo salonunun ihtişamında yankılanıyor. "Ve yeni dostluklara," diye ekliyor bana gizlice bakarak.

Teşekkrleri ama kalsın.

Diğeri soylularla birlikte kadeh kaldırıp kadehlerimizi geri kaldırırken glmsyormuş gibi yapıyorum. Güçlü iki ağzımı ısıtıyor ve boğazımda sıvı ateş yakıyor. Bitirdiğimizde, kral

Tören alayı, ozanların enstrümanlarını hazır tutarak beklediği bitişikteki büyük salona giriyor.

Büyüleyici bir melodi gobleni örüyorlar. Düşman bir krallığın ortasında pislik bir kralla kapana kısılmış olmasaydım, kendimden bile zevk alabilirdim.

Yanımda bir varlık hissetmeden önce bu düşünce zar zor gerçekleşiyor. Gözlerinde bana kardeşini fazlasıyla hatırlatan anlaşılmaz bir parıltıyla tepemde beliren kralı bulmak için dönüyorum.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Kelimeler yeterince uygun, ama yine de gözlerimi devirmemek için mücadele ediyorum.

Reddimin masada olduğundan şüpheliyim.

Gülümsüyorum ve dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Benim için onurdur, Majesteleri."

Kral elimi tutuyor ve bizi ilk dansa götürüyor. Birkaç dakikalık saygı duruşundan sonra diğer soylular da eşleşip bize katılıyor.

Kralın adımları titizdir, her bir dönüş hassasiyetle gerçekleştirilir.

Adım. Adım. Çeyrek dönüş. Adım. Kol dışarı. Kol içeri. Adım.

Akşam yemeğinde olduğu gibi, tüm dansı diken üstünde, kralın bu maskaralığın nedenlerini açıklamasını ya da bir tuzak kurmasını bekleyerek geçiriyorum. Aynı yemekte olduğu gibi, şaşırdım ve hayal kırıklığına uğradım.

dans yüzeysel hoşbeşlerin ötesinde bir konuşma olmadan geçtiğinde. Yemeğimi beğenip beğenmediğimi soruyor. En çok hangi yemeği beğendiğimi. Hatta son zamanlardaki güzel havayı övmeye bile kalkışıyor.

Beni yerde döndürürken, "yanlışlıkla" ayak parmaklarına bastığım için idam edilip edilmeyeceğimi merak ediyorum.

Kral beni şaşırtıcı bir özenle idare ediyor ve zarafetle hareket ediyor. Kardeşinin dans pistinin öbür ucundan bana bakan bakışlarının sıcaklığı olmasa, neredeyse zihnimin dağılmasına izin verip etrafımı unutabilirdim.

Ne yazık ki Sterling geçici bir kaçıışı imkansız kılıyor.

Sonunda şarkı sona eriyor. Şok olmuştum, Jasper beni Sterling'e götürdü.

Knox. Ugh. Gerçek adını hatırlamam ne kadar sürer? Yine de hatırlamakta zorlandığım için suçlanamam. Yemin ederim, adamın küçük bir krallıktan daha fazla ismi var.

Kralın elleri toplumsal olarak olması gerekenden daha uzun bir süre beni bırakmadan önce kabul edilebilir. "Teşekkür ederim, Lark. Bir danstan ya da bir hanımefendiyle birlikte olmaktan hiç bu kadar keyif almamıştım. Ama şimdilik affınıza sığınmak zorundayım." Dikkati Knox'a kayıyor. "Saygıdeğer konuğumuzu eğlendirecek kadar nazik olur musun, küçük kardeşim?"

Soru olarak sorulsa da aslında bir emirdir. "Elbette."

Sterling-Knox-kardeşinin iradesine boyun eğiyorsa, yüzü bunu göstermiyor.

Kral geri çekilirken, Knox bana elini uzattı. Elini koymak istiyorum. Aramızdaki mesafeyi açıp, bir bahane bulup bunu atlatmak istiyordum ama sıcak gözlerindeki bir şey tereddüt etmeme neden oldu.

İhtiyacı olan tek teşvik bu.

Knox elimi kendi eliyle kavlıyor, sonra diğer elini kalçama doluyor.

"Yorgunum." Daha çok bitkin gibi.

Dudakları seğiriyor. "Eğleneceğinden mi korkuyorsun?" Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor.

"Sen öyle san."

En iyi cevabım değil ama baskı altındayım.

Gözlerindeki hınzır parıltı, müziğin tekrar çalmasına ve cevabını kesmesine sevinmeme neden oluyor.

Knox beni dans pistinde döndürüyor ve kendisine doğru katlıyor. Bir bütün olarak hareket ediyoruz, onun güveni karmaşık adımlarda bize rehberlik ediyor. Dokunuşu tenime bir fısıltı gibi geliyor, soğukkanlılığımla tüketmekle tehdit eden bir alev tutuşturuyor.

Hala onu özlemekten nefret ediyorum. Dokunuşu hala içimde derin bir özlemi ateşliyor. Eğer hayat adil olsaydı, onun ihaneti beni onu istemekten aciz.

Zihnim onu neden uzakta tutmam gerektiğini anlıyor ama bedenim mesajı almıyor.

Beni iki vuruş boyunca yönlendiriyor, sonra bir dönüşe yönlendiriyor. Dönüşü tamamladığımda beni kendine çekiyor ve kulağıma fısıldıyor. "Arkadaşlığım seni o kadar mı rahatsız ediyor ki tek bir dansı bitirmek için dişlerini sıkmak zorunda kalıyorsun?"

Ben bir cevap veremedenden geri çekiliyor ve yakındaki dansçılara dikkatli bir bakış atıyor. Görünüşe göre kimsenin fark etmediğinden memnun.

Kralın kaybolduğu odanın yan tarafını tarıyor.

"Hiç de değil. Saldırgan, hissettiklerimi tanımlamak için çok kibar bir ifade.

senin varlığına dayanmaya zorlanmakla ilgili. Kızgın yağa batırılmayı ve Seela çölünün ortasında mahsur kalmayı tercih ederim.

senin yalancı ağzına maruz kalmaktansa sıcak hava dalgasını tercih ederim."

O peşimden gelirken ben iki vuruş boyunca kasıla kasıla uzaklaşıyorum. "Sanırım yalancı ağzımı söylediğinden çok daha fazla seviyorsun."

Bana doğru uzandığında, kolumla ilerlemesini engelliyorum. "Egonu korumak için kendine ne söylemen gerekiyorsa onu söyle."

Çatık kaşları şüpheciliğini yansıtıyor ve beni okuma kolaylığını biraz sinir bozucu buluyorum.

Dansın gerektirdiği gibi, Knox takip ediyor ve ben geri çekiliyorum. Adımlarımız hızlanıyor, müziğin temposu kalp atışlarımla eşleşiyor ve her ikisi de tempo kazanıyor.

Birbiri ardına kardeşlerle dans ederken, aralarındaki farklara dikkat etmeden edemiyorum. İkisi de ayakları üzerinde zarif, ama Kralın zarafetinin çoğu aşinalık ve pratikten kaynaklanır. Sunduğu resmi önemsiyor ve en iyisi olduğunu göstermek istiyor, bu da doğaçlamaya çok az yer bırakıyor.

Knox'un dansı daha az çalışılmış ama daha akıcıdır. Vücudunu tanıyor ve zarafeti fiziksel eğitimde ve savaş alanında geçirdiği zamandan kaynaklanıyor. Koreografiden sapmaktan korkmuyor Ayak hareketleri.

Ve şu anda, yeteneklerini beni sinsice baştan çıkarmak için kullanıyor.

Çeyrek döndüğümüzde, kolu göğsümün yan tarafını okşuyor. Adım attığımızda, başparmağı avucumun üzerinde tembel daireler çiziyor.

Bir sonraki dönüş setinde, kaslı kalçası bacaklarımın arasına giriyor, eteğimi ayırıyor ve hassas bir bölgeyi bir dakikadan daha kısa bir süre sıyrıyor.

saygın bir mesafeye çekilmeden önce göz kırptı.

Göğsümde bir ateş yanıyor, gözlerine yansıyan bir alev. Nabzım tehlikeli bir ritimle atıyor, özlemle senkoplu damarlarımda dolaşıyor. Kalçalarını oynatarak peşimden geliyor.

Dans bir avı andırıyor; erkek partner avcı, kadın ise av rolünü üstleniyor. Ama Knox açıkça beni takip ederken ve bu oyun her ne ise bahisleri yükseltirken, ben artık av olmayı reddediyorum.

Bir zamanlar, ben hâlâ zayıf ve kararsızken, üzerimde gücü vardı. Artık değil.

Ateşle oynamak istiyorsa, yanmaya hazır olsa iyi olur.

Bir dahaki sefere dansçıların geri kalanına sırtını döndüğünde, elimi gizlice bacaklarının arasından geçirip Pantolonlar. Zaten sertleşmişti ve bir kez sıkıldığında dişlerinin arasından hava tıslıyor ve daha da sertleşiyor.

Belimdeki eli gerilirken göz bebekleri büyüyor.

Sessiz sözlerine bir uyarı ekliyor ama gözlerinin ağzımda gezinmesi bu uyarıyı anında geçersiz kılıyor. "Lark."

Memnuniyet derimin altında titreşiyor ve dudaklarımda bir sırtış oluşmasına engel olamıyorum. "Bu oyunu sen başlattın. Ben de katıldığımda üzülemezsin."

Eli benimkini kaplıyor ve bastırıyor. "Bu üzgünmüşüm gibi mi hissettiriyor?"

Nabzım tekliyor. "Hayır."

İhtiyaç karnımda birikirken aramızdaki gerilim çatırdıyor. Beni serbest bırakıyor ve tekrar görüş alanına girdiğimizde elimi omzuna koyuyorum. Başını eğdiğinde bir tutam siyah saç gözünün üzerinden kayıyor ve onu kulağının arkasına sıkıştırmak istiyorum, ama bunun yerine kendi başımı keskin bir şekilde sallıyorum. Oyun oynamak başka bir şey. Ona şefkat göstermek tamamen başka bir şey.

Onun büyüüne tekrar kapılmama izin veremem.

Bir kez daha döndüğümüzde, dikkatini bize sabitlemiş olan Leesa'yı görüyorum. Bakışları, bize sadece onun baktığını hatırlatıyor. Güvenebileceğim bir insan. Ve ne yaparsam yapayım, kalbimi korumam ve Knox'un beni çözmesini engellemem gerekiyor.

"Dikkatli olun, Düşes." Sterling'in nefesi kulağımı okşuyor. "Benden nefret ettiğini unutabilirsin."

Müzik biter bitmez eğilip dönüyorum, aramıza mesafe koymak için çaresizce. Kafamı boşaltmalıyım, yarışımı sakinleştirmeliyim-

"Biraz sarhoş görünüyorsun." Kral Jasper bir anda ortaya çıkıp bana bir kadeh uzattığında irkiliyorum. "Bunu dene."

Bölündüğüm için mutluyum, kadehi kabul ediyorum ve kıpkırmızı sıvının içine bakıyorum. "Bunun ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Tabii ki. Bu ejderha kanı."

Yüzüm tiksintimi yansıtır olmalı çünkü kral kıkırdıyor. Mizah onun sert yüz hatlarını yumuşatıyor, yılları siliyor ve ona daha çocuksu bir görünüm veriyor.

Çabucak kadehimin içindekilere yeniden odaklanıyorum. Dönüşüme güvenmiyorum, ona da güvenmiyorum. Onu insanlaştıracak her şeyden ne pahasına olursa olsun kaçınılmalı.

"Gerçek ejderha kanı değil elbette. Popüler bir Tiren likörünün adı."

İçindekileri yüzüne fırlatma dürtüsüyle savaşırken parmaklarım sapın etrafında sıkışıyor. Tepkimi kasıtlı olarak kışkırttığı için değil - gerçi kışkırttığından eminim - ama manipülasyonları bana ejderhalarla yapılan o saçma testi hatırlatmaktan başka bir işe yaramadığı için.

İyi ki kısa kılıcı odamda bırakmışım. Aksi takdirde Tirenlilerin beni idam etmek için meşru bir sebebi olabilirdi: kral katili.

Acı dolu bir gülümsemeyle bir yudum alıyorum ve meyveli sıvı boğazımı ısıtıyor. "Ben de tam içecek bir şeyler bulmak üzereydim. Bu da lezzetli."

"Beğendiğinize sevindim." Elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni bir grup soylunun sohbet ettiği kürsüye doğru yönlendiriyor. "Müsaade ederseniz size bir hikâye anlatmak istiyorum."

Sanki seçme şansım varmış gibi.

Boğazım endişeyle geriliyor. "Tabii ki."

Kürsüye çıkıyoruz ve kral konuştuğunda konuşmalar sessizliğe gömülüyor.

"Yaklaşık yirmi yıl önce, babama yakın sadık Tiren'li bir çiftin bir çocuğu oldu, güzel bir kız çocuğu."

Kafamın içinde bir alarm çalarken Jasper içkisini yudumlamak için duraklıyor.

Beni buraya sürüklemesinin sebebi ne olursa olsun, bahse girerim bundan hoşlanmayacağım.

"Küçük kız ailesi tarafından çok seviliyordu, ancak dört yaşına geldiğinde bir trajedi yaşandı. Tirenese'de korkunç bir gün olduğu kanıtlanan

Tarih, düşman bir krallık kızı evinden çaldı. Babası saldırıda öldürüldü ve kızın da öldüğüne inanılıyordu."

O, büyülenmiş seyircilerin önünde etki yaratmak için duraklarken, hatırlamadığım babam için acı dolu bir nefes çekiyorum. İyi bir adam mıydı? Güçlü müydü? Nazik miydi? Nasıl öldüğüne dair bu kısa tarih dışında, beni yaratan adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum... ya da biyolojik annem hakkında. Biz konuşurken Tirene'de olabilir. Bu gece şatodaki şaşkın yüzlerden biri. Ya da burada başka bir ailem olabilir. Gerçi onlardan herhangi biri buradaysa bile, beni sahiplenmek için gelmedikleri kesin.

Jasper dramayı uzatıyor, hikayeyi biraz daha uzatıyor. "Yine de umudumuzu hiç yitirmedik. Kardeşimin yardımıyla aramaya devam ettik ve Kral Xenon'un özel yeteneklere sahip Tiren kökenli bir kızı aradığını keşfettik. Krallığımızın çalınan çocuğunun gerçekten de hayatta olduğunu öğrendiğimizde yaşadığımız şaşkınlığı ve öfkeyi hayal edin ve Aclaris'te yaşıyorum. Hem de Flighthaven'da."

Bu anonsu yuhalamalar ve tıslamalar takip ediyor ve çok fazla gözün ağırlığı içime işliyor. Yerimde kıpırdanıyor ve dikkatimi kralın profiline odaklayarak sessizce sadede gelmesini istiyorum.

Gözleri parlayan Kral Jasper odadakileri susturmak için elini kaldırır. "Onu bizden almaya çalıştılar ve bu sabahki gösteriden sonra hepiniz nedenini biliyorsunuz. Ama biz galip geldik. Kötü kralları gücümüzü çalabileceklerine ve kendi büyümüzü kullanabileceklerine inanıyordu. ama biz onların yanıldığını kanıtladık. Bir ejderha çağırıcı için tek bir gerçek yuva vardır ve o da burasıdır! Tirene'de!" İnsanlar yumruklarını vurmaya başladıkça masa sallanıyor. "Herkes, lütfen yanımdaki kadının zaferle eve dönüşünü kutlarken bana katılsın.

Sadece Tirene'nin kayıp kızı olarak değil, yüzyıllar sonra ilk ejderha çağırıcısı olarak!"

Tezahüratlar ve alkışlar patlak verir. İnsanlar ayağa fırlıyor. Sonuç olarak, bu ilgi bende masanın altına girme isteği uyandırıyor.

Kral bana dönüyor ve içimde huzursuz bir his uyandıran gizemli bir gülümsemeyle elimi havaya kaldırıyor.

Kalabalığın tepkisinden duyduğu memnuniyeti gizlemek için hiçbir şey yapmıyor, ancak beni rahatsız eden şey, elinde tuttuğu izlenimini edinmem.

bir şey geri. Büyük bir şey.

Belki de yanılıyorumdur. Eğer yanılmıyorsam, umarım sakladığı şey hepimizin hayatını altüst etme yeteneğine sahip değildir.

ALTINCI Bölüm

Gürültülü vuruşlar beni uyandırdı.

Bir elimi yüzüme sürüp bacaklarımı yatağın kenarına uzatıyorum ve sırtım tekrar ağrıdığına irkiliyorum. Açıkça görülüyor ki, arenada geçirdiğim zaman sakatlığıma hiç yardımcı olmamış.

Ben kapıya yaklaştıkça, kapı çalma sesi sabırsızlaşıyor.

Muhafızlarımdan biri salondaki yerinden bana seslendi. "Leydi Lark, bir ziyaretçiniz var."

Sabah oldu mu? Ve kim ziyaret ediyor olabilir? Yine mi çağrılıyorum? Beni uykumdan uyandıran insanlar alışkanlık haline geldi. Kralın dün geceki küçük sürpriz duyurusu sayesinde uyumam uzun zaman aldı. Kendimi bir ejderhanın kustuğu bir şey kadar dinç hissediyorum.

Dün geceki ziyafetten dolayı hâlâ yarıya kadar toplanmış olan saçlarımı parmaklarımla taramaya çalışıyorum. Saçımı taramak için gerekli motivasyonu toplayamadım.

yatağa yığılmadan önce. "İçeri gel." Ben gözlerimi ovuştururken kapı itilerek açıldı.

Ziyaretçim elinde bir tepsiyle içeri girip kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattığında boğazımda bir duygu düğümü oluşuyor.

Tepsiyi yere bıraktı ve doğruldu. İki saniye sonra kendini bana doğru fırlatıyor ve sanki hayattaki son günümüzmüş gibi birbirimize sarılıyoruz.

Kız kardeşim beni sıkıca kucaklıyor. "Tanrım, Lark. Sonunda Tirene sarayının tamamı her hareketimizi izlemeden seninle vakit geçirebilmek çok güzel."

Sırtını sıkıyorum ve Aclaris'ten ayrıldığımdan beri ilk kez kaslarım gevşiyor. "Seni özledim."

Leesa beni serbest bırakıyor, vücudumu taramak için geri dönüyor. Yaraları kontrol ediyor. Davranışları garip bir şekilde Sterling'in beni kutlamaya götürmeden önceki halini anımsatıyordu. Saniyeler sonra gözleri yaşlarla doldu. "İyi misin?"

Boğazımdaki düğüm büyüyor ve boğuk bir kahkaha atıyorum. Ya bu ya da ağlamak. "Dün gece bok gibi uyuduğum için bitkin ve biraz yorgunum ama iyiyim. Sadece güvende olduğun ve burada benimle olduğun için mutluyum. Bugüne kadar hayatta olduğundan bile emin değildim. Son iki ayımı endişe içinde geçirdim."

"Ve sonra beni ilk gördüğünde, bir ejderha mezesi olmama ramak kaldı." Leesa burnunu çekiyor. "Seni endişelendirdiğim için nefret ediyorum. Ne oldu?"

Orada ejderhalarla yaptığın şey inanılmazdı. İkimizin de hayatını kurtardığının farkında mısın? İnanılmazsın."

Az önce bana yaptığı gibi ben de kız kardeşimi inceliyorum. "Komik. Kendimi harika hissetmiyorum. Daha çok bir gösteri ya da belki bir deney gibi." Sesime kırılganlık karışıyor. "Sanki hiçbir yere uyum sağlayamıyorum."

Leesa saçımın bir tutamını çekiştiriyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Uyum sağlamak kimin umurunda? Sözde soyu tükenmiş ve inanılmaz sihirli bir yetenek, ki bu milyon kat daha iyi. Cidden, küçük kardeşim, asla uyum sağlama, özellikle de diğer insanların iyiliği için. Kendi yolunu çiz." Kollarımı sıkıyor ve başını sallıyor. "Buna hâlâ inanamıyorum. Benim küçük kardeşim bir Dragoncaller."

Son olayların dehşetine rağmen ağzımın kenarları kalkıyor. "Gördün mü? Senden daha havalı olduğumu hep biliyordum."

Sırıttırıyor. "İşte şimdi zorluyorsun."

Üzerimize rahat bir sessizlik çöküyor ve ben kız kardeşimin görüntüsünü içime çekmek için zaman ayırıyorum. Koyu altın sarısı saçları, tıpkı dün geceki ziyafette olduğu gibi sırtından aşağıya dökülüyor. Parlak saçları ve kahverengi gözleri açık zeytin tenini tamamlıyor. Uzun boylu

Annemiz gibi kıvrımlı ve burnunun üstünde küçük bir şişlik var. Ortak saç renkleriyle ikisi kardeş olabilir.

Ben aykırı biriyim, düz, koyu kahverengi saçlarım Altın rengi, iri ela gözler, hafif kalkık bir burun ve soluk bir ten. Vücut yapımız bile farklı. Ben daha inceyim ve birkaç santim daha kısayım. Annemin dediği gibi minyon.

Gerçi Flighthaven'da öğrendiğim üzere Lynnea Axton'ın biyolojik annem olmadığı neredeyse kesin.

Ve Leesa benim biyolojik kardeşim değil.

Bu hatırlatma vücudumdaki sertliğin bir kısmını geri getirdi ve Göğsümde donuk bir ağrı zonkluyor. "Gerçek kardeşin olmadığımı ne zamandır biliyordun?" Sesim acı dolu.

"Uzun sürmeyecek, söz veriyorum. Flighthaven'a kadar tüm parçaları bir araya getirmeye başlamadım." Kollarını kavuşturup ters ters bakmak için duraklıyor. "Sakın gerçek kardeşin olmadığımı söylemeye kalkma. Aynı kanı paylaşmıyor olabiliriz ama önemli olan her yönden aileyiz. Anladın mı?"

Gözlerim yanıyor. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. kelimeleri söyleyene kadar güvence verdi. "Anladım." Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek, dün gecedan beri aklımı kurcalayan soruyu sormak için cesaretimi topluyorum. "Biyolojik annem... Burada, Tirene'de olup olmadığını biliyor musun?"

Yüzü düşüyor, içimdeki küçük umut topunu delip geçiyor. göğüs. "Onu sordum, yıllar önce vefat etmiş. Kral gibi ona da senin öldüğün söylenmiş ama sanırım senin sonsuza dek gittiğini kabul etmeden önce uzun süre inancını korumuş."

Göğüs kafesimin sol tarafındaki keskin yırtılma hissi beni hazırlıksız yakaladı. Dramatik olduğum için kendimi azarlıyorum. Hiçbir anım yok Beni doğuran kadın, bu yüzden onun yokluğunun yasını nasıl tutabilirim?

Umut. İnanç. Hayatınıza ışık getirmek için en gerekli iki unsur. Ve kaybetmenin en acı verici olduğu iki unsur.

"Bu bilgiyi güvenilir bir kaynaktan mı aldın?" "Evet.

Üzgünüm, Lark."

"Peki ya diğer kan bağı olan akrabalar?"

Gözlerini indiriyor ve kolundaki gevşek bir iplikle oynuyor. "Anladığım kadarıyla annen de baban da tek çocukmuş. Babanın ailesi öldü ve annenin ailesi hakkında net bir cevap alamadım çünkü

Daha uzak bir bölgeden geliyorlar, uzun zamandır kimse onları duymamış, bu yüzden iyi görünmüyor. Özür dilerim," diye tekrarlıyor.

Kaburgalarımın altında içi boş bir sızı yayılıyor. "Sorun değil, yine de teşekkürler. Öğrenmeye çalıştığın için minnettarım."

Bakışları bana yöneliyor ve tekrar uzaklaşıyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok." Leesa konuyu değiştirerek getirdiği yiyecekleri işaret ediyor. "Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ama bunun için bolca vaktimiz var.

Yemek yemelisin." Tepsiyi masanın önündeki alçak bir masaya yerleştirir. peluş kanepes. "Muhtemelen açlıktan ölüyorsunuzdur. Ziyafette pek bir şey yemediğini fark ettim."

Vücudumun beslenmeye ihtiyacı olsa da, yemek yeme düşüncesi midemi bulandırıyor. "Dün gece pek iştahım yoktu. Tek düşünebildiğim seni kaybetmeye ne kadar yaklaştığımdı. Nasıl İkimiz de ölüme yaklaştığımız. Ve bu insanlar... sadece orada oturup izlediler. Kral beni kendi çıkarları için kullanmak istiyor. Tüm detayları bilmiyorum ama tam olarak neyin peşinde olduğunu öğrenmeye niyetliyim."

Ablamın yüzü asılıyor, duvarların kulağı varmış gibi süitin etrafına bakıyor. "Dikkatli ol. Ben de en az senin kadar üzgünüm ama inan bana cevaplar talep ederseniz hiçbir yere varamazsınız. Bu sizi sadece daha fazla tehlikeye sokar." Oturur ve tepsideki bir tabağı açarak bir dizi et, peynir, meyve ve taze ekmek ortaya çıkarır. "Saray hayatı acımasız. Herkesin art niyetleri ve gizli gündemleri var. Kuralların sürekli değiştiği bir oyun gibi."

Kanepede ona katılıyorum. "O zaman oyunu oynamayı öğreneceğim." Ve ben de bunu yapmaya niyetliyim. Ne gerektirirse gerektirsin.

Yemekleri atıştırırken ve kahvelerimizi yudumlarken sohbetimiz durgunlaşıyor. Leesa haklıydı. Dün ejderhalarla yaşadığım çile beni tüketti ve ağzıma bir küp peynir atarken, ne kadar

Açım.

Birkaç dakika boyunca, Leesa'nın Flighthaven Akademisi için malikânemizden ayrılmasından bu yana çok özlediğim kardeşliğin tanıdık ışıltısının tadını çıkarıyorum. İkimizin de yaşadığı onca şeyden sonra bile, onunla bir yemeği paylaşmak çok normal geliyor.

Evde olmak gibi.

Flighthaven'da geçirdiğim kısa süre boyunca Leesa'nın kayboluşuyla ilgili ve onun ekmek kırıntılarını takip etti.

İz bırakmadan kaybolma ihtimaline karşı geride bıraktı. Bir milyon yıl geçse de Tirene'de yeniden bir araya geleceğimizi tahmin edemezdim ve bu deneyim biraz gerçeküstü olmaktan da öte.

Fincanlarımızı dumanı tüten kahve ile dolduruyorum. "Tamamen fazla görünüyorsun

Akademnin yarısının öldüğünü düşündüğü bir kadın için sağlıklı ve dinç."

Leesa fincanını dudaklarına götürürken duraksıyor. "İnsanlar öldüğümü mü düşündü?"

"Bazıları öyle düşündü. Diğerleri Tiren sevgilinle kaçtığını düşündü. Ama öylece kaçıp gitmeyeceğini biliyordum. İyi bir nedenin olmadan olmaz." Elimi koluna koydum. "Bana gerçekte ne olduğunu anlat."

Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sanırım senin başına gelenlerin aynısı benim de başıma geldi."

"İlk duruşmanızda herkesin önünde kaçırılmadınız." Gözlerimi deviriyorum ve kahvemi yudumluyorum.

"Hayır. Sokağa çıkma yasağına yakın bir zamanda kütüphaneden dönüyordum.

bayıltıldım ve yatakhaneye varmadan kaçırıldım. Daha sonra, ilk uyandığımda, Kral Xenon'un emriyle götürüldüğüme ikna olmuşum. Flighthaven'ın ejderhalarında bir terslik olduğunu fark ettim ve sonra birini Eyril'i ejderhanın içine çekerken yakaladım.

ki bu hiç mantıklı değildi. Kral Flighthaven'a geldiğinde, senin hakkında sorular sormak için beni köşeye sıkıştırdı. Güçlü bir elemental yeteneğin olduğuna dair herhangi bir işaret gösterip göstermediğini, alikornların veya diğer büyülü yaratıkların yanında garip davrandığını fark edip etmediğimi sordu. Eğer annem evlatlık olduğundan bahsettiyse. O zamana kadar çoktan

Mezar taşı."

Sessizlik aramızda uzanıyor. Hayatım boyunca yaşadığım en büyük şoklardan biri, Leesa'nın ipucunu takip ederek Axton Kalesi yakınlarındaki bir noktaya gittiğimde ve üzerinde kendi adımın kazılı olduğu gizli bir mezar taşı bulduğumda oldu.

Lark Axton

Sevgili kızımız ve kız kardeşimiz

Aynı isim. Aynı doğum yılı. Sadece, Lark Axton dört yaşında ölmüş.

Tüylerim diken diken oluyor. O beyaz mezar taşını her hayal ettiğimde, vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Kız kardeşim yüksek sesle nefes veriyor. "Araştırmaya çoktan başlamıştım ve bir yandan teoriler üretmeye çalışırken bir yandan da kampüs çevresinde tuhaf olaylar olup olmadığına bakıyordum." Gözleri uzaklara dalıyor, sanki akademide geçirdiği zamanı hatırlıyor. "Kralın bir kehanetle ilgili olduğunu duymuştum. Sonra bir kitapta ejderha çağırana ilgili bir kehanete atıfta bulunulduğunu gördüm ve aklıma bu iki kehanetin aynı olduğu ve senin de ejderha çağırana olduğun geldi. soru."

Dik oturuyorum. "Kehanet mi? Kitap herhangi bir ayrıntı verdi mi?" Leesa'nın Flighthaven'da bıraktığı ipuçlarında bir kehanete atıfta bulunmasına rağmen, bunu asla bulamadım.

Başını salladığında hayal kırıklığı omuzlarıma yığılıyor. "Hayır. Ama yine de biri o kitabı odamdan çaldı.

İşte o zaman birinin beni gözetlediğine dair paranoyaklaşmaya başladım. Benden kurtulmaya çalışacaklarından endişelendim ve ipuçlarını bıraktım.

Sadece senin erişebileceğin ya da nereye bakacağını bildiğin yerlerde. Eğer ortadan kaybolursam, Flighthaven'a çağrılacağını biliyordum. Özellikle de kralın sana olan ilgisi göz önüne alındığında. Bir şeylerin yanlış gittiği konusunda seni uyarmak için bir yola ihtiyacım vardı. yanlış ellere düşüp sana zarar vereceğini düşündüm. Yine de cevapları aramayı bitiremeden kaçırıldım."

"Bir Tiren askeri tarafından mı kaçırıldı? Sanırım bu, bazı söylentilerin yarı yarıya doğru olduğu anlamına geliyor."

"Kral Jasper'ın emriyle." İnce dudakları sert bir çizgi halinde gerildi. "Sana ulaşmak için beni kullanmayı umuyordu. Bir anlamda, sanırım ona minnet borçluyum. Eğitimci Thorne... Yani Prens Knox. Kral Xenon'un yandaşlarından birinin beni kaçırmasına günler kaldığına ikna olmuşum. Ve eğer bu gerçekleşseydi, hikayeyi anlatacak kadar yaşayacağımdan emin değilim."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. Kral Jasper. Kral Xenon. Tüm hayatım boyunca Tirenlilerin Acımasız insanlar ve onların yöneticileri daha da kötü ama görünüşe göre, kendi krallığımdakilerden farklı değiller.

"Ve sen ona inanıyor musun? Ster...şey, Prens Knox?"

Leesa omuz silkiyor. "Sadece söyledikleri bana mantıklı geldiği için."

Çatal bıçağı sıkıca kavıyorum, öfke içimde birikiyor. erimiş kurşun. "Seni götürdüklerinde canını yaktılar mı? Buraya geldiğinde?"

Leesa başını sallar. "Bana zarar vermediler ve bana yeterince iyi davrandılar. Ama ben misafir değilim. Ben de senin gibi bir tutsağım. İkimiz de Kral Jasper'ın oynadığı oyunun piyonlarıyız."

Kalbim sıkışıyor. "Çok özür dilerim."

"Özür mü? Ne için? Bunların hiçbiri senin suçun değil." O şekilde Beni hemen savunmaya geçmesi bana çocukluk günlerimizi hatırlatıyor, annemin boğuculuğu çok fazla olduğunda benim için konuştuğu zamanları. "Şimdi bana ben gittikten sonra neler olduğunu anlat. Eğitim nasıldı? Alikorn korkunu yenebildin mi? Oh! Ve Prens Knox seni taşımadan önce sınavı geçebildin mi? uzakta?"

"Alikorn korkumun üstesinden gelmeye evet. Gariptir ki, bunu prensle borçluyum. Bana zaman ayırıp özel dersler verdi.

Kendi başıma uçacak kadar kendime güveniyorum." Sterling ve benim o dersler sırasında bazen takıldığımız kısmı atlıyorum. "Hayır. denemeyi tamamlamak. Ejderha biz bitiremeden haydutlaştı."

Yemek yerken, Flighthaven'daki kısa görevim sırasında olan her şeyi ona anlattım. Onu bulmak için ipuçları arıyordum. Taciz, eğitimim, Olive Holte ile arkadaşlığım. Olive'in korkunç ölümü.

Prens benim eğitmenimken ona aşık olmamla ilgili her şeyi açıklamak isterken ve çok gerçek -her ne kadar kafa karıştırıcı olsa da-

Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorum ama bunu şimdilik kendime saklıyorum. Kız kardeşimin güvenime asla ihanet etmeyeceğini biliyorum ama bu çok riskli. Her şeyden önce onu korumak istiyorum ve ondan aramızdaki sırrı saklamasını istiyorum. tehlikeli hissettiriyor.

Ayrıca utanıyorum. Sterling'e aşık olduğumu nasıl itiraf edebilirim? Beni aldatırken onu yatağıma mı davet ettim?

Ona annemin beni eve geri götürmek için elde etmeye çalıştığı özel muafiyetten bahsediyorum.

Leesa sesimdeki kararsızlığı okuyor. "Belki de Senden bilgi sakladı, Lark, ama bu seni sevdiği ve seni güvende tutmak istediği gerçeğini değiştirmez." Tabağındaki yemeğin geri kalanını itiyor. "Birini kaybettikten sonra

Flighthaven'daki kızı, eminim ki tam olarak bunun olmasından korkuyordu. Senin de ondan alınacağını. Aslında, ben Sizi kilit altında tutmasının nedeninin kaçırılmanızla ilgili korkuları olduğunu hayal edin."

Acı bir tat ağzımı ekşitiyor. Sebepleri ne olursa olsun, Lynnea Axton beni Axton Kalesi'nde tecrit etti. Özgürlüğün ilk tadını birkaç ay önce Flighthaven'a çağrılana kadar almadım. On dokuz yaşımdayken.

Hayatımın nihayet değiştiğine inanıyordum. Yine de buradayım, bir kez daha yaldızlı bir kafese hapsedildim, sadece bu sefer farklı bir krallıkta. Geçmişim hakkında daha fazla şey öğrenmek için ne kadar hevesli olsam da

dragoncaller mirası, hiçbir şeyin tekrar kapana kısılmaya değeceğini emin değilim. "Şimdi ne yapacağız?"

"Onların oyununu oynayacağız. Gözlemleyecek ve öğrenebileceğimiz her şeyi öğreneceğiz." Leesa gülümsüyor, gözlerinde kardeş bilgeliğinin ışıltısı parlıyor. "Kralı mutlu etmeniz gerekiyor. Her sözüne tutun. O bilir ki senin soyun hakkında ikimizden de daha çok şey biliyor. Bu da çözmemiz gereken bir şey. Çünkü bilgi, sevgili kardeşim, bir silahtır.

Yeri gelmişken, Kraliyet Arşivleri'ni ziyaret etmek için Kral'dan onay almaya çalışın. Ejderha çağırıcı olmanın gerektirdikleri hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacın var ve bakabileceğin en iyi yer orası."

Kralla vakit geçirme düşüncesi midemi bulandırıyor. "Söz veremem ama deneyeceğim. Oyunu oynamak için elimden geleni yapacağım." Kral büyük hoş geldin konuşmasını yaptıktan sonra hissettiğim garip duyguyu hatırlıyorum.

konuşma. "Jasper'ın Tirene'in uzun süredir kayıp olan ejderha çağırıcısı hakkındaki hikayesinden sonra söyleyecek daha çok şey olduğunu mu hissettiniz? Belki de ödünç alıyorumdur.

Ama yemin ederim sanki bir sır saklıyormuş gibi görünüyordu."

Homurdanıyor. "*Bir* sır, yani sadece bir tane mi? Lütfen. Tirene'de uzun süre yaşamamış olabilirim ama ben bile Kral Jasper'ın oyun oynadığını söyleyebilirim.

Kapat." Omzumu sıktıktan sonra tepsiyi toplayıp gitmeye hazırlanıyor. "Bir şey daha var."

"Hmm?"

"Prensle nasıl iletişim kurduğunuza dikkat edin. İkinizin arasında neler olduğundan emin değilim ama kral, kardeşiyle aranızda bir ilişki olduğunu düşünürse bundan pek hoşlanmayabilir."

Gözlerim büyüdü. "Neden sen-"

"Siz bayıldıktan sonra Prens Knox arenaya koştı. Sizi odanıza taşıyan oydu. Ayrıca dün gece gözleri senden hiç ayrılmadı. Kızarmana bakılırsa, içimden bir ses hislerinin karşılıklı olduğunu söylüyor." Tartışmak için ağzımı açtığımda, bilmiş bir bakışla beni delip geçiyor. "Merak etme, sırrın benimle güvende. "Sırrın benimle güvende.

Prens kurtarmayı, sizi korunmaya muhtaç bir öğrenci olarak görmekten vazgeçemediğini söyleyerek açıkladı, bu yüzden kralın bir şeyden şüphelendiğini sanmıyorum."

"Bu iyi, bekle bir dakika." Kaşlarımı çattım. "Sterling'le aramızda bir şey olduğunu ne onaylıyorum ne de reddediyorum. Olsa bile, kralın neden umursadığını anlamıyorum. Kardeşi koca adam."

"Anladığım kadarıyla, buradaki kraliyet mensupları ve üst düzey soylular

biraz eski kafalı olabilir ve görücü usulü ilişki ve evlilikleri tercih edebilir. Eğer bu doğruysa, Prens Knox çoktan henüz açıklanmamış olsa bile. Öyle olmasa bile, baskı noktalarınızı size karşı kullanabilecek birine açıklamak asla iyi bir fikir değildir."

Midemde bir çukur açılıyor ve korkarım kusmak üzereyim. Zihnim bu kavramı kavramakta zorlanıyor. Knox başka bir kadınla nişanlanamaz. "Bu... Ben sadece... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece kendine dikkat et."

Kız kardeşim kapıdan çıktıktan sonra kendime prensin müstakbel gelininin beni ilgilendirmediğini söylüyorum ama kalbim aynı fikirde değil.

O kaybolduktan sonra da aynı yerde, kımıldamadan duruyorum.

Transımdan çıkıp kahvaltımı yaptığımda, neredeyse normale döndüğümü hissediyorum. Neredeyse. Sırt ağrısı bu sabah sadece bir sancı,

Yine de bir çift pantolon ve kolsuz, dökümlü beyaz bir tunik giyerken dikkatli hareket ediyorum. Umarım bu, yaralı kaslarımın nihayet iyileştiği anlamına geliyordur.

Belimdeki kemeri düğümlemeyi bitirdiğimde, biri kapıya vurdu.

Mükemmel zamanlama.

Muhtemelen yine Leesa'dır. En azından öyle umuyorum. Bu süitte huzursuz olmaya başladım.

"Geliyorum." Kapı açılırken boşluğu geçiyorum. "Ah. Sensin."

Prens Knox önümde duruyor, fiziksel olarak tüm gücüyle saldırıyor. Siyah giysisi ve omuzlarına dökülen koyu renk dalgaları. Yüzündeki maskeli ifade hiçbir şey ele vermiyor, sözsüzce bana bakıyor.

"Ne kadar da heveslisin," diye mırıldanıyor. "Dikkatli olsan iyi olur, yoksa benden hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim." Değerlendirmesini yaparken ağzının bir tarafı havaya kalkıyor. "Yemek yedin mi?"

Bu soru dengemi bozuyor. Hiçbir şey yapmıyor Kral beni kelimenin tam anlamıyla ejderhaların önüne attığında müdahale eder, ama yemek yiyip yemediğimi umursar mı?

"Fark eder mi?" Cevap niyetlendiğinden daha soğuk çıkıyor.

"Elbette." Tek omzunu silkiyor. "Kral sana büyük bir tur attırmamı istiyor. Kendinden geçmene izin veremem çünkü aç."

Keskin bir acı kalbime saplanıyor. Doğru ya. Ne kadar aptalım. Benim iyiliğim onun umurunda değil. O sadece olmak istemiyor Bayılırsam rahatsız olurum.

Çenemi kaldırıyorum. "Kahvaltı yaptım."

"Güzel." Dünyadaki en doğal şeymiş gibi kolunu uzatıyor. "Gidelim mi?"

Dişlerimi sıkarak elimi kolunun kıvrımına yerleştiriyorum, Leesa ile konuştuğumuz gibi "oyunu oynamaya" kararlıyım.

Açık kapıdan koridora adım atıyoruz ve Knox biz geçerken muhafızlara başıyla selam veriyor.

Kral Jasper bu görev için onu özellikle seçti. Neden? Bu mu Bir çeşit test mi? Knox ve benim paylaştığımız geçmişten şüpheleniyor mu? Her şey dağılmadan önce, Uçan Cennet'in yıldızları altında sarmaş dolaş geçirdiğimiz geceleri mi? Kral sadece romantik ilişkimizi biliyor olabilir.

ama içimden bir ses ilişkimizin kişisel detaylarını kendine sakladığını söylüyor. Özellikle de dün gece beni onunla yatmakla suçladıktan sonra.

ve kralın görürse memnun olmayacağı konusunda beni uyardı.

Küçük bir nefesim kaçtı. Aman Tanrım, bunu söylemesinin nedeni Leesa'nın haklı olması ve Knox'un çoktan başka birine bağlanmış olması mı? Eminim bu kadar alçalmazdı.

Yine de geçmişimizdeki hiçbir şey ona güvenilebileceğime inanmamı sağlamıyor.

Ayak seslerimizin yumuşak patırtısı ve bizi takip eden muhafızların zırhlarının şingirtisi dışında, koridordan aşağı inişimiz sessiz, gerginlik sonbaharın ilk ürpertileri gibi etrafımızda dans eden somut bir varlık.

Knox'un ihaneti derin bir yara açtı ve ardında sivri uçlu, acı verici bir iz bıraktı.

Yara. İyileşmeyi reddeden bir yara çünkü onu her gördüğümde bıçak beni tekrar bıçaklıyor, acıyı çığ ve kanlı tutuyor.

Böyle giderse, yaram asla kapanmayacak. Öleceğim güne kadar Sterling için kan kaybedeceğim.

Sesi hafızamda yankılanıyor, şimdi kül ve aldatma tadı veren sevgi sözcükleri söylüyor. Eski eğitimcim numara yapma sanatında uzman olduğunu kanıtladı.

Bu zehirli düşünceler içinde kaybolmuşken, Knox'un boğazının aniden temizlenmesi beni hayallerimden uzaklaştırıyor.

"İşte ozan galerisi." Knox yanından geçmekte olduğumuz kemerli girişi işaret ediyor. "Eskiden Jasper'ın işkencelerinden orada saklanırdım."

Gölgeli oyuğa bakıyorum, daha genç bir Knox hayal ediyorum Ağabeyinin kahkahaları koridorlarda alaycı bir şekilde yankılanırken lavtaların ve lirlerin arasına sığındı.

Kendi itiraflarından etkilenmemiş görünüyor. "İleride bir salon var. Annem orayı hep tatlılarla doldururdu. Kurabiyeler, şekerlemeler, aklınıza ne gelirse. Bizi şımartmayı severdi."

Şekerli ikramlarla dolu sıcacık bir oda görüntüsü, etrafımızdaki ihtişamla keskin bir tezat oluşturuyor. Kısa bir an için Knox'u prens olarak değil, saray mensuplarının sert bakışları altında gizlice kurabiye yiyen bir çocuk olarak görüyorum.

Sayırsız koridor ve odadan geçiyoruz ve Knox kibar olmasına rağmen, aynı zamanda hissedilir bir ilgisizlik havası da taşıyor, sanki

Sıkılmıştı ve sadece kralın isteği üzerine bana etrafı gezdirme görevini yerine getiriyordu.

Gerçekten bu kadar soğuk mu, yoksa ablam haklı mı? Davranır mıydı Muhafızlar duymasaydı farklı mı olurdu? Çeşitli lordlar, leydiler ve hizmetçiler etrafta dolaşmasaydı? Benimle görünmekten utanıyor mu? Yoksa benim yaptığımın aynısını yapıp oyunu mu oynuyor?

Bu soruların hiçbirine bir cevabım yok ama bir şeyden eminim. Knox, Tirene'deki ilk gecemde hiç de kayıtsız değildi. Kavga ettiğimiz gece... beni öptüğü gece.

"Bildiğiniz gibi, burası büyük salon." Sesi beni bir kez daha dalgınlığımdan çekip alıyor. "Haberleri burada aldık. Babamın ve küçük kız kardeşimin ölümü. Krallık bir kral kaybetti ve o gün bir prenses." Tavrı sabit ve belirgin bir duygudan yoksun, ancak bakışlarındaki ince bir kayma gömülü bir acıyı ima ediyor.

Hain kalbim onun için acıyor. Kaybın acısını çok iyi bilirim. "Kardeşinizin bu kadar genç yaşta aniden taç giymesi bir şok olmuş olmalı."

Knox'un yüzü rüzgâr ya da yağmurdan etkilenmemiş bir göl kadar durgun.

Tuniğinin ince kumaşının altında, geniş omuzlarını neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaldırıyor.

"O gece dünyamızın ekseni kaydı. Çok geçmeden Jasper beni acemi birliğine gönderdi. Liderlik konusundaki eğitimimin büyük bir kısmını kraliyet öğretmenlerinden ziyade ordudan aldım."

Sesinde kızgınlık yok, sadece gerçeğin ağırlığı var ve içimde beklenmedik bir şefkat dalgası yükseliyor. Kaderin bir insanın yolunu ne kadar hızlı bir şekilde öngörülemeyen yönlerle çevirebileceğini çok iyi biliyorum.

Ama dilime gelen sempatik sözleri yutuyorum çünkü o benim merhametimi hak etmiyor. İhanetlerinden sonra değil.

Sessizce yürüyoruz, aramızdaki hava söylenmemiş düşünceler ve gömülü kalması daha iyi olan geçmişlerle dolu. Sarayın koridorları sonsuz görünüyor. Her goblen ve zırh takımı geçmişi fısıldıyor, ta ki sonunda benim odama açılan süslü kapıya varana kadar.

Knox'un rahat bir baş sallamasıyla muhafızlar geri çekiliyor ve benim girmem için açık bir yol bırakıyorlar.

Ağır kapıyı açtı ve beni el sallayarak içeri aldı.
muhafızlara hitaben. "Hanımefendiyle özel olarak konuşmak istiyorum.
Kısa tutmaya çalışacağım."

Kapı kapandıktan ve süitin pelüş iç mekanına girdikten sonra, onunla
yüzleşmek için dönüyorum. "Bunun için teşekkür ederim-"

"İyi misin?" Muhafızların duymasından korkuyormuş gibi sesini fısıltının
biraz üzerinde tutuyor. "Eğitim talimleri yapıyordum ve kardeşimin seni
ve kız kardeşini ejderhalarla birlikte arenaya atacağından haberim yoktu.
En kısa sürede geldim ama en sonuna kadar oraya varamadım.
Bilseydim bir şeyler yapardım, seni uyarırdım. Yemin ederim."

Yorgunluk iliklerime kadar işliyor. Sırtım yine ağrıyor, dört saat
kestirebilirmişim gibi hissediyorum ve artık kim olduğumu bilmiyorum.
Ama bunların hiçbirini ona itiraf edecek değilim. "Ben iyiyim."

"Bak." Çenemi parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "İstediğın kadar
iyymişsin gibi davranabilirsin ama son zamanlarda çok şey yaşadın.
Çoktan da fazla. İyi olmaman sorun değil."

İçimde bir öfke şımşegi çıkıyor. "Demek şimdi umursuyorsun?"
Boğazımdan kahkahalar fıskırıyor, içi boş ve acı. "Sana ayak
uyduramadığım için beni affet. Bir dakika önce beni düşman bir krallığa
teslim ediyorsun. Sonra, paylaştıklarımızın gerçek olduğunu söylüyorsun.
Sonra da beni hiç umursamıyormuş gibi davranıyorsun. Dürüst olmak
gerekirse, sana katlanamıyorum."

Bana doğru yaklaşırken yüzündeki endişe tehlikeli bir şeye dönüşüyor.
Yırtıcı bir şey. "Ne iğrenç bir dil
böyle güzel bir ağızdan geliyor." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Bu
bana her türlü pis fikri veriyor."

Tenim sıcaktan kızarıyor ve bu sefer öfkeden değil.

Sertçe yutkunuyorum ve geri çekiliyorum. "Bu iyi bir fikir değil... pek
çok nedenden dolayı."

"İnanın bana, Düşes. Biliyorum." Sırtım duvara çarpana ve nefesi
kulağımı gıdıklayana kadar beni sıkıştırıyor. "Ama bu sadece sana daha
fazla dokunmak istememe neden oluyor."

Vücudum onun hınzır itirafı karşısında eriyor. "I-"

Başparmağının sert pedini alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, sonra
ağzımın köşesini öpüyor. Sonra diğeri. Her itiraz, her

mantıklı düşünce, kaçır.

Biri hariç. "Nişanlı mısın?"

Geri çekildi. "Ne? Hayır. Hayır. Bunu bana neden soruyorsun?" Şaşkınlığı sahte olamayacak kadar gerçek görünüyor. "Sebebi yok."

"Sen öyle diyorsan." Knox yanaklarımı kavırıyor ve boğazımın çukuruna öpücükler konduruyor. Kulağımın altındaki hassas noktanın altından. Çenem boyunca. Dudaklarıma ulaştığında, yanıyorum.

Sonra ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor ve dudaklarım onun için ayrılıyor. Onu karşılamak. Davet etmek. Onu çağırıyor. O kabul ediyor açgözlülükle davet ediyor, sanki iki günden kısa bir süre yerine uzun bir aradan sonra yeniden tanışıyormuş gibi ağzımı keşfediyor.

İkimiz de nefes nefese kaldığımızda, bir santim geri çekildi. Flighthaven'dan hatırladığım kibirli bir ifade kaşlarını çatıyor. "Ne diyordun?"

Bilmediğimi ifade etmek için başımı sallıyorum. Çünkü hatırlayamıyorum. Şu anda sadece ona yerim var. Beni öpmekten başka bir şey yapmadı, yine de karşı koyacak gücüm yok.

Beni tekrar öpüyor, daha yavaş. Eksiksiz ve tatlı ve eskisi kadar her şeyi tüketiyor. Alt dudağını ısıyorum ve gırtlaktan gelen bir ses Boğazından bir ses kaçır.

"Eğer bunu istemiyorsan, bana durmamı söyle... hemen şimdi." Kelimelerin altını ıslatıyor. "Çünkü her şey çok daha gerçek olmak üzere."

Yine başımı salladım.

Örgümü elinin etrafına doluyor ve çekiştiriyor. "Söyle."

"Hayır. Durmak istemiyorum."

Bana hızlı bir öpücük daha verdikten sonra geri çekilip eğiliyor. Bir kolunu belime dolamış, diğerini de popomun altına sokmuş, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucaklıyor. Ama beni yatağıma taşımak yerine pencerenin önünde durdu.

Perdeleri çekiyor ve pantolonumun düğmelerini hızla çözüyor.

"Sen ne-"

"Otur." Pencere kenarını işaret ederken pantolonum ve iç çamaşırlarım yere düştü.

Biraz tereddütle, emrettiği gibi yapıyorum. "Ama nasıl-"

"Başka soru yok. Fazla zamanımız yok."

"Tamam."

Olacakları zihnimde canlandırmaya çalışırken Tirene Prensi önümde diz çöküyor.

Kalçalarımı ayırıyor. "Benim için ıslandın mı?"

Serin hava merkezime çarptığında nefesim kesiliyor. "Bu bir... soruydu." "Ukala." Daralmış gözlerine rağmen, ağzının bir tarafı eğlenerek başını kaldırdı. "Bunu kendim öğrenmem gerekecek."

Parmağını içeri sokuyor, gerçekten de benim ne kadar Vücudum onu istiyor. Ağzımla yaptığı gibi yavaş bir keşif yaparak benimle alay ediyor. Sonra başka bir parmak içeri kayıyor.

Bakışlarım dışarıda nöbetçilerin durduğu kapıya yöneliyor. "Ya biri içeri girerse?"

"Yapmayacaklar." Parmakları sihirlerine devam ederek beni çılgına çeviriyor. "Kapı buzla sıkışmış."

Bu adam her şeyi düşünüyor.

Pencereye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Duygu üstüne duygu bedenimle alay ediyor, beni daha da yükseğe çıkarıyor.

"Sessiz ol," diye homurdanıyor.

Ne dedin? Bir şey mi söyledim? Beynim çok bulanık.

Çenesinin kirli sakalları kalçalarımın sürtünüyor. Kıpırdanıyorum ama boşta kalan eli kalçama uzanıyor ve sıkıyor.

Gidiyor mu-

Dili içimde ilerliyor, çok yetenekli, çok Yaramaz parmaklarım içimdeki lezzetli baskıyı kırılma noktasına kadar artırdı.

"Sterling!" Milyonlarca parıltılı parçaya ayrılırken görüş alanımın kenarlarında yıldız patlamaları dans ediyor.

Parmakları yavaşlar, sonra durur ve kendini geri çeker. Bir elini her iki çıplak uyluğun üzerine koyarak dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve emiyor.

"Mmm, tatlı." Gözleri yarı kapalı, yüzündeki ifade pozitif olarak kötü. "Her bal yediğimde seni düşüneceğim." Kalbim tekliyor. "I-"

"Daha sonra şüpheye düşersen diye söylüyorum... bu gerçektir." Ayağa kalkıyor ve dudaklarımın yumuşak bir öpücük konduruyor. "Yürüyüşünüze geç kalmayın. Kral."

Yedinci Bölüm

Hazzın neden olduğu sersemlik geçtiğinde, bir duygu seli gelip çöker. Öfke, pişmanlık, umut, korku. Şu anda başa çıkamayacağım kadar çok duygu.

Olgun ve uyumlu bir insan olarak, en iyi stratejinin onları görmezden gelmek ve gitmelerini ummak olduğuna karar veriyorum. Bunun yerine, giyecek uygun bir şeyler bulmak için gardırobu karıştırıyorum.

Geç kalacağım ve kral bundan hiç memnun olmayacak. Belki de üzerimdekini giymeliyim.

Buruşuk tuniğime ve pantolonuma bir bakışım bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor. İhtiyacım olan son şey, kralın darmadağınık kıyafetlerimin nedeni hakkında spekülasyon yapması.

Hafif lavanta kokulu yumuşak bir deniz salyangozu mavisini seçtim, giysiyi üzerime çektim ve çılgın saçlarımı rekor sürede yeniden ördüm. Sonra bir

Aynaya hızlıca bakıp yatak odasından çıkıyorum.

Kapıya sert bir vuruş beni hayallerimden uyandırdı. "İçeri gel." Kapı açıldı ve Agnar ortaya çıktı. "Hazır mısın?"

Hiç de değil. "Sanırım."

Beni bir koridordan diğerine götürürken selam vermiyor ya da başka bir şey söylemiyor. Umursadığımdan değil. Kralla yürüyüşüm hakkında fazla konuşamayacak kadar gerginim.

Hyde ve Zale'in dün beni geçirdikleri gizli tünele geldiğimizde midem korkuyla düğümleniyor. Agnar beni nereye götürüyor? Başka bir teste mi?

Kendimi tutuyorum. "Bahçede kralla buluşacağımı sanıyordum."

"Sensin." Görülmediğimizden emin olmak istercesine etrafına bakınıyor, ardından paneli kapatmadan önce beni tünelin içine itiyor. "Ben istedim ki

sana bu şekilde eşlik ediyorum, böylece konuşmamızı kimsenin dinleme ihtimali olmadan seninle konuşabiliyorum."

"Can kulağıyla dinliyorum. Yine de seni uyarmalıyım, eğer bu bir numaraysa ve beni 'kaçırdığımız kadının bir ejderha çağırıcı olup olmadığını öğrenelim' oyununun ikinci raundu için o arenaya geri götürüyorsan, seni pişman ederim."

Kuru bir kahkaha atıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Prens şaka yapmıyormuş. Çok alıngansınız. Gerçi bunu ilk tanıştığımızda ben de anlamıştım."

"Ne demek istiyorsun?" Geldiğimde Agnar'a ya da bir başkasına alingan olduğumu düşündürecek bir neden verdiğimi hatırlamıyorum Tirene'de. Kaçırılmam ve Olive'in ölümü yüzünden çok sarsılmıştım. Uzun uçak yolculuğu boyunca ezeli düşmanlarımın krallığına sürüklenmekten çok endişelendim.

"Beni tanıımıyorsun, değil mi?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Seninle birkaç gün önce tanıştığımızı hatırlıyorum, eğer sorduğun buysa."

Başını iki yana sallar. "Bir ay öncesini, köyü düşünün."

Hala bir şey anlamıyorum. "Üzgünüm... Anlayamadım."

Agnar geniş omuzlarını yuvarlayarak kanatlarını serbest bırakır. Güzel, yanık bakır rengi kızıl kahverengi saçlarını tamamlıyor. "Bu hafızanı canlandırdı mı?"

Bir an için ona bakakaldım.

Ve sonra aklıma geldi. "Mutlu Ejderha Tavernası'nın dışındaki ormanda... o sendin. Beni kaçırmaya çalıştın!"

Kanatlarını açmış ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada duruyor, suçlamamı ne doğruluyor ne de reddediyor.

Öfke sel gibi akıyor. Damarlarımda büyü dolaşıyor ve ellerim ona yumruk atma isteğiyle yumruklanıyor. "Luke'u öldürecektin!"

"Luke?"

"Tavernanın dışında benimle olan çocuk." Aclaris'teki malikânemizden gizlice kaçıp kurduğum yerel gıda kilerine el arabası götürmemin üzerinden sadece birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen, o gece bana asırlar önceymiş gibi geliyor.

"Onu öldürmeyecektim." Yüzü yumuşar. "Onu ormanda bir yere atacaktım ve ellerini kollarını bağlayıp ağzını tıkayacaktım, böylece bara girip kanatlı bir yaratık hakkında bağıramayacaktı.

Tirenese seni çaldı. Ama hayatta kalırdı." Alay ettim.

"Sterling'den daha iyi değilsin."

Mavi gözleri merakla parlıyor ve çok geç, hatamı fark ediyorum.

"Ona böyle seslenmen ilginç."

Kahretsin. "Bilmiyorum. Ben... onun çok fazla kişiliği var... çok fazla ismi var. Her şeyi düzgün tutmaya çalışmak biraz kafa karıştırıcı oluyor."

"İyi denemeydi ama beni kandıramazsın. İkinizi tanıyorum."

Kanatlarını geri çekiyor ve yürümeye başlamamı işaret ediyor. "Bu Aslında seninle konuşmak istediğim şey bu. Acele etmezsek geç kalacaksınız. Ve inanın bana kral bekletilmekten hoşlanmaz."

Korku kalbimde kök salıyor.

Bir şey mi biliyor, yoksa benimle oyun mu oynuyor? "O zaman yürürken konuşsan iyi olur."

"Sakin ol. Kafanın içinde dönen çarkları görebiliyorum." Tünelin engebeli bir kısmına takıldığımda beni sabitlemek için dirseğimi tutuyor.

"Krala hiçbir şey söylemeyeceğim."

Yanağımın içini çiğniyorum. "Aramızda bir şey olduğunu söylemiyorum, ama olsaydı sana neden güveneyim?"

"Çünkü prenze asla böyle ihanet etmem. Saraya geldiğinizde tanıştığınız Blair Jameson ile birlikte en yakın arkadaşlarımdan biridir. İkisi de benim için kardeş gibidir."

Onları etkileşim halinde gördüğümde bunu anlamıştım. "Her ne olursa olsun, sen hâlâ krala sadıksın."

Agnar ana patikadan sağa doğru ayrılan bir tüneli işaret ediyor. "Ben prenze sadığım. Ve Tirene'e. Ve eğer bu krala sadık olmakla örtüşüyorsa, öyle olsun."

"Neden tüm bunları bana anlatıyorsun da prenze anlatmıyorsun?"

"Buraya geldiğinizden beri onunla ne kadar zaman geçirdiniz? Yani ikinizin gerçekten ve gerçekten birkaç dakikadan fazla yalnız kaldığınız zamanları kastediyorum?"

Haklı. "Fazla değil."

"Aynen öyle. Bu yüzden seninle konuşmamı istedi. Blair ya da benim mümkün olduğunca sana eşlik etmemizi ayarladı. Başka korumalarınız da olacak ama müsait olduğumuz her an birimiz odanızın dışında nöbet tutacağız. Böylece bir şeye ihtiyacınız olursa ya da Knox'a bir mesaj iletmemizi isterseniz size yardımcı olabiliriz."

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Ama neden? Prens Beni isteğim dışında kaçırdı ve burada bir tutsak gibiyim. Neden bana göz kulak olmak için bu kadar zahmete girsin ki? Kardeşine sorgusuz sualsiz itaat ederken nasıl olur da benim için arkasından iş çevirir?"

Agnar çenesini kaşırken iç geçiriyor. "Durum biraz karışık. Sonuç olarak Knox uzun süre Tirene'den uzak kaldı ve kralın neler yaptığından tam olarak haberdar değil."

"Ne demek istiyorsun? Prens, kardeşinin çocukluklarından beri oturduğu yere ait olmadığını mı öğrenecek? Her konuda aynı fikirde olmadıkları için Knox ne yapacak? Ona meydan mı okuyacak?"

"Bunların hiçbirine cevap veremem çünkü gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey, Knox'un yemekten sonra yaptığı konuşmadan sonra kardeşinin sizinle ilgili niyetlerinden şüphelendiği."

"O zaman ikimiz varız. Ama en azından şimdilik başımı öne eğip oyuna devam etmeliyim. Kale duvarına çivilenmiş o iki ölü adamı gördükten sonra, kralı kızdırırsam ne olacağını öğrenmeye pek hevesli değilim."

"İşin iyi yanı, ejderha çağırıcı olduğun için seni öldüreceğini sanmıyorum." Kara bir kahkaha atıyor.

"Çok güven verici, teşekkürler."

Agnar kıkırdamayı kesiyor ama hâlâ gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi dudağını ısırtıyor. "Kralı her zaman yatıştırmanın akıllıca olacağına katılıyorum.

maliyetler." Sesini alçaltıyor. "Çok dikkatli ol. Prensizin sizin için ne anlama geldiğinden şüphelenmesine izin veremezsiniz."

Omurgam sertleşiyor. "Prens'in, seninle konuşmak istediğini düşünmen çok cesurca.

Bana ihanet eden adam olmak dışında benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Bu yorumun geçirtilmesine izin veriyor. "Ve kimseye güvenme."

Kaşlarımı çatıyorum. "Merak etme. O kısmı hallettim." "Güzel." Hızını yavaşlatıyor.

"Neredeyse geldik."

Tünelin sonuna yaklaştığımızda, gözlerimin önünde bambaşka bir insana dönüşüyor. Yüzündeki o eski neşeli ifade kayboluyor, yerini sert ve önsezili bir ifadeye bırakıyor. Duruşu bir askerin sert duruşuna dönüşüyor. Hızlı değişimi izlemek bana Sterling'in çoklu kişiliklerini hatırlatıyor.

Tirene'deki herkes

Yoksa bu sadece Sterling ve en yakın arkadaşlarına özgü bir şey mi?

Sonra bahçeler beliriyor ve nefesim kesiliyor. Havadan bir göz attım ama yakından muhteşemler.

Kenarları asma ve yosun kaplı bir taş duvar çevreliyor. Merkezde, arnavut kaldırımlı bir patika alan boyunca dolanır ve

Enfes pembe çiçeklerle patlayan yüksek ağaçlar. Çeşitli renklerdeki yemyeşil, canlı çiçekler havayı tatlı, baş döndürücü bir kokuyla kaplar.

Kristal berraklığında suyu olan pırıl pırıl bir çeşmeye varana kadar sessizce yürüyoruz. Arkasında, birbirine bakan iki ejderha şeklinde kesilmiş uzun bir çit duruyor, belki de hakimiyet için bir savaşa hazırlanıyor.

Kral Jasper çeşmenin önünde geniş bir taş bankta oturuyor. "İyi günler, Majesteleri." Agnar kralın önünde eğilir, sonra bana hitap ediyor. "Size saraya kadar eşlik etmek için girişin dışında olacağım."

Başını sallayarak topuklarının üzerinde döner ve uzaklaşır.

Kral yanındaki banka vurur. "Oturmak ister misiniz?"

Krala, nezaketi bir kalkan gibi kullanmayı bilen asil hanımlardan gördüğüm türden ağırbaşlı bir gülümseme sunuyorum. "Elbette Majesteleri. Teşekkür ederim."

Umarım ses tonum sıcaklık ve nezaket arasında doğru dengeyi kurar. Sükunet yeterince kolay, ama sıcaklık? Değil. Mümkün.

Birini ejderhalarla dolu bir arenaya atmanın yeni filizlenen bir ilişkiyi nasıl öldürebileceği komik.

"Canını sıkın bir şey mi var?" Jasper'ın sesi endişelerimi dağıtıyor, bakışları merakla keskinleşiyor.

Tıslamamak için tüm irademi kullandım. Dürüst olmak gerekirse, bu adam gerçek mi? Kendi krallığımdan kaçırıldım, bir hapishaneye hapsedildim.

Düşmanın kalesine girdim ve rıza dışı bir testte neredeyse cayır cayır yanıyordum... ama beni rahatsız eden ne olabilir ki?

Sik torbası kralı.

Kendime oyunu oynamayı hatırlatarak ağız dolusu hakareti yutuyorum. "Bunaldım. Kabullenmem gereken çok şey var." Örgümün ucuyla oynuyorum, bu masum hareketin tedirginliğimi gizlemesi için dua ediyorum.

"Tahmin edebiliyorum. Tirene'de yaşamaya alışmak biraz zaman alacak ama bence burayı sevmeyi öğreneceksin."

Burada sevmeyi öğrenecek kadar uzun kalmayı planlamasam da bunu yüksek sesle söyleyemiyorum. "Burası çok güzel bir krallık. Ve bu bahçeler muhteşem."

Gülümsüyor, umarım iltifattan memnun olmuştur. "Biraz yürümek ister misin?"

Girişin hemen dışında olduğunu bildiğim Agnar'ın duyabileceği mesafede kalmayı tercih etsem de kralı inkar etmek akıllıca olmaz. "Çok isterim."

Gezintimiz sırasında Kral Jasper bana çocukluğundan ve sarayda başından geçen eğlenceli olaylardan bahsederek beni eğlendiriyor. Doğru yerlerde başımı sallamaya, gülümsemeye ve gülmeye özen gösteriyorum ve şu ana kadar performansımdan memnun görünüyor.

Midemdeki endişeli düğüm genişliyor. Kralın beni etkileme çabaları kafamda alarm zillerini çalıyor. Ben aptal değilim. O bir hükümdar, ben ise yüceltilmiş bir mahkumum. Tek sebep Çünkü benden bir şey istiyor.

"Ejderhalarla yaptığım küçük test için özür dilemeliyim. Ancak vatandaşlara senin gerçek bir ejderha çağırıcısı olduğunu kanıtlayabilmemin tek yolu buydu. Sana olan inancım tamdı ve emin ol ki işler çok ileri gitmiş olsaydı sana ya da kız kardeşine zarar gelmesine izin vermezdim."

Uzun kollarımın altına gizlenmiş tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Bunun bir yalan olduğunu çok iyi biliyorum çünkü işler neredeyse çok ileri gitmişti. Ve hiç kimse -kral da dahil-

kızgın bir ejderhanın kız kardeşimi ve beni yakmasını engelleyemezdim.

Derin bir nefes alarak ellerimi gevşetiyorum, kendi kendime açtığım yaraların batma hissini görmezden geliyorum.

Testten sağ çıktık ve hayatta kalmaya devam edebilmemiz için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyor. Önemli olan da bu.

Hayatta kalmamız bir kralla iyi geçinmeme bağlı olsa bile, katil yılan balığı istilasına uğramış bir okyanusun ortasına atıveririm.

Kibar bir gülümseme takındım. "Bana bildirdiğiniz için minnettarım ve bana duyduğunuz güven için de müteşekkirim."

Elini koluma koyuyor ve ben de içimden gelen yaltaklanma isteğiyle savaşıyorum. "Bunu duymak ne kadar rahatlatıcı. Bu olayı geride bırakalım ve önümüze bakalım, olur mu?"

Elini çektiğinde içimden bir rahatlama fışkırıyor. "Bu hoşuma giderdi."

"Mükemmel." Ağzı, yüzüne ulaşmayan bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Gözlerime bakıyor ve söyleyeceği şeye hazırlıklı oluyorum. "Dün gece hikâyeni paylaştığımda oldukça sessizdin. Umarım amacımın seni rahatsız etmek değil, dönüşünü misafirlerimizle kutlamak olduğunu biliyorsundur."

Yeterince samimi görünüyor ama ben buna pek inanmıyorum. Eğer benim rahatım için gerçekten endişelenseydi, önce sorardı. Zavallı küçük yetim ejderha çağırıcısının hikâyesine başlamadan önce. "Sanırım genel olarak biraz bunalmış hissediyorum. Son birkaç gün içinde çok şey oldu. Evimden uzaktayım, tamamen yeni bir diyardayım... bana hep korkmam öğretilmişti. Umarım bu alışmak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylemem saygısızlık olur."

Kral beni düşünceli bir ifadeyle süzdüğünde nabzım hızlanıyor. Bu özel ışıktaki, başını öylece eğdiğinde, bana ağabeyini hatırlatıyor. Ve gülümsemesi genişlediğinde, ben Yakışıklılığın vurulmuştu. Daha yaşlı ve güvenen Lark, onun anlattığı hikâyeye inanabilir ve onun tuzağına düşebilirdi. Karizma.

Sessiz bir lanet okuyorum ve bakışlarımı önümdeki yola dikiyorum. Kesinlikle olmaz. Bir Barda'nın beni içine çekmesine izin vermek yeterince kötüydü. Hiçbir koşul altında ikinci bir Barda'nın bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Ejderhalarla ikinci raunt için arenaya dönmeyi tercih ederim.

"Hiç de saygısızca değil. Dürüstlüğünüzü takdirle karşılıyorum ve bir şey yapmadan çekip gitmenin ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. Yabancı bir krallığa uyarı. Burası senin vatanın ve

Burada mutlu olmanız benim için çok önemli. Güveninizi kazanmak istiyorum ve bu işe hemen başlamayı planlıyorum. Yapmak istediğin bir şey var mı?

ya da buradaki hayatı sizin için daha keyifli hale getirmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Leesa'nın önerisi aklıma geliyor. Cevabımın önceden planlanmış olduğunu bilmesini istemiyorum, bu yüzden soruyu düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hmm, bir düşüneyim." Çeneme dokunuyorum ve birkaç saniye geçmesine izin veriyorum. "Ah, biliyorum! Madem soruyorsun, beni mutlu edecek bir şey olabilir. Yalnız," başımı eğip kirpiklerimin altından ona bakıyorum, "buna izin var mı bilmiyorum."

Öpüyor. "Her şeyi yaparım leydim. Sadece sormanız yeterli."

Şüpheli bir homurtuyu bastırıyorum. *Ne olursa, kışımın kenarı.* Ondan kız kardeşimi ve beni serbest bırakmasını istesem, eminim hemen üstüne atlayacaktır.

Yavaşça nefes alıyorum. "Sakıncası yoksa, Kraliyet Arşivleri'ne girmeyi çok isterim. Tirene ve benim hakkımda öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum. mirası."

Uzun, rahatsız edici birkaç dakika boyunca beni inceliyor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor ve ben bir kez daha onun benim bilmediğim bir şeyi bildiği hissine kapılıyorum. "Mükemmel bir fikir. Arşivleri istediğin zaman kullanabilirsin."

Yüz hatlarımı eğiterek şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Bu kadar hoşgörölü olmasını beklemiyordum.

Uzaklarda bir yerde bir ejderha kükreyerek başka bir fikre ilham veriyor. "Bir de merak ediyorum... Birinin bana ejderha sürmeyi öğretmesi mümkün mü? Bu benim sahip olmam gereken bir beceri gibi görünüyor. sahip olun."

Bu sefer o kadar hızlı cevap vermiyor, onun yerine yüzümü incelerken biraz mırıldanıyor. Kardeşi gibi onun da gözleri rahat edemeyeceğim kadar kurnaz. Cevap vermesini beklerken kıpırdanmamak için kendimi zor tutuyorum. Karar.

Sonunda iç geçirir. "Buna katılmıyorum. Bir ejderha çağırıcısı olarak, bir ejderhanın sırtında rüzgârı yakalamakta rahat olmalısınız. İsteğinizi dikkate alacağım, yeter ki beni üzecek bir şey yapmayın. güvenilirliğinizi sorgulayabilirim. Yine de, kız kardeşinle ne kadar yakın olduğunuzu gördükten sonra bu konuda çok fazla endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum. Kaçmaya kalkışıp onu benim şefkatli merhametime terk edeceğinden şüpheliyim."

Dostane tonu hiç değişmiyor. Yüzündeki hoş ifade aynı kalır.

Yine de vücudumu bir ürperti kaplıyor, çünkü sözlerindeki ince tehdidi duymadan edemiyorum. Ve biliyorum ki diğer ayakkabı düşecek. Mesele düşüp düşmeyeceği değil, ne zaman düşeceği.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah, krem rengi biraz büyük bir pantolon ve bir tunik daha giyiyorum, bu seferki ipeksi mor renkte. Son olarak Kalın deri botlarımı çekiyorum, bu tuhaf hapishanemde "benim" gibi hissettiğim tek şey.

Kapıya en yakın masanın üzerinde bir tepsi görüyorum. Ben uyurken biri kahvaltı getirmiş olmalı. Düşman bölgesinde olduğumu düşününce biraz endişe verici olsa da, yemek için yalvarmak zorunda kalmadığım için rahatladım.

Hapishane arkadaşlarım çok düşünceli piçler.

Bugün taze ekmek, pastırma, yumurta ve çilek buluyorum. Bir parça pastırma koparıyorum ve gözlerimi kapatıp tuzlu tadın tadını çıkarıyorum.

İşim bitince kapıyı kontrol ettim. Beklediğim gibi kilitliydi. "Güvenliğim için," demişti kral.

Tabii. Ben de üç başlı bir alicornum.

Büyük ihtimalle, korumaları beni takip edebilsin diye. En azından bana, istediğim gibi dolaşabileceğime dair güvence verdi. Eskort. Sadece kapıyı çalmam yeterli.

Hyde'in nöbetçi gardiyan olmadığına dair kısa bir yalvarıştan sonra kapıya ilk vuruşumu yapıyorum. Blair açtı ve bana ihtiyatlı bir gülümseme gösterdi.

Yüzünü gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor. Henüz onunla fazla vakit geçirmemiş olsam da, bana güvenilir bir izlenim veriyor. Vibe. Belki de sessiz ama soru sorulduğunda yardımcı olduğu içindir. Bana hava atmıyor ya da herkesten farklı davranmıyor. Artı,

Şimdiye kadar yalan söylerken yakalamadım. Bana kalırsa bu onu en iyi yüzde birin içine sokuyor.

Ona güvendiğimden değil. Sadece kız kardeşime tam güvenim var. Geçmişte çok kolay güvendim, bu da benim zararına oldu. Anneme. Sterling. Kral Xenon ve Aclaris'te öğretilen tarih.

Ama ben dersimi aldım. Bir daha başkalarına körü körüne güvenmeyeceğim. Koridora bir göz attıktan sonra, Blair'den bana Kraliyet Sarayı'na kadar eşlik etmesini istedim.

Arşivler. Şu anki hapishanem olan bu topraklar hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyor.

Bana meraklı bir bakış atıyor, sonra başını sallıyor. Beni kıvrımlı koridorlarda dolaştırırken onu takip ediyorum.

Sarayın labirent gibi koridorlarında yürürken, yanından geçtiğimiz çeşitli hizmetkârları selamlıyor. Saray mensupları gibi hizmetkârlar da bana genellikle ya huşu ya da şüpheyle bakıyor. İkisinin birleşimi.

Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine, kahverengi elbiselerinin üzerine önlük giymiş iki kadın koridorda aceleyle ilerliyor, kocaman gözleriyle beni izliyorlar. Arkamıza geçer geçmez fısıldaşmalar başlıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kendime Kral Jasper'ın personeline kaba bir hareket yöneltmenin kötü bir davranış olacağını hatırlatıyorum. Gerçi benim zamanım

Flighthaven, izolasyonla geçen çocukluğumdan sonra yabancıların gözlerinin üzerimde olmasına daha fazla alışmama yardımcı oldu, ilgi odağı olmak beni hala sık sık kıvrandırıyor.

"Konuklara sık sık böyle eşlik eder misiniz?"

"Bazen." Söylemek istediği başka bir şey varmış gibi ağzını açıyor ama detay vermiyor.

"Saray her zaman bu kadar kalabalık mıdır?" Yolumuzu takip etmeye çalışarak kavşakları geçerken sayıyorum. Yolumu bulmama izin verilirse diye her kuytu köşeyi ezberlemem gerekiyor.

kendi başıma.

Eski evime dönmek tehlikeli olsa da -Kral Xenon şüphesiz Flighthaven ve Axton Kalesi'ni izliyordur-

Burada kalmanın daha güvenli olacağından şüpheliyim. Bu duvarların içindeki insanlara gerçekten güvenebilecek miyim? Eğer Kral Jasper doğruyu söylüyorsa, burası benim vatanım. Yine de buraya ait olduğumdan emin değilim.

Hiçbir yere ait olduğumdan emin değilim.

"Genellikle. Sarayda neler olup bittiğine ve burada kaç soylu ve yabancı devlet adamının bulunduğuna bağlı."

"Bu mantıklı."

Bir dizi süslü çift kapının önünde durur. "İşte geldik." Ağır bir gıcırtyla kapılar açılır ve Kraliyet Sarayı ortaya çıkar.

Arşivler.

Buraya dün gelmiş olmama rağmen, sanki ilk kez geliyormuşum gibi mekânın ihtişamını içime çekmekten kendimi alamıyorum.

Önümde uçsuz bucaksız bir kitap rafı uzanıyor, o kadar uzunlar ki sanki gökleri kazıyorlar. Hava, parşömen kokusuyla yoğun ve toz, sayısız bilgelik yıllarına tanıklık ediyor. Bu hazine, Flighthaven'ın kütüphanesinden çok daha büyüktür.

Eyalet.

En azından birkaç yıllık birikmiş toz ve örümcek ağları eski ciltleri kaplıyor.

"Acele etme." Blair esneyerek kapı aralığına yaslanır. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Refakatçim için içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Muhtemelen eğitimdeydi ya da Tirene askerleri erken saatlerde ne yapıyorsa Sabah.

"Kısa çubuğu çektiğin ve bebek bakıcılığı görevi sana verildiği için üzgünüm. Buraya gelmek için günün ilerleyen saatlerine kadar bekleyebilirdim. Sadece, daha sonra korumamın kim olacağını bilmiyorum..."

Koridora bakar, sonra sesini alçaltır. "...Ve Hyde karnı ağrıyan bir dağ kedisi kadar dost canlısı."

Fısıltıyla söylediği söz beni hazırlıksız yakaladı. Bir kahkaha attım. Sonra da ona yan yan baktı. "Hyde'ın arkadaşlığıyla onurlandırılan tek kişinin ben olmadığımı görüyorum."

Dudakları seğiriyor. "Gerçekten." Tekrar esniyor, sonra tozlu bir masaya doğru yürüyor. "Ben biraz oturacağım."

"Zor bir gece miydi?" Bu adamı çok az tanımama rağmen sesimdeki alaycı tonu engelleyemiyorum. Genç yüzünde ve nazik kahverengi gözlerinde beni rahatlatan bir şeyler var.

Kaşlarını çatıyor. "Zor bir sabahtı. Prens beni erkenden kaldırıp tatbikat yaptırdı."

Detay vermiyor, bunun yerine kollarını kavuşturup gözlerini kapatıyor.

Dehşet ve korku karışımı bir duyguyla mağaramsı odaya doğru adım atıyorum.

Jasper'ın bana neden izin verdiği konusunda kafam karışık olsa da, krallığın sırlarına sınırsız erişimin sağlayabileceği avantajdan yararlanmak niyetindeyim.

Kralın arşivleri geçmiş hükümdarların tüm tarihlerini, araştırmalarını, hatta yazışmalarını ve günlüklerini tutar. Normalde bunların bir arşivcinin gözetimi altında olması gerekir. Ancak bu odada koruyucu olarak görev yapacak öyle biri yok.

Örümcek ağları eski kitapların sırtlarına yapışmış, yüzümü buruşturarak yakındaki bir rafın üzerindeki toz tabakasını siliyorum. Belli ki bir zamanların bu büyük kütüphanesi çürümeye terk edilmiş, sırları onlara değer vermesi gerekenler tarafından çoktan unutulmuş. Kitapları incelerken, herhangi bir düzen duygusu olmadan rafa kaldırıldıklarını söyleyebilirim. Günlükler soyağacıyla karışmış, bitki bilimi üzerine incelemelerin yanında tarihi savaş belgeleri.

Tüm bu bilgiler, ancak kaosu çözene kadar bulduklarımı kullanmanın bir yolu yok.

Sıra sıra raflardan ayrılıp bir katalog arıyorum. Etrafımdaki onca bilgiyi anlamlandırmanın bir yolu olmalı. Her düzine adımda bir masalar var ama hiçbirinde bir şey yok. kategorik bir sistemi andırıyor.

"Belirli bir şey mi arıyorsun?" Blair'i arkamda bulunca irkildim.

"Tam olarak değil. Tirene hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum." Kırmızı deri kapaklı güzel bir kitap gözüme çarpıyor, ancak Bahçecilikle ilgili olduğunu fark ettim. İlginç ama tam olarak aradığım şey değil. "Ve eğitimimi genişletmek istiyorum. Ejderha biniciliği üzerine bir kitap olmasını umuyordum. Hatta belki de ejderha çağırıcılar."

Tirene'den nasıl kaçacağıma dair bana bilgi verebilecek herhangi bir şeye olan arzumu bir kenara bırakıyorum.

"Hmm." Birkaç kapağı inceliyor, sonra başını sallıyor. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ama orada oturmaya devam edersem, düşeceğim."

uykuda. Bu yüzden aramaya diğer uçtan başlayacağım ve ortada buluşabiliriz."

Göz kapaklarım yanıyor ama nemi geri kırıyorum. Bana bir yabancı gibi ya da ilgisiz davranabilirdi ama aslında nazik davrandı. Prensın Blair ve Agnar'a benim hakkımda ne söylediğini ya da Bana kendi rızalarıyla nezaketle davrandılar, ama Knox'un ihanetinden dolayı kalbimdeki buzun küçük bir parçası çözüldü.

Araştırmamı sürdürürken ejderhaların uyandığını hissediyorum, açlıkları duman dalları gibi zihnime sızıyor. Ejderhalar Duygu kendi sihirli yeteneklerimi ateşliyor ve minik alevler parmaklarımın etrafında dans ederek beni yutmakla tehdit ediyor.

Derin bir nefes alarak, bana ait olmayan duyguları bastırıyorum. Ejderhalarla olan yeni bağlantım hem bir hediye hem de bir lanet, beni tüketmeden önce kontrol etmeyi öğrenmem gereken bir şey.

Blair'in bakışları yüzümle parmak uçlarımdaki kıvılcımlar arasında gidip geliyor. "Sen iyi misin?"

Parmaklarımı sıkıca kıvrarak, sihrimi tekrar kontrol altına alana kadar onları yanıcı şeylerden uzak tutmaya özen gösteriyorum. "Gayet iyi." *Umarım.*

Yanıt olarak çenesini eğiyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Muhtemelen dikkatli olmazsam arşivleri ateşe vereceğimden endişelendiği içindir.

Geçerli bir endişe. Burası benim sayemde kazara alev alan ilk yer olmaz.

Ancak birkaç sıkıcı dakikadan sonra fark ettim. Başlıkları geçmişteki ejderha çağırıcılarına atıfta bulunan kitaplarla dolu bir raf.

Diğer her şeyi kaplayan toz katmanlarının arasında, gevrek ve Kapaklardan birinden temiz bir parşömen parçası çıkıyor. Sanki biri benim için bırakmış gibi.

Kâğıdı açıp yüzeyine mürekkeple yazılmış kelimeleri tarıyorum.

"Ejderhaların çocuğu, ama kimsenin çocuğu değil.

Avcı ay yılında doğdu. Ne Tirene'den ne

de Aclaris'ten,

Bir ejderha çağırıcı, nesillerdir ilk,

*diri diri gömüldü,
sadece ölmek için
ortaya çıkarıldı. Ateşte
dövülmüş,
Külden yeniden doğdu,
Onun sadakati kralın ve krallığın anahtarı.
Kayıp varis dünyaları yıkacak
Ve dünyaları kurtarın."*

Her satırı yeniden okurken kehanetin ürpertici ağırlığı omuzlarıma çöküyor.

Bu kadar mı? Yoksa bir şey mi eksik? Ve ne cehennemde *diri diri gömülmek, sadece ölmek için ortaya çıkarılmak* ne anlama geliyor?

Çünkü hiç değilse o kısımdan vazgeçmek istiyorum.

Eğer kehanet benimle ilgiliyse. Yine de çürütmek zor. Yaşım doğruysa, avcı ayın olduğu yıl doğdum ve sözde nesiller boyunca ilk ejderha çağırان benim.

Ayrıca, ouch. *Ne Tirene ne de Aclaris* hattı neredeyse ucuz bir atış gibi görünüyor.

Kâğıdı titreyen ellerimin arasında düzeltiyorum. Biri bunu yazmış ve buraya bırakmış. Ama neden? Ve kimin için? Benim için mi?

"Hey Blair. Son zamanlarda arşivleri kimin ziyaret ettiği hakkında bir fikrin var mı?"

Çenesini kaşıyor. "Hiçbir fikrim yok, üzgünüm. Biri ortalığı mı dağıttı?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece merak ettim."

Odanın tozlu bir köşesine saklanmış bir kâtip kutusu görüyorum. Kâğıdı katlayıp cebime koyduktan sonra yola koyuluyorum. Kâğıdı ve kalemi kaptığım gibi kehaneti bulduğum masaya dönüyorum ve tüm bunları anlamlandırmaya karar veriyorum.

Katlanmış kehaneti cebimde tutuyorum ve bu yeni bulduğum bilgiyi bir sır olarak saklamaya karar veriyorum. Kalbim bu sözlerin yüküyle ağırlaşıyor ama cevap arayışına devam etmeliyim.

Oturup en üstteki kitabı açıyorum ve okumaya başlıyorum. Ne de olsa ejderhalar ve ejderha çağırıcılar burada bulunma sebebim.

Kehanetin beklemesi gerekecek.

Efsanelerin ve kadim yaratıkların, ihanetlerin ve güç mücadelelerinin, kayıp krallıkların ve unutulmuş miraslar, acı bir kızgınlık büyür.

Bırakın beni kontrol edebileceklerini sansınlar. Onların planlarının ve yalanlarının üstüne çıkacağım.

Kim neye inanırsa inansın, ben onların çarpık oyunlarında bir piyondan daha fazlasıyım.

Dokuzuncu Bölüm

Süzülüyorum, rüzgâr kulaklarımda bir senfoni, aşağıdaki dünya zümrüt ve altından bir goblen. Sterling yanımda süzülüyor, ejderhası bir masmavi gökyüzüne karşı parıldayan bir hayalet. Kahkahalarımız havada dalgalanıyor, saray zincirleriyle sınırlanmamış bir özgürlük melodisi.

Kalbimde bir heyecanla ejderhamı mahmuzluyorum. "Ufka kadar yarışalım!"

"Meydan okuma kabul edildi." Sırıltışı güneş kadar parlak.

Altımızdaki tarlalar ve ormanlar bir hareket bulanıklığı.

Dağınık göller coşkumuzu yansıtıyor. Bu, evcilleştirilmemiş ve sınırlandırılmamış yaşamın özüdür. Güneş bizi ateşli ihtişamıyla yıkıyor, bizi ışığın ve havanın yaratıkları olarak kutsuyor.

Ejderham kükrediğinde düşmeye başlıyorum, bana yoldaşlık eden soğuk hava akımından başka bir şey yok.

Sterling'in ejderhası yukarıda daireler çiziyor, kayıtsızlıktan yontulmuş soğuk bir heykel gibi. Beni kurtarmak için hareket etmeden düşüşümü izliyor. İhanetinin ağırlığı beni daha hızlı aşağı çekiyor.

Sıcaklık kayboluyor. Kemiklerime bir ürperti sızıyor ve güneş rüzgârda sönen bir mum gibi sönüyor.

Yer beni karşılamak için yükselirken nefesim kesiliyor. Dehşete kapılıyorum ve çarpışmaya hazırlanıyorum.

Ben yere düşmeden önce sahne değişti.

Şimdi bir kafesin içindeyim ve altımda bir kraliçe için uygun bir yatak var.

Diğer lüksler de etrafımı sarıyor. Renkli ipek elbiseler, özenli

ziyafetler, isteyebileceğim tüm kitaplar. Ama parmaklıklar tutsak olduğuma şüphe bırakmıyor.

Ayağa fırlayıp kapıya doğru koştum.

Kolu çevirmeye çalışıyorum, ama boyun eğmeyi reddediyor.

Kilitli. Sonra metale vuruyorum ama kimse cevap vermiyor. Kapana kısıldım.

Panik içimde patladı.

"Alo? Dışarı çıkmam lazım. Biri kapıyı açsın."

Sadece baskıcı bir sessizlik cevap veriyor.

İçimde biriken hayal kırıklığı iktidarsız bir öfkeye dönüşüyor. Kapıya daha sert, daha yüksek sesle vuruyorum, yürümek için yalvarışlarım kasıtlı bir meydan okuma ilahisine dönüşüyor.

Bekçi nerede? Orada ve beni görmezden mi geliyor? "Aç şu kapıyı. Hemen!"

Artan öfkemden dolayı yumruklarımın davul çalıyorum.

Sessizlik.

Kapıyı boş yere yumruklarken, kollarımda bir uyuşukluk hissediyorum. Kafesin dışından annemin sesini duyuyorum.

"Bu senin iyiliğin için, Lark. Seni güvende tutmanın tek yolu bu."

Alaycı kahkahalar her tarafta yankılanıyor. Tanıdık bir ses kulağıma fısıldıyor. "Gerçekten özgür olacağına inanıyor muydun?"

Dönüyorum. "Sterling? Sterling, bana yardım et!"

Başını sallar. "Ne zaman öğreneceksin? Sterling benim adım değil."

Kolunu tuttuğumda geri çekilip ortadan kayboluyor. "Sterling?"

Hıçkırarak ağlıyorum. "Knox? Beni burada bırakma!"

Biri kıkırdıyor. "Canlı canlı gömüldü, ölmek için çıkarıldı."

"O-Olive?" Dönüyorum ve çığlık atıyorum. Olive'in vücudu siyah kömür ve sızan, çiğ etle kaplıydı. Kir ağzına doluyor, onu boğuyor.

Ben ona ulaşmadan ortadan kayboldu.

Birden duvarlar içeri doğru bastırmaya başladı. Odadaki havayı alıyorlar, beni boğuyorlar.

Büyüm bir anka kuşu gibi canlanırken derimin altında enerji mırıldanıyor. "Bir daha asla."

Bir irade dalgasıyla öfkemi serbest bırakıyorum. Parmak uçlarımdan alevler fışkırıyor. Parlak ateş dilleri nabzımın ritmiyle dans ediyor.

Alevler açlıktan ölen canavarlar gibi duvarlara tırmanıyor. Ateş her düşünceme itaat ediyor, gazabım tarafından çağrılan canlı bir varlık. Gittikçe daha yükseğe tırmanıyor, önüne çıkan her şeyi açgözlülükle yiyip bitiriyor.

Keyif. Duman kalınlaşır ve kıvrılır.

Nefesim kısa aralıklarla geliyor.

Yarısı havada dönen dumandan, yarısı da heyecan verici kontrol hissinden.

Alevleri isteğime göre büktüğüm, sadece parmaklarımın hareketiyle dikte edilen yolları izlediğim zahmetsizliğe hayret ediyorum.

Pişmanlıklar küle dönüşerek etrafımı saran cehenneme katılıyor.

Biri beni hapsedmeye nasıl cüret eder? Ben bir ejderha çağırıcısıyım. Nesillerin ilki.

Bir daha kimse bana tuzak kuramayacak. Özgür olmadan yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.

Ve eğer ölürsem, hepsi benimle birlikte ölecek. Her birini yakıp kül edeceğim.

Etrafımdaki kavrulan odunlar inliyor ve kararıyor. meydan okumamın kanıtı. Eğer duman ciğerlerime zarar veriyorsa, öyle olsun. At

En azından bu lanet hapishane benimle birlikte çökecek. Ben yaldızlı kafesteki bir kuş olsam da, bu kuşun pençeleri ve kanatları var.

Alevler çağırma cevap verirken, yangını başlatmama yardımcı olan öfke kayboluyor. Bu iyi hissettiriyor. Doğal. Eldivenin içinde uzun süre kalmış bir eli germek gibi. Memnun bir iç çekiş kaçıyor benden.

Parmaklarımı esnetiyorum ve rahatlıyorum. Eğitilmiş bir hayvan gibi, ateş dans ediyor

Her hareketimle birlikte. Bu benim iliklerime kadar bildiğim bir şarkı ve dans.

Serbest bırakma.

Arka planda biri adımı bağırlıyor. Yine Sterling. Komik. Sesi korkmuş gibi geliyor.

Ardından yüksek bir ses geliyor.

Öksürmeye başladım ve bunaltıcı bir sıcakla irkilerek uyandım.

Siyah duman etrafımda dalgalanıyor, parlak turuncu alevleri neredeyse gizliyor ve görüşümü bozuyor. Gözyaşları akıyor

Gözlerimin köşeleri.

Nefes alıyorum, ancak sıcaklık ciğerlerimi yakarken boğulmaya başlıyorum. Panik göğsümü pençeliyor.

Hava. Temiz, serin havaya ihtiyacım var.

Öksürüp çırpınarak, boğazımı yakan ve ciğerlerime ulaşamayan kısa bir nefes çekiyorum.

"Lark! Dayan!"

Etrafımda, oda titriyor ve bükülüyor. Kafamın içinde olanlara çok benzer şekilde, sis yoğunlaşıyor. Ter boncuk boncuk yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Sırtımdan. Göğüslerimin arasından.

Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar belirliyor, birbirine karışıyor. Sallanmaya başlıyorum. Sonra soğuk, keskin bir farkındalık doğuyor. Bunaltıcı sığağa rağmen ürperiyorum.

Ben öleceğim.

Bu duvarların dışında bir kargaşa var ama sesi çok uzaklardan geliyor.

Bağır.

Çeliğin çarpışması.

Kapıya vuruyor.

Kapı bir buz tufanı altında içeriye doğru parçalanıyor. Ani don, odamı saran yakıcı sıcaklığı yutuyor. Dönen bir su seli Prens Knox'un girişini duyuruyor, büyüsü alevleri tıslamalar ve buhar bulutlarıyla boğuyor.

Yere çöküyorum.

"Lark, gözlerini aç!" O derin, çaresiz ses... Tanıdık ama bozuk. Sanki suyun altında dinliyormuşum gibi. Beni kollarına aldı ve koridora kaçtı.

"Bana bak!"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Sterling?" Öksürükler bedenimi sarıyor ve boğazım yanıyor. "Ben... özür dilerim."

"Konuşmaya çalışma, aşkım." Şakağıma uzun bir öpücük konduruyor, dudakları ateşler içindeki tenime karşı serin ve yatıştırıcı. "Ben seni tutuyorum.

Güvendesiniz."

Kafam karışıyor ve titriyorum, geçici zayıflığa teslim oluyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum.

Kırılğan halime rağmen ona inanmıyorum.

Burada güvende değilim.

Belki de hiçbir yerde güvende değildir.

Onuncu Bölüm

Yatak Odasının Hanımı ertesi sabah süitimin yanmış kalıntıları arasında duruyor, varlığı dumanlı havayı soğuk bir bıçak gibi kesiyor. Vurdumduymaz yüzü yılların bir kanıtı. mahkeme entrikaları ve eminim ki azımsanmayacak sayıda öfke nöbeti ve şiddet patlamasıyla geçti.

Bakışları tüm duvarı, kapıyı ve zemini kaplayan hasarın üzerinde geziniyor. Avizeler solmuş, metal yumuşamış yangının en kötü zamanlarında. Bir kez olsun iyi ya da kötü herhangi bir yargı belirtisi göstermez.

"El emeğiniz oldukça... etkileyici." Rhiann'ın resmi kıyafetinin altında tonunda, alttan alta bir kuru mizah seziyorum, bu yüzden bir iltifatı kabul ediyormuş gibi başımı hafifçe eğiyorum. "Yeni elbiselerinizi yakmadığınız için minnettarım."

Yangın, yatak odasına gitmeden önce yaşam alanında başladığı için kasıtlı değildi, ama şimdi anlıyorum ki Rhiann'ın hiçbir eserini yok etmeme nimetini.

Arkasında, gözleri faltaşı gibi açılmış bir grup işçi tereddütle içeri giriyor, bakışları Rhiann'ın sakin figürü ile benim rüya kaynaklı gazabımın yanmış kalıntıları arasında gidip geliyor. Öfkemin tahrip ettiklerini onarmaya başlarken elleri titriyor, ancak bana doğru bakışları sessizliklerinden daha yüksek sesle konuşuyor.

Korku her hareketlerini renklendirir.

Bir zamanlar bundan nefret ederdim. Aslında, gücümün asla böyle bir tepkiye yol açmamasını sağlamak için yıllarca büyü bastırıcı tabletler aldım.

Şimdi, düşman bölgesinde, bu çalışabileceğim bir şey.

"Sizin için başka bir süit hazırlandı," diye teminat veriyor, sesi denetlediği ipek elbiseler kadar yumuşak. "Beni takip edin lütfen." Orijinal odaları tahrip ettiğim için kızgınlık ya da azarlama belirtisi yok.

"Teşekkür ederim." İsteğinin resmiyeti havada asılı kalıyor, omuzlarıma bir ağırlık gibi baskı yapıyor.

Çıkarken bir grup hizmetçinin yanından geçiyoruz, kolları kraldan gelen giysiler ve ıvır zıvırla dolu - sahte bakım simgeleri. Rhiann diğer kadınlara bir general edasıyla hitap ediyor askerlerine komuta ediyor.

"Leydi Lark'ın eşyalarının acilen yeni konaklama yerine taşınmasını sağlayın." Emirleri otoriteyle çınılıyor ve koyu kahverengi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor. İtaat etmek için koşuşturan işçi ve hizmetçi alayını inceliyor.

Duman kokusunu, acı hatıraların tadını ve ölümle burun buruna gelmemin dehşetini bir kenara bırakarak taş koridorlarda ilerliyoruz. Rhiann'ı yeni odama kadar takip ettiğimde yüksek, kemerli koridor yumuşak ayak sesleriyle yankılanıyor.

Üç hizmetçi, kolları kralın cömert hediyeleriyle dolup taşan kadifeler ve ipekler taşıyarak bizi takip ediyor. Gözlerim tedirginlikle. Tüm bu lüksler bana sadece dün geceyi hatırlatıyor.

Rüya görüyor olabilirim ama bu kısmı doğru.

Kral Jasper'ın verdiği hiçbir süs eşyası buradaki mahkûmiyetimi değiştiremez.

İyi muamele görmüş biri belki ama yine de bir mahkum.

Özenle sarılmış her paket, özenle seçilmiş her giysi, beni buraya biraz daha sıkı bağlamak için yapılmış mücevherli bir prangadan başka bir şey değil.

Rhiann yeni süitimin açık kapılarını işaret ediyor. "Konaklama yeriniz."

Alışık olmadığım mekâna adım attığımda, bakışlarımı az önce ayrıldığım yerin yükseltilmiş bir kopyası sayılabilecek lüks ortamın üzerinde gezdiriyorum.

Bu yatak da bir önceki kadar büyük. Gardırobun iki yerine üç kapağı var. Yaşam alanında bir şömine ve yatak odasında bir tane daha var. Avizeler neredeyse aynı, ancak bu avize pirinç yerine parlak nikelden yapılmış.

Bu da bir önceki kadar kolay yanmayacağı anlamına geliyor. Bir parçam bunu test etmek için can atıyor.

Sonra Rhiann'a ve onun sakin, ölçülü gözlerine bakıyorum.
"Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Bana söylediğine göre, köşe direklerinden sarkan perdeler de dahil olmak üzere yatak çarşafı ipeksi yumuşaklıkta ince bir yünden yapılmış. Yün ateşe dayanıklı olduğu için bu malzemenin kasıtlı olarak kullanıldığına şüphe yok.

Pencerelerin ve cam kapıların metal çerçeveleri de nikeldir. Yine de içimden bir ses bunu eritecek kadar sıcak bir ateş yaratabileceğimi söylüyor. Biraz daha çabayla. Daha fazla zaman.

Bekle. Bu yüzden mi bana bu yeni odalar verildi? Daha az yakılabilir oldukları için mi?

Hizmetçilerin yeni süitin etrafındaki koşuşturmalarını izlerken ağır çizmelerin çıkardığı sesle bölünüyorum.

Prens Knox içeri giriyor, duruşu sert, sanki bu koridorları kaplayan soğuk taştan oyulmuş gibi.

Ama gözlerinde gerçek bir endişe var. "Nasıl gidiyor?"

Onun müdahalesi olmasaydı dün gece ölebilirdim. Kapımın önündeki nöbetçi, yerine geçecek kişiyi beklemeden yemek yemek için görev yerini terk etti. En azından kapıyı kilitlemeden bıraksaydı, kaçabilirdim... ilk etapta paniklemezdim.

Dün gecedен beri o korumayı görmedim ve sormaya korkuyorum. Ona ne olduğunu. Adını bilmiyordum ama belki de en iyisi budur.

Knox beni enkaz halindeki odadan çıkardıktan sonra hafızam biraz bulanıklaştı. Beni boş bir odaya taşıdı ve şifacıyı çağırdı, Rhiann gelip onu kovalayana kadar yanımdan ayrılmayı reddetti. O zaman bile isteksiz davrandı. Ama kral

Kardeşinin geceyi benim odamda geçirdiğini duyarsa şüphesiz hoşnut olmaz.

Knox boğazını temizlediğinde, ona bir cevap vermediğimi fark ettim.

"Ben iyiyim... ya da olacağım." Şifacının dün gece bana verdiği güçlü tonik sayesinde boğazım artık çiğ değil. "Biraz bitkinim. Ama hepsi bu."

Elini yanağıma dokunacakmış gibi kaldırıyor ama temas etmeden önce bırakıyor. "Güzel."

Okunamayan bir ifadeyle Rhiann'la sohbet etmek için uzaklaşıyor. Konuşmaları kibar ve önemsiz ama Rhiann ona daha önce tanık olmadığım bir sıcaklıkla yaklaşıyor.

Ne de olsa kuzenler.

Birkaç dakika sonra Rhiann'ın arkasından kapı kapanıyor ve Prens Knox'la yalnız kalıyorum. Yatağın yanında durmuş, eyerden ürken bir alikornu incelerken gördüğüm gibi beni değerlendiriyor.

Yanağında is lekesi var ve kıyafetleri darmadağın. Dün gece temizlenmek ve dinlenmek için odasına çekilmediğinin kanıtı. Bu, bütün geceyi kapımın önünde oturarak geçirdiği anlamına mı geliyor? Parmaklarım yüzündeki kiri silmek için kaşınıyor ama isteğimi dizginliyorum.

Artık ona dokunmak yok. Nokta. Bu sadece daha fazla karışıklığa yol açar.

Ve bana tekrar ihanet etmeyeceği ne malum?

"Yüzün..." Omurgamı dikleştirirken kelimeler dudaklarımda can veriyor. Moral konuşmam buraya kadarmış. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Ölebilirdim."

Yüz hatlarında acı dolu bir ifade beliriyor. "İyi olmana sevindim. Eğer sana bir şey olsaydı..."

Zevk, ben kontrol edemediğim vücutuma yayılıyor ama bu hissi unutturmayı başarıyorum. "Evet, başka bir ejderha çağırıcıyı bulmanın biraz zor olacağını tahmin ediyorum."

"Birinin izini sürmek..." Çenesinde bir kas titriyor. "Az önce bir çile yaşamamış olsaydın, seni dizlerimin üzerine yatırırdım."

Belli ki bende bir sorun var. Yoksa bu tehdit neden kanımı ısıtsın ki? "O zaman üzüleceğini mi söylüyorsun? Eğer ölürsem?"

"Üzgün mü?" Boğazı düğümleniyor. "Seni kaybedersem ne hissedeceğimi anlatmaya yetmiyor bile."

Eğer seni kaybedersem.

Bu da benim onun olduğum anlamına geliyor.

Sözleri beni rahatsız etmeli ama etmiyor. Çünkü onu kaybetseydim ben de aynı şekilde hissederdim.

Yıkılmış.

Tanrım, ne kadar aptalım.

"Ne olursa olsun, yeni hayranım kralın beni dizlerinizin üzerine yatırmanızdan hoşlanacağını sanmıyorum."

Hırlıyor. "Ona öyle deme." "Neden demeyeyim? Bu doğru, değil mi?"

Elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Neden? Doğru olmasını mı istiyorsun?"

Bu soruyu sorması bile beni sinirlendiriyor. "Şey, bazen oldukça çekici olabiliyor..."

Yüzündeki acı dolu ifade karşısında dudaklarımdan gayri ihtiyari bir kahkaha dökülüyor. "Kardeşinle ilgilendiğime inanıyor olamazsın. Onu bir haftadan daha az bir süredir tanıyorum. Beni ejderhaların önüne attı, Kendisiyle aynı fikirde olmayan insanları öldürüyor ve popülerliğini artırmak için ejderha çağırma yeteneğimi kullanıyor. Yine de lütfen bunu söylediğimi ona söylemeyin."

"Güveninize bu şekilde ihanet edeceğimi düşünmüyorsunuzdur herhalde."

Ona *ilk kez* olmayacak bir bakış attım. "Aslında..."

Teslim olmak için elini kaldırır. "Anladım. Seni kandırdım.

Seni kaçırdım. Ama kaçırmasaydım, kim bilir Kral Xenon ne yapardı. En azından burada sana göz kulak olabilirim."

Alay ediyorum. "Öylece özür dileyemezsin, değil mi? 'Özür dilerim' demek yerine, yalanlarını ve hilelerini açıklamaya çalışıyorsun."

Omuzları çöktü. "Haklısın. Ve üzgünüm. Gerçekten. Uzun zamandır Tirene'de değildim ve kardeşim hatırladığımdan çok daha farklı."

"Yine de onun emirlerine uyuyorsun. Hâlâ ona sadıksın."

"Bu o kadar basit değil. Kardeşimi seviyorum ve onun bu krallık için en iyisini istediğine inanıyorum. Ama her zaman onunla aynı fikirde değilim. yöntemleri."

Sanırım Agnar bana karmaşık bir ilişkileri olduğunu söylerken haklıydı.

Bir iç çekiyorum. "Ama sen ona sadıksın."

"Tirene'e sadığım."

"Kardeşin radikal bir şey yaparsa ne olur? Daha fazla masum insanı öldürmeye başlarsa? Mesela benim gibi?"

Knox hırılıyor. "Bunun olmasına asla izin vermem."

Ben daha cevap veremedenden kapı sertçe çalınıyor ve Agnar'ı görünce kapı açılıyor.

Arkasında, gölgeli koridordan bir figür çıkıyor. Kadın görüş alanıma girdiğinde kalbim duracak gibi oluyor.

"Anne?"

On Birinci Bölüm

İlk başta halüsinasyon gördüğüme o kadar ikna oldum ki gözlerimi sıktım. kapatıp tekrar açıyorum. Hayır, bu kesinlikle kapı aralığında duran annemdi, kahverengi gözleri şoktan büyümüştü ve zeytin Cildi normalden biraz daha solgundu, şüphesiz uzun süredir Yolculuk. Yorgunluk yüzünü çiziyor, ama saatler süren yolculuğa rağmen Koyu altın sarısı dalgaları sabitlenmiş, tek bir saç teli bile yerinden oynamamış. Geldikten sonra makyajını tazelemiş olmalı.

Beni en çok şaşırtan kıyafeti oldu. Uçuk mavi bir tunik ve gri bir pantolon giyiyor. Annemi daha önce pantolonla gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

Onu gördüğümde göğsümde bir rahatlama hissettim. Birbirimizi en son Flighthaven duruşması sırasında görmüştük ve beni kaçırmaya teşvik etmişti. O zamandan beri, Kral Xenon'un ortadan kayboluşuma duyduğu öfkeyi ondan çıkarmasından endişeleniyorum.

İlk şoku atlattıktan sonra hıçkırmaya başlar ve bir eli havaya kalkarak ağzını kapatır. "Lark!"

Boğuk bir çığlık daha atarak Agnar'ın dirseğini tuttuğu yerden kurtuluyor ve bana doğru koşuyor. Kollarını etrafıma dolayıp kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni ezerken duygular boğazımı tıkıyor. "Bebeğim benim. Senin için çok endişelendim!"

Sarılmasına karşılık veriyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum ve tanıdık gül kokusunu içime çekiyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülmekle tehdit ediyor ve Hava almak için geri çekildiğimde, kelimeleri oluşturabilmek için yutkunmam üç denememi alıyor. "Sen de. Buraya nasıl geldin?"

"Leydi Lynnea, Kral Jasper'ın emriyle Aclaris'ten getirildi. Kral bunu sizin için yapabildiği için ne kadar heyecanlı olduğunu ifade etmemi istedi." Agnar'ın delici bakışları önce bana sonra da anneme kayıyor. "Tirene adına, misafirperverliğini sunuyor ve geleceğinin annesine uygun bir oda sağlayacak. gelin."

Annem bembeyaz kesildi. "Ne demek müstakbel gelin? Bu krallıkta şaka diye buna mı denir?"

Beklenti içinde bekliyor ama ne Agnar ne de ben gülüyoruz.

Duvarlarda ve avizede buz kristalleri oluşurken odanın sıcaklığı düşüyor. Hep birlikte odadaki dördüncü kişiye doğru dönüyoruz.

Knox'un çenesi o kadar gergin ki, ağzı muhtemelen fındıkkıran olarak ikiye katlanabilir. Yine de dişlerini ayırmak için bir levyeye ihtiyacımız var. Boğazından alçak perdeden bir hırıltı yükseliyor.

Agnar yarı bastırılmış bir kahkaha, yarı iniltiye benzer bir ses çıkarır. Bir adım öne çıkıyor ve avucunu Knox'un omzuna vuruyor. "Tamam, prens. Hepimizin son olaylar ya da duyurular karşısında heyecanlanmadığını biliyorum.

ama bizi insan buz sarkıtlarına dönüştürmek davanıza yardımcı olmaz. Aile mücevherlerini dondurduğun için halkımızı ürememden mahrum bırakmamak adına, sıcaklığı biraz daha yükseltebilir misin?" Bakışları anneme kayıyor ve annem onun sözlerine bakınca yüzünü buruşturuyor. "Lütfen kabalığımı bağışlayın, Leydi Axton. I

ilk yıllarımı diğer askerlerle birlikte eğitim kamplarında geçirdim."

"Affedildim," diye mırıldanıyor, yine de onun şaşkın ifadesine teşekkür edebileceğinden eminim. Görgü Kuralları

ve dış görünüş annemin dünyasında her zaman büyük bir rol oynamıştır.

Knox, Agnar'ın elinden kurtulur. Kapıya doğru yürürken büyüsünün yarattığı buz yok olur.

Kapı aralığında dönüyor, kaşlarının arasında endişeli bir çatık oluşuyor. "Burada beklememi ister misin?"

Ne demek istediğinin anlaşılması birkaç saniye alıyor. Anladığımda, tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Knox annemin bana çocukken nasıl davrandığını biliyor. Nasıl beni malikanemizde kilit altında tuttu. Ziyaretinin benim için sorun olmayacağından emin olmak istiyor.

Onu görmenin  a kınılı ıyla unutmu um. Ama nasıl? Annemin tüm bu olaylardaki rolünü ve benden sakladığı sırları nasıl unutulabilirdim ki? Onun aldatmacası Knox'unkinden onlarca yıl önceydi ve o kalede yaşadığım her yıl devam etti.

Öfke ve acı bir mengene gibi etrafımı sarıyor. "Gidebilirsin."

Knox da bana yalan s ylememi  olsaydı, aniden içten  ıkarıldığı m için kendimi kötü hissederdim.

Annemle yalnızken, içinde bulunduğumuz durumun ciddiyeti beni olduğum yere sıkıca ba lıyor. Flighthaven duru masında kaos patlak verdiğinde bana ka mamı söyledi. Bir şeyler döndüğünü biliyor muydu, yoksa sadece haydut ejderha arkada ımı öldürdükten sonra beni kaçmaya mı teşvik ediyordu?

Zihnimde, aramızdaki sessizlik canlı bir şeye dönüşüyor, ihanet tohumlarından büyüyen ve aldatmanın acı g zya larıyla sulanan bir canavara.

Annem yanımda oturuyor, omuzları gev iyor. Tamamen

  imde büyüyen güçlü fırtınadan habersizdim. "Olmamak için Kaba ama iyi ki gitti. Çok gergin ve huysuz biri ve zaten çok zor bir gün geçirdim. Şafak sökmeden önce bir adam beni yatak odamdan kapıp g t rd   nde ne kadar korktu umu biliyor musun?

Sonra da karanlıkta pencereden mi atladı?  kimizin de ölmek üzere olduğundan emindim." Mükemmel saçlarını düzeltiyor ve kıkırdıyor. "Bu ve senin duru madaki o adam tarafından alınıp u urulman arasında, Muhtemelen hayatımdan on yıl

kaybetmi imdir." "Mmhmm."

 u anda konu amam. Eğer konu ursam, kendimi kaybedece im. Annemin etkileyici bir cesareti var. Benden sakladığı gerçeklerin en azından bir kısmını bildi imi fark etmiş olmalı ama yine de aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor.

Gülümsemesi azalıyor. "Kralın müstakbel gelinine geri dönelim. Yorum yap. Bu doğru olamaz, değil mi? Bir haftadır burada bile değilsin!" Başını  ne e iyor. "Yine de, eğer kral size teklifte bulunduyrsa bu büyük bir iltifat. Tirene bizim ezeli d  manımız olsa bile."

Bu son yorumla birlikte kontrolüm kırıldı. "Komik bir şey var *anne*. Tesadüfe bakın ki, Tirene muhtemelen benim yeminli

düşmanım. Ama sen bunu zaten biliyordun... Sadece hayatım boyunca bu konuda bana yalan söyledin."

Boğazı düğümleniyor. "Lark..."

Birbiriyle çelişen duygular kalbimi sarıyor, nefes almakta zorlanıyorum. "Ben bir ejderha çağırıcısıyım anne. Ve bildiğin gibi, sihriime erişmek için Eyril'e ihtiyacım yok. Bu normal değil. En azından Aclaris'te değil. Açıklamak ister misin?"

Dudakları sessiz bir şokla ayrılır.

"Kocanıza ihanet edip bir ilişki yaşadınız mı?"

Nefesi kesildi. "Ne? Asla!" Şiddetli ve ani inkârı ve parlayan kahverengi gözleriyle, biyolojik kızım olsun ya da olmasın, öfkemi nereden aldığımı şüphesiz biliyorum.

Ve ben değilim. İlişki açıklaması, hala kesin olarak onun olabileceğime dair kalan son umudumu sağladı, ancak öfkeli protestosu bu umudu bir ip parçası gibi kopardı.

Omuzlarım düştüğünde, bana sarılmak için eğiliyor. Koşarak uzaklaşıyorum. "Lark, ben-"

"Sen, ne? Sen ve kocan dört yaşındaki bir kızı anavatanından çalmak için komplo kurdunuz ve bu sırada babasını mı öldürdünüz? Sonra da onu ölen gerçek kızının yerine yedek kız olarak mı kullandınız? Onu fildişi bir kuleye kilitlediniz ve yeteneklerini gizlemek için durmaksızın büyü bastırıcılarla beslediniz.

Vücudunun savaşmasının yol açtığı baş ağrısı ve baş dönmesi nedeniyle onu yarı cansız hale getirmenin hoş bir yan etkisi gücünün kısıtlanmasına karşı mı?"

Alt kirpik çizgisinin yakınında sıvı toplanıyor. "Çok özür dilerim. Sadece seni güvende tutmak istedim-"

Öfkeyle ayağa fırladım. "Beni güvende mi tutacaksın? Ailemi benden çaldın!" Nefes alışım hızlanıyor ve nabzım şakaklarıma çarpıyor. "Sen benim hayatımı çaldın!"

"Lütfen, açıklamama izin verin-"

Kapı açılır ve karşı duvara çarpar. Knox intikamcı bir tanrı gibi beliriyor. Uzun boylu, öfkeli ve inanılmaz derecede muhteşem, ciğerlerimden kalan havayı çalıyor. "Sanırım bu Gitme vaktiniz geldi. Lark, Agnar ve benim annene odandan çıkarken eşlik etmemizi ister misin?"

Başımı salladım. "Evet. Lütfen."

Ve acele et. Öfkem çoktan azalmaya başladı ve yakın zamanda çöküşe geçmeden önce yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Neyse ki Agnar, itiraz eden annemi kısa sürede odadan çıkarıyor. Koridorda gözden kaybolmadan önce arkasından sesleniyorum.

"Leesa'nın

Yaşıyor. Kaybolduğundan beri burada, sarayda.

Agnar, lütfen Leydi Axton'ı Leesa'nın odasına götürür müsün?"

Ne kadar kızgın olursam olayım, bu gerçeği inkar etmek zalimlik olur.

"Leesa!" Ağlamaklı bir ses çıkarıyor. "Leesa? O burada mı? Zarar görmemiş mi? Güvende mi?"

"Evet." Güvende olmak biraz abartılı olabilir ama şimdi kılı kırk yarmanın sırası değil. Çözölmeme dakikalar kalmışken olmaz.

Agnar bana baktığında yüz ifadesi yumuşuyor. Anneme dönüyor ve kolunu uzatıyor. "Buyurun, Leydi Axton. Size hemen kızınızın odasına kadar eşlik edeceğim. Eminim o size her şey."

Tereddüt etmeden önce parmaklarını onun koluna doluyor ve omzunun üzerinden bana bakıyordu. "Oh, ama yapmam gerektiğinden emin değilim-"

Knox korkunç bakışlarından biriyle onu iğneliyor. "Bu toplantının bittiğine eminim. Gidin. Lark seni görmeye hazır olduğunda haber gönderecektir."

Annem ofluyor ama değişiklik olsun diye dinliyor ve Agnar onu götürüyor, ayak sesleri gittikçe sessizleşiyor. kayboluyor.

Knox koridordan tuhaf, şefkatli bir ifadeyle beni izliyor. "Ne?" Şak diye söyledim.

"Hayatını mahvettiğini iddia ettikten sonra bile Leesa konusunda ona bilgi vermedin. Çoğu kişiden daha iyi bir insansın ve seni tanıdığım için onur duyuyorum."

Ve sel kapıları açıldı. "Lütfen, kapıyı kapat. Yalnız kalmak istiyorum."

Ağzını açıyor, sonra konuşmadan başını sallıyor ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatıyor.

Kapandığı anda yüzüstü yastığıma kapanıp ağlıyorum.

On İkinci Bölüm

Erimemden saatler sonra, sarayın görkemli koridorlarında dolaşıyordum. Bir muhafız, Kral Jasper'ın yangın padokunda bulunmamı istediğini bildirmek için kapıyı çaldı, ancak tavrı, talebin çağrılma anlamına geldiğini açıkça ortaya koydu.

Koridorda birkaç adım attıktan sonra korumanın beni takip etmediğini fark ettim.

Şimdi ensemdeki karıncalanmayı, bu özgürlük görüntüsünün özenle hazırlanmış bir oyunun parçası olduğuna dair içgüdüsel kaşıntıyı atamıyorum.

Gölgeli patikanın soğuğu elbisemin ince kumaşını ısıyor ve güneş ışığı ve cevaplar için sabırsızlanarak adımlarımı hızlandırıyorum.

Ve sonra onları gördüm. Üç küçük, benekli yavru bahçelerin duvarlarının dışında. Buraya nasıl geldiler? Annelerini görebilecek miyim diye merak ederek etrafıma bakıyorum. Bir dişi geyik otlamaya gitmek için yavrularını gün içinde sık sık yalnız bırakır, ama her zaman yakındadır. Minik, neredeyse savunmasız yaratıklar yırtıcı hayvanları çekmemek için düz ve hareketsiz yatıyorlar.

Yine de burası onlar için güvenli bir yer değil. Onları toplayıp başka bir yere taşımam gerekecek. Tercihen kalın otların arasına ya da.

Burnuma hafif, tanıdık bir koku çarpıyor, hatırası ulaşamayacağım kadar uzakta. Daha az hoş bir şeyle karışık biraz tatlılık. Kaşlarımı çatarak aniden duruyorum, midem bulanıyor.

Dipsiz siyah gözler gökyüzüne bakıyor ve onlara ürkütücü bir hava veriyor,
diğer dünya kalitesi. Siyah damarlar derilerinin altından çıkıntı yaparak

küçücük bedenleri.

Bunu ne yapmış olabilir? Zehirlenmişler miydi? Biri ya da bir şey onları öldürüp buraya mı bıraktı? İzleri aramak için bir dakikamı ayırdım. Eğer bir hayvan onları katletmiş olsaydı, mutlaka kan olurdu. Ama yırtıcı hayvan izi yok.

Bu da muhtemelen onları bir insanın öldürdüğü anlamına geliyor.

Gözlerimi kaçırarak yavruların yanından geçip yoluma devam ediyorum ama ölü hayvanların uyandırdığı tedirginlik beni bırakmayı reddediyor.

Cesetlerle ilgili bir şey bana doğal olmayan, neredeyse uzaylı gibi geliyor.

Bu üzücü düşünceden sıyrılıyorum. Son iki saatin birini bayılmadan önce ağlayarak geçirdim ve bu muhtemelen son birkaç gündeki berbat yaşam anları arasında ilk beşe bile girmiyor. Öyle mi?

Ölü bebek hayvanlara rastlamanın beynimi uçurmasına şaşmamalı.

İstenmeyen keşfim ne kadar üzücü olsa da, kimin

Yavruları öldürmek benim öncelikli meselem değil. Daha acil konularda kraldan cevap bekliyorum.

Sabah ışığına doğru adım attığımda, onu ileride görüyorum, çoktan

Ateş padokunun etrafını saran çakıllı patika boyunca ilerliyor.

Önümüzde, muhafaza açılıyor. Uçsuz bucaksız bir alan taş ve metal. Alçak bloklu binalar halkanın merkezini oluştururken, taş ve kum zeminler alanın geri kalanını dolduruyor.

Metal arabalar binanın yan tarafında duruyor, hiçbiri bir insanın taşıyamayacağı kadar büyük değil. Her parça ejderha alevinin sıcaklığına dayanacak ve yine de yaratıklara rahat etmeleri için gerekenleri verecek şekilde tasarlanmıştır. Bir bölüm yıkanmak için pürüzsüz kum sunuyor. Arka tarafta, her birinin ağzı ağaç tepelerine kadar ulaşan ve ejderhaların kolayca erişebilmesini sağlayan devasa bir mağara sırası yer alıyor. Mağaraların hiçbirinde kapı ya da ejderhaları zapt edecek herhangi bir araç yok.

Yirmiden fazla olgun ejderha alanı kaplamaktadır. Doğanın tüm renklerini temsil ediyorlar ve alt tarafları üst taraflarının daha açık versiyonları. En küçüğü en az on beş fit boyunda ve omuzdan sağrıya yirmi fit uzunluğunda olmalıdır.

Kulaklarını rüzgârdan korumak için her ejderhanın başını kalın ama narin görünen bir fıfır çevreler. Bu fıfırlar ejderhalar tril yaptıkça dalgalanır.

ve içerikli seslerle birbirlerine cıvıldarlar.

Nefes kesici... ve biraz da ürkütücü. Özellikle de birkaç gün önce bu muhteşem canavarlardan ikisiyle karşılaştıktan sonra.

Ama artık onlardan korkmuyorum. En azından fazla değil.

Flighthaven'da ejderha gruplarıyla yaşadığım deneyimlerin rehberliğinde, olumsuz duyguların saldırısına hazırlanıyorum. Aerie'deki yeraltı hücrelerine yaptığım yolculukların anısı tüm vücudumu ürpertiyor. O zavallı ejderhalar, karanlıkta, içinde ancak dönebilecekleri büyüklükte muhafazalara kapatılmış, zincirlenmiş ve ateş solumalarını engellemek için o metal ağızlıkları takmışlardı.

Beklenen depresyon ve acı akını asla gerçekleşmiyor ve ben yaklaştıkça kaslarım yavaşça gevşiyor. Tabii ki burada durum farklı. Aclaris'in ejderhaları temelde tutsaktı, oysa bunlar açıkça istedikleri gibi gelip gidebilirler.

Ejderhaların zihinleri benimkilere sürtünüyor, beni besliyorlar. Duygular. Onları engellemenin bir yolu varsa da ben farkında değilim. Şimdilik, krala yaklaşıırken istilacı duyguları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Krem rengi zarif ama hafif bir tunik ve lacivert bir pantolon giymiş. Sağ elinde büyük kırmızı taşlı altın bir yüzük parlıyor, ancak şekillendirilmiş saçlarını bir taç süslemiyor.

Bana üstünkörü bir bakış attıktan sonra yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Teftiş samimi görünüyor ama ben güvenmiyorum. Eğer oyunculuk yeteneği aileden geliyorsa, herhangi bir tiyatrodan başrol oynayabilir.

Başını eğiyor. "Lark. Seni bu kadar iyi gördüğüme sevindim. Muhafızım dün geceki çilenden sonra iyi olduğunu söylemişti ama itiraf etmeliyim ki sağlığına bizzat şahit olduktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Umarım yeni kamaranız hoşunuza gitmiştir?"

"Evet, teşekkür ederim." Sütlerinden birini yok ettiği için öfkelenmesini ya da en azından sinirlenmesini bekliyordum, bu yüzden görünüşteki gerçekliği beni yine şaşırttı. Bu muhtemelen neden aklıma geleni düşünmeden ağzımdan kaçırıldığımı açıklıyor. "Eğilmemi ya da reverans yapmamı ister misiniz? Kral olduğunuzu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapmanın amacını hiç anlamadım.

Her kraliyet mensubunu gördüğünüzde. Bir kez eğilmek ve ondan sonra artık fiziksel olarak eğilmemek daha mantıklı değil mi?

herkes onun yerine başını eğdiğini varsayabilir mi? Yani, um..."

İrkildim ve çenemi kapattım. Ne yapıyorum ben böyle?

Tirene kralını, onu her gördüğümde reverans yapmamam gerektiğine ikna etmeye mi çalışıyorum? Beni hapse atmazsa şanslıyım. topuklarımın soğuması için zindan. Kralın çağrısını reddederek şansımı denesem daha iyi olurdu.

Kalbimin durduğu birkaç dakika boyunca şaşkın kral dudaklarını aralayarak bana baktı. Sonra gırtlaktan gelen bir kahkaha patlatarak beni şok etti.

Kulak misafiri olan diğer insanlar dönüp bakıyor. Onları görmezden geliyorum ve parmaklarımı önümde birleştiriyorum.

Kahkahası yerini sırtıtmaya bırakıyor. "Kafanın içinde reverans yaptığın sürece nasıl şikayet edebilirim ki?"

Şaşırtıcı iyi mizahı dudaklarımda isteksiz bir gülümsemeye yol açıyor. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

"Mükemmel. İkimizin de aynı fikirde olduğunu duyduğuma sevindim." Çenesi düşüyor. "Sizden özür dilemem gerekiyor. Dün gece, nöbetçi gardiyan

görev yerinden uzaklaştı ve kapıyı kilitli bıraktı. Söz veriyorum, onun icabına bakıldı." Bana dirseğini uzatırken, ne olduğunu merak ediyorum

ama dilimi tutmaya karar verdim. "Senin gibi

Bugün fark ettim, eminim ki bundan sonra herhangi bir trajik kazayı önlemek için kapılar kilitli olmayacak."

Elimi koluna dolayarak, geniş saray bahçelerinde yolumuza rehberlik etmesine izin veriyorum. Bu yeni ayrıcalığın ortaya çıktığı koşulları sevmesem de

istediğim gibi gelip gidebileceğimi öğrendiğim için

çok heyecanlıyım. "Teşekkür ederim."

Kral ve ben gezinirken ve sohbet ederken güneş ışığı lezzetli bir sıcaklık sağlıyor. Tirene ile ilgili en sevdiği şeylerden bazılarını şiirsel bir dille anlatıyor: güzel yağmur ormanları ve el değmemiş sahiller, bereketli

ejderhalar, zengin tarih, insanlar ve onun tutkulu tonu

Benim gibi yeni şüpheli birini bile söylediklerine inandığına ikna ediyor.

Biraz da ailesinden bahsediyor ve konuşma tarzı ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu ortaya koyuyor.

Babası, bir zamanların heybetli Kralı Rex, artık bir anıdan başka bir şey değildir. Annesi Kraliçe Alannah'ın varlığı ise Azalan enerjisini kısmen hayır işlerine ayırdı. "Kalbi her zaman insanlarla birlikteydi, siyasetle değil, ama Babam öldüğünden beri aklı biraz zayıfladı. Ah, ve tabii ki Knox var, küçük kardeşim."

Kardeşinden bahsederken sesi deşifre edilmesi zor bir şekilde değişiyor. Tahmin etmem gerekirse, sesinin neredeyse hüzünlü olduğunu söyleyebilirim.

Knox hakkında daha fazla şey öğrenmek için o kadar çaresizim ki Soru. Her ne kadar ona olan hislerim kanatlarını açıp yalanlarını ortaya çıkardığı anda bitmiş gibi davranmayı tercih etsem de, öyle değilim.

uzaktan onun üzerinde. "Büyürken ikiniz yakın mıydınız?"

Yüzündeki hüzünlü ifade derinleşiyor. "Küçükken, babamız ölmeden önce, hep birlikte oynardık. Knox beni takip ederdi.

Bir gün bir avcı gibi davranmanın benim için eğlenceli bir oyun olacağına karar verdim ve o da benim sadık köpeğim oldu.

Bulduğum kocaman bir kurbağa dikkatimi dağıtana kadar her şey yolunda gitti.

odamın içinde. Knox akşam yemeğine kadar gelmeyince annem çılgına döndü. İşte o zaman içeri girdim ve

hayali bir avdan sonra onu kulübeye kilitledi. Knox rol yapmaya devam etmek istedi ve sonunda orada uyuyakaldı."

Yüksek sesle gülüyorum, elimden geldiğince genç, şakacı bir kız hayal etmeye çalışıyorum.

Huysuz prens versiyonu, köpek yavrusu rolünden çıkmamaya o kadar kararlıydı ki köpek kafesinde uyuyakaldı. "Eminim annen senden memnun değildir."

Boynunu kaşıyor ve bana mahcup bir sırıtış fırlatıyor. "Kesinlikle hayır. Bir haftalığına köpek kulübesi temizleme görevi aldım."

Kral Jasper zaman zaman sert olabilir. Hatta zalim. Ancak babasının ölümüyle krallığın yükü genç omuzlarına binmeden önce, o da masum bir çocuktü. Ve belli ki içinde hâlâ iyilik var.

En azından Knox öyle düşünüyor.

Hikâyeye dalıp gitmiş bir halde etrafıma aldırış etmeden yürüyorum, ta ki çeliğin çelik üzerindeki keskin çınlaması bana ipucu verene kadar.

Knox

Eğitim alanındaki adamlarının arasında imrenilecek bir rahatlıkla hareket ediyor, kahkahaları savaş talimlerinin gürültüsünü bastırıyor.

Grubun içinde çeşitli kıyafetler giymiş askerler var. Bazıları atlet ve kısa pantolon giyiyor. Knox gibi diğerleri de üniformalı ama miğferleri, tabardları ya da gömlekleri yok.

Hepsi etkileyici ama benim gözüm sadece prensi görüyor.

"İyi blok, Thom! Ama unutma, karşı saldırıyı tahmin et."

Knox iri yarı bir askerin darbesini elinin rahat bir hareketiyle savuşturur. Bilek. Az önce karşı karşıya olduğu adamın yanında durmak için dönerek, bu kez kullandığı savuşturmaya uygun bir şekilde hareketleri tekrarlıyor.

Diğer erkekler de etrafta toplanmış, kraliyet prensine odaklanmış, bağlılıkları yüzlerine yansımış bir şekilde izliyorlar.

O doğal bir lider. Her hareketinde, dudaklarından dökülen her kelimedede bu belli oluyor. Resmiyetten eser yok. Kraliyet havası yok. Sterling onlardan biri gibi. Bir silah arkadaşı. Sadece bir komutan ya da onların prensi değil.

Savaş alanındaki askerler onun etrafında toplanıyor, rehberlik istiyor, şakalarını paylaşıyor, ona duydukları saygı saflarda nefes alıp veren, hissedilir, canlı bir şey. Onu onurlandırmak zorunda oldukları için değil, saygılarını kazandığı için onurlandırıyorlar.

Bir başlangıçla, az önce kendimi ele vermiş olabileceğimi fark ettim. Uzun süre ağzım açık kaldı. Jasper'a gizlice bakıyorum ve onun da dikkatinin Knox'a yapışmış olduğunu görüyorum.

Daha önceki tüm neşeli halinin izleri kayboldu. Sol gözünün yanında bir damar atıyor.

Büyük kardeş Jasper evi terk etmiş, yerine kral Jasper'ı bırakmıştır.

Gözlerim Knox'a dönüyor ve onu orada, etrafı adamlarıyla çevrili bir halde izlerken, göğsüme ağır bir endişe çöküyor. Kralın kardeşinden korkup korkmadığını düşünmeden edemiyorum. Herhangi bir kötölük ya da

hırsından değil, Sterling'in emri altında hizmet edenlerden zahmetsizce gördüğu sevgiden kaynaklanıyor.

Bir liderin gücü her zaman verdiği emirlerde değildir, ama Genellikle de vermek zorunda olmadığı kararlarda. Çünkü bir lider

Sevilen, gerçekten sevilen, insanların kalbini elinde tutan. Hiçbir kralın görmezden gelemeyeceği bir silah.

"Kardeşim, altın çocuk. Hayranlık kazanma konusunda her zaman esrarengiz bir beceriye sahip olmuştur."

Karnım endişeyle dönüyor.

Kral prensi kıskanıyor mu? Ya da daha kötüsü, kendini tehdit altında mı hissediyor?

Sözcüklerimi dikkatle seçiyorum, bir şey söylemek istemiyorum. onu kızdırtabilir ve Knox'u sıcak suya düşürebilir. Kendi kızgınlığım bir yana, adamın sonunun nemli bir zindanda olmasını istemiyorum... ya da ölüp kale duvarına çivilenmesini. "Kardeşler zorlayıcı olabilir."

Bunu başını eğerek değerlendirir. "Kesinlikle. Gidelim mi? Bu öğleden sonra sana bir sürprizim var. Umarım beğenirsin."

Annemden bahsetmediğini fark ediyorum ve gardiyanlardan birinin bu sabahki patlamama kulak misafiri olup geri bildirimde bulunup bulunmadığını merak ediyorum. I

Bizi kaleye geri götürürken, yolumuz inine dönen bir yılan gibi önümüzde dolanırken bu konuyu açmamaya karar verdi.

İçeri girmeden önce duraklıyor, parmaklarımın altındaki gergin kasları gizleyen kaygısız bir hareketle işaret ediyor. "Teşekkür ederim. Bu gezide bana katıldığınız için. Arkadaşlığınızdaki keyif aldım ve sizi tanımak için daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Acele etmekten nefret ediyorum ama yerine getirmem gereken görevlerim var. Umarım sürprizi takdir edersiniz. Görevlerimin dikkatini dağıtmaktan daha değerlisiniz. Artık sarayda özgürce dolaşabildiğinize göre eminim zamanınızı değerlendirecek başka şeyler de bulacaksınız."

"Teşekkür ederim Majesteleri, eminim öyle olacaktır. Sizinle geçirdiğim zamandan ben de keyif aldım."

Bariz bir yalan bile değil. Gezimizin çoğundan keyif aldım. Tahmin edebileceğimden çok daha fazla.

Kralı yanlış değerlendirmiş olabilir miyim?

Olabilir. Ama onun ani ruh hali değişimini hatırlamadan edemiyorum. Kardeşinin antrenmanını izlerken midemde düğümler oluştu.

Kral Jasper'ın cazibesi olabilir ama çivilere saplanmış o cesetlerin görüntüsü sonsuza dek beynime kazındı.

Knox'un iyiliği için, umarım kıskançlık kralın kardeşinin onlara katılmasını düşünmesi için yeterli bir sebep değildir.

On ÜÇÜNCÜ Bölüm

Kralla olan korkulu yürüyüşüm sona erdiğinde, yalnız olduğum için mutlu bir şekilde odama giriyorum. Burada rol yapmak yok. Sahte gülümsemeler yok. Ölçülü kelimeler yok. Her an bir hata yapabilirim diye paniklemek yok.

ve kralın öfkesine maruz kalmak.

Biri kapıyı çaldığında sadece birkaç dakikadır odamdaydım.

Görünüşe göre, bugünkü yalnızlığım kısa sürecek.

En azından kendi kilitli olmayan kapımı açabildiğim için mutlu bir şekilde odanın içinde ilerliyorum.

Kapıyı kırıp açtığımda Rhiann'ı elinde bir kucak dolusu giysiyle koridorda dikilirken buluyorum.

"İyi günler." İçeri girip giysileri koltuklardan birinin üzerine bırakıyor. "İlk ejderha biniciliği dersinize katılmanız rica olunur. Lütfen uygun kıyafetlerinizi giyin."

Neredeyse iyi talihime güvenmekten korkarak canlanıyorum.

"Teşekkür ederim.

Bana kimin talimat vereceğini sorabilir miyim?" *Lütfen Kral Jasper olma.* Bugün onun huzurunda bir dakika daha durabileceğimi sanmıyorum.

"Prens Knox." Sanki cevap belliymiş gibi onun adını söylüyor. "Sen üstünü değiştirene kadar, o senin için hazır olacak."

Kalbim küçük aptalca bir sıçrama yapıyor. Bir ejderhaya bineceğim için mi yoksa Knox bana öğreteceği için mi? belli.

"Oh, sanırım hazırlansam iyi olacak." Kıyafet yığınınına uzandım.

"'Uygun kıyafet' derken pantolonu mu kastediyorsun?"

"Elbette. Ama onlar sadece pantolon değil. Pantolon, gerçekten, çünkü daha formda oluyorlar." Rhiann beş yaşındaki bir çocuğa anlatır gibi ejderha biniciliği kıyafetlerinin temellerini anlatmaya başıyor. "Bunlar Kıyafetler aleve dayanıklı ateş tüyleriyle astarlanmıştır, ancak aynı zamanda hafif ve rahattırlar. Tek başınıza uçarken buna pek ihtiyacınız olmayabilir, ancak başkalarıyla birlikteyken veya genel olarak ejderhaların yanındayken doğru kıyafetleri giyme alışkanlığı edinmek iyi bir fikirdir."

"Ne harika bir icat."

"Gerçekten." Kıyafetleri giymeme yardım ederken bana nadiren gülümsüyor.

Yeni siyah ve gri üniformamın karmaşık dikişlerini izliyorum. Gömlek ve pantolon tenimi sımsıkı sarıyor, rüzgârın geçebileceği hiçbir yer bırakmıyor.

Kolları kaplayan ateş tüyleri kıyafete egzotik bir dokunuş katıyor ve onları test etmek için sabırsızlanıyorum. Eğer ejderha ateşinden korunmak için yapılmışlarsa, eminim benim ateşıme de dayanacaklardır. Ve denemek için yanmayan bir ejderha padokundan daha iyi bir yer olamaz. Bu kıyafet sadece kumaştan ibaret değil. Metamorfozun bir sembolü.

Olmakta olduğum kişinin kanıtı.

Giyindikten sonra Rhiann saçımı çabucak örüyor ve koridorda yollarımızı ayırıyoruz.

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve avuçlarım sinirden nemleniyor. Ateş padokuna doğru ilerlerken, bunun sebebinin ilk kez bir ejderhaya binecek olmam olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Muhtemelen bir haftadan kısa bir süre önce beni neredeyse çıtır çıtır pişiren ejderhalardan birine.

Ama endişemin nedeni bu değil. Tam olarak değil.

Ejderhalara yaklaştıkça, onları daha güçlü hissedebiliyorum. Duygular. Buna hiçbir şekilde alışkın değilim, ancak son birkaç günden en azından kafamın içinde bana ait olmayan duygulara alıştım.

Yangın alanına vardığımda Knox'un çoktan orada olduğunu gördüm. Kollarını kavuşturmuş, itlere yaslanmış. Gömleği geri geldi, teşekkürler. ama kıvrılmış kolları ve açık yakası, ön kollarında ve boynunda hâlâ parlayan teri ortaya çıkartıyor.

Muhtemelen yanına gidip derisindeki tuzu yalamanın cazibesine kapılmaktan kaçınmam gerekiyor.

"Eğer bu deya vı değilse, ne olduğunu bilmiyorum." Dudakları ukala bir yarım sırtıtışla yukarı kıvrılıyor. "Ders için senin gelmeni bekliyorum."

enem dūřuyor ve bir an için prensin bu şakacı hali karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum. Görünüře göre adamlarıyla antrenman yapmak ona iyi geliyor. Kaçınılmaz olarak huysuz, daha ciddi versiyonuna döndüğünde bunu aklıma not ediyorum.

"Lark Axton, nutkun mu tutuldu?" Bana doğru birkaç adım atıyor ve sesini alçaltıyor. "Hangisi beni daha çok memnun ediyor bilmiyorum, senin ne diyeceğini bilememen mi, yoksa o dar kıyafetin içinde ne kadar sikilebilir göründüğünü görmek mi?"

Yüzüm ısınıyor ve ateşe dayanıklı kıyafetlerim için şükrediyorum çünkü tanrılar yukarıda, yanmak üzereyim. "Kesin şunu, *Majesteleri*."

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. "Sen kızarıırken ve söz konusu sikilebilir kıyafeti giyerken bana 'Majesteleri' dediğini duymak en sevdiğim şeyler listesinde en st sıraya yükseldi."

Tkezleyerek geri dönüyorum ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum.

"Ne halt ediyorsun sen? Eğer kral seni duyduysa-" "Rahatlayın, Düşes."

Gülümsemesi genişliyor, karanlık yüzünde yırtıcı bir parıltı kahverengi gözler. "Bir toplantıda, yani en az üç saat yalnızız."

Sözlerinin imaları karşısında kalp atışlarım hızlanıyor. "Buraya *ejderha* binme dersi için geldim Knox. Başka bir şey için değil. Ayrıca, toplum içinde mesafemizi korumanın önemine ne oldu?"

İ çekmeden önce beni uzun uzun inceliyor. "Haklısın. Ama risklere rağmen seni istemiyorsam ne olayım."

Yüzünde beliren zlem ve hüzün karışımı ifadeyle kalbim sıkışıyor. "Biliyorum."

Padoka sessizce giriyoruz ve birkaç ejderhaya yaklaştığımızda nefesim kesiliyor.

"Senin aksine, ben bir ejderhanın duygularını hissedemem. Ama neredeyse tüm hayatım boyunca onların etrafındaydım ve vücut dillerini okuma konusunda oldukça ustalaştım."

Açıklamasında en ufak bir ukalalık yok. Sadece gerçek.

"Bu da Flighthaven'daki alikornların yanında neden bu kadar rahat olduğunu açıklıyor."

Başını sallıyor. "Ejderhalar ve alikornlar aslında çok da farklı değiller. İkisi de güçlü ve son derece zeki yaratıklardır. Saygı duyduğunuz sürece onlara, genellikle size saygı duyacaklardır."

"Peki ya onlara binmek? Benzer mi?"

"Benzer...evet. Ama tamamen aynı değil. Ejderhalar daha huysuz olabiliyor. Ve tabii ki, çok daha büyükler. Bu bir Kısmen devasa boyutları nedeniyle alikornlara binmekten ejderhalara binmeye alışmak zor olsa da buna çok çabuk alışacaksınız."

Bir ejderhaya binmenin verdiği heyecanla on-on beş dakika daha dudaklarımdan sorular dökülüyor.

"Pekala, başlamaya hazır mısınız, yoksa devam etmeyecek başka bir sorunuz var mı?"

"Aslında, sadece bir tane daha. Sonra söz veriyorum hazırım."

"Çıkar ağzındaki baklayı." Sahte bir kızgınlıkla elini kalçasına koyar. "Zaman kaybediyoruz."

"Üzgünüm, sadece heyecanlıyım." Serbest kalmaya çalışan sırtışıma engel olamıyorum. "Bindiğin belli bir ejderha var mı, yoksa hepsine mi biniyorsun?"

"Kanatlarım olduğu için genellikle bu şekilde uçuyorum. Ama birkaç ejderhaya da bindim. Genelde Tanwen'e binerim." Yeşil bir ejderhayı işaret ediyor ejderha bizden yaklaşık 20 metre uzakta. "Aramızda bir tür bağ var. Anlayış da diyebilirsiniz."

"Arkadaşlık gibi."

"Aynen öyle."

"Peki bugün kime bineceğim?"

Çevremde bir anlık bir hareket yakaladığımda, vücudumun her yerinde tedirginlik dalgalarıyor.

Saraya vardığımın ertesi günü kolayca yakıp kül edebilecek olan turuncu ejderha.

Bakışlarımı indiriyorum. Ejderha muhtemelen yanımdan geçip gidiyordur. Ama geçmiyor.

Devasa yaratık yaklaştıkça yer sarsılıyor... ve önümde duruyor.

"İşte cevabın." Knox'un ağzı eğlenerek seğiriyor. "Sanırım senin yerine karar verdi."

"Ah." Sertçe yutkunuyorum, korkmamaya kararlıyım ya da en azından korkumu kilometrelerce ötedeki her ejderhaya yansıtmamak için bastırmaya kararlıyım. "Bir adı var mı?"

Omuz silkiyor. "Portakal mı?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Lütfen bana ciddi olmadığını söyle. Bindiğin ejderhanın Tanwen gibi muhteşem bir adı var ve sen buna Turuncu mu?"

En azından Knox utangaç görünme nezaketini gösterdi. "Adil olmak gerekirse,

Ona hiç binmedim. Ve buradaki ejderhaların çoğuna isim verilmiyor. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen ona isim verebilirsin. Diğerlerine de... Sen bir ejderha çağırıcısı olduğuna göre, bu isim uygun gibi görünüyor."

Kaburgalarımın altından coşku fışkırıyor. "Pekâlâ." Varlığımın her zerresi onunla göz göze gelmemem için bağırırsa da, "Turuncu "nun beni izlediğini hissediyorum. "Yine de bunu düşünmem gerekecek."

Knox bana bir ejderhaya binmem için birkaç ipucu verdi. Mükemmel bir öğretmen olmasına rağmen, bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum. Tanwen'in ön ayağına tırmanıyor ve bir şekilde Yeşil ejderhanın sırtını kolaylıkla.

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. "Bu başka bir şeydi."

Knox'un kahkahası padokta çınlıyor ve birkaç ejderhanın bize doğru bakmasına neden oluyor. "Az önce bana iltifat mı ettin?"

"Kendini övme." Prense sırıtırıyorum, ama bir şekilde içinde bulunduğum ejderhanın büyüklüğünü kavradığımda eğlencem azalıyor. binmek üzere. "İlk önce ne yapacağınıza dair bir ipucunuz var mı? Bunu yıldırım hızıyla yaptın."

"Şey, sen başla-"

Turuncu ejderha kıkırdıyor, sonra ön ayağını indiriyor.

"Sen az önce..." Altın rengi gözlerini bana dikmiş halde bulduğum aracıma bakakalıyorum. "Sen yaptın. Ben... teşekkür ederim."

Her ne kadar bu işi tam olarak öğrenememiş olsam da ejderhalarla *iletişim kurmak* için bir dakikamı ayırdım. Bağlantımıza konsantre oluyorum. Zihnimin onunkine değdiğini hissediyorum, sonra da minnettarlığımı yansıtmak için elimden geleni yapıyorum.

İki kez göz kırpmıyor ve esniyor.

"Pekâlâ Düşes. Tırmanmaya başlayın."

Ejderhanın bacağına tırmanmaya başlarken Knox'a bir bakış bile atmıyorum. Eğer bu bir yarış olsaydı, hiçbir ödül kazanamazdım. hız ya da denge, yine de sonunda kıcımlı ejderhanın sırtına yerleştirmeyi başardım.

Omuzlarına yakın bir pul çıkıntısına tutunup yere çömelıyorum.

"Şimdi ne olacak?"

"Sıkı tutun."

Gözlerimi deviriyorum. "Vay canına, çok yardımcı oldun. Bu mükemmel tavsiye için teşekkür ederim."

Tanwen havaya fırlar ve turuncu ejderha onu takip eder.

Aşağıdaki ejderhalar ve binalar nokta gibi görünene kadar irtifa kazanarak ağaç gölgeliklerinin üzerinde yükseliyoruz.

Gülümsemem biraz daha genişlerse yanaklarım acıyacak. "Bu inanılmaz!"

Knox, Tanwen'i Orange'la aynı hizada uçması için manevra yaptırır. "Biliyor musun, bir alicorna ilk kez bindiğin zamana kıyasla bunun gece ve gündüz olduğunu söylemeliyim."

Homurdanıyorum. "Bayıldığım zamandan mı bahsediyorsun, yoksa ilk kez gerçekten uçtuğum zamandan mı?"

"Hepsi."

"Hey! Kendimi geliştirdim. Sadece biraz zaman aldı." O da benim kahkahama katılıyor. "Doğru."

Bir süre sessizlik içinde uçuyoruz ve ben doğanın güzelliğini içime çekiyorum.

Aşağıdaki manzara. Tirene'e geldiğimden beri ilk kez tamamen rahatlamış durumdayım. Özgürüm. İçerik.

Birkaç dakika sonra, bu duyguların bana ait olmadığını fark ettim. En azından tamamen değil. Duygularım ejderhalarınkiyle karışıyor.

Yarım saat kadar sonra yangın padokuna iniyoruz.

Sıcak bir saniye sürüyor ama kafatasımı çatlatmadan ya da bacağımı kırmadan tırmanmayı başarıyorum. Bineklerim ve ineklerim üzerinde çalışmak için sessiz bir yemin ediyorum.

Sakarlığıma rağmen hâlâ aptal gibi sırtıyorum. Uçuş başladığından beri gülümsemeyi bıraktığımı sanmıyorum.

"Hatalıydım, biliyorsun."

Knox'la yüzleşmek için döndüm. "Ne hakkında?"

"Daha önce kızarıırken ve bu kıyafeti giyerken bana 'Majesteleri' demenizin en sevdiğim şey olduğunu söylemiştim." Kıyafetimi göstermek için parmağını dairesel bir hareketle döndürüyor. "Bu benim en sevdiğim şey değil. artık."

"Oh?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "O zaman ne?"

"Seni mutlu görmek."

Kalbim durdu. Yaklaşık üç atım atlıyor. Sonra iki kez atıyor, ardından göğsümde baş döndürücü bir dans olduğuna yemin edebilirim.

"Knox," diye nefes alıyorum. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

"Yalanlarla ve seni buraya getirerek sana her türlü pisliği yaşattığımı biliyorum. Ve görünüşe göre kardeşim seninle ilgili bir şeyler planlıyor ve bu beni dehşete düşürüyor. Senden hoşlanıyor bile olabilir ve senin başka bir adamla, kardeşim olsun ya da olmasın, birlikte olduğunu düşünmek bile beni deli ediyor. Büyük bir karmaşanın içindeyiz, ama bundan kurtulduğumuzda, sana tutunacağım ve asla gitmene izin vermeyeceğim. Bunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğunu."

Başparmağı alt dudağımda gezinirken ürperiyorum. Ben mi hareket ediyorum o mu emin değilim. Belki ikimiz de yapıyoruz.

Lojistiği çözmeden ağzı benimkinin üzerindeydi.

Dudaklarım ayrılıyor ve dili içeri dalıyor. Alay ediyor. Tadına bakıyor. Yutmak. Kollarımı boynuna doluyor ve parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum, o ana kadar yumuşak dokusunu okşamayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. İnlediğinde, titreşim tüm varlığımı sarıyor ve onun içinde eriyorum.

Bunu. Bu yakınlık hissini özlemişim. Onun sert vücudu benim yumuşak vücuduma sıkıca bastırdı. Dudaklarımı ısırın dişlerinin şakacılığını ve birbirine dolanan dillerimizin samimiyetini.

O istediğim ve sahip olamadığım her şey. Yasak. Her an yakalanabiliriz. Kralın kendisi buraya girebilir ve kardeşiyle gelinini birbirlerine sarılmış bulabilir.

"Bu kötü bir fikir." Geri çekilmeye başlıyorum ama vücutlarımız birbirine değene kadar beni geri çekiyor.

"Biliyorum."

Beni öpmeyi hiç bırakmıyor. Onun yerine bileğine bir fiske vuruyor ve kapı kolunun üzerinde buz oluşuyor. En azından artık kimse içeri giremez. Biri burada olduğumuzu fark etseydi çok iyi bir bahane bulmamız gerekirdi.

Ama bu anda, ne kadar uzun sürerse sürsün, başka hiçbir şey yok. Aldatma yok. Politika yok. Pişmanlık yok. Sadece ağzı benimkinde ve vücudunun sıcaklığı giysilerimizin arasından tenime sızıyor.

Bunun tadını çıkarmak, sonsuza dek burada kalmak istiyorum, her ne kadar zamanımızın kısıtlı olduğunu bilsem de. Bu çalıntı cennet parçası uzun sürmeyecek.

Ama Ziva beni lanetledi, eğer bunu saymayacaksam.

Dudaklarımızla orada ne kadar kalacağımızdan emin değilim. Kilitlenmiş, bedenler birbirine dolanmış. Ağzını çekip yanağıma kalbimi sızlatan yumuşak öpücükler konduruyor. Alnıma. Burnuma.

Sonunda beni bırakmadan önce en tatlı, en enfes öpücük için ağzı benimkine geri dönüyor.

Bu çalıntı anlarda, içinde bulunduğumuz karmaşayı neredeyse unutuyordum, ama gerçeklik bana hatırlatmak için geri geliyor.

Ayrıldığıımız anda zihnimdeki sis dağılıyor. Birden aramıza mesafe koyma ihtiyacı duyarak dönüp odadan çıkıyorum.

Bölüm On Dört

Tarlaya giriyorum, avucumu uzatmış üç küçük yavruya dil çıkarıyorum. "İşte, size biraz kesme şeker getirdim."

Ben yaklaştıkça, kuşlar ötmeyi kesiyor ve rüzgar duruyor. yapraklar hışırdıyor. Sadece uğursuz, anlaşılmaz fısıltılar duyabiliyorum.

Daha fazla yaklaşmak istemiyorum ama görünmeyen bir güç ayaklarımı hareket etmeye zorluyor. İleriye doğru sürünürken ve onların tatlı küçük

botlarımın altındaki toprak eriyor ve toprağa dönüşüyor. Birdenbire üç yavru da gözlerini açıyor. Siyahlar

beyaz ve saf kötülük bana doğru bakıyor.

Bir çığlıkla geriye doğru yalpaladım ve toprağa gömüldüm. Diri diri gömülürken, yaban geyikleri adımları tıslıyor...

Nefes nefese uyandım, odamın sessizliği sessiz bir çağrıyla delindi. Kalbim hızla çarpıyor, ama odam boş, rahatsız edilmemiş. Dinlesem de beni sadece sessizlik karşılıyor.

Kafama saldıran gürültülü yaygara kendi kafatasımdan kaynaklanıyor.

Doğrulup parmaklarımı şakaklarıma bastırarak ne hissettiğime odaklanmaya ve anlamaya çalışıyorum.

Onlar, ejderhalar.

Ben doğrulup gözlerimdeki uykuyu silerken onların zihinleri benimkilere geliyor, bir duygu seli ve görüntü kırpıntıları bana saldırıyor.

Kolektif zihinsel sesleri beynimde üst üste biniyor. Henüz kimin kim olduğunu çözmek için bireysel tonlarını ayıracak kadar aşına değilim.

Beni bir ejderha çağırıcısı olarak kabul ettiklerinden beri, varlıkları zihnimin arkasında her zaman var olan bir vızıltı. Bazen başka bir şeye konsantre olursam, bu gürültüyü bastırabiliyorum. Çoğunlukla.

Ama bu sabah değil.

Her neyse. O korkunç kabustan uzaklaştığım için mutluyum.

Bundan sonra bekleyebileceğim gelecek bu mu? Bir yanımda kehaneti okuduğum için pişmanlık duyuyorum.

Titrek bir iç çekişle bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum. Güne huzurlu bir başlangıç yapma umudu, güneşin altındaki sis gibi buharlaşıyor.

sabah güneşi. Rhiann'ın sağladığı ejderha biniciliği kıyafetlerinden birini giyiyorum ve yine rahatlığına ve şıklığına hayran kalıyorum.

Tirenleşiyor muyum? Beni buraya getirmek ve burada tutmak için kullanılan yöntemlerden nefret etsem de, ejderhalarla kurduğum bağa engel olamıyorum. Mirasımla.

Ama bu başka bir zaman için bir düşünce.

Erken kalkmama rağmen, kapının yanında bir kahvaltı tepsisi bekliyor. Bu sefer çilek yok. Onun yerine bisküvi, bal, peynir ve ısırik büyüklüğünde parçalara ayrılmış büyük kan kırmızısı bir meyve var. Garip bir şekilde, katlanmış ve tepsinin yan tarafına yerleştirilmiş bir kağıt parçası da var.

Ağzıma bir parça meyve atıyorum ve notu açıyorum.

Ejderha kanı, ejderhaların özellikle sevdiği bir meyvenin adıdır. Ejderha kanı likörlerimizi yapmak için kullandığımız şey bu, ejderhalar değil.

SB

Bana kahvaltı getirdi. Tirene Prensi bana kahvaltı getirdi.

Bu tatlı jest karşısında kalbim çarpıyor ve bir an için düşüncelerimin dün geceye kaymasına izin veriyorum. Bu sefer onda farklı bir şeyler vardı. Yalanlara ve aldatmalara rağmen, geçmişimin gizemi ve geleceğin belirsizliği, aramızdaki şeyler değişiyor.

Onunla her yattığımda inanılmazdı. Ama bu son seferden sonra içimde bir şey değişti, kalbimi çevreleyen buz kütlesi çözüldü. Ve bu beni korkutuyor.

Ona tekrar güvenecek kadar gardımı düşürsem bile, birlikte olamayız.

Tirene'nin bir prensi olarak yeri burada, halkının arasında kalacaktır.

Ve hala ilk fırsatta kaçmayı planlıyorum. Kamor'a ya da belki Kuzey krallıklarından birine.

Kafamı boşaltmam lazım. Bu odadan çıkmalı, saraydan ve prensten mümkün olduğunca uzaklaşmalıyım.

Yemeğin geri kalanını geride bırakarak bir kase meyveyi yanıma alıyorum.

Koridorlar sarayın sabahın erken saatlerindeki telaşıyla, etrafta uçuşan hizmetkârlarla ve mutfaklardan yayılan taze pişmiş ekmek kokusuyla canlı. Zihnimi notun çağrıştırdığı anılardan uzaklaştırmak için mükemmel bir kaos.

Lanet olsun o adama ve hınzır ağzına. Acayip muhteşem vücudunun diğer her parçasıyla birlikte.

Turuncu erkek ejderhanın çağrısı zihnimde uğulduyor, adımlarımı hızlandıran ısrarlı bir çağrı. Sabırsızlığı yayılıyor Bilinç. Bana yönelttiği zihinsel dürtü, beni kaldırım taşları üzerinde iki adım atmaya itiyor.

Ateş padokunda turuncu ejderha bekliyor. Yaklaştıkça içimde bir gurur duygusu kabarıyor.

Bir zamanlar bir alicornun üstünde uçmaktan çekinen Lark şimdi bir ejderhaya biniyor. Flighthaven'a gitmeden önce biri bana bunun olacağını söyleseydi, kıcımla güler ve biraz fazla şeri içtiklerini düşünürdüm.

Gökyüzüne doğru havalanıyoruz, masmavi göklerin kucağına tırmanırken yeryüzü elimizden kayıp gidiyor. Her çırpınış ve süzülüş aramızdaki bağı sağlamlaştırıyor, ruhların birleşmesi kelimeler.

"Teşekkür ederim, Knox."

Dersleri -hem dün bana gösterdikleri hem de Flighthaven'daki alicorn eğitimim sırasında öğrettiği pek çok şey-

Ejderha yoldaşım ve ben sınırsız gökyüzünde gezinirken içimde yankılanıyor, ellerime ve içgüdülerime rehberlik ediyor.

Knox'un verdiği sadece pratik beceriler değil, aynı zamanda ejderha çağırıcı ile ejderhayı birbirine bağlayan mistik bağı anlamak. Turuncu ve ben aramızda akan sessiz bir sohbeti paylaşıyoruz, nefes almak kadar doğal ve akan kan kadar hayati damarlarımda dolaşıyor.

Bizi hem kucaklayan hem de hapseden krallığın üzerinde, yeniden yaratıldım.

Artık yeryüzüne bağlı değilim, altımdaki ejderha ile birlikte gökyüzünün çağrısına cevap veriyorum.

Altımdaki bulutlar yeryüzünü görmemi engelliyor. Neşeli anı kucaklayarak, damarlarımda dolaşan ateş büyüsunü çağırıyorum ve onu serbest bırakıyorum.

Alevler önümüzde kavis çizerek bir ateş tüneli oluşturuyor. Çığlık atıyorum ve turuncu ejderha borazanları. Rahat bir nefes alarak sihrimi geri çağırdım ve alevleri söndürdüm.

Ejderha bir ateş topu daha fırlatıyor, sonra alçalıyor. Alevleri yüzüme doğru ilerliyor ve irkilmeye vakit bulamadan büyülerimle onları uzaklaştırıyorum.

Beni test ediyor.

Öne doğru eğilerek boynuyla omzunun birleştiği yerdeki pul çıkıntısını okşuyorum.

"İyi bir takım olduk. Ama umalım ki birlikte ne kadar iyi çalışabildiğimizi hiçbir zaman test etmek zorunda kalmayalım."

Bir hareket bulanıklığı görüş alanıma giriyor.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, kaslarım geriliyor. Dünya, dayanacak bir sırtlık olmadan eğiliyor. En az bir mil yüksekteyim, güven ve ejderha derisi üzerinde askıya alındı.

Sonra onu gördüm ve kalbim kaburgalarıma çarptı.

Hava akımından devasa bir figür ortaya çıkıyor. Kırmızımsı kahverengi dişi ejderha yana doğru yaptığı manevradan bir kılıç darbesi kadar keskin bir yay çizerek çıkıyor.

Onun gelişi, altımdaki turuncu pulları tetikte titreştiren kıl payı bir iskelelamaydı.

Dişi ejderha etkileyici bir çeviklik gösterisiyle daireler çiziyor, Büyüklüğü ve kalın karnı göz önüne alındığında. Sadece birkaç kanat darbesinden sonra hızımıza alışıyor.

Altımda, erkek ejderha zihnini güneşe aan bir iek gibi açıyor. Karmaşık ve hala kısmen gizli olan zihni bana bir chirean'ı, iek açtığında bir mozaiği andıran, yavaş aan turuncu bir çiçeği hatırlatıyor.

Chirean, muhteşem bir Aclaris ieği.

Nabzım dört nala atıyor. Sanırım ilk ejderhamın adını koydum.

Onun canlı duygu kolajı, benim

Bilinç: Merak, memnuniyet, hoşlandığı yol arkadaşlarıyla umanın basit keyfi.

Yine de, bu birliktelik iek açarken, dişi mesafesini korur.

Bulutların arasında bir yalnızlık kalesi, zihinsel bariyerleri sağlam ve boyun eğmez. Bu anladığım bir uyarı, iliklerime kadar işleyen bir uyarı.

Belki sonunda birbirimize güvenmeyi öğreniriz.

Hızımı düşürmek için zarif bir kavis çizerek Chirean'ı ateş padokuna doğru yönlendiriyorum, rüzgâr saçlarımı bağlayan basit bağdan kurtarıyor.

Bu bakış açısından, zemin bir faaliyet goblenine benziyor, ancak belirli bir figür göze çarpıyor.

Kız kardeşim.

Havadan bile, yüz hatlarını boyayan dehşeti tanıyorum.

Onu sulayabileceğimden değil. Ejderhalarla son karşılaşması Chirean ve eşinin arenada bizi neredeyse yaktığı zamandı.

Ejderhanın yavaşlayan kanat ırpışlarıyla alçalıp yere iniyoruz.

Ayakları sağlam zemine bastığında, Chirean n ayağını büküyor ve ben de iniyorum. İnişim Knox'un ki kadar zarif olmasa da dn geceye göre büyük bir gelişme.

Ejderha, Leesa'yı yavaşça incelerken bir buhar püskürtür. Diğerine olan sevgimi ve hayranlığımı fark etti.

insan ama henüz ona yaklaşmasına izin verecek kadar rahat değil.

En azından yüzüne birkaç santim mesafeden ateş püskürtmüyor.

İlerleme var.

"Bugün için teşekkür ederim."

Chirean'ın bacağını okşayarak aramızdaki bağ aracılığıyla minnet duygularımı iletiyorum.

Leesa'nın şaşkınlığı yerini tereddütlü bir gülümsemeye bırakıyor ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum. Ufukta uğursuz fırtına bulutları gibi gizlenen güç mücadelelerini, ihanetleri ve kayıpları hissedebiliyorum.

Şimdilik, şu anı yaşıyorum ve elimden gelenin tadını çıkarıyorum.

Leesa'nın yüzündeki şok, eğer bir sonraki sözleri bu kadar ciddi ve abla-kardeş gibi olmasaydı komik olabilirdi. "Lark, hâlâ öğreniyorsun. Tek başına uçmamalıydın!"

Kollarımdaki toz parçalarını fırçalıyorum ve onun bakışlarıyla karşılaştığımda umursamaz bir tavır takınıyorum. "Sorun değil. Aramızda bir anlayış, bir bağ var. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum çünkü birkaç gün önce onun kahvaltısı olabilirdik ama ona güveniyorum."

İronik bir kahkaha atıyorum. Devasa, ölümcül bir ejderhaya güveniyorum.

Ne yazık ki tanıştığım insanların büyük çoğunluğu için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

Dişi ejderhanın dalışından ya da Chirean'ın sırtından neredeyse düşecekken kalbimin durmasına neden olan sarsıntıdan bahsetmekten kaçınıyorum. Leesa'nın atlattığım felaketi bilmesine gerek yok. Onun gözünde ben

Korunaklı, çekingen kardeş zaten çatırdıyor, elbette, ama ona kalp krizi geçirtmeye gerek yok.

Zaten çok fazla değişiklik yaşadık. Bu biraz daha bekleyebilir. Şimdilik, kız kardeşimin bana olan sevgisini gösterme şeklinin keyfini çıkarıyorum.

Onu çok özledim.

Çevremdeki bir hareket hayalimizi bozuyor ve tam Zale yüzünde temkinli bir ifadeyle bana doğru adım atarken dönüyorum.

On Beşinci Bölüm

Kalbim korkuyla çarpıyor.

Zale bir görevdeymiş gibi hareket ediyor ve bunun tek bir anlama geldiğini varsayabilirim. Kral Jasper beni Chirean'da tek başıma uçarken gördü ve başım büyük belada.

Leesa kaşlarını çatar. "Umarım başın belaya girmez."

Aklımı okumuş olmalı. "Ben de öyle. Ama ben bir çeşit yerleşik ejderha çağırıcısı. Kral, ejderhaların çağrısına kulak verdiğim için beni gerçekten cezalandırabilir mi?"

Daha yarı şaka sözcükler ağızımdan çıkmadan cevabı biliyorum. Mirasım ne olursa olsun, seçim ona ait. Krallar ne isterlerse yaparlar ve monarşiyi devirmek dışında kimsenin onları durdurmak için yapabileceği pek bir şey yoktur.

Kız kardeşim dudağını ısıyor. O da ikna olmuş görünmüyor. "Bilmiyorum, Lark. Sadece dikkatli ol, tamam mı? Onu kışkırtacak bir şey yapma ya da söyleme."

"Yapmayacağım." Ona toplayabildiğim en güven verici gülümsemeyi gösterdikten sonra gardiyanla yüzleşiyorum. "Merhaba."

"Günaydın, Leydi Lark." Zale beni kibarca başını sallayarak selamladı. Her ne kadar kötü haberlerin taşıyıcısı olsa da, babacan muhafızdan hoşlanmadan edemiyorum. "İyi uyum sağlamış görünüyorsun."

"Öyleyim, teşekkür ederim. Her şey yolunda mı?" Yüzünde tedirginlik belirtisi arıyorum ama hiçbir şey belli etmiyor.

"Evet, bildiğim kadarıyla her şey yolunda. Kral Jasper sizden Bahçede gezinmek için ona katılın, ama danışmanlarıyla bir toplantıyı bitiriyor ve benden size eşlik etmemi istedi."

İçimde küçük bir rahatlama hissettim. Kral üzgün değil. Sadece benimle yürümek istiyor.

Kız kardeşime veda ettikten sonra Zale ile birlikte bahçeye doğru yola çıkıyorum.

Acele etmiyoruz ve o ailesiyle ilgili ayrıntıları paylaştıkça ben de rahatlamaya başlıyorum. On beş yaşında bir oğlu ve on iki yaşında bir oğlu olan o ve eşi, birkaç yıl önce yeniden hamile kalana kadar çocuk yetiştirme günlerinin sona erdiğini düşünüyorlardı. Şimdi üç yaşında bir kız ve bir erkek ikizleri var.

"En hafif tabiriyle şok olduk. Bebek ve küçük çocuk sahibi olduğumuz yılların çoktan geride kaldığını düşünüyorduk."

İkizlerin etrafta koşuşturduğunu, yaramazlık yaptığını hayal ediyorum ve gülümsüyorum. "Ellerin dolu gibi görünüyor."

"Kesinlikle öyle. Çalışırken biraz rahatlayabiliyorum. Jacinda her gün ikizlerle meşgul. Yine de onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. O harika bir anne." Kırışan sakalını sıvazlıyor, Sonra bana yan gözle baktı. "Beni dinle. Seni ailemden bahsederek sıkılmak niyetinde değildim."

"Aileniz hakkında duyduklarım hoşuma gitti. Kulağa çok hoş geliyorlar." Bahçelere giriyoruz ve mis gibi kokan hava Duygular. "Normal bir şey hakkında sohbet etmek güzel... günlük hayat." *Politika yok. Ya da krallar. Ya da prensler, bu konuda.* En yakınımaya dönüyorum

kiraz çiçeği ağacının soluk pembe çiçeklerini hayranlıkla seyretmek için.

Çiçeklerin kendileri de tıpkı yaydıkları hafif çiçek kokusu gibi yumuşak ve narindir.

"Tahmin edebiliyorum." Zale sempatik bir iç geçirdi. "Kralın gelmesi biraz daha uzun sürebilir. İstersen ben de seninle bekleyebilirim.

-" Boğuk bir hırıltı teklifini yarıda kesti.

Arkamı döndüğümde, göğsümde dehşet dolu bir çığlık beliriyor.

Zale'in boğazı kesilir, yaradan kıpkırmızı kan fışkırırken gözleri şoktan büyür. Yüzü solgunlaşır ve gözleri cam gibi olur.

Sendeleyerek geri çekilir ve bir yığın haline gelir. "Koş..."

"Zale!" Yanında yere yığılıyorum, akışı durduracak bir şey -herhangi bir şey- için çaresizce çırpınıyorum.

Kolumdan bir parça koparıp yaraya tutuyorum.

Malzeme birkaç saniye içinde ıslanıyor. Çok fazla kan var. Çok hızlı ve çok fazla kan kaybediyor.

Gözleri kapandı. "Özür dilerim."

"Benimle kal, lütfen! İyi olacaksın." Ama o çoktan gitmişti.

Ayak sesleri arkamdaki kaldırım taşına çarpıyor.

Döndüm ve nefes nefese kaldım. Ağaçların arkasından pelerinli bir figür çıkıyor, kapüşonu yüzünü kapatıyor.

"Onu sen öldürdün!"

"Aynı kaderi yaşamak istemiyorsan, benimle geleceksin." Soğuk, zalim tehdit midemi boğazıma kadar dolduruyor.

Düşün. Sakin ol.

"Olay çıkarmadan benimle gel. Anlaşıldı mı?" Başımı

salladım, titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım.

"Güzel." Kolumu tuttuğunda yüzüne bakmaya çalışıyorum, ama kukuleta tarafından gizlenmiş. "Canlı olarak aranıyorsun ama sorun çıkarırsan sana zarar vermekten çekinmem."

Panik ve korku öfkeye dönüşür. Zale'i öldürdü. Arkasından gizlice yaklaştı ve onu öldürdü.

Ve tasmalı bir köpek gibi peşinden koşturamamı bekliyor.

Beni bahçenin derinliklerine, girişten uzağa götürüyor. Başka bir kapı ya da bir tür açıklık varsa da ben farkında değilim. Taleplerine uyarak onun yanında yürüyorum.

"Uslu durmaya devam edersen bu işi kolay yoldan halledebiliriz."

İhtiyatlı olmaya çalışarak kısa kılıcıma uzanıyorum, ancak bu sabah takmadığımı hatırlıyorum.

Ama savunmasız değilim.

Sihrimi çağırıyorum, ta ki o canlı bir varlık olana kadar.

Yüzeye. Ellerimden alevler yükseliyor. Bana doğru uzanıyor ama sarsılarak duruyor.

"Ne oluyor be?"

Dikkatimin dağılmasını harekete geçmek için kullanıyorum.

Yakınlarda birinin duymasını umduğum delici bir çığlık atarak büyümü serbest bırakıyorum. Parmaklarımdan çıkan beyaz ateş doğrudan saldırganıma yöneliyor.

Ama hızlıdır.

Alçak bir hırıltıyla, yüzüne doğrulttuğum alevden kaçarak yana savruldu. "Siktir!"

Acımasızca ve öfkeyle beslenerek ona bir ateş daha fırlattım. Ve sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Beşinci denemede, hedefimi vurdum. Alevler pelerinli adamı yutar. Yere düştü, Artık yanmayana kadar yuvarlanıp duracak.

Homurdanıyor, cüssesine göre şaşırtıcı bir hız ve çeviklikle ayağa fırlıyor. Yanık izleri pelerinin süslüyor ve kolunu tutuş şekline bakılırsa onu yakmışım.

Güzel.

"Seni uslu durman için uyarmıştım. Bir daha böyle bir şey yaparsan, sana zarar vermemem için verdiğim emirlerin canı cehenneme. Bana yalvaracaksın-"

Bir lanetle sendeleyerek ilerliyor. Etrafında dönerek, sırtının yan tarafından çıkıntı yapan oku pençeliyor.

Uzaktan ayak sesleri yankılanıyor.

"Seni kaltak," diye hırlıyor. "Geri döneceğim ve o zaman doğduğun güne pişman olacaksın."

Vücudundan çıkan oka rağmen havalanır ve ağaçların arasında kaybolur.

Adrenalin azalırken titremeye başlıyorum ve yere düşen muhafızın yanına çömeliyorum. Tirene'de bana nezaket gösteren ilk kişi ölmüştü ve ben bunu engelleyebilecek güçte değildim. Bir ailesi var, hayatları sonsuza dek değişecek bir karısı ve çocukları.

Yıkılacaklar.

Ayak sesleri artıyor ve dört muhafız arnavut kaldırımlı patikadan aşağı koşuyor. Tanıdığım tek kişi Agnar.

Yanımda diz çöküp yaralarımı kontrol ediyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Zale...o...öldü. Biri beni kaçırmaya çalıştı." Bahçelerin doğu kenarını çevreleyen ağaçları işaret ediyorum, yosunlu taş duvarların ötesinde. "Şu tarafa doğru kaçtı."

Diğer muhafızlar saldırganı ararken, ağaçların arasında bir adam görüyorum. Yüz hatlarını ayırt edebileceğim kadar yakın değil ama elindeki nesne çok net.

Bir yay.

"Agnar, bak. O adam... Sanırım beni kurtardı."

Muhafız bakışlarımı takip ediyor ama gizemli adam ortadan kayboldu.

On ALTINCI Bölüm

Zale'in ölümü ve benim başarısızlıkla sonuçlanan kaçırılmam Knox ve kardeşini bir kez olsun tam bir mutabakat içine sokmayı başardı. Kral, Knox ve adamlarına saldırganın peşine düşmeleri talimatını verir ve kaleye hayal kırıklığına uğramış ve eli boş döndüklerinde, iki kardeş kralın Savaş Konseyi odasında birleşik bir cephe oluşturur ve bana her zaman bir muhafızın eşlik etmesi konusunda ısrar ederler.

Yeni keşfettiğim özgürlüğümün kaybına itiraz ettiğimde, kral bana teselli edici bir bakış atıyor. "Anladığım kadarıyla seni yeniden Tam zamanlı koruma istediğiniz şey değil ama güvenliğiniz en önemli şey. Bu konuda ihmalkâr davrandım. Monarşiyle ilgili kin besleyen birinin sizi bana karşı kullanmaya çalışabileceğini düşünmek çok da uzak bir ihtimal değil."

Knox'un cevabı çok daha az kibar. "Bu konuda dik kafalı olma. Sırf bir velet gibi davranıyorsun diye hayatını riske atacak değiliz."

Sanki dövüşmem için bana meydan okurcasına kollarını göğsünde kavuşturuyor,
Ki oyun devam ediyor. Ziva'nın hatırı için adam bana dik kafalı ve velet dedi. Başka bir sonucu nasıl beklediği
çözülmemiş gizem.

Jasper'ın kaşları havaya kalkıyor. "Knox," diye çıkışıyor, "nesillerdir ilk ejderha çağırarla böyle mi konuşulur? Lark, Tirene'in hazinesidir."

Kralın bana yönelttiği sıcaklık Knox'un sertleşmesine neden oluyor. Değişim neredeyse fark edilmiyor ama saatlerce onu izleyip

Bu adamla yakın ve kişisel olmak, onunla çoğu kişiden daha fazla uyum içinde olduğum anlamına geliyor.

Genelde kral konusunda onun tarafındayım.

Bu gece değil. Bu gece, kızgınlık kötü tarafımı ortaya çıkarıyor.

"Evet, Prens Knox. Tirene'nin hazinesiyle konuşmanın yolu bu mu?"

Bana doğru yönelttiği soğuk bakışlara bakılırsa, vücudum oracıkta donup bir buzdağına dönüşmediği için şanslıyım.

Jasper'ın bakışları ikimiz arasında gidip geliyor.

Bana bakmadan önce durakladı. "Flighthaven'da öğretmeninizken de böyle tartışıyor muydunuz?"

Hep birlikte cevap veriyoruz. "Evet."

"Hmm." Kral başını eğip topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken midem bulanıyor ve pişmanlık boğazımı sıkıyor.

Aptalca. Neden koca ağzımı Knox'la böyle alay etmek için açtım ki? İsteyeceğim son şey, sözde öğretmenime çok fazla tanıdık davranarak geçmiş ilişkimizi ele vermektir.

Knox haklı. Bir velet gibi davranıyorum.

Bunu düzeltmem gerek. "Kampüse ilk geldiğimde, ilk buluşmamızda kötü bir başlangıç yaptık. Onunla karşılaştım ve o da hemen bana, benim bir öğrenci olduğum

elbise giyiyor. Bana çay partileri için zamanımız olmadığını bile söyledi."

Knox'un ağzı seğirdiğinde, acaba o da o ilk karşılaşmayı mı hatırlıyor?

Jasper gülümsüyor. "Peki sen buna nasıl karşılık verdin?"

"Bana çay partilerinin çok kötü olduğunu söyledi, çünkü kötü huyumu tatlandırmak için biraz şeker kullanabilirdim."

Kral bir kahkaha atıyor ve Knox bile sırtıyor. Kalbimi koruyan buzlar biraz daha eriyor. Benimle yaptığınız o ilk konuşma

huysuz yeni uçuş öğretmeni hafızama kazındı

Çünkü daha önce hiç böyle bir anlık çekim yaşamamıştım. Huysuz ya da değil, Knox üzerimde büyük bir etki bıraktı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam olmaya devam ediyor.

O görüşmeyi bu kadar detaylı hatırlamasını hiç beklemiyordum.

Bunu yapmış olması, ilk buluşmamızın onu da aynı derecede sarstığına dair umudumu canlandırdı.

Jasper bir eliyle kardeşinin omzuna vuruyor. "Görünüşe göre ikiniz diğer öğrenciler için eğlence sağlamışsınız."

Knox homurdanıyor. "Eminim öyledir."

İki kardeş ilk kez birlikte rahat görünüyorlar. Sanırım bana bir muhafız vermeyi kabul etmeleri ilişkilerindeki en iyi yönü ortaya çıkarıyorsa, buna katlanabilirim.

Hala krala zerre kadar güvenmiyorum. Knox'a da güvenmemeliyim. Ama ben öfkeme tutunurken ve -çoğu zaman başarısız olsam da- Onu bir kol boyu uzakta tutarken, ısrarının sonunda irademi bir yumurta gibi kıracağından endişeleniyorum. Ve bir ihanet daha kalbimi daha da cılız bir karmaşaya dönüştüreceğinden, bu riski almayı reddediyor ve onu tekrar içeri alıyorum.

Koridordan sesler bize doğru yaklaşıyor. Kıvrıkcık gri saçları olan yaşlıca bir adam, asker duruşlu ve kısa eflatun saçlı, benden belki on, belki de birkaç yaş büyük bir kadının yanında beliriyor.

Kır saçlı adam çenesini sıvazlıyor. "Bela mı ödünç alıyoruz? Belki de sadece gösteriş yapıyorlardı."

Kadın başını sallıyor. "Ticaret ambargosunu çoktan sıkılaştırdılar. Son sevkiyat daha yeni geldi ve Kaptan Nees'in keyfi oldukça yerindeydi. Her zamanki sevkiyatımızın yarısını bile alamadığımızı söyledi."

İçeri girdiklerinde, kısık sesleri odanın akustiği sayesinde köşedeki yerimize kadar ulaşıyor.

Kadın bir elini başının üstünde gezdiriyor. "Henüz kayıp gemi yok ama baskınlar devam ederse yakında bunu da görebiliriz-"

Kral Jasper zorla boğazını temizler. "Fenton. Dalya. Lark'la işimi bitirmek üzereydim, birazdan yanınıza geleceğim."

Başlarını ürkmüş tavşanlar gibi kaldırırlar ve Gray'in gözleri endişe içinde açılır. "Özür dilerim Ekselansları. Odanın dolu olduğunu fark etmemiştim."

Öksürüyor ve dikkatini masaya çeviriyor, kızarmış yanakları hassas bir konuyu herkesin önünde tartışırken yakalanmaktan duyduğu üzüntüyü dile getiriyor.

Magenta'nın cesur, gözünü budaktan sakınmayan bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor ve hiçbir şeyin onu fazla sarsmadığını hissediyorum. Beni açık bir merakla inceliyor ve kibar bir saygı gösterisiyle çenesini eğiyor. "Kral. Prens. Dragoncaller."

Unvan beni tedirgin etti. Kral ve prensen uygun olarak, takip etmeyi beklediğim adres leydiydi. Ejderha Çağıranı rahatça kullanması beni şaşırttı, muhtemelen bu gerçeği Dudaklarının seğirmesi.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Aralarında Agnar, Hyde ve zarif bir safir elbise giymiş, gördüğüm en parlak kahverengi saçlı, kıvrımlı, orta yaşlı bir kadının da bulunduğu birkaç kişi daha içeri giriyor.

Jasper elimi kaldırıp parmak eklemlerimi öpüyor ama Knox temassızlığı fark etmemiş olabilir çünkü kötü bir karar vermesine iki saniye kalmış gibi görünüyor. "Görev çağırıyor, korkarım. Bu akşam seni bir daha göremezsem, sana iyi geceler dileyeceğim. Knox, bu gece birine nöbet görevi verdin mi?"

Knox, aceleyle odaya giren Blair'e doğru eliyle işaret eder. "Evet, işte orada," diye neredeyse havlıyor.

Kaburgalarına dirsek atıyorum, çünkü yaptığı kaplumbağa taklidi, çıplak bir şekilde bir taç giyme töreninin ortasında. Şansına, kralın dikkati dağılmış gibi görünüyor. Sözlü bir cevap yerine, Majesteleri bizi bir kraliyet homurtusuyla onurlandırıyor ve aniden yine sinirlenen ben oluyorum.

İstenmeyenlerin geri kalanıyla birlikte ikisiyle de işim bitti. Blair'e sesleniyorum. "Ben çıkıyorum. Eğer şimdi bu odadan çıkmazsam, ayağımı bir odaya soktuğum için hapse girme riskiyle karşı karşıya kalacağım.

Kraliyet ailesinin belli bir üyesinin kışını."

Kahretsin, ne kadar yüksek sesle söyledim bunu? Yüzler denizini kontrol ediyorum ve

Tanrı'ya şükürler olsun ki, Blair'in ikiye katlanması ve Knox'un kaşlarını çatması dışında kimse huysuz tehdidime tepki vermedi.

Blair gözlerini Knox'a diyor, sanki onu bütün gece o huysuz kadınla bıraktığı için sessizce azarlıyormuş gibi, sonra dikkatini bana çeviriyor. "Bu durumda, acele etmemizi öneririm."

Günün olayları tüm enerjimi emmemiş olsaydı, yüzündeki temkinli ifade muhtemelen ona bir kıkırdama kazandıracaktı. Bir cevap homurdandım, fark ettim ki

Hepimizin tanıdığı hem kral hem de düşünceli bir prens gibi konuşmaya başlıyorum ve başımı gerçekten belaya sokmadan önce odadan çıkıyorum.

Kraliyet Arşivleri'nin yüksek koridorlarında dolaşırken hava eski parşömenlerin küf kokusuyla parıldıyor. Parmaklarım deri ciltli kitapların sırtlarında geziniyor ve sayfalarında kilitli kadim bilgi. Kehanet saklandığı yerden beni çağırıyor.

Rafların labirentinde geziniyorum, hayal dünyası her adımda gerçekliği çarpıtıyor. Kitaplar bulanıklaşıyor ve başlıklar kafa karıştırıcı bir dans içinde değişiyor, ama ben devam ediyorum. Orada, *Tales of the*

Büyülenmiş ve varlığı yokmuş gibi görünen bir başlık, hiç görmediğim bir kitapta duruyor. *Wurm Ana'nın Günlükleri*. Hiçbir katalogda yer almıyor ya da akademisyenler tarafından sessiz bir saygıyla fısıldanmıyor.

Kitap beni bir pervane gibi ateşe çekiyor. Onu almamı *istiyor* Yukarı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kitap neredeyse elimde. uzanabiliyorum ama parmaklarımı ona yaklaştıramıyorum. Kollarımı uzatıyorum ve ellerime odaklanıyorum. Geleceğimi kavramak zorundayım. Şimdi çok yakını... sadece biraz daha ve-

Sanki muazzam bir gölge ışığı yutmuş gibi mürekkep gibi bir siyahlık çöküyor. Bakışlarımı yukarıya doğru çeviriyorum, ancak tepemde gördüğüm tek şey boş bir boşluk. Karanlığın kenarında sürünen bir hareket var.

Bakışlarımı kaydırıyorum ve bir zamanlar çok sağlam ve güven verici olan güney duvarının yıkılmaya başladığına tanık oluyorum. İnleyen taşlar yerçekimine teslim oluyor ve içimdeki paniği ateşliyor. Karanlık yayılıp herkesi sararken tozlar havayı kaplıyor.

Dünya gözden kaybolsa da, etrafımda parçalandığını ve beni bir çığın altına gömdüğünü hissedebiliyorum. Molozlar kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa çarpıyor ve beni acıya boğuyor.

Her nefes, omurgamı ezip geçen bir ıstırap. ışığı ve umudu söndürüyor. Basınç nefesimi kesiyor ve

hareket kabiliyeti.

"Yardım edin bana!" Kendimi hapseden enkaza karşı çırpınarak boğuk bir çığlık atıyorum.

Bu kâbusun çevresinde, sevdiklerimin varlığını hissediyorum. Knox, etkileyici gözleriyle. Leesa, sarsılmaz sadakatiyle. Annem, beslediğim incinmiş duygulara rağmen. Olive. Ve uçuş birimimden Nick ve Abel ve alicornum Zephyr gibi benimle gökyüzünü paylaşan sınıf arkadaşlarımla yüzleri. Yine de onların suretleri, benim durumumdan bihaber, tozun içindeki birer hayaletten ibaret.

"Lütfen." Fısıldıyorum.

Yalnızım, karanlıkta terk edildim. Kimse yardımına gelmiyor. Kimse beni bu toprak mezardan kurtarmıyor.

Arşivler harabeye doğru amansız inişini sürdürürken Sırtımdaki ağrı büyüyor. Umutsuzluk göğsüme yerleşiyor, beni sıkıştıran taş ve keresteden daha ağır.

"Knox..." Onun adı bir tılsım, her şeyi kuşatan kasvetin içinde solan bir umut kıvılcımı. Ama o bile benim hapishanem haline gelen sessizliğe nüfuz edemiyor.

Rüyanın hayaletleri kayboluyor, ama sırtımdaki acı gerçekliğe zalim bir çapa oluyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken çarşafklar, her seğirme yeni, dalgalanan spazmları tetikliyor.

Hıçkırıklar arasında dik oturmak için çabalıyor, birkaç saat önce beni gökyüzüne taşıyan gücü toplamaya çalışıyorum. Ellerim o kâbusun ezici ağırlığından gerçekten kurtulduğuma dair güvence aramak için sırtımın alt kısmını yoklarken, odamın kapısı bir istilayı müjdeleyecek kadar büyük bir güçle patlayarak açılıyor.

On Yedinci Bölüm

Knox eşikte dikiliyor, vahşî gözlerle bakıyor ve nefes nefese. "Ne oldu?"

"Sen-"

Başka bir spazm beni kesiyor, bir mengene ciğerlerimdeki nefesi zorluyor.

Ağlamam istemsiz, onun tanık olmasını asla istemeyeceğim bir kırılganlık sesi. Önceleri bu ağrıların Flighthaven'daki ağır fiziksel eğitimle ilgili olduğunu düşünüyordum. Eğer bu doğruysa, neden ağrı aniden çok daha kötü?

"Yaralandın mı?" Bakışları odamda gezinirken eli kılıcının kabzasında duruyor. "Burada biri mi var?"

"Hayır, hayır. Ben..." Hissettiğimden daha güçlü görünmek için çaresizce yatak örtüsüyle yüzüme vururken kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Bu..."

Gözleri kıpırdamıyor, sonra yatağa bakarken genişliyor.

Bakışlarını çarşaflarımı dağılayan yanık izlerine doğru takip ediyorum.

A

Uykunun bile kaçamadığı kargaşanın kanıtı. Böylesine sıcak bir gece için biraz fazla ağır olsalar da, bu yeni odanın yün örtüleri için aniden minnettar oldum.

"Uykunuzda ateşinizin kontrolünü mü kaybettiniz?" Duruşu yumuşar ve sesi alarmdan daha yumuşak, daha samimi bir şeye dönüşür.

"Tam olarak değil. Bir rüya gördüm. Çok gerçek gibiydi." Yer değiştirmeye çalışırken, başka bir acı dalgası beni ele geçiriyor. "Aman Tanrım."

Eğilip parmak eklemlerini yanağıma sürtüyor. "Hareket etme. Sadece bana neyin acıdığını söyle."

"Sırtım. Eminim geçecektir."

Endişesinden sıyrılmaya çalıştım. Büyük hata. Bu hareket nefesimi kesen ve beni yatağa sabitleyen yakıcı bir acıya neden oluyor. Gömülü arşivlerin, ezici karanlığın anlık görüntüleri şimdiki acıyla iç içe geçiyor.

"Burada bekle." Herhangi bir açıklama yapmadan, banyo odasına doğru yönelir.

Saniyeler başka bir kasılma olmadan geçiyor ve ayağa kalkmak için bir girişim daha yapıyorum. Acı, ejderha ateşi kadar şiddetli bir şekilde dışarı fırlıyor.

Beni hareketten mahrum bırakıyor. Havayı.

Ve sonra akan suyun senfonisi geliyor. Tirene'nin kraliyet prensi bana banyo yaptırıyor.

Tüm çekincelerime rağmen göğsüm ısınıyor. Bu adam nasıl hem bu kadar küstah hem de bu kadar şefkatli olabiliyor?

Çileden çıkarıcı ve tatlı arasında gidip gelmesi beni çıldırtıyor.

"Knox?" Sesim dolan suyun gürültüsünden zar zor duyuluyor.

Birkaç dakika sonra geri döndü. "Sakin kalkma. Seni banyo odasına taşıyacağım. Tamam mı?"

Başımı salladığımda, savaşçı gücüyle çelişen bir nezaketle beni kaldırıyor ve acı ile dokunuşunun şaşırtıcı şefkati arasında sıkışıp kelimelerimi kaybediyorum.

Beni küvetin kenarına oturttu.

"Teşekkür ederim. Artık idare edebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Bana attığı bakış o kadar da ikna olmadığını gösteriyor. "Ama izin ver seninle ilgileneyim."

"Eminim yapman gereken şeyler vardır."

"Lark." Kucağımda birleştirdiğim ellerimi kendi elleriyle kapatıyor.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Lütfen. Sana yardım etmeme izin ver." Parmağını dudaklarımın üzerine koyarak itirazımı susturuyor. "Uslu duracağıma söz veriyorum."

Eğer bu kadar acı içinde olmasaydım, daha az konuşurdum. uygun bir karşılık. Ama şu anki halimle sadece başımı sallayabiliyorum.

Dantel ve beklentinin karmaşık bir işkencesi olan gecelik, onu kapalı tutan boynumdaki kurdeleyi çekmeden önce son bir kez tenime sürtünüyor. Kumaş omuzlarımdan aşağı kayıyor ve kucağımda havuzlar, göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Nefesim kesiliyor, acıdan değil, beklenmedik samimiyetten. Yüzüm ısınıyor ama Knox gözlerini boynumun üzerinde sabit tutuyor.

"Su ılık." Küveti işaret ediyor. "Ateşinizi kullanabiliyor musunuz, yoksa bu size rahatsızlık verir mi?"

"Bunu yapabilirim."

İçimdeki sıcaklığı ellerime ve suya aktarmaya odaklanıyorum. Alevler avuçlarımı yalıyor ve suyun ısıdan dolayı dönmesine neden oluyor. Sadeliğe hayret ediyorum. bunun faydası. Soğuk su parmaklarımın etrafına dolanıyor ve bir sihir dalgasıyla ısınıyor.

Sudan narin dallar halinde buhar yükseliyor. Öne doğru eğildiğimde geceliğim aşağıya, kalçalarımın üzerine kayıyor ve Banyo.

Her şeyi daha önce görmemiş değil.

Knox'un botları iki sert gümbürtüyle yere çarparak beni irkiltti. Bu küstah hareketinden dolayı onu azarlayamadan, belden yukarısı çıplak bir şekilde suyun içinde duruyordu. Kolları beni bir kez daha sarıyor ve kalbimi sıkıştıran bir kolaylıkla beni bol giysilerimden çıkarıyor.

Ellerim hemen göğsüne gidiyor, tutunmak için mi yoksa onu itmek için mi, emin değilim. Her iki durumda da, beni rahatlatıcı, sıvı kucaklamanın içine batırırken kahverengi gözlerine bakıyorum.

Sıcaklık beni koza gibi sarıyor ve ağrıyan kaslarıma sızıyor. Gözlerim kapanırken içimden bir rahatlama iniltisi kaçıyor. Sırtım seğiriyor ve gerginlik düğümü gevşiyor.

Knox küvetten çıkarken su dalgalanıyor ve beni bırakıyor. kenara dayanmış. Çok uzağa gitmiyor. Sadece yakındaki bir masanın üzerinde duran bir dizi kavanoza. Birbiri ardına açtığı kavanozlardan Onu tatmin edecek bir koku bulana kadar koklar.

Arkasına dönüp suya güzel kokulu bir yağ dökerken gözlerini kaçırıyor. Rahatlatıcı nane kokusu her yere yayılıyor.

ve rahatlama kemiklerimin derinliklerine sızıyor.

"Sakın uyuma." Sözleri kafamdaki uyku sisini dağıttı. "Mmm.

Yapmamaya çalışacağım." Buharlı su acıyı yatıştırıyor ve kaslarımı sakinleştiriyor ama endişemi yok edemiyor. "Sence benim sorunum ne? Bir tür kemik erimesi hastalığına falan mı yakalandım?"

"Bu ağrı ilk kez mi oluyor, yoksa daha önce de oldu mu?"

Parmaklarımı suyun içinde sürüklüyorum. "Daha önce de oldu ama bu seferki açık ara en kötüsüydü."

"Ağrıların ne zaman başladığını hatırlıyor musun?"

Soruları beni korkutuyor. "Ben okuldayken başladılar. Flighthaven. Neden?" Derin bir nefes alıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Eğer kötü bir şeyse, söyle bana. Ben halledebilirim."

"Acaba ağrı, büyü bastırıcı ilaçlarınızı almayı bıraktıktan sonra mı başladı?"

Nefesim kesiliyor ve dönüyorum, küvetin kenarlarına su çarpıyor. "Evet! Nereden biliyorsun? Eğer benden bir şey saklıyorsan-" Gözlerim şüpheyile titreyen göğsünde daralıyor. "Bana mı *gülüyorsun*? Çünkü bu hiç komik değil. Yemin ederim, yaklaşan ölümümde mizah buluyorsan, son gücümü seni öldürmek için kullanacağım. gittiğimde benimle gel."

Ağızından bir kıkırdama kaçıyor ve tanrılar yardımcım olsun, şimdi siktir et dememe ve gülen kışını kesmeme ramak kaldı. Benim ifadesi *öfke* çılgılığı atıyor olmalı çünkü bir saldırıyı savuşturmak için avuçlarını havaya kaldırıyor.

"Özür dilerim. Bu kadar melodramatik bir tarafın olduğunu hiç bilmiyordum."

Hırlayıp saçını tuttuğumda ön koluyla beni engelliyor ve başını sallıyor.

"Eğer haklıysam, ki haklı olduğumdan neredeyse eminim, endişelenecek hiçbir şey yok."

"Ne yani, sırtımın kendiliğinden acı verici ağrı nöbetlerine girmesi normal mi?"

Gözleri nazikti. "Olabilir... eğer kanatların içeri giriyorsa."

"Ne? Bu... bu mümkün değil."

Ama kesinlikle öyle. Aslında cevap o kadar açık ki, hiç aklıma gelmediğine inanamıyorum. Tirenliler kanatlı.

Dolayısıyla, biyolojik ailem Tirene'den geliyorsa, benim de kanatlarım olmalı.

"Sanırım yakında öğreneceğiz."

Knox tedirgin görünmüyor. Bu arada ben de çılgına dönmüş durumdayım. "Ortaya çıkmaları ne kadar sürer? Bir gün mü? Bir hafta mı? Bir yıl mı? Daha çok acıyacak mı? Ne renk olacaklar?"

"Tireniler kanatlarını çocukken aldıkları için, sizin için nasıl işe yarayacağını ya da büyü bastırıcının almayı bıraktıktan sonra bile kanadının ortaya çıkmasını etkileyebilir. Yine de üstesinden gelebileceğini biliyorum."

Bana olan sessiz inancı endişelerimi hafifletiyor ve rahat bir sohbe daldığımızda zaman akıp gidiyor. Su soğuduktan çok sonra bile sohbet etmeye ve kıkırdamaya devam ediyoruz.

Knox bir parmağını küvete daldırır. "Hava buz gibi. Neden bir şey söylemedin?"

Omuz silkiyorum, bu hareket artık acı vermediği için minnettarım. "Gerçekten fark etmedim."

Tam olarak doğru değil ama Tirene'ye geldiğimden beri ilk kez birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık. Kavga yok. Kavga yok. Numara yapıyormuş gibi. Çılgınca cinsel ilişkiler yok.

Huzurluydu.

Kurulanıp temiz bir önlük giydikten sonra ona döndüm.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sadece daha iyi hissetmene sevindim." Beni yatak odama götürüyor ve örtüyü indiriyor.

Soğuk bir banyoda yattıktan sonra üşümüş bir halde battaniyenin altına sokuluyorum,

ve yatağın yanında durmasına rağmen Knox'u şimdiden özleyorum. Ondan gitmemesini istemek istiyorum. Benimle kalmasını ve ben uyuyana kadar bana sarılmasını. Ama bu akıllıca olmaz. Hizmetçiler onu yatağımda yakalarsa ve Jasper bunu duyarsa.

Düşündükçe ürperiyorum. "Ben de öyle."

"Biraz dinlen, Lark." Şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve örtüyü çeneme değene kadar biraz daha yukarı çekiyor. "İyi uykular."

Sonra başka bir şey söylemeden odamdan çıkıyor ve kalbimi bir kez daha benim için iyi olmadığını bildiğim şeylerin özlemiyle baş başa bırakıyor.

On Sekizinci Bölüm

Ben yangın alanına, yanmış toprak ve isle kaplı taşlardan oluşan geniş alana doğru koşarken gökyüzüne altın rengi bir ışık yayılıyor. En son Gecenin soğuğu sabahın erken saatlerinde hâlâ havaya sinmiş durumda ama günün sıcaklığı çoktan içeri sızmaya başladı. Kömürleşmiş odun kokusunu içime çekiyorum ve

Beni huzurlu bir uykudan kopardıkları andan beri uçan görüntüler ve duygularla durmaksızın dövmek için bir araya gelen ejderhalarla buluşmak için acele ederken sigara içiyorum.

Yeni bir heves dalgası içime çarpıyor, baş döndürücü bir güçle damarlarımda vızıldıyor. Kaleden çıkarken kahve bulmak için durmayı düşündüm ama şimdi bunu atladığım için mutluyum. Biraz daha uyarıcı alsaydım muhtemelen çalıların arasına fırlayacaktım.

Turuncu ejderhayla uçuşuma katılan kırmızımsı kahverengi dişiyi bulmak için padoka daldım. "Tamam, buradayım! Nerede bu Yangın mı?" Kiminle, daha doğrusu neyle konuştuğumu hatırlıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Sadece, son kısmı boş verin. Demek istediğim şuydu, Ne bu acele?"

Beni anlayamadığı için kendimi düzeltmeme gerek yok. Sözde.

Yine de bazen ejderhaların bizim hakkımızda söylediklerinden çok daha iyi bir kavrayışa sahip olup olmadıklarını merak ediyorum.

Dişi boynunu gökyüzüne doğru uzatıyor, soluk sarı karnı kül ve kanla kaplı toprakla tam bir tezat oluşturuyor. Sarı kanatları yelken gibi açılıp şafağın ilk ışıltısını yakalıyor ve kocaman başını bana doğru sallıyor. Yüzüme bir buhar püskürüyor.

Başını benimkiyle aynı hizaya kadar indirerek, gözlerini kırpmadan altın rengi bakışlarıyla bana bakıyor.

Görünmez parmaklar sinirlerimi yıpratırken çenemi eğip teftişin bitmesini bekliyorum.

Birkaç saniye sonra, heybetli ejderha kükreyerek bana doğru geliyor. Niyeti netleştikçe aramızda sessiz bir anlaşma geçiyor.

Bugün benim bineğim olacak.

Sabırsızlığım içime işliyor, o da tekrar kıkırdıyor.

Bunun ejderha dilinde "etrafta dikilip aptal gibi sırtmayı bırak ve kışını kaldır" anlamına geldiğinden eminim.

Ona binmek için uzattığı bacağa tırmanırken sırtım acıyla inliyor. Ben tam olarak oturmadan ejderha altımdan kayıyor, benden bir feryat koparıyor ve öne doğru sendelediğinde hızlıca yer değiştiriyor. Kasları gergin, gökyüzüne doğru fırlıyor, güçlü kanatları kemiklerimi titreten bir ritim tutturuyor.

Yükseliyoruz, yükseliyoruz, yükseliyoruz, saray altımızda küçülüyor, ta ki dağların yanında yuvalanmış oyuncak bir kaleden başka bir şey olmayana kadar. Ufuk tüm ihtişamıyla ortaya çıkıyor, güneş erimiş bir küre olarak dünyanın üzerine altın ışık saçıyor.

Burada, bulutların arasında, rüzgârın başarısız kaçırılmaların, yabancı çevrenin ve kafası karışık kalplerin stresini kovalamasına izin verdim.

Bunların hiçbiri burada bize ulaşamaz, burada bağısızım. Yüksüz. Gökyüzünün bir yaratığıyım.

Ejderhanın neşesi benimkini yansıtıyor ve ben onun güveninden güç alıyorum. Hava, aceleyle ördüğüm bir araya getirilmiş örgü, bana gümüş nehirlerin iplikleriyle birbirine dikilmiş yeşil ve kahverengi yamalı arazinin peekaboo manzaralarını sunuyor ve dolambaçlı yollar.

Heyecan ve gurur, pullu bir yumurta görüntüsüyle birlikte rüzgârdan daha yüksek sesle ondan geliyor. Parçaları bir araya getirdiğimde, küçük bir ciyaklamaya engel olamıyorum.

"Hamilesin! Tebrikler!"

Bir dakika, hamile bir ejderha tebrik edilir mi? Artık ikinci bir tahmin için çok geç.

Bebeğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Homurdanıyor, burun deliklerinden bir duman püskürüyor. Onu yakından tanımadığımı fark ettiğimde midemde bir huzursuzluk düğümleniyor.

ejderha gebeliği ya da çocuk yetiştirme uygulamaları hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bir ejderhanın hamileliği ne kadar sürer? Ve yumurtalar çıktıktan sonra

yumurtadan çıkmaları ne kadar sürer? Çiftleşen ejderhalar sonsuza kadar birlikte mi kalır yoksa çiftleştikten sonra ayrılır mı? Yavrular ne yer?

Çok utanç verici. Sadece gerçekten boktan bir ejderha çağırıcı böyle basit soruların cevaplarını bilmez. Öğrenmem gereken çok şey var.

Termal akıntıları yakalıyor ve daha yükseğe çıkıyoruz. Dünya altımızda bir ressamın tuvali gibi uzanıyor. Ejderha kanatlarını nazıkçe eğerek karşılık veriyor, yükselen güneşin ışığına doğru yöneliyor.

Birlikte süzülüyoruz, iki kalp bir atıyor ve göğsümde sevinç kabarıyor. "İtiraf etmeliyim ki, bugün yayına ilk girdiğimizde biraz şaşırmıştım. Sen ve pullu arkadaşların bu sabah beynimi istila edince, acil bir durum olduğunu düşündüm."

Başını sallayıp sırtını dikleştiriyor, güçlü bir dalgalanma omurgasından aşağı iniyor. "Evet, şimdi anlıyorum. Bu gerçekten çok güzel. Ama belki bir dahaki sefere biraz daha uzun uyuyabiliriz? Uyuyabilirim.

kesinlikle daha fazla kullan-"

Dudaklarımdan çıkan bir çığlık bu düşüncemi kesiyor ve birdenbire ejderha fıçısı dönerek beni sırtından fırlatıyor. Bir an için vücudum ağırlıksız hissediyor.

Sonra yerçekimi beni ele geçiriyor ve gökyüzünden düşüyorum, acı ani bir kasırğa gibi vücudumda patlarken acele eden hava diğer her şeyi boğuyor.

Ejderhanın kırmızı pulları tepemdeki güneş ışığında parıltıyor, her şey yolundaymış gibi havada asılı duruyor.

Tüm saldırılar ve suikast girişimlerinden sonra, beni bitirecek olan şey lanet olası bir ejderha gezintisi.

Ve vedalaşmaya bile fırsatım olmadı.

On Dokuzuncu Bölüm

Yere doğru düşmeye devam ederken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Hava çığlık çığlığa bir vahşilikle uğulduyor, boğazımdan fokurdayan ham duyguları yankılıyor.

Bunu bana yaptığına inanamıyorum.

Ve sanki bugün bir ihanet yetmiyormuş gibi, sırtımdan beyaz bir acı fışkırıyor.

Dişi ejderha yaklaşıyor, kıvrımlı formu güneşi örtüyor.

Parmaklarım tuniğimi tırmalarken, derimin altında yanma, uğultu hissi kreşendoya dönüşüyor.

Yer beni karşılamak için hızla yükselirken, ilkel bir içgüdü beni bedenimi yuvarlamaya zorluyor.

Gözlerimi kapatıp dua ediyorum.

Ziva, beni tut.

Tam o anda kürek kemiklerimin arasındaki dayanılmaz baskı patlıyor ve acı yok oluyor. Bir hava akımı kürek kemiklerimi Vücudum, inişimi yavaşlatıyor ve rüzgâr fırtınasındaki bir tüy gibi havada savrulurken beni yana doğru sarsıyor.

Yabancı bir görüntü kafamı işgal ediyor.

Bunu anladığımda neredeyse rahatlamış bir şekilde gözyaşlarına boğuluyordum.

Bu benim resmim. Kanatlarımla. Vücudumun her iki yanından genişçe uzanan devasa bordo ve altın kanatlar.

Vay anasını.

Ardından bir ejderha duygu seli gelir. Neşe. Gurur. Rahatlama. Kabullenme ve-oh bekle, görünüşe göre o ateş püskürten ahmaklardan biri benim ölümcül dalışımı eğlenceli buluyor.

Büyük boy göt kertenkelesi.

Eski bineğim yanımda süzülüyor ve ben onun delici bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Zihnimin arkasında anlayış çiçekleri açıyor.

Bana ihanet etmedi. Kanatlarımı hissetmiş olmalı ve Bir çocuğu yüzmeyi öğretmek için derin suya bırakmak gibi, onları biraz itmeye karar verdi.

Umarım bu, ben yere düşmeden önce müdahale edip beni kurtaracağı anlamına geliyordur, ama kim bilir. Ejderhalar acı çekmez Bu yüzden ölümümü ejderha çağırıcı unvanını hak etmediğimin bir işareti olarak omuz silkmiş olması da aynı derecede olasıdır.

Şok, kanatlarımı dışarı doğru itiyor, geniş yelkenler akıntıları yakalıyor. Hava açıklıklarına karşı tampon yapıyor.

Dişi ejderha yer değiştirerek uçuşunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor. Onun

Yavrular henüz tam olarak gelişip yumurtadan çıkmadı ama kendi yavrularına öğretmeden çok önce ilk uçuş denemelerimde bana rehberlik etmeye istekli.

Onu örnek alarak, kanatlarımı kapattım ve bir termal yakaladım. bulutların arasından geçmeden önce. Dışının borazanı gökyüzünü yarıyor ve ben de kendimi tutamayıp gülüyorum.

Özür dilemeye gelince, sanırım bu işe yarıyor.

Uçuyorum. Gerçekten uçuyorum. İnkâr edilemez bir şekilde benim olan kanatlarla.

YIRMINCI Bölüm

Bakışlarım, benliğimin bir uzantısı olan ama yine de çok yabancı olan kanatlarıma yöneliyor. Saçlarımin tonlarıyla karışıyorlar ama koyu kahverengi tüyler de yeni doğan güneşin altında bordo ve altın tonlarıyla parılıyor.

Yeni paletimi -tesadüfe bakın ki- paylaşan kudretli yaratığın daha küçük, daha kaotik bir versiyonuyum. Dame'ın, ona verdiğim isimle, kırmızı-kahverengi pulları şimdi sırtımı süsleyen aynı renklerle parılıyor.

Keşke Dame'ın uçma becerilerinin birazı bile bende olsaydı da uyumlu renkleri kullanabilseydim. Kanatlarım birlikte çalışmak istemiyor. Benim

Kanat çırpma, pürüzsüz ve doğal olmaktan ziyade dalgalı. Ve doğru kasları çalıştırmaya ve dengeyi sağlamaya daha da fazla odaklandığımda, sol tarafım düşüyor ve çok fazla viski içmişim gibi o yöne doğru eğilmeye başlıyorum.

Bir de bacaklarımla ilgili küçük bir sorun var. Yani, onlarla ne yapmam gerekiyor?

Geride kalmaları gerekiyordu, zarif ve hareketsiz, ama kanatlarıma dolanıp duruyorlar, bir hareket kakofonisi yaratıyorlar.

Dame yanımda süzülüyor, güçlü kanatları nefes kesici bir hassasiyetle havayı yararak beni kıskançlıktan yeşile boyuyor.

"Gösteriş," diye mırıldandım.

Tüm bunlar olurken, duyguları aramızdaki bağın nabzını tutuyor. Gurur. Beklenti. Hatta biraz da eğlence.

Muhtemelen beni kendi kuyruğunu kovalayan bir yavru kadar eğlenceli buluyor - tüm enerji ve yön yok.

Zihni benimkine değiyor ve ben de ona bakarak hareketlerini yansıtmaya çalışıyorum.

Nefes alıyorum ve içgüdülerimin beni ele geçmesine izin veriyorum. Bir an için, sahip olduğumu bilmediğim bir ritim, bir zarafet buluyorum. Kanatlarım kalbimle senkronize bir şekilde atıyor ve rüzgâr beni görünmez kollarıyla sarıyor.

"Hey, bakın! Sanırım as-oh kahretsin!"

Sol kanadım tekrar düştü ve o tarafa yattım. Düzeltmeye çalışırken, üç kafadar yanımdan geçiyor. Kendini beğenmiş piçlerin bana güldüğüne yemin edebilirim.

Dame homurdanıyor, etrafındaki hava titreşirken burun deliklerinden bir duman bulutu çıkıyor. Ejderha kahkahası, eğer böyle bir şey varsa.

"Zorlu kalabalık."

Ve tıpkı bunun gibi, mücadele ve acının içinde kırılğan bir özgürlük yeşerir.

Bu bir başlangıç. Bir söz.

Belki bir gün bu kanatların beni taşımayacağına dair bir sezgi Sadece gökyüzünde değil, krallıklar arasındaki karmaşık siyaset ağında uzun zamandır benden kaçan güce ve amaca daha da yaklaştım.

Şimdilik, ilk uçuşumu bir insan krepine dönüşmeden atlatmakla yetiniyorum.

Daha yavaş bir tempoya geçtiğimde ilk panik azalıyor, kanatlarımın uçları akıntıları geçici parmaklar gibi sıyrıyor banyo suyunu test ediyorum. Her kulaçta kaldırma kuvveti kazanıyorum ve gökyüzü şaşırtıcı bir sıcaklıkla formumu sarıyor.

Yüzmek gibi bir şey, sadece gökyüzünde.

Ciğerlerim açgözlülükle keskin, daha ince havayı yutuyor. Bu baş döndürücü his beni hafifletiyor ve başımı döndürüyor.

Çok geçmeden, yorgunluk kaslarımı dürtüyor, bu kadar efora alışık olmadıklarını nazikçe hatırlatıyor. Tam soluklanmaya ihtiyaç duyduğum anda Dame altıma süzölüyor, devasa formu minnetle kabul ettiğim bir dinlenme noktası oluyor.

Kanatlarım, olabilecek en kötü anda açılmış yelkenler gibi rüzgârı yakalıyor. "Oof. Özür dilerim."

Nefesini, kuşatılmış bir iç çekişin ejderha versiyonu olduğuna yemin ettiğim abartılı bir hışımla veriyor.

Birkaç utanç verici başarısızlıktan sonra, kanatlarımı vücuduma yaklaştırarak omurgamın ve kaburgalarımın kıvrımları boyunca hizalıyorum.

Dame alçak bir gümbürtü ile onaylıyor, saraya geri dönerken daha yumuşak bir yolculuk vaat eden bir titreşim.

Dame ve ben sarayın avlusuna doğru ilerlerken sabahın erken saatlerindeki çiğli hava yanaklarımı nemlendiriyor. Kanatlarını açıp bir borazan öttüren Chirean gibi kalabalık bir insan topluluğu da beni izliyor. Taş duvarlarda yankılanan bir karşılama.

Annesinin yuvasından kovulan yavru civcivlere karşı yeni keşfettiğim bir empatiyle onun sırtından kayıyorum.

Kalabalık çeşitli yüz ifadeleri sergiliyor. Genel olarak, tepkilerin daha çok olumlu yönde olduğunu söyleyebilirim, özellikle de onları alt sınıf olarak gösteren basit kıyafetler giyenlerde. İnce, pahalı kumaşlar giymiş izleyiciler bile daha az olumsuz görünüyor, Yine de beni şüpheden açgözlülüğe kadar her şeyle izleyen küçük kümeler olduğu kesin.

Kısa bir süre önce, bu bilgi beni üzebilirdi. Neyse ki Flighthaven'da geçirdiğim zaman, başkalarının benden hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda daha az endişelendiğim bir yola girmeme yardımcı oldu.

Ejderhalar beni kabul etti. Şimdilik bu kadarı yeterli.

Annemi ve kız kardeşimi gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Leesa'ya ulaşma heyecanımla kanatlarım genişçe açılıyor, meydan okuyan yelkenler gibi rüzgârı yakalıyor. Ben ilerlemeye çalışırken onlar beni geri çekiyorlar. Tiren kanadını taklit etmek için nafile bir çabayla omuzlarımı oynatıyorum-kaybolma eylemi.

Sonunda, onları büyüleyerek yok etmeye çalıştıktan sonra mücadeleyi bırakıyorum ve sanki onları sergilemeye devam etmek istiyormuşum gibi yanlarına gidiyorum.

Annenin yüzü ifadelerin bir goblenini yansıtıyor. Şok. Pişmanlık. Suçluluk. Neşe. Yüz hatları da yılların özrü ile kazınmış.

Geçmişte. Beni kafeste tuttuğun için. Kimliğim hakkında yalan söylediyin için. Pek çok şey için.

Kızgınlık kabarıyor, sıcak ve yakıcı, ama onu bastırıyorum. Onu odamdan kovduğum zamandan beri onu görmek. Kendime onun açıklamaya çalıştığını ve sözünü kesenin ben olduğumu hatırlatıyorum. Kendimi kaybetmeden onu dinleyebilecek kadar sakinleştiğimde oturup konuşacağız.

Belki bu beni yumuşak yapıyor ama elimde değil. Ne yapmış olursa olsun, bu kadın beni dört yaşımdan itibaren büyüttü. En azından bazı şeyleri düzeltme şansını ona borçluyum.

Ayrıca, kızgınlık beslemek beni sadece geri tutar. Axton Kalesi'nin duvarları ardında geçen yılların ardından artık ilerleme zamanı.

Kanatlarımı açmış, zafer anının ve çalkantılı duyguların tadını çıkararak orada duruyorum.

Bugün yeni zirveler söz konusu. Yeni güçler. Geçmiş peşimi bırakmasa da, onun erişemeyeceği bir yere yükselmeye kararlıyım.

"Şu haline bak." Elini yanağıma götürürken annemin sesinde bir merak duygusu beliriyor. "Kanatların göz kamaştırıcı. *Sen büyüleyicisin.*"

"Ve gözlerin!" Leesa yüzümü incelerken kendi gözleri de açılıyor. "Bir tanrıça gibi görünüyorsun."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O haklı. Onlar... farklılar." Annem elini benimkinden yüzüne bakıyor ve bana uzatmadan önce elbisesinin kıvrımlarından küçük bir ayna çıkarıyor.

Bir yabancının yansıması bana bakıyor. Karışık saçlarım kızarmış yanaklarımı çerçeveleyiyor ama nefesimi kesen gözlerim. Tanıdık elanın yerini saf altın rengi almış, bu renk kanatlarımı süsleyen ışıltılı çizgilerin bir yankısı.

"Nasıl?" Başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum, yeni rengin ışığı yakalama biçiminden büyüleniyorum.

Gözlerimdeki tek değişiklik renk değil. Ben sadece Daha önce de fark etmiştim ama şimdi dünyayı gördüğüm netlik neredeyse sinir bozucu. Bir zamanlar mesafenin bulanıklaştırdığı ayrıntılar, manzaraya karşı sade bir şekilde duruyor. Uzaktaki ağaçların üzerindeki her bir yaprak Siluet.

Annemin elbisesindeki iplikler bile fark edilebiliyor. Leesa boğazını temizliyor. "Ben... Bilmiyorum."

Parmaklarım aynada gözlerimin dış hatlarını izliyor. Böyle mi kalacaklar? Bardağı indirdim, sonuçlarını düşündüm. Eğer benim Gözlerim kanatlarımın varlığına işaret ediyorsa, benimle ilgili başka ne değişti?

Başka hangi sırlar uykuda yatıyor, sadece kendilerini ortaya çıkarmak için doğru anı bekliyorlar?

Kalabalığın içinden tanıdık bir ses yükseliyor. "Leydi Lark Axton, lütfen buraya gelin."

Kral Jasper beni çağırdı.

Bölüm Yirmi Bir

Kral Jasper, iki muhafızının eşliğinde, altın süslemeli kraliyet mavisi tuniğiyle zarif bir şekilde giyinmiş olarak beliriyor. Yüz ifadesinden, şu anda evde kralın hangi versiyonunun olduğunu anlayamıyorum... keskin-sert cezalar veren gözlü kraliyet mi yoksa dün bir anlığına gördüğü gülümseyen ağabey mi?

Barda erkeklerinin bir başka ortak noktası da bu. Hem Knox hem de kardeşi, sıcak ve soğuk arasında gidip gelme konusunda büyük bir yetenek sergiliyor. ve soğuk.

Kalbim sıkışıyor. Yakın zamanda yaşadığım ölüm korkusu ve sırt kaslarımdaki ağrılar yüzünden kendimi rol oynayacak kadar iyi hissetmiyorum.

Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde Kralın direktifine cevap vermek için kanatlarımın alışılmadık ağırlığına karşı savaşıyorum. Dengemi korumak için mücadele ederken rüzgâr tüylerime çarpıyor ve onları yeniden yelken gibi şişiriyor. Seyircilerin başları kayıyor ve hükümdarlarını selamlamak için yaptığım kısa yürüyüşü işaretliyorlar.

"Majesteleri." Nefesim kesilmiş numarası yapmama gerek yok. Sırtımdan çıkan tüylü uzantılar küçük bir ejderha kadar ağırmış gibi hissettiriyor.

Soylular, süslü ve kibirli tavus kuşları gibi daha yakınlarda kümeleniyor.

Bir başka rüzgâr beni hazırlıksız yakalıyor ve tökezleyerek yana savrulmama neden oluyor.

Kalabalıktan biri titriyor. "Ne zarafet."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Bu alaycı sözleri kimin mırıldandığını göremiyorum ve boğazımda fokurdayan kahkahayı bastırıyorum. Gülünç görüldüğümü biliyorum ama hadi ama, beni biraz rahat bırakın. On dokuz yaşındayken, kelimenin tam anlamıyla iki yeni uzvum çıktı.

Acaba aynı kişi, yürümeyi yeni öğrenen bir çocukla ayağı takıldığı için alay eder miydi?

Gerçi dürüst olmak gerekirse, çoğu küçük çocuk muhtemelen benim şu anda sergilediğimden daha zarif bir şekilde yürüyebilir.

"Ah, Leydi Lark. Şimdiye kadar ne kadar hareketli bir sabah geçirdiniz." Jasper'ın gözleri kanatlarımı uçtan uca izlerken parıldıyor. O kesinlikle tam kral modunda, ama gülümsemesinin en azından biraz gerçek olduğuna inanmak istiyorum. Kalabalığın içine bakıyor ve sesini yükseltiyor. "Kanatlarımız bize bir armağan, gerçek Tirenliiler olduğumuzu kanıtlayan bir özellik. Vatandaşlarımızdan herhangi biri Leydi Lark'ın mirasını sorguladıysa, artık hiçbir şüpheyeye yer yok."

Mırıltılar birbirini izliyor ve birkaç başın onaylarcasına sallandığını görüyorum.

Kral halkına seslenmeye devam eder. "Çocuklarımızın kanatları ilk çıktığında, bu olayı anmak ve atalarımızı onurlandırmak için her yıl bir ziyafet düzenleriz. Kendi hatası olmadan, Leydi Lark küçük yaşta düşmanımız tarafından bizden çalındı. Onu orada maruz bıraktıkları her şey tezahürünü geciktirdi. Güzel krallığımıza hoş geldin demek için Leydi Lark'ı selamlayalım ve ona Tiren olmanın ne demek olduğunu gösterelim!"

Bir çırpınışla görkemli kanatlarını açıyor. Altın ve canlı yeşil çizgilerle bezenmiş kar beyazı tüyleri arkasında bir fener gibi uzanırken, kanatlarının açıklığı ve rengi asil soyunun bir kanıtıdır.

Avluya bir sessizlik çöküyor. Birkaç uzun saniyenin ardından kimse krala katılmak için hareket etmeyince, bir yanım yere batmayı ya da Dame'ın sırtına atlayıp uçup gitmeyi diliyor.

Kendime Knox'un Flighthaven'da bana söylediklerini hatırlatıyorum... diğer insanların ne düşündüğünü umursamamanın her zaman kötü bir şey olmadığını. Omuzlarımı dikleştirerek çenemi kaldırıyorum ama kişisel gelişimim bile kaburgalarımın altında küçük bir keder yumağı oluşmasını engelleyemiyor.

Ardından, bir hareket dalgası toplanan Tirenliler arasında orman yangını gibi yayılır.

Gürültülü şaklamalarla, her taraftaki kanatlar açılarak bir renk ve ses senfonisi ve isyanı yaratır. Bir domino etkisiyle, daha fazla kanat Patlamak serbest.

Gurur üzerime çöküyor, önceki üzüntümü söndürüyor ve Her yeni kişi katıldığında bir aidiyet tohumunun biraz daha filizlenmesine izin vermek.

Bir gümüş parıltısı gözüme çarpıyor. Onu takip ettiğimde Knox'un devasa kanatlarını havalandırdığını görüyorum. Agnar ve Blair iki yanımda duruyor; Blair daha koyu işaretlerle vurgulanmış yumuşak mavi tüyleriyle, Agnar ise bakır rengi tonlarıyla beni onurlandırıyor.

Ejderha hizmetkârları ve uşakları bile katılır, çeşitli tonlardan oluşan bir çağlayan ortaya çıkar ve alanı tüylerin yumuşak hışırtısıyla doldurur.

Bu canlı kaleydoskop tarafından kuşatılmışken, duygular göğsümü tikiyor ve burnum yanmaya başlıyor. Gözyaşları görüşümü bozuyor, her damlacık

Önümdeki manzarayı bulanıklaştırıyor. Rengârenk ihtişam bana kadim bir büyüü fısıldıyor ve ilk kez, belki de burada olmamın bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum.

"Çok güzel." Yavaş bir daire çizerek dönüyorum, her ayrıntıyı içime çekerken hayretler içinde kalıyorum. Bu saf bir merak anı, her iki tarafın da paylaştığı bir bağ.

kan bağları ve unvanlar. Güç mücadelelerinin ve ihanetin dikkat dağıtıcılığı ortadan kalkıyor ve beni bir huşu denizinde sürüklenmeye bırakıyor.

"Öyle değil mi? Yıllar boyunca çok fazla kanat selamı gördüm ama hiç eskimiyor." Görkemli, yaşlı bir kadın sadece benim duyabileceğim kadar yakından fısıldıyor. "Rengin çok güzel canım. Sana yakışıyor mükemmel."

Söyleyecek söz bulamayınca başımı sallayarak onaylıyorum.

"Teşekkür ederim." "Ben Düşes Breann, bu arada. Sizi burada görmek büyük bir mutluluk.

Sonunda doğuştan gelen hakkınıza kavuşacaksınız."

Sıcaklığı merakımı kamçılادığı için ona doğru eğildim.

"Genellikle kaç yaşında ortaya çıkarlar?" Sesim hışırtıların arasından zar zor duyuluyor. tüyler.

"Çoğu için geç ergenlik." Sivri burnunu kırıştırıyor, bu da köprünün üzerindeki hafif çıkıntıyı daha belirgin hale getiriyor. "Sanırım

Davanızdaki gecikme bir tür büyü bastırıcıdan kaynaklanıyordu."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Doğru şüpheleniyorsun. Sihrimi uzak tutmak için haplar aldım. Bunu çocukken yeteneğim idare edilemeyecek kadar güçlü olduğu için yaptığımı sanıyordum ama gerçekte durumun böyle olduğundan emin değilim." Uzun zamandır gecikmiş olan bir başka hatırlatma

Annemle konuştum. "Son olaylar zinciri olmasaydı, gerçeği asla öğrenemeyebilirdim. Prens olmasaydı asla... ben..."

Kralla benim arama giren Düşes Breann, titreyen omuzlarıma ince bir kol doluyor. "Sorun yok. Nefes alışını yavaşlat. Seni anlıyoruz. Prens Knox bu yüzden sizi kurtarmak için gönderildi."

İrkildim. Beni *kurtarmak* mı? Bu doğru olabilir mi, yoksa bu en iyi haliyle revizyonist bir tarih mi?

Flighthaven'da bulunduğum süre boyunca Knox kanatlarımı ya da kendisinininkileri ima bile etmedi. Ve Knox beni Kral Jasper adına kurtarmış olsa bile, bunun fedakârlık olduğundan şüpheliyim. motive edici faktör.

Eski hayatım ve vatanım hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, her şeyden o kadar az emin oluyorum. Ne olursa olsun, Knox bana hala yalan söyledi. Görevini kolaylaştırmak için ona olan hislerimi de kullandı ve sahte bahanelerle benimle birden fazla kez yattı.

Bu gerçekler tartışmasıdır.

"Uçmayı öğrenmek için yardıma ihtiyacınız olursa," Düşes Breann tam, muhteşem boyuna yükselir ve gümüş ve zümrütten bir çağlayan olan kendi kanatlarını gerer, "beni arayın ya da hizmetçiler. Çocuklarıma ve onların çocuklarına bu değişimle başa çıkmalarında yardımcı oldum. Size de yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Nazik teklifi ve cömertliği beni etkiliyor, anlık paniğimi hafifletiyor. "Teşekkür ederim."

Kral Jasper'ın sesi mırıltıları yarıp dikkatimi çekiyor. "Lark, kanatlarının ilk kez sana nasıl görüldüğünü paylaşır mısın?"

Tüm bu ilginin altında biraz kıvrınarak, sabahımın hızlı bir özetini yapmaya başladım. Dame'ın kanatlarımı ne kadar korkutucu bir şekilde açtığını anlatırken kıkırdamalar başladı. ve gökyüzüne düşerken Ziva'ya nasıl dua ettiğimi hatırlıyorum.

Kalabalığın görünüşte olumlu tepkisinden cesaret alarak, hem Dame'ın hem de uçan kuşların benimle dalga geçtiğine nasıl ikna olduğumu bile paylaşıyorum.

Tüm bu saçmalıklara gülmekten kendimi alamıyorum.

Kral sözümü bitirmemi bekliyor. "Dame? Bindiğiniz dişi ejderhaya böyle mi diyorsunuz?"

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Bağışlayın beni, Majesteleri. Ben asla Gerçek adını öğrendim, bu yüzden ona kendim seslenmek için bir şey buldum. Gücendirmek istemedim."

Jasper endişemi geçiştirdi. "Hiçbiri alınmadı. Ejderhalarımızın çoğu isimsizdir. Eminim Prens Knox'un bindiği ejderha Tanwen'le tanışmışsındır. O, ismi olan birkaç ejderhadan biri. Neden Dame, merak ediyorum?"

"Yumurtlamaya neredeyse hazır. İki yumurta."

Sözlerim avluda heyecan dalgaları yaratırken daha fazla soluk alıp verme sesi çıkarıyor.

Memnun bir ifade Jasper'ın asil yüzündeki sert ifadeyi yumuşatıyor Maske. "Peki ya eşi? Turuncu ejderha. Ona da isim verdin mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet, Majesteleri, ona çiçek için Chirean adını verdim. Bana açılma şekli, her seferinde bir küçük taç yaprağı, ta ki tam, karmaşık ve güzel çiçeklenme ortaya çıkar." Açıklamamı mutlu iç çekişler takip ediyor. Omuz silkiyorum ve kanatlarımın eğilmesine neden oluyorum.

Hâlâ alışık olmadığım kaslarımı kazara harekete geçiriyor. "Ayrıca çiçek gibi turuncu."

Çiçeğin Aclarian kökenlerine dair küçük ayrıntıyı eklemenize gerek yok.

Kral elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. "Gerçekten de Tirene kutsanmış bir krallıktır. Tanrılar Ev'in yüzünü güldürmeye devam etsin. Barda."

Birdenbire ejderha çağrıcılığına başlamamla ilgili hayranlık ve spekülasyon fısıltıları havada sihirli dallar gibi dolaşıyor.

"Ne kadar güçlü bir bağ," diyor bıyıklı bir soylunun sesi, "kara kara düşünen bir ejderhanın ona güvenmesi ne kadar da güçlü bir bağ."

"Ve çiftleşmiş bir çift! Tıpkı eski hikayelerdeki gibi."

Kanatların ipeksi hışırtısı sözlerinin altını çiziyor.

Kral Jasper yaklaşıyor, altın ve yeşil çizgili kanatlarının görkemli yayılımı üzerime bir gölge düşürüyor. Bana attığı bakış kısmen memnuniyet, kısmen de özür niteliğinde. Kaşlarımı çatıyorum.

duyurusu gelene kadar sessiz mesajı anlamak. "Geçen gece bir hikaye paylaştığımı zaten biliyorsunuz.

Lark'ın küçük bir çocukken Tirene'den nasıl çalındığını... Ama bilmediğiniz şey, en iyi kısmı atladığım."

Tüylerim diken diken oldu. Bu konuda içimde hiç ama hiç iyi bir his yok.

"Size söylemediğim şey, babam Kral Rex'in Lark doğduktan kısa bir süre sonra Lark'ın ailesiyle bir anlaşmaya vardığı."

Etkili olması için durakladığında korkum artıyor. Ziva kurtar beni. Umarım bu iş düşündüğüm gibi gitmiyordur.

"Mükemmel bir eş olacağımıza karar veren Kral Rex, Lark'ı en büyük oğluyla nişanladı.

reşit olduğunda evlenecektik. Açıkçası, koşullar zamanlamayı bozdu, ancak düğün planlarının artık yapılabileceğini duyurmaktan mutluluk duyuyorum.

nihayet başlıyor."

Kral Jasper'ın hikâyesinin tüm ağırlığı hissedilmeye başlandığında ve şüphelerim doğru çıktığında dünya kendi ekseninde dönüyor.

Mırıltılar kalabalığı süpürüyor, sesler yavaşça yükseliyor. Kral'ın açıklaması içime işlerken yüzler aval aval bana bakıyor.

Vay anasını. Ben mi Jasper'la evleneceğim? Tirene'nin gelecekteki kraliçesi mi olacağım?

Lütfen bana bunun olmadığını söyle.

Bu. Benden sakladığı sır buydu. Bir şey olduğunu biliyordum. Sadece ne olduğunu bin yıl düşünsem tahmin edemezdim.

Ama kral devam ettikçe daha da kötüleşiyor.

"Ve eğer Leydi Lark erkek çocuk doğurmakta da ejderhaları evcilleştirerek, belki de tanrılar Barda Hanesi'nin yüzünü daha da güldürecek ve kraliyet ailemizi ve krallığımızı gelecek nesil ejderha çağırıcılarıyla onurlandıracaktır!"

Kalabalık kükrerken, midem çiğ bir keçi yutmuşum gibi çalkalanıyor. Ne oluyor lan? İğrenme ve öfke bana

Birinin ağızını burnunu kırma arzusuyla yanıp tutuşuyorum ama bunu yapamıyorum çünkü o kişi lanet olası kral.

Jasper'la göz göze gelmek için boynumu eğdiğimde tırnaklarım avuç içlerimi oyuyor. Kafasına vuramayacağıma ya da bebek yapıcısının düşmesini umduğum için küfretmeye başlayamayacağıma göre, bakışlarımın gücüyle ona seslenmek için elimden geleni yapıyorum.

Tam da işler yoluna girmeye başlamışken.

Sanırım diğer ayakkabı sonunda düştü.

Yirmi İkinci Bölüm

Kral orada durup öfkemi soğuk bir ifadeyle karşılama cüretini gösterdi. "Size kaleye kadar eşlik etme onurunu bana bahşeder misiniz?"

Oh, güzel. Müstakbel eşini ödüllü bir kısrak gibi yetiştirmeyi planladığını tüm Tirene'ye duyurmamış gibi davranacak. Söz konusu kısrak *ben olmasaydım* bile bu gerçek endişe verici olurdu.

Öfkemi dizginlemeye ve beni prangaya vurmayacak bir cevap bulmaya çalışırken, zehirli bir yılanı göstereceğim aynı hevesle teklif ettiği dirseğe bakıyorum.

Onunla evlenmeyi kabul edeceğimi bir saniye bile düşünemez.

Ejderha bağım sayesinde yaratıkların artan huzursuzluğunu hissedebiliyorum ve çalkantılı duygularıma tepki verdiklerini fark ediyorum. Onları bu kadar kızdırdığıma göre gerçekten sinirlenmiş olmalıyım. "Üzgünüm, ama ben

Sanırım pas geçeceğim. Bana düşünecek çok şey verdin. Yani, her gün bir kral sana ve duyma menzilineki herkese

"Krallığın iyiliği için seni hamile bırakmak istiyor."

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin. Öfkemi kontrol etmek buraya kadarmış.

Tepkisini görmekten korkarak kalabalığa doğru dönüyorum ve zaten titrek olan sinirlerimi depreme zorlayan bir şey buluyorum

modunda. Acımasız bir kararlılıkla kitleleri iterek

Yüz hatları Knox'un damgasını taşıyor ve veliaht prens çok kızgın görünüyor. Bize doğru yaklaşıyor, güçlü bir şekilde *önce boğ, sonra konuş.*

vibes. Her ne kadar kardeşinin ölümüne sevinmek istesem de Onun güvenliği için duyduğum endişe, kralın canına okumasını izleme isteğimden daha ağır basıyor.

İşler hızla çirkinleşebilir.

Yaklaşan çarpışmayı önlemek için çaresizce krala doğru dönüp kolunu tutuyorum. "Bir kez daha düşündüm de, biraz yorgunum ve biraz kestirmek için şatoya dönmek istiyorum."

Onu doğru yöne yönlendirmek umuduyla biraz çekiştiriyorum ama Jasper yerinden kıımıldamıyor.

Dikkatini şu anda çenesindeki tiki fark edebileceğim kadar yakın olan kardeşine odaklıyor.

Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Derin bir nefes alarak elimi alnıma götürüyorum ve yüksek sesli bir inilti çıkarıyorum. "Birdenbire kendimi pek iyi hissetmiyorum. Başım sürekli dönüyor ve sanırım bayılabiliyorum."

İki kardeşin de kafası bana doğru dönüyor ve Jasper elini belime koyarak beni sakinleştiriyor. "Muhtemelen bunu fazla abarttın. Sabah... Kanatlarınızı ilk kez kullanmak sizi çok yorar. İşte, bana yaslanırsan yürüyebilir misin?"

Şu ana kadar planım işe yarıyor. Sadece Knox'un uslu durmasını istiyorum, böylece her şey sona erebilir. Kral Ayı Varislerim'in diploması adına bir süreliğine daha dikkatini çekti.

Knox'a baktığımda ise kalbim botlarımın içine gömülüyor. Çenesindeki seğirme, kardeşinin elini yerleştirişine bakarken de devam ediyor. En iyileriyle bile duygusuz bir maske takabilen ve genellikle duyguları üzerinde tam bir kontrol uygulayan bir adamdan geliyor bu. Benim kralla birlikte olmam fikri onu gerçekten üzüyor mu? o kontrolün tasmaını koparana kadar yıpratmaya yetecek kadar mı?

Ve neden, ah neden, onun kıskançlık yüzünden çözülmesini seksi buluyorum? Çünkü bulmamalıyım.

"Lark?" Kralın uyarısı beni tekrar çevremize döndürdü.

"Yürüyebileceğimden emin değilim ama deneyeceğim."

İçimden bir oh çekiyorum, gururumu ayaklar altına alıp kardeş kardeşe hesaplaşmayı önlemek için bayılmış numarası yapmaya tamamen hazırım ama bir bağıriş beni tam zamanında durduruyor.

"Bırakın geçelim! Bir an önce kralla konuşmamız gerekiyor!"

Kalabalık dağılıp tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş iki adam ortaya çıktıkça endişeli mırıldanmalar da artıyor. Kanlı olan arkadaşının üzerine eğilir.

Jasper hemen birinin odama dönmeme yardım etmesi için havlıyor.

Knox öne çıkar. "Onu yakaladım."

Kral bize doğru bakmadan, "Hayır," diye tersledi, "bu işi halletmek için yanımda olmana ihtiyacım var. Onu götürmesi için adamlarından birini getir."

Knox'un yüzüne hakim olan fırtınalı ifade karşısında bir gök gürültüsü bile hiçbir şey ifade etmiyor ve bir an için reddetmesinden korkuyorum.

Sonra Blair öne çıktı ve nazik bir eliyle elime sarıldı.

Omuzlar. "Onu yakaladım," diyor sakın bir şekilde. "Odasına sağ salim dönmesini sağlayacağım."

Knox gerilir ama çenesini arkadaşına doğru sallar. "Buna güveniyorum."

Tehlikede olmadığımdan emin olmak için beni bir kez daha taradıktan sonra, çift sendeleyerek yukarı çıkarken kralın yanındaki yerini alıyor.

Blair son derece dikkatli bir şekilde beni en yakın yola doğru yönlendiriyor. "Eğer bayılmak üzere olduğunu düşünürsen lütfen beni uyar ki sözümü tutabileyim. Kendine zarar vermeni istemiyorum."

Etrafına bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Bu arada güzel performanstı. Sahneye çıkma fırsatını kaçırdın."

Bakışlarım onun eğlenen yüzüne doğru uçuyor. "Nereden biliyorsun?"

"Ev işlerinden ya da beladan kurtulmak için sürekli hasta numarası yapan küçük bir kız kardeşim var. Artı, kral gelecekteki yavrularınızdan bahsetti.

sorun. Büyük bir hata yapmadan önce Knox'a ulaşmaya çalıştım ama zamanında yetişemedim. Hızlı düşünmüşsünüz." O

kolumu bir anlığına sıkıyor. "Sana karşı farklı, biliyorsun. Tüm geçmişimiz boyunca, onun bir kadın yüzünden soğukkanlılığını kaybetmeye yaklaştığını hiç görmedim."

Bu yorumun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama faydası yok. Sıcak bir parıltı hasarlı kalbimi dolduruyor ve bazı çatlakları onarmaya çalışıyor.

Kafamın içinde kaybolmuşken, Blair'in yürümeyi bıraktığını fark etmedim.

Eliyle beni geriye doğru itiyor. Ona doğru döndüğümde, bir parmağını

dudaklarına götürüyor ve başını Knox'a, krala ve diğer iki adama doğru eğiyor. Ben de fark ettim ve durdum, bir süreliğine ona yaslanıyormuş gibi yaptım.

Arkamızdaki konuşmayı dinlemeye çalışırken anlık bir dinlenme.

"...başka bir baskın...aniden...iki kişi daha yaralandı..."

Kaşlarımı çatıyorum. Ne baskını? Geçen gece eflatun saçlı bir kadının baskınlardan bahsettiğini duyduğuma dair belli belirsiz bir anım vardı ama diğer her şey olup biterken bu konuşma aklımdan uçup gitmişti.

Kralın bariton sesini duymak daha kolay. "Bu sefer onlardan birini yakalayabildiniz mi ya da hangi krallıktan olduklarını doğrulayabildiniz mi?"

"Hayır, ama elbette... Aclaris..."

Uzun bir duraklama. "Gel, seni şifacıya götürelim. Bunu daha özel olarak konuşabiliriz."

Blair beni tekrar harekete geçiriyor. Dakikalar sonra, muhafızlar yol. Kenara çekilip kralın ve iki adamın geçişini izliyoruz. Knox arkadan geliyor, salyangoz yürüyüşümüzle kimseyi kandırmadığımızı söylemek istercesine Blair ve bana bilmiş bilmiş bakıyor.

Hız.

Peşlerinden giderken zihnim dönüyor. "Aclaris Tirene'ye baskın mı yapıyor?"

Ne zamandan beri?"

Blair ağzını açıyor. Kapatır. Başını sallar. "Prensin beni isteyeceğinden emin değilim-"

Ağlama sesi onu böldü ve sarışın bir kız görmek için boynumu eğdim. Yeşil elbiseli bir kadın arkamızdaki patikada aceleyle ilerliyor. Bize yaklaştığında yavaşlıyor ve başını çeviriyor. Nefret gözlerindeki parıltı beni izlerimde donduruyor.

"Bu senin hatan," diye tıslıyor. "Ait olduğun yere geri dönseydin, kocam şu anda yaralı olmazdı!"

Eğilip ayaklarıma tükürdükten sonra kaleye doğru koşmaya başladı.

"Bu da ne böyle?" Mırıldandım.

Duyuma menzilindeki Tirenlielerin çoğu bana bakmamak için büyük çaba sarf ediyor, bakmayanlardan birkaçı da bana sempatik bakışlar fırlatıyor. En azından bir çift bana Yine de kadınıninkine benzer bir tiksinti ve ifadeleri bir öz-bilinç nöbetini tetikliyor.

Blair'in kolunu tuttum. "Neden bahsettiğini biliyor musun? Neden beni suçluyor?"

Elimin altında kasları kasılıyor, cevap verme konusundaki isteksizliği içinden sızıyor. Boğazını temizliyor. "Belki de beklemeli ve Knox'a sormalısın..."

Gerçek, dönüp duran zihnime çarptığında nefesim kesiliyor. "Kral Xenon. Knox'un beni Tirene'e götürmesine misilleme olarak baskın yapıyor. Bu Ne oluyor, değil mi?"

Blair iç geçirir. "Belki, belki de değil. Yaygın teori bu ama Akıncılar tanımlayıcı renkler giymedikleri ve işaretlenmemiş gemiler kullandıkları için bundan emin olamayız." Ben aval aval bakınca inledi. "İyi o zaman. Zamanlama Aclaris'i en olası suçlu yapıyor. Bundan önce de sık sık baskınlarla karşılaşmıştık ama sizin gelişinizden bir gün sonra işler iyice kızıştı."

Suçluluk duygusu içime işliyor. "Benim yüzümden birinin yaralanacağı düşüncesinden nefret ediyorum." Omuzlarım çöküyor. "Tam da insanlar beni de kabul etmeye başlamış gibi görünürken. Şimdi hepsi benden tekrar nefret edecek."

"Hepsi sizden nefret etmeyecektir. Az önce yanından geçtiğimiz iki kişi koyu milliyetçi, yani aslında her şeyden nefret ediyorlar. yüzde yüz Tiren olmayan ve bir daha asla başka bir krallıkla etkileşime girmeyecek olan. Biraz dar görüşlü Bir ada olduğumuzu ve burada yetiştiremediğimiz şeyleri elde etmek için ticarete bel bağladığımızı düşünürsek, sanırım kimse özellikle zeki olduklarını iddia etmedi."

Tipik sessiz askerin duygularımı incitmemek için tüm bu kelimeleri bir araya getirdiğini bilmek acımı biraz olsun hafifletiyor. Yine de, buradaki varlığımın masum insanlara zarar verebileceği düşüncesi

Prensleri beni Aclaris'ten çıkarmadan önce tam olarak iznimi almamış olsa bile, insanlar kafama iyi oturmuyor.

Kaleye dönüş yolunda karşılaştığımız soylular gevezelik ediyor. Kendi aralarında, bana doğru sık sık bakış atarken sesleri kısılıyor. Kanatlar, kraliçeler ve yabancı saldırılar hakkında konuşma parçaları yakalıyorum. Zihnim farklı farklı ve bir parçam ejderhalara geri dönebilmeyi diliyor

ve onlarla birlikte açık gökyüzünde özgürce süzülün, insanların politikaları tarafından bağlanmayın.

İçeri girdikten sonra Blair bana odama kadar eşlik etmeyi teklif ediyor ama bahçede bir gezintiye çıkmayı tercih ederek reddediyorum. Yatak odamda düşüncelerimle baş başa kalmaya henüz hazır değilim. Uzun, ustalıkla bakımlı çitlerin ardında kaleden gizlenmiş, parmağımı yumuşak, mor yaprakların üzerinde gezdiriyorum ve çiçeklerin tatlı parfümünü içime çekiyorum. Yemyeşil arazide ne kadar dolaştığımdan emin değilim, ta ki botlar arkamdaki patikayı gıcırdatana kadar.

Kanımı alevlendiren farkındalığın sıcak vızıltısı, başka hiçbir ipucu olmadan davetsiz misafirin kimliğini bildiriyor, ancak zengin, kadifemsi ses bunu kanıtlıyor. "Blair seni burada bulacağımı söyledi."

"Kralla görüşmen bitti mi? Yoksa müstakbel kocam ve doğmamış çocuklarımin efendisi mi demeliydim?"

Güçlü bir kol belime dolanıyor ve beni geriye, sert bir göğse doğru çekiyor. Ses tonu sertleşiyor. "Aklımı kaçırdığımı görmek istemiyorsan, bunu bana bir daha asla söyleme."

Neden yaptığımdan emin değilim. Daha önce kardeşine saldırmasını engellemek için baş dönmesi numarası yaptıktan sonra, şimdi de bu olaylar yüzünden onu kışkırtmak aynı kelimeler anlamsız görünüyor. Tek savunmam, kralın hoş karşılanmayan yorumu ve baskınları öğrenmek arasında en iyi halimde olmadığım. "Özür dilerim. Biraz keyifsizim. Bir kralla nişanlandığını her gün öğrenmiyorsun. Nereye gidebileceğime dair bir fikrin var mı? Buralarda gelinlik yapılır mı?"

Knox'un elleri kalçalarıma kayıyor ve sıkıyor. "Jasper'ın saçmalıklarına kapılma. Çünkü sana söz veriyorum, seninle onun arasında bir evlilik asla olmayacak."

"Buna nasıl söz verebilirsin? Son baktığımda kral, prensten üstündü."

"Kimin kimden üstün olduğu da umurumda değil. Seni kardeşimle evli görmektense vatana ihanet etmeyi tercih ederim."

Omzumun üzerinden gergin bir bakış attım. "Şşş, burada böyle şeyler söyleme. Gerçi müstakbel baldızın olacağım için pek heyecanlandığımı da söyleyemem."

Göğsü öfkesinin gücüyle gümbürdüyor. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Konuşmayı kes. Konuşmayı kes."

Emrini görmezden geliyorum. "Belki de bir yolunu bulmalıyım Kral Xenon'a dönün." Bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmek bile tüylerimi ürpertiyor ama başkalarının benim adıma acı çekmesine izin verirsem ben nasıl bir insan olurum?

"Ne oluyor lan?" Knox beni etrafında döndürüp kara kaşlarını çatarken sol kulağıma bir hırıltı çarpıyor. "Ciddi olamazsın. Seni Xenon'a geri mi göndereyim? Böyle bir tehlikeye balıklama atlamana izin vereceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmış olmalısın."

Ve sanırım bu dövüş başladı. "İzin mi? Ne zamandan beri bir şeyler yapmak için senin iznine ihtiyacım var?"

Burun delikleri genişliyor ve kendini kontrol etmekte zorlanırken yüksek sesle iç çekiyor. "Kötü bir ifade, kabul ediyorum. Ama Lark, Xenon'un pençelerini sana geçirmesindense ölmeyi tercih edeceğimi anlamalısın. Bu güvenli değil.

Neden böyle aptalca bir şeyi öneriyorsun ki?"

Tirene'nin de o kadar güvenli olduğunu kanıtlamadığını söyleyebilecekken dilimi tutuyorum. "Çünkü insanların benim yüzümden zarar görmesini istemiyorum. Ya burada olmam daha fazla insanın yaralanmasına ya da daha kötüsü ölmesine neden olursa? Ya Xenon daha fazla baskın planlarsa?"

Yüz hatlarındaki sertlik anında yumuşuyor. "O zaman anlaşacağız her ne olursa olsun. Eğer geri dönersen, ben de seninle geleceğim."

Aval aval bakıyorum. "Tamamen mantıksız davranıyorsun. Kral senin kanatlanıp beni burnunun dibinden çaldığını gördüğünden beri duyduğum en saçma şey bu."

"Gerçekten mi? Xenon'un tüm dünyadaki en güçlü hükümdar olmasının anahtarı olabilecek kişiyi teslim etmeye ne diyorsunuz? Krallıklar mı? Eğer bu doğruysa, birkaç baskından çok daha fazla Tirenlinin canını yakmaya hazırsınız demektir."

Haklı olduğu nokta beni daha da sinirlendiriyor. "Doğru. Ben de Asıl endişenin Tirene hakkında olduğunu biliyordum. Bana ne olacağı umurunda değil."

"Umursamaya hiç niyetim yoktu, ama daha iyi bilmeliydim. İlk andan itibaren göğsüme bir alicorn toynağı gibi vurdun. seni gördüm. Ve o karşılaşmadan sonra başımın belada olduğunu biliyordum. Neden böyle bir pislik gibi davrandığımı sanıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hmm, bir düşüneyim... oh, biliyorum! Götün teki olduğun için mi?"

Ağız seğiriyor. "O da var, ama çoğunlukla seni uzakta tutma çabamdı... her ne kadar
Görev, sana yağ çekmek ve sana yakınlaşmaya çalışmak çok daha akıllıca bir stratejiydi."

Görevinden bahsedince göğsüme tanıdık bir sızı saplanıyor ve dönüp gitmeye başlıyorum. Beni durduruyor ve saç örgümü çekiştirerek başını geri çek. "Yapma. Lütfen beni dışlama. Evet, bir görev olarak başladın ama tanrılar o gün gülmüş olmalı çünkü seni en başından beri istedim, daha önce hiçbir kadını istemediğim bir şekilde." Parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. "Bununla savaşmaya çalıştım, bana yaptığı tüm iyilikler için. Şimdi sana içeri kadar eşlik edeyim."

Odama dönerken söylediği sözler beni sersemletiyor. Gerçekten bunları mı kastediyor, yoksa bu sadece başka bir oyun mu?

Yirmi Üçüncü Bölüm

Güneş tüm şiddetiyle vuruyor, kavrulmuş toprağın bir karış üzerinde asılı kaldığım açık eğitim alanını kavuruyor. Knox duruyor Önümde, silueti kör edici ışıkla haleleniyor, elinde ağır bir deri top tutuyor. Benim gibi isteksiz çıraklar için değil, düşmanlar için ayrılması gereken bir güçle topu *fırlatıyor* - hayır, *fırlatıyor*.

Parmaklarım topun etrafına dolandığında ağırlığım artıyor ama dişlerimi sıkarak sabit duruyorum. Bir santim bile aşağıya inmeden topu geri atmam, topu ileri geri iterken yerden bu lanetli mesafeyi korumam gerekiyor.

"Odaklanmaya devam et, Lark." Sözleri dikenli taşlar gibi çarpıyor, kızgınlığımın kuyusunun derinliklerine batarken kesiyor.

Kollarım uyuşurken bunu yapmak çok zor. "Deniyorum."

Kanatlarımı aldığımdan beri Knox'la yaptığım eziyetli antrenmanların ikinci günündeyim ve zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak

bitkin. Çeşitli silahlarla eğitim aldık ve büyü çalıştık. Ve şimdi de bu. Hepsi kanatlarımız açıkken.

Kral Jasper emretti. Kardeşi müstakbel gelinini eğitmeli ve beni de hızla yetiştirmeli. Kral bu konuda garip bir şekilde ısrarcı görünüyor ve çıkarlarımız benimle aynı doğrultuda olduğu için yetkin bir uçucu olmak, itiraz etmiyorum.

Yine de onunla evlenmeyeceğim.

Knox'un bir anlık şefkati, sırtım ağrıdığına ve bana banyo yaptırdığına, o devam ederken uzak bir anıdan başka bir şey değildi.

Barda soyunun duygusuzluğu, beni bir araç, bir silah haline getirmeye niyetli.

Bugün son derece huysuz bir ruh hali içinde, çenesi bir şeylerden endişeleniyormuş gibi gergin. Kardeşinin sürpriz duyurusundan beri sinirli ama bugün daha da kötü. Ona ne zaman neler olduğunu sormaya ya da konuşmaya çalışsam, birkaç kelime mırıldanıyor ve işkence seansımıza devam ediyor.

Bu beni çok da uzun olmayan bir zaman öncesine, Flighthaven'daki eğitimime götürdü. O zamanlar, koruması gereken bir kişiliği vardı. Akademinin en katı eğitmeni olarak sürdürmesi gereken bir ünü vardı. Şimdi mi? Bu maskaralık ve beni eğitiyor - sanki bir gün hayatım buna bağılıymış gibi beni zorluyor.

Knox ayakları yere basarken ve kanatları dururken bana "Formun kayıyor," diye bağıyor. "Tekrar dene."

İçimdeki fırtınayı yansıtan bir güçle topu geri fırlatarak itaat ediyorum. Ağırlık ellerimi terk ediyor, ama güvensizlik ve dile getirilmemiş özlemlerle, cevaplanmamış sorularla ve gelecek korkusuyla dolu ağırlık göğsümde kalıyor.

Bu kez nefes bile beklemeden topu geri atıyor.

Yakalıyorum, kanatlarım havayı dövüyor. Her geçiş, Knox'un her emri, sadece hoşnutsuzluğumun ateşini körüklüyor.

Benden şampiyonları, kehanet edilen kurtarıcıları olmamı bekliyorlar, Ama kimse bana bu rolü oynamak isteyip istemediğimi sormadı. Benden kehanetlerini yerine getirmemi istiyorlar, ancak kimse benim Ölüm.

Knox bile değil.

Kısacık bir an için Knox'un bakışlarında bir zamanlar olanın bir parçasını arıyorum, ama o sadece iş yapıyor, ifadesi okunamıyor. Dün geceki yumuşak adamın tüm izleri kayboldu.

Sesi sabırsızlığın ağırlığıyla havayı kesiyor. "Daha yükseğe."

Beni aşağı çeken yerçekimine karşı koyuyorum. Soluklanabileceğim herhangi bir örtüden yoksun, uçsuz bucaksız yeşil bir tuval olan tarla uzayıp gidiyor. Kanatlarım daha sert çırpıyor, beni bir santim, bir ayak daha kaldırıyor, aşırı çalışan kaslarımın feryadına ve kemiklerime yapışan ağırlığa rağmen itaat ediyor.

Topu fırlatıyor ve bir an için sadece ikimiz ve aramızdaki mücadele kalıyor. Düşüncesiz çalışmamıza yakıcı bir görüntü karışıyor. Knox'un çıplak ve parıldayan görüntüsü. Ten tene, nefesler birbirine karışıyor ve tutku alevleniyor.

Sadece kıyafetlerimi ıslatan terden değil, Knox ve benim bir eğitmen ve stajyerden daha fazlası olduğumuz zamanları hatırladığım için de tenim karıncalanıyor. Yakınlığımızın hatırası, paylaştığımız yakınlık, herhangi bir fiziksel acıdan daha keskin bir şekilde acıtıyor.

Top avuçlarımın arasından kayıp yere düşüyor.

"Kahretsin, Lark! Dikkatini ver." Bana dik dik bakarken gözleri parlıyor, sesi sertleşiyor. "Ağırlıkla uçmayı öğrenmelisin, yoksa sonun bükülmüş bir yığın halinde ya da ölü. Tekrar git."

Karşılık vermemek için kendimi zor tutarak, itiraz eden kaslarıma rağmen ağır küreyi almak için aşağı atlıyorum. Çok yoruldum. Sadece yorgunluktan değil.

Efordan değil, ikinci bir deri gibi yapışan arzuyu uzaklaştırmak, mümkün olan en kötü anlarda dikkatimi dağıtan özlemi görmezden gelmek için içimde süren sürekli savaştan.

Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar havaya yükseliyorum, bu hareket terden sıırıslıklam olmuş tişörtümü göğüslerimin üzerinde geriyor. Knox'un gözleri göğsüme kayıyor ve yüzeyin altında sakladığı adamın bir ipucunu ortaya çıkarıyor. Bir kalp atışı için savunmasız kalıyor ve o anda pervasız bir dürtüyle harekete geçiyorum.

"Senin için ben bu muyum? Bir sembol mü? Birini yerine getirmek için antik kehanet?" Kurşun gibi kollarımla topu fırlatıyorum, toplayabildiğim tüm gücümle.

"Ne? Hayır." Homurdanarak yakalar ve geriye doğru sendeler. "Kahretsin. Fena değil. Bu daha iyi." İç çekerek topu yere bırakıyor ve beni kendisine doğru yönlendiriyor.

Kendimi yere bırakıyorum ve üzerimizdeki gözlerin farkında olarak ona doğru yürüyorum. Saraylılar kral tarafından atanmışım gibi konuşuyor ve gözlemliyor.

eğlence, can sıkıntısını önlemek için oradalar. Bazıları ellerinin arkasından fısıldaşıyor, gözleri ürküntüyle parlıyor ve dün, bir grup izleyici bile

hizmetçiler tarafından taşınan bir battaniye ve sepetle dışarı çıkma ve bizi izlerken küçük bir piknik yapma cüretini gösterdiler. I

diğer iyi giyimli insanlardan oluşan küçük bir grubun içinden beni inceleyen parlak saçlı, düzgün vücutlu kadını fark ettim.

Dikkatleri tenimde geziniyor ve sinirlerimi sarsıyor. Ben Kendilerini yeniden evcil bir kuş gibi hissetmeye başladılar, komuta göre hareket etmek için eğittikleri bir kuş.

Evet, olmayacak. Bir kafesten kaçıp başka bir kafese hapsolmayı reddediyorum. Aclaris artık benim evim olmayabilir ama burası, bu insanların arası da değil.

En azından henüz değil.

Knox'un birkaç adım önünde duruyorum. "Seni bu kadar güzel bir ruh haline sokan şeyin ne olduğunu söylemek ister misin?"

Bütün gün yaptığı gibi endişemi geçiştirmesini beklesem de, onunla birlikte yürümem için eliyle işaret ediyor. Dışarı çıktığımızda ve tüm meraklı gözlerden uzakta durur.

"Benim endişelerim de muhtemelen sizinkilerle aynı. Birinin seni kaçırmaya çalışmasından nefret ediyorum ve kim olduğu ya da gelip gelmeyeceği hakkında hiçbir fikrimiz yok.

geri." Knox botunun ucuyla toprakta bir daire çiziyor. "Bir de Jasper'ın, onun varislerini yetiştirmenizle ilgili yorumu var. Bu "İkinizin nişanlı olması yeterince kötü."

"Katılıyorum. Ben de böyle şeyler için endişeleniyorum. Ama Jasper'la bunların hiçbirini yapmaya niyetim olmadığını biliyorsun. Eğer kraliyet varisleri doğumamı istiyorsa, hiç şansı yok. Kaçmanın bir yolunu bulurum."

Knox kaskatı kesilir. "Bunun olmasına izin vermektense kaçmana kendim yardım ederim."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Seni anlamıyorum. Beni kandıran, kaçırın ve en başta buraya getiren sensin."

Sanki hava durumu gibi sıradan bir şeyden bahsediyormuşuz gibi omuz silkiyor. "Sana daha önce de söylediğim gibi, işler biraz karışık. Kardeşimi seviyorum ve bu asla değişmeyecek. Ama sadakatim? O da Tirene... ve seninle."

İtirafı karşısında kalbim küçük bir dans yapıyor, bastırmaya çalışıyorum. Yersiz umutlar uzun vadede bana sadece zarar verir.

Rol yapmak için elimden geleni yapıyorum. "Benimle ilk tanıştığında benden hoşlanmadığını düşünürsek büyük konuşma."

"Senden hoşlanmadığımı hiç söylemedim." Eğildi ve alnını benimkine dayadı. "Yapmam gereken bir iş vardı ama ilk günden beri dikkatimi dağıttın."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. "Şimdi de dikkatini mi dağıtıyorum?"

Knox alçak sesle, gırtlaktan, ihtiyaç dolu bir inilti çıkarıyor. "Ne yapıyorsun ne düşünüyorsun?" Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve ben de kollarımı boynuna doluyorum. "Bu riskli. Eğer yakalanırsak..."

"Biliyorum." Ben de onu öpüyorum ve günün ağırlığı azalırken gözlerim kapanıyor. "İki dakika."

"Neredeyse yeterli değil... ama alacağım."

Yıkanma odamın ortasında dururken suyun soğukluğu tenime siniyor. Nemli, ağır kanatlarım omuzlarımdan aşağı hem mecazi hem de fazlasıyla ağır bir şekilde iniyor fiziksel.

Kıvrılıyorum, her bir tüye ulaşmaya çalışıyorum ama faydası yok. Knox'un dudaklarının benimkiler üzerindeki anısı, kanatlarımda en hassas kısımlarına dokunması ve birkaç dakika çalarken kulağıma fısıldaması aklıma geliyor.

Kaslarımda ağrısına rağmen dudaklarımda kenarına bir gülümseme yerleşiyor.

Sonuçsuz çabalarımı durdurarak, bunun yerine kanatlarımda sallıyorum, damlacıklar göksel bir elden fırlatılan minik yıldızlar gibi karo zemine saçılıyor.

Bu hareket yorgun bedenimde yeni bir ağrı dalgasını tetikliyor. Gözlerimi kapatıp odaklanıyorum, kanımda kaynayan ateş büyüsunü çağırıyorum ve onun istekli tepkisini hissediyorum.

Avuçlarımda sıcaklık çiçekleri açıyor, Knox'un kasların iyileşmesine yardımcı olacağını söylediği soğuk banyoya hoş bir tezat oluşturuyor. Nasıl da

beni ikna etmeyi başardı, asla bilemeyeceğim. Ellerimin sıcaklığı yayılıyor, günün amansız gerginliğine karşı yatıştırıcı bir merhem gibi etime sızıyor.

"Sanırım ateşli bir kuruma yeterli olacaktır."

Derin bir nefesle nemli taş ve keten kokusunu içime çekiyorum, bu kokular beni anın içinde topraklıyor. Kanatlarımın üzerinde sihirle aşılarmış ısının son bir fırçasıyla, tenimin üzerinde zıplayan alevleri söndürüyorum ve geride sadece sıcaklıklarının bir yankısını bırakıyorum.

Bornozu ağrıyan vücuduma daha sıkı sararken, kumaş yorucu bir günün ardından hâlâ kızarmış olan hassas cildime sürtünüyor. Keskin aroması bir yana, ağrıyan kaslarımın üzerine sürdüğüm merhemlin serinletici etkisi yadsınamaz. Her uygulamada, günün gerginlikleri ve çürükleri donuk bir ağrıya dönüşüyor.

Nefesimin altında inatçı eğitimciler ve onların lanet soğuk banyoları hakkında homurdanarak, basit bir giysiyi nazikçe giyiyorum. Kumaş kanatlarıma takılırken, sırtımın açıklığına uyum sağlamak için kendimi büküyorum.

Hâlâ o aptal şeyleri nasıl kaldıracığımı bilmiyorum. Knox sürekli "bir gün" alacağımı söylüyor ama ne alacağımı söylemiyor.

Bu arada, sırtüstü yatmamayı kabullenmek zorundayım.

Belki de Düşes Breann'a ulaşmalıyım, gerçi daha fazla eğitim düşüncesi beni inletiyor.

Koridorlarda ilerlerken arkamda sıraya giren muhafıza başımla selam vererek odamın kapısından sıvışıyorum. Sessizliğin Koridor, terlikli ayaklarımın her hafif vuruşunu yutuyor.

Kaçma kararlılığım zayıflamış olabilir ama bilgi güçtür ve hâlâ endişelenmem gereken bir kehanet var. Ne kadar çok mirasımı anladıkça daha güvende olacağım. Saymak Kraliyet Arşivleri'ne yaklaştım. İçeri girdiğimde, kendi nefesimin yumuşak iç çekişi dışında beni sessizlik karşılıyor.

İçeride, raflar bitmek bilmeyen toz sıraları, örümcek ağlarıyla kaplı sırtlar ve parşömen ve deri kokusuyla benimle alay ediyor. Başlıkları karıştırıyorum, kendi kitabım hakkında yararlı bir şeyler arıyorum. ama beni durduran Yılan *Balığ* *Tariflerinin Büyük Kitabı*.

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. Rastgele kütüphanelerde yılanbalığı yemek kitaplarına rastlamam da neyin nesi?

Dağınık sıraları ve yığınları incelerken, sanki biri mezarımın üzerinde yürüyormuş gibi ürkütücü bir his kaplıyor içimi. Neredeyse sanki

bu kitaplar beni çağırıyor.

Geçen gece rüyamda gördüğüm kitabın görüntüsü beynime giriyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Tamam, şimdi gerçekten kaybetmeye başlıyorum. Bunu odama dönmek için ihtiyacım olan dürtü olarak alacağım.

Kendi ürkekliğimle başımı sallayarak arşivden çıkıyorum, arkamda önemli bir şey bıraktığıma dair tuhaf, dikenli hissi görmezden gelmeye kararlıyım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ejderha biniciliği kıyafetlerimi giyip padoka doğru koşarken botlarım tozu dumana katıyor. Knox'un amansız antrenmanları ve Aramızdaki inkar edilemez çekim sinirlerimi son noktasına kadar yıprattı ve bir kaçışa ihtiyacım var.

Muhafızlardan biri aracılığıyla prenze günün ilk eğitim seansına geç kalacağımı bildirdim. Cevabını bekleme zahmetine girmedim çünkü bana eşlik etmekte ısrar edeceğini hissediyorum.

Uçuşumda bana.

Ama boşluğa ihtiyacım var. Düşünmek ve nefes almak için yalnız kalmaya.

Sterling yalnız uçmak için eğitimden kaçtığımı öğrenince kızacak mı? Muhtemelen.

Bu konuda endişeli miyim? Hiç de bile.

Kibirli prensin sabır konusunda küçük bir derse ihtiyacı olabilir.

Aklıma gelen görüntü karşısında yumuşak bir kıkırdamayla ateş padokuna ulaşıyorum. "Merhaba, Chirean."

Erkek ejderha başını kaldırdı, altın gözleri beni değerlendiriyor. güneşlenmeye dönmeden önce. Burun deliklerinden bir buhar çıkıyor. Ejderhaların vücut dili konusunda uzman değilim -henüz değil- ama beni uçurmakla ilgilenmediği izlenimine kapıldım.

Örgümün ucuyla oynayarak aramızdaki bağlantıya konsantre oluyorum. Zihinsel duvarıma doğru dürtme anında gerçekleşti.

İlgisizlik. Burada kalmaktan ve güneşin tadını çıkarmaktan memnuniyet.

Ejderhaya bir kaşımı kaldırıyorum ve iç çekiyorum. "Pekâlâ. Seni suçladığımı söyleyemem."

Belki de sadece yürüyüşe çıkarım. Yayımı alıp biraz okçuluk çalışabilirim. Zaten ağrım var. Biraz daha antrenman yapmak fark var.

Döndüğümde, çevremdeki bir hareket dikkatimi çekiyor. Dame uzak duvara yaslandığı yerden kıpırdandı, pulları parıldıyordu. karanlık ateş. Büyüyen cüssesiyle çelişen bir zarafetle yaklaşıyor, derisinin altında kasları dalgalanıyor. Zihni benimkine değıyor, duyguları Chirean'ın isteksizliğiyle tam bir tezat oluşturuyor.

Heves. Benimkiyle eşleşen bir huzursuzluk.

Ona minnettar bir gülümseme gösteriyorum ve ona doğru adım atıyorum, ön bacağını indirip binmeme izin vermesini bekliyorum.

Bana ateş padokuna kadar eşlik eden muhafız, ejderha havalanırken nöbet tutuyor. Ne Jasper ne de Knox Bana eşlik edecek bir muhafız konusunda rahat davrandım, bir ejderhanın sırtındayken güvenliğim için güçlü bir dava açtım. Sadece en aptal suikastçılar, tek bir iç çekişle kendilerini cayır cayır yakabilecek bir yaratığın üzerindeyken beni öldürmeye kalkışabilir.

Havaya yükseldiğimizde yer düşüyor, rüzgâr yanımızdan vızıldayarak geçiyor ve ben onun sırtında alçalıp kanatlarını aşağı indirmeyi başarana kadar örgümü ve kanatlarımı çekiştiriyor.

Aşağıda, eğitim alanı hareketli figürlerden oluşan bir mozaik halinde yayılıyor. Askerler düzen içinde talim yapıyor, hareketleri disiplin ve gücün senkronize bir koreografi dansı. Belki de ben Paranoyakça ama ilk geldiğim zamana kıyasla şimdi daha fazla hareketlilik var gibi görünüyor ve bunun yükselen tansiyonun bir ürünü olup olmadığını merak ediyorum.

Aclaris ve Tirene arasında.

Öne doğru eğilip elimi Dame'ın boynuna bastırarak onu aşağıya doğru itiyorum. Oluşturduğumuz devasa gölgenin altında, kaos bir anlığına da olsa duruluyor.

Genelde izlediğimiz yol bu değil ama Dame Israrcı, ve ben kimim ki bir ejderhayla tartışayım? Ama daha fazla huzursuzluk belirtisi için manzarayı tararken, daha uzağa gittiğimizi biliyorum. amaçlanandan daha fazla. İşaretler yer değiştirdiğinde, midemde soğuk bir tanıma beliriyor.

Buraya daha önce sadece bir kez gelmişim. Sterling'in beni Tirene'e götürdüğü gün.

Başkentin sadece güneyinde değil, ciddi anlamda güneyindeyiz ve hâlâ ilerliyoruz. Tirene'yi Aclaris'ten ayıran okyanus beliriyor. İleride, karanlık suları uyarı ile dalgalanıyor. Ani bir endişe patlaması beni sarıyor.

"Çok uzak, Dame. Bu başımı belaya sokabilir."

Kalçalarımı Dame'ın yanlarına doğru daha sıkı bastırıyorum, onu rotasını tersine çevirmeye zorluyorum, ama o kararlı, güçlü kanatları Sessiz yalvarışlarıma meydan okuyan bir ritim atıyor. Aramızdaki bağda itaatkârlık bir rol oynamıyor. Biz gökyüzünün ortaklarıyız ve bugün ben dengeyi sağlamak için tutunurken Dame dizginleri kontrol ediyor.

Altımızda, derinleşen su daha da koyulaşıyor.

Sular sığılğa dönmeden önce, Dame keskin bir şekilde kıyıya yanaşarak bizi iki krallık arasındaki boş adalardan birine doğru yönlendiriyor. O alçalmaya başladığında, tedirginliği bizim bağlantı ve rüzgarın aceleyle geçip gitmesi sayısız anlaşılma fısıltılar. Onlarla ilgili bir şey tanıdık bir akorda çarpıyor ve omurgamdan aşağıya doğru kayan sümüksü bir his uyandırıyor.

Kendime boş yere gerildiğimi söyleyerek, beklenmedik bir alicorn görüntüsünün bizi selamladığı kumsala doğru ilerlerken çevremize odaklanıyorum.

Küçük sürü güneşin altında uyukluyor, bacaklarıyla şekerleme yapıyor rahatça altlarına sıkışmışlar. Bu yükseklikten dingin görünüyorlar, vücutları bir uçuş grubu halinde dizilmiş.

Flighthaven'da geride bıraktığım alikorn Zephyr'in özlemiyle kalbim pır pır ederken bile göğsümden bir kahkaha yükseliyor. Nasıl Bu inanılmaz yaratıklardan korkmuş olabilir miyim?

Son inişimize girdiğimizde kahkahalar boğazımda düğümleniyor. Alikornların her biri yerde yüzükoyun yatıyor. Bu davranış kendi başına nadir olmasa da, en azından birkaç yetişkin her zaman uyuyan bir sürüyü korumak için ayakta kalır.

Ciğerlerim boş. Sürünün durgunluğu huzur verici değil.

Bu son.

Yere indiğimizde bizi korkunç bir sessizlik karşılıyor, alikornların ihtişamı yerini ürkütücü bir ölüm tablosuna bırakıyor. Taydan aygıra önümde yayılıyorlar, her biri görünmeyen, ani bir kötülüğün anıtı.

Dame'ı yaklaştırmaya çalışıyorum ama ejderha direniyor, huzursuzca yan çiziyor ve ilerlemeyi reddediyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Yalan söylemeyeceğim, bu konuda kendimi daha az korkmuş hissetmemi sağlamıyorsun."

İnatçı ejderhayı ikna etmekten vazgeçerek, onun yerine attan iniyorum. Dame aynı noktada sabit kalırken botlarım yumuşak bir gümbürtüyle kuru kuma çarpıyor. "Ne olmuş olabilir?" Sanki normal konuşma sesim düşmüş yaratıkları rahatsız edebilmiş gibi kelimeleri fısıldıyorum.

Saçma tabii ki. Çünkü onlar öldüler ve bir daha hiçbir şey onları rahatsız edemeyecek.

Aralarında dolaşıp yaşam belirtisi arıyorum ama sadece boş, simsiyah gözler ve vücutlarından yayılan tatlı çürüme kokusu buluyorum.

Derimin üzerinde buz kurtları.

Sarayın bahçesindeki uç cansız yavrunun anıları zihnime üşüşüyor ve düşüncelerimi karartıyor.

Bir bağlantı var mı? Bu ihtimal karşısında kalbim sıkıntıyla sıkışıyor.

En yakın alikorna, orta yaşlı bir kısağa doğru kararsız bir el uzatıyorum ve herhangi bir sıcaklık belirtisi arıyorum. Yumuşak kürkünü kaplayan soğukluk parmak uçlarıma sızıyor.

Uzun

zaman

önce öldü.

Soğuk.

Sert.

Ve çok ama çok yanlıştır.

İlginçtir ki, etraflarındaki kumsalda hiç leş yiyici yoktur.

Dalgalardan yengeçler çıkmaz. Martılar tepemizde dönmüyor. Bu sahne, genellikle bu tür trajedilere ziyafet çeken tüm doğal unsurlardan yoksundur.

Sıcaklığın leş yiyicileri harekete geçirmesi gerekirken hiçbir şey kıpırdamıyor. Manzara rahatsız edici. Steril. Hangi güç bütün bir sürüyü katledip her tür leş yiyiciyi caydırabilir?

Bir zamanlar cıvı cıvı olan bedenler denizinde ilerlerken, Dame'a döndüğümde her adım bir öncekinden daha ağır geliyor. "Beni buraya bunun için mi getirdin?"

Sessiz bir evet gibi görünen bir ifadeyle göz kırpmıyor. Onun hoşnutsuzluğunun yeni bir dalgası beni batırıyor ve derim karıncalarla kaplanmış gibi sürünüyor. Birden

Botlarıma yapışan kum tehlikeli ve istenmeyen bir his veriyor ve bir kelime nabzımın atışına göre tekrar tekrar dönüyor.

Yanlış. Yanlış, yanlış, yanlış.

Saraya dönmemiz gerekiyor. Ağır bir yürekle ata biniyorum, uçuşun olağan heyecanı etrafımızdaki kasvetli havaya karışıyor.

Sessiz ve ayık bir dönüş olacak.

Padoklara indiğimizde at yarışçıları etrafta dolanıyor, ama onları el sallayarak uzaklaştırıyorum. İyi niyetli olsalar da yardımları ihtiyacım olmayan bir koltuk değneği.

İhtiyacım olan şey düşünmek için zaman. Ya da bu sorun hakkında konuşabileceğim biri. Bu krallıkta güvenebileceğim insanların listesi kısa olsa da.

Dame'ın tedirginliği tekrar duyularıma doluyor ve benimkilere karışıyor. Ölü alicornlar için o da benim kadar endişeli.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Knox bana doğru fırlarken öfkesi dalga dalga yayılıyor.

Ses tonundan ürkmeyi reddediyorum. Flighthaven'daki ilk günden beri onun huysuzluğuyla uğraşıyorum ve bu da farklı değil.

Dame ile işim bittiğinde, prensle yüzleşmek için arkamı dönüyorum. "Merhaba, Majesteleri. Sizi görmek de güzel."

Alanımı işgal ederken büyümeye benzer bir ses çıkarıyor. "Eğitimi kaçırdın."

"Geç kalacağımı haber vermiştim. Mesajı almadın mı?" "Aldım."

Çenesindeki bir kas titriyor. "Ama bu sadece geç değil. Sen Bütün gün yoktum. Açıkla."

Bir dragontender bize doğru meraklı bir bakış fırlatıyor. Knox'un isteğini yerine getirip "açıklamadan" önce meraklı gözlerden uzaklaşmamız gerekiyor.

"Geleceğim," sesimi alçaltıyorum, "ama burada değil. Biraz yürümek ister misin?"

Knox sözsüzce başını sallıyor ve beni uzaklaştırmadan önce gardımı düşürüyor. Aramıza mesafe koyarken birkaç dakika boyunca sessizce yürüdük.

ateş padokuyla aramızda.

Duyuma mesafesinin dışına çıktığımızda durdu ve bana düz bir bakış attı. "Konuşmaya başla."

Eğer bu kadar ciddi haberlerim olmasaydı, ona bu tavrını nereye sokabileceğini söylerdim. "Ölü alicornlarla dolu bir ada buldum."

"Ölü alikornlar mı?" Knox'un sesi kesildi, yüz hatlarına korku kazınmıştı. "Nerede?"

Dolgun dudaklarının endişeyle incelmesini görmezden gelmeye çalışsam da bana inandığı için minnettarım. "Tirene'nin güneyindeki ilk ada. Bir adı var mı bilmiyorum. Neredeyse hiç yaşam olmayan ve hiç ağaç bulunmayan kumlu küçük bir şey."

Yüzü öfke ve dehşetle buruşurken bir elimi kaldırıyorum. "Sana anlatayım."

Dame'ın rota konusundaki ısrarından ve katliamı kesinlikle görmemi istemesinden başlayarak sabahki olayları anlatıyorum.

"Ama nasıl? Eğer bir şey onlara saldırırsa, ejderha kadar büyük bir şey bile olsa, ilkinde saldırıldığında, geri kalanı kaçtı." Sorusu cevapsız bir şekilde aramızda asılı kaldı. Kim ya da ne, görkemli yaratıklardan oluşan koca bir sürüyü susturmaya yetecek güce sahip olabilirdi?

"Ve kendi izlerinden başka hiçbir iz yoktu. Sanki oraya birlikte inmişler, sonra da yatıp ölmüşler gibi." Devam ediyorum. Gördüklerimi anlatıyorum ama hiçbir mantıklı gelmiyor. "Kavga izleri bile yoktu. Ölürken çırpınan uzuvlar bile yoktu. Çok temizdi."

Temizlik daha önce hiç bu kadar kirli bir kelime gibi gelmemişti.

Knox bir elini parlak siyah saçlarında gezdirerek saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Yanlarında yürüdünüz ve hiçbir şey görmediniz mi? Hayır.

Kan mı?"

"Hiçbir şey yoktu. Sıradan bir kumsaldı... Bazı otlar, bitkiler... Deriyi çizecek kadar bile keskin bir şey yoktu. Onları öldüren her neyse çoktan gitmişti. Gördüklerimden doğal hiçbir şey sorumlu olamazdı. Soğuktular. Saatlerdir ölümler. Cesetlerde yırtıcı hayvan izi de yoktu. Ne bir akbaba ne de bir martı gagalamıştı. Bir böcek bile yoktu." Ellerim, sahnenin doğal olmayan doğasını anlatmak için boşuna bir çaba içinde çırpınıyor.

Knox uzanıp ellerimi sabitliyor. "Ya da nedeni görülemez. Bir hastalığı göremezsın, sadece etkilerini görürsün." Bileğimi çekiştiriyor, kararlı bir ifade yüzünü sertleştiriyor. "Göster bana."

O korkunç yere dönmek yapmak istediğim son şey olsa da başımla onaylıyorum. Birlikte ateş padokuna dönüyoruz. Ben Dame'a yeniden biniyorum ve Knox da Tanwen'e tırmanıyor.

Bu sefer, Knox yaklaşırken ben Dame ile geride duruyorum. ölü sürü. En küçük tayın yanında diz çöküp yavrunun omzunu okşadığında ve başını eğdiğinde boğazım yanıyor.

Acısı havayı doyuruyor ve beni boğmadan önce geri dönmeye zorluyor.

Dakikalar geçer. Sonunda, ayağa kalkar ve teftişine devam eder. Sessizlik. Sözlerini bitirdiğinde, kumun üzerinde yürüyerek bana doğru geldi. "Hadi gidelim."

Tanıdık boş ifade yüzünü kaplıyor, her türlü duygu belirtisini siliyor. Bu maskeden nefret ediyorum, özellikle de şimdi, bu korkunç koşullar. Ayrıca, anlamıyorum. O ölü sürü onu çok etkiledi. Bunu biliyorum. Acı çektiğini *biliyorum*. Peki neden böyle davranıyor hiç etkilenmedin mi?

Gerçek göğsüme çarpıyor. Yüzündeki o boş ifade soğuk kalpli olduğunu ya da hissedemediğini değil, tam tersini gösteriyor. Knox ne zaman çok fazla şey hissetse bu kılığa bürünüyor. Çünkü hayat ona böylesine güçlü duyguları saklamanın daha güvenli olduğunu öğretmiş.

Beni geçip gitmeye başladığında yoluna çıkıyorum ve yanaklarını okşayıp çenesine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Özür dilerim."

Kalkanı kırılıyor, bana yıkılmışlığını bir anlığına gösteriyor ve ardından gözlerinde bir yumuşama oluyor. Alnı benimkine değene kadar eğiliyor. "Biliyorum."

Yangın padokuna geri döndükten sonra sarayda dolaşıyoruz. botlarımız taze toprak ve ezilmiş yaprakların kokusunu yayıyor. Aramızdaki sessizlik canlı bir şey gibi titreşiyor ve Knox'un bakışları, zihnimde yüzen aynı sorularla ağırlaşarak üzerime çöküyor.

Ben artık sessizliğe ya da sese dayanamayana kadar yürüyoruz. İçimi saran korkuya eşlik ediyor. "Krala söylemeli miyiz?"

Tereddüt ediyor ve sonra başını sallıyor. Ancak o bir cevap veremedi gürleyen toynaklar sözümüzü kesiyor.

Kralın muhafızlarından oluşan bir bölük, yüzleri acımasız çizgilerle belirlenmiş bir şekilde ortaya çıkıyor. Hyde önümüzde atını dizginliyor, askerler tarafından kuşatılmış Elleri kılıçlarının kabzalarında uğursuzca duruyor.

"Majesteleri derhal hazır bulunmanızı istiyor," diye bağırır. Emir tartışma kabul etmez.

Knox'la bakışırken içimi bir ürperti kaplıyor. Havada çelik ve gerilim tadı var. Bizi bir seyirciye mi götürüyorlar, yoksa sonumuza mı?

Yirmi Beşinci Bölüm

Muhafızlar Knox ve beni kralın odasına sokarken ağır meşe kapı menteşelerinde gıcırıyor. Kral Jasper'ın bir şiş kadar keskin bakışları, bir selam bile veremeden beni olduğum yere mıhlıyor. Hava asılı hoşnutsuzluğunun kokusuyla kalın.

Tirene'e nişanlandığımızı haber verdiğinden beri, kral beni çoğunlukla kendi halime bıraktı, muhtemelen bana işlemek için zaman. Bu o zamandan beri aldığım ilk celp. Açıkça kötü ruh hali göz önüne alındığında, onunla tekrar vakit geçirmekten pek de mutlu olduğumu söyleyemem.

"Açıkla kendini. Bugünün en önemli meselesinin sınırlarımızın ötesine yaptığınız küçük kaçamak olduğunu düşünüyorum."

Bir saatten kısa bir süre içinde ikinci kez bir Barda kardeş benden bir açıklama talep etti. Bu konuda da mutlu olduğumu söyleyemem.

Kelimelerimi dikkatle seçiyor, kızgınlığının ses tonuma sızmasına izin vermemeye özen gösteriyorum. "Majesteleri, Dame başkent üzerindeki normal yolumuzdan saptı. Kendi niyetleri vardı ve bu da bizi sınırlarınızın hemen dışındaki küçük bir adaya götürdü. Daha ötesi yok."

"Gerçekten mi?" Jasper tahtında arkasına yaslanır, altın telkari neredeyse alaycı bir parıltıyla ışığı yakalıyor. "Gerçek bir ejderha çağırıcı rotayı belirler, değil mi?"

"Özür dilerim Majesteleri ama bu bir ortaklık." Sahte bir saygıyla bakışlarımı indiriyorum. İnce bir buz üzerinde ilerliyorum ve neyi nasıl söylediğime dikkat etmem gerekiyor. "Dame'ın endişelendiği şey

Ev dediği krallığın güvenliği. Bunu hissedebiliyordum.

Bağlantı. Tirene'nin gúneyine, ilk küçük adaya uçmak için ısrar etti. Orada vahşi bir alicorn sürüsü gördüm. İlk başta uyuduklarını sandım, ta ki yere inene ve hepsinin yattığını fark edene kadar. Ölmüşlerdi. Tüm sürü, hepsi birden ölmüştü."

Jasper'ın yüzünde bir gölge titreşiyor, yüz hatları hafif bir meraka dönüşürken anında kayboluyor. "Trajik bir manzara, eminim, ama yaratıklar ölür. Dünyanın düzeni böyle."

Knox yanımda kayıyor, sessiz bir destek direği gibi. "Bu değil. Bu konuda hiçbir şey doğal değildi."

"O haklı. Doğa kendi akışına bırakıyor," diye başımı eğiyorum, "ama bu şekilde değil. Bu kadar çok sayıda değil. Bu alikornlar, yaklaşık otuz tanesi, hepsi yere indi, yattı ve sonra öldüler, arkalarında ölümlerine neyin sebep olduğuna dair hiçbir iz bırakmadan. Otuz alikornu katledecek kadar hızlı ne olabilir?

alicorn'ları diğerlerine haber vermeden? Çöpçüler neden onlara dokunmadı? Dame da en az benim kadar şaşkın ve huzursuz görünüyordu."

Tuhaf kokudan bahsetmiyorum. Bundan ne anlam çıkaracağımı ya da kokunun neden tanıdık geldiğini bilmiyorum.

Kral beni uzun uzun inceliyor, ifadesi esrarengiz. Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama bir yanımda yine sır mı saklıyor diye merak ediyor. Dikkatini prene çeviriyor.

"Bu konuda ne düşünüyorsun, kardeşim?"

Knox başı dik bir şekilde öne çıkar. "Her şey tam olarak Lark'ın anlattığı gibi. Ve bildiğiniz gibi, onu Flighthaven'da eğittim. I ona alicornlara binmeyi ve bakmayı öğretti. Orada onlara karşı bir yakınlığı var gibiydi ve acaba ejderha çağırıcısı yetenekleri onu diğer yaratıklarla daha uyumlu yapıyor. Onun gibi ben de ölümlerine neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Ve ben bunu öğrenmeden önce

Hyde bize çağrınızı verdi." Gerçekten müthiş bir yalancı.

Jasper parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor. "Belki de bir virüs ya da tüm sürüyü etkileyen bir tür genetik hastalıktır."

"Belki de." Şüphe sesime nüfuz ediyor. Virüs olabilir ama genetik bir hastalık her hayvanı aynı anda öldürmez. "Arşivlerde geçmişte buna benzer bir olay olup olmadığını araştırabilirim. Endişeli, Kuluçkaya yatmış ejderha kimse için iyi olamaz."

"Elbette." Jasper bir elini sallayarak, eğer yanılmıyorsam, duruşundaki gerginliği hafifletiyor. "Kraliyet Arşivleri'ni uygun gördüğünüz şekilde kullanmaya devam etmekte özgürsünüz."

Çenemi eğiyorum. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Knox beni kapıdan dışarı kadar takip etmek için hamle yaptı ama kralın sözleriyle durdu. "Knox. Bir kelime lütfen."

Büyük kapılardan geçerken bir muhafız peşimden geliyor.

Belki de hayal gücüm beni çıldırtıyor ama içimden bir ses Jasper'ın bir şeyler sakladığını söylüyor. Ne, hiçbir fikrim yok, ama bu ilk kez olmazdı. Yine de Knox'un kardeşi hakkında doğru bir fikir edinmek zor. Kralın bütün bir maskeli balodan daha fazla maskesi var ve oyun oynamaktan çekinmiyor.

Tek bildiğim, bir ejderhanın pek endişelenmediği ve Dame'ın Endişeli. Neredeyse korkuyor. İşte bu beni ölü alikornları görmezden gelmememiz gerektiğine ikna etmek için yeterli bir sebep.

Ve kesinlikle Dame'a Tirene'nin hükümdarından daha çok güveniyorum. Tartışmasız.

Leesa'ya haber gönderdim, o da beni Kraliyet Arşivleri'nde karşıladı. Birlikte labirent gibi rafları tarıyoruz. O bir rafa bakarken ben başka bir rafa bakıyorum, yıllanmış kitapların omurgalarını takip ediyorum. bir yığın parşömen tomarını karıştırmadan önce. Toz zerrecikleri eğik ışık huzmelerinde dans ederken ben ciltleri aşağı çekiyorum. efsanevi hayvanlar hakkında bilgi vaat eden unvanlar.

Bununla birlikte, her biri, herhangi bir canavarla eşleşen hiçbir şey vermiyor

Aradığım şeyi. Leesa'nın da şansı pek yaver gitmiyor ve baş ağrısı nedeniyle zamanını kısa kesmek zorunda kalıyor.

O gittikten sonra kitapları karıştırmaya devam ediyorum. Her zamanki gibi her şeyin karmakarışık olması, yığınların Birbiriyle hiçbir ilişkisi olmayan çeşitli konu ve başlıklardan oluşan bir karmakarışık.

Bir cilde geldiğimde duruyorum.

"Dragoncaller biyografileri. Bunları daha önce arıyordum." Yüksek sesle düşünürken sayfaları çeviriyorum. "Belki de geçmişten gelen ve şimdiki sorunlarımıza yardımcı olabilecek bir bilgelik vardır." Bunlara sahip olmak daha sonra tekrar işe yarayabilir çünkü Kral Jasper ejderha çağırıcı bağının nasıl işlediğini anlamak.

Burnumu kırıştırıyorum, yılanbalığının çokluğu karşısında başımı sallıyorum-

temalı yemek kitapları var. Görünüşe göre kraliyet şeflerimizin büyük bir takıntısı varmış.

Hatta yılan balığından esinlenilmiş tatlılar üzerine bile bir tane var.

Ürpererek mutfaktaki tuhaflıklara son bir kez göz attıktan sonra bakışlarım iki masanın arasına yerleştirilmiş süslü bir ciltte toplanıyor Yılanbalığı tıttırme sanatı üzerine sıradan incelemeler. Kitap beni bir siren şarkısı gibi çağırıyor ve arşivlere yaptığım son ziyaretimden kalma o tuhaf his derimin üzerinde geziniyor, görünmez kancalarla kazıyor ve beni o yöne doğru sürüklüyor.

Sanki ellerime başka biri komut veriyormuş gibi, sese uzanıyorum.

Raftan indirdiğimde nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Gözlerim başlığa takılıyor ve vücudumdaki her kas duruyor. Vay anasını. Bu kitabı daha önce görmüştüm. Bu başlığı oku.

Yazı, bir grup tanınmaz işaretin üzerinde duman gibi kıvrılıyor.

Wurm Ana'nın Günlükleri.

Rüyamda. Rüyamda tam olarak bu kitabı gördüm. Tamamen normal ve kesinlikle ürkütücü değil.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Fısıldıyorum.

Cevap gelmemesi beni rahatlattı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrattı emin değilim.

Muhtemelen bir dakikadan fazla kitaba baktım. Ne zaman hiçbir şey olmuyor, aptal gibi durduğum için kendimi azarlıyorum ve dönen zihnim makul bir neden ararken kitabı elime alıyorum

Açıklama. Belki de bu kitaba bir anlık bir bakış attım.

Flighthaven kütüphanesi ve sadece kayıt olmadı. Sonuçta, kurgusal bir kitap gibi görünen bir şeyi arıyor değildim.

Maceralar. Aslında, muhtemelen onu geri koyup aramaya devam etmeliyim.

Zihnim bu düşünceyi hemen reddediyor ve bilinçli bir düşünce olmaksızın elim kitabı sahiplenerek göğsüme doğru kıvrıyor. Sanki birinin onu benden kapmasından korkuyormuşum gibi cildi kavriyorum.

Bu düşünce bile dudağımı bükmeme ve kavgaya hazırlanmama neden oluyor.

Benimkini.

Keskin bir ses büyüü bozuyor ve başım o yöne doğru savruluyor. yön. Birkaç adım daha atıyorum ve tekrar duruyorum, duymak için zorlanıyorum

başka ses yok.

Hiçbir şey.

Bir kitap olabilirdi. Ya da bir fare. Belki de benim aşırı aktif hayal gücüm.

Kollarımdaki bilgi hazinesini yeniden düzenleyerek devam ediyorum. Dame'a uçtuğum uzun günün ardından akşam yemeğine ve bu metinleri inceleyerek geçireceğim bir geceye hazırım. Hatta odamdaki lüks küveti bile kullanabilirim.

İşte yine. Yanılmamışım. Nefes almaya çok benziyor. Burada yatmadan önce kitap okumak için reyonları inceleyen başka biri mi var?

Ya da belki başka bir adam kaçırın saldırmak için bekliyordur.

Yavaşça ilerleyerek sıranın sonuna ulaşıyorum ve bir sonraki koridora göz atıyorum.

Hiçbir şey beni önümdeki sahneye hazırlayamazdı.

Kız kardeşim ve bir adam sarsılarak birbirinden ayrılıp raflara çarpıp birkaç tozlu kitabı devirirken içime bir şok dalgası yayılıyor ve nutkum tutuluyor.

Leesa düşen kitaplardan bazılarını yakalamak için uzanıyor ve tekrar rafa çarpıyor. Daha fazla kitap uçar. Sayfalar yırtılır ve eski kitaplar ayaklarının etrafında bir yığın oluşturmada önce bir kapak çıkar. Adam çömelerek onları toplamaya başladı. Tanıştığımızı sanmasam da yüzü bana tanıdık geliyor. Belki de onu kalenin etrafında dolaşırken görmüşümdür.

Ziyafet! İşte bu. Leesa'yı o gece konuşurken gördüğüm adamın o olduğuna eminim.

Hah. Kim olduğunu merak ediyorum. O ve kız kardeşim birlikte mi, yoksa bu daha çok arşivlerin ganimet çağrısı durumu mu?

En çok da neden ondan hiç bahsetmediğini merak ediyorum.

Sonunda dilimi buldum. "Bunlar gerçekten eski, biliyorsun. Ve değerli, eminim."

"Tanrılar, Lark." Leesa gergin bir şekilde gülüyor, yanakları utançtan alev alev yanıyor. "Kapı çalmayı hiç öğrenemedin mi?"

"Kraliyet Arşivleri'nde mi? Hmm, sanırım hiç aklıma gelmemişti."

Adamın koyu kahverengi saçları dağınık ve Leesa'dan bile daha telaşlı görünüyor. "Biz... ah, bilgi anyorduk... um, bilgi."

Gülümsememi gizliyorum. Açıkça belli olan şaşkınlığı çok sevimli.
"Ve sen...?"

Cevap vermeden önce gizlice kız kardeşime bir göz atıyor. "Bastian."
İkisi de gözlerime bakamıyor. Bu şekilde
Kıpırdanıp dururken, onları Ziva'nın şakağında sevişirken yakaladığımı
sanırdınız.

"Bastian, tanıştığımıza memnun oldum.
Kesin." Bir yığın yırtık pırtık kitabın üzerinden geçiyorum. "*Aramaya*
geri dönmene izin vereceğim."

Adamın yanaklarını daha da parlak bir pembeye boyayan bir göz
kırpıştan sonra, bakışlarımı kız kardeşimin gömleğinin düğmelerini
yeniden iliklediği yerden kaçırıyorum ve
arşivlerden kaçmak.

YIRMI Altıncı Bölüm

Kanatlarım yelkenler gibi esintiyi yakalayarak kendi akıllarıyla açılıyor. Tökezliyorum, nefesimin altında homurdanıyorum. Günlerdir sürekli dışarıda olmalarına rağmen, bu his hala yabancı ve hantal. Knox'un sesi rüzgârı kesiyor, sabırlı ama inatçı.

Sonra tekrar, üç hava kullanıcısı onun önünde, o orada durup talimat verirken rüzgarlarını bana yönlendiriyorlar.

"Odaklan, Lark. Onlara kendi uzuvların gibi hükmet. Çünkü onlar senin uzuvların ve sen kontrolü anlamayan bir çocuk değilsin."

Konsantre olarak başımı sallıyorum. Kaslar esniyor, kanatlar geri çekiliyor ve fırtınanın beni ele geçirme girişiminin üstesinden gelerek tekrar sağlam karada yürüyorum. Her adımda kendime güvenim artıyor, beni altüst etmek için yarışan rüzgârlara rağmen ayaklarım yere basıyor.

"Güzel." Başını eğiyor, ses tonunu onaylama kaplıyor. "Şimdi, kalkışa geç. Koşmak yok."

Herkesin farklı hızda atış yapmasıyla söylemesi yapmasından daha kolay. Bir araya geldiklerinde, bir yaz fırtınasını taklit ederler.

Çömeliyorum, bacaklarımda ve bacaklarımda içindeki güce ulaşıyorum. Kanatlarımı alışılmadık bir şekilde gerdim. Tek bir hamleyle, avlunun güvenliğini arkamda bırakarak gökyüzüne fırlıyorum.

"Termikleri kullan!" Agnar Knox'un yanından sesleniyor. Blair prensin diğer tarafında duruyor, şüphesiz bana da emirler yağdırmaya hazırlanıyor.

"Deniyorum!" Konsantrasyonumu bozmadan ve bir yığın halinde yere yığılmadan yapabildiğim tek şey bu.

Yükselişler, insanı ya daha yükseğe çıkaran ya da amaçsızca savuran aldatıcı, görünmez akıntılardır. Birini buluyorum, sahip olduğumu bilmediğim bir içgüdüyle ona tutunuyorum ve kendimi koruyarak

Güç.

Uçmak bir danstır. Havanın kendisiyle bir güven oyunu.

"Unutmayın, momentum güçtür!" Agnar'dan faydalı bir eğitim nüktesi daha.

Dalıyorum.

Yer beni karşılamak için acele ediyor. Son anda dönüyorum, hızımı kullanarak bir darbenin gücünü taklit ediyorum. Hayali bir düşman, hayali vuruşumun gücünün altında kalıyor. Yukarı çekerek çimenlerin hemen üzerine çıkıyorum, kalbim heyecanla çarpıyor.

Prensin önüne iniyorum. "Nasıldı?" Knox sadece homurdanıyor. "Yine."

Gözlerimi devirerek arkadaşlarına sesleniyorum. "Bir eğitmen olarak ne kadar keyifli olduğunu unutmuşum. Gerçekten ilham verici."

Blair kahkahasını gizlemek için öksürürken Agnar'ın böyle bir derdi yoktur. Knox ikisine de pis pis bakıyor.

"Oh, hadi ama." Agnar gözlerini siliyor. "Kabul etmelisin ki, eğitim sırasında huysuz bir orospu çocuğu olabiliyorsun."

Kaşlarım kalktı. "Sadece bazen mi?"

Knox kollarını göğsünde kavuşturuyor, hiç eğlenmiyor. "Huysuz olmam hayatını kurtarmaya yardım edecekse, benim için sorun yok. *Tekrar* söylüyorum."

Abartılı bir iç çekişle itaat ediyorum. Agnar ve Blair'i tanımaktan keyif alıyorum, her ne kadar bazen benden ne anlam çıkaracaklarından emin olmadıklarından şüphelensem de. Çocukluklarına dair hikâyeleri kolaylıkla paylaşıyorlar, genellikle de güldürmek için. *Bazı* insanların aksine.

Kendi eğlencem azalıyor ve içimi kemiren bir şüphe bilincimi kemiriyor.

Knox'un aralıksız eğitimi sadece uçuş ustalığı için değil, daha korkunç bir şey için. Sekiz tırmanış, dalış ve vuruştan sonra onun önüne iniyorum, kanatlarım eforun etkisiyle titriyor.

"Bu sadece uçmakla ilgili değil, değil mi? Beni savaşa hazırlıyorsunuz."

Kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda hiç irkilmiyor. "Biz Tirenliyiz.

Karada, denizde ve gökyüzünde savaşıyoruz. Ve son baktığımda sen denizci değildin."

"Ben de asker değilim."

Bakışları eğitimimize hava büyüleriyle yardımcı olan üç adama kayıyor. "Tirene ve Aclaris arasındaki düşmanlığın artmasıyla ve Tirene'in tek ejderha çağırıcısı olarak, bu durumun yakında değiştiğini görebilirsiniz yeterli."

Harika. Görünüşe göre bir krallığın uçuş tugayının bir parçası olmak için eğitimden kaçtım, ancak başka bir krallığa asker olarak alındım.

"Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim. Gidebilirsiniz." Knox'un sözleri üzerine üç hava kullanıcısı ayrılır. Ardından Agnar ve Blair'e döner ve onları gönderir.

El sallıyorum, onlar gitmeden önce her biriyle gülümsemelerimi değiş tokuş ediyorum.

Knox'un değiş tokuşumuzu izlediğini ve giderek daha da gerildiğini hissediyorum.

Kulak misafiri olmadıklarında, ellerimi ellerimin üzerine koyarak ona bakıyorum.

kalçalar. "Devam et, söyle. Seni kızdıran her neyse boğulmak üzeresin."

Kaşları çatılıyor. "Boğulmak üzere olduğum şey, onlara durmadan gülümsemen ve buna rağmen zar zor benimle aynı havayı solumaya dayanamaz." Sesi tehlikeli bir seviyeye iniyor. "Eğer onlar hakkında herhangi bir fikre kapıldıysan, şimdi bırakmanı öneririm."

Sözlerini algıladığımda parmaklarım avuçlarımda içinde kıvrılıyor. "Bu Dalga mı geçiyorsun? Kıyafetlerimi değiştirir gibi senden arkadaşlarından birine atlayacağımı mı sanıyorsun? Hayır, buna cevap verme," diye homurdanıyorum, elimi kaldırarak, "çünkü yanlış cevap verersen, boğazını yumruklamayaacağım söz veremem."

O kadar sinirliyim ki ona bakmaya bile zor dayanıyorum. Cidden, benim hakkımda böyle mi düşünüyor?

Öfkemi kontrol altına almayı başardığımda ona tekrar hitap ediyorum. "Onlara daha çok gülümsüyorsam, bunun nedeni bana eğitiminiz altındaki herhangi bir asker gibi davranmanızdır. İçine kapanıksın ve Sanki benimle tek ilgilendiğin Tirene'e hizmet edebilmemmiş gibi. Bu arada,

Arkadaşların bana kendilerini, geçmişlerini anlatıyorlar. Tirene'deki ve kaledeki hayatlarını. Onları tanımaya başlıyorum. Yine de beni uzak tutuyorsun."

Umutsuzca saklamaya çalıştığım acımı görmemesi için çenemi yüzüme siper ediyorum ama o çenemi iki parmağının arasına alıyor ve gözlerimiz buluşana kadar kaldırıyor. Gördüğü her neyse omuzlarının çökmesine neden oluyor.

Bir sonraki nefeste elimi tuttu ve çekti. "Benimle gel."

Sarayın labirent gibi koridorlarında bana rehberlik ediyor. Her adım bizi daha önce hiç ayak basmadığım bir kanadın derinliklerine götürüyor.

Buradaki eski duvarlar, taşlarına zamanın ya da kralın tadilatlarının dokunmadığı geçmiş bir dönemin sırlarını dile getiriyor.

"Jasper burayı değiştirmeyi hiç uygun görmedi. Nedenini bilmiyorum. Belki de sakladıklarımız yüzündendi." Etrafımızdaki lekelenmemiş tarihe duyulan saygının izlerini taşıyan sesi yüksek tavanda yankılanıyor.

Parmak uçlarım antik duvarın serin yüzeyini sıyrarak arkasından gidiyorum. Burada krallığın kalbi yatıyor, değiştirilmemiş ve otantik. Önceki kralın tarzına kısa bir bakış.

Knox kör bir köşeyi döner ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi prens ortadan kaybolur. Kaybolmuş.

İnanamayarak göz kırpiyorum. Tirenliler pek çok şeyle tanınırlar, ama kendiliğinden görünmezlik bunlardan biri değil. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Bu eğitimin bir parçası mı? Bir test mi? Yine kaçırılmak üzere miyim?

"Knox?"

Cevap yok.

Taşları incelerken kaşlarımı çatıyorum, bastırıyor ve vuruyorum, onu uzaklaştıran mekanizmayı arıyorum. Bir cereyan saçlarımı okşuyor. Tam tavandaki bir levha kayarken ve bir kol aşağı düşerken bakışlarımı kaldırıyorum.

Hışırdarak bir adım geri atıyorum. Knox'un sabırsız sesi peşimden geliyor. "Elimi tut."

Beni geçidin sıkışık karanlığına doğru çekti. "Ayağına dikkat et."

"Bize biraz ışık vereceğim." Sihrimin küçük bir parçasını kanalize ederek avucumun içinde asılı duran bir ışık topu oluşturun.

Knox engebeli zeminde bana rehberlik ediyor. Başlarımızı bu tuhaf tavan arasının alçak tavanına doğru eğerek ilerliyoruz.

"İşte." Yoğun hava, karanlıkta fısıltısını takip eden tıkırtıyı neredeyse yutuyor.

Yıllarca ihmal edildikten sonra rahatsız edilmeyi protesto eden bir başka kapı gıcırdayarak açılıyor. Oradan, zamanın unuttuğu bir diyara adım atıyoruz. A

Kraliyet varisleri için tasarlanan gizli çocuk odası artık toz ve gölgelerle örtülü.

Neyin içine çekildiğimi merak ederek küçük yatakları ve boş ocağı inceliyorum. "Tanrılar."

"Gerçekten de." Knox çevremizi şöyle bir tarıyor, bakışlarında hüzne benzer bir nostalji var.

Duvarlar eskimiş çizimlerle sıvanmış. Bir tanesi gözüme çarpıyor ve incelemek için açıktaki kirişlerin üzerinden geçiyorum.

Bir ejderhanın üzerindeki sopa figürlü bir kralın çocuk tasviri, altındaki kelimeler masum bir gururla yazılmış.

Babamız bizi kurtarmak için uçuyor

Aşağıdaki her bir resim, efsane ve mirasla dolu bir çocukluğun bir bölümünü ortaya koyuyor ve hepsi etiketlenmiş.

Baba kötü ejderhayı kovalıyor Baba anneyi kurtarıyor

Babam ve ben uçuyoruz

Jasper ve ben gökyüzünde babama el sallıyoruz Jasper saklanmama yardım ediyor

Jasper kılıcıyla beni koruyor.

Hepsi burada, çocukluğun karikatürlerinde yakalanmış. Ancak beni en çok etkileyen her iki çocuğun çizimleri oldu. Bu çizimler genç Knox'un kardeşine ne kadar saygı duyduğunu açıkça ortaya koyuyor. Kendisini güvende tutması için ona ne kadar güvendiğini.

Onun yerine, Jasper onu gönderdi.

Bakışlarım başka bir dizi çizime takılıyor. Bunlar, daha küçük, uzun saçlı bir figürün eşlik ettiği iki çocuğu tasvir ediyor ve kimi temsil etmesi gerektiğini anladığımda, bu bilgi beni neredeyse yok ediyor.

Knox'un küçük kız kardeşi. Beni Tirene'den çalan ve babamı öldüren saldırıların bir başka kurbanı.

"Biz küçükken iyi bir ağabeydi. Benimle oynardı ve onu takip ettiğimde nadiren sinirlenirdi. Ve herkes Serena'nın üzerine titrerdi." Knox'un sözleri sanki O kadar uzun süre kilitli kalmışlar ki, nasıl söyleyeceğini unutmuş. "Saldırılarından önce bile babam tatbikatlar konusunda ısrarcıydı. Trompetler çalardı ve biz," küçük yatakları işaret ediyor, bir Yüzünde acı dolu bir gülümseme belirdi, "Serena'yı kapıp hiç tereddüt etmeden buraya koşmaktı."

Bakışları odanın içinde geziniyor, geçmişin her bir kalıntısına dokunuyor. Bir an için onun gözünde genç prens ve prensesleri görüyorum.

gözleri, güvenlik için çabalamaları, kalplerinin aciliyetle çarpması, bu gizli odaya ulaşma hedefine ulaştıklarında küçük yüzlerinin parlaması.

"Jasper bunu bir oyuna dönüştürmeye çalıştı." Dönmeye devam ediyor, her şeyi içine çekerek. "Serena'nın ve babamın ölümleri hepimizi değiştirdi. Sonrasında asla eskisi gibi olmadık. Annem tamamen kırıldı ve yatak odasından çıkmayı reddetti ve Jasper büyümek zorunda kaldı Bir gecede. Ondan sonra saklanmak artık bizim rolümüz değildi. Biz ayakta durup savaşmam bekleniyor. Kız kardeşimi ve babamı özlüyorum ama daha da kötüsü ne? Kardeşim ve annem hâlâ buradayken onları özlemek."

Sözlerini kaplayan acı yankısı göğsümün yanmasına neden oluyor. Altımızdaki yıpranmış halının desenlerini takip ediyor. Yumrukları belindeki kemeri sıkıyor, ellerinin uzanmasını engelliyor. geçmişinin bu işaretleri. Şimdi bile, bu gizli alanda, kendini sıkı sıkı tutuyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, elim çenesinin altında nazik ama sağlam, kaldırıyorum ki geçmişine bu bakış için derin, gerçek minnettarlığımı iletebileyim. Ona. "Teşekkür ederim. Anıların konusunda bana güvendiğin için."

Anlaşılmaz bir cevap homurdanırken boğazı yutkunmaya çalışıyor.

Parmaklarım hafifçe gerilerek tüm dikkatini bana vermesini sağlıyor. "Ama bilmelisin ki kaçmayacağım. Tehlike geldiğinde saklanmayı reddediyorum."

Sözlerimin kaçınılmazlığını onaylayan bir boyun eğiş geçiyor üzerinden. Artık ruhumu çok iyi anlıyor, yine de nadir ve değerli bir kırılma gösteriyor.

Bakışlarından taşan duyguyu gizlemek istercesine başını eğiyor. Bu anın geçmesine izin veremeyerek elimi uzattım. "Knox. Sterling." Flighthaven'da ona seslendiğim ismi duyunca ürperdi.

Bu çocuk Knox'un bana verdiği ilk görüntüsü. Kayıp. Kırılmış. Emin değilim. Çok fazla maske takıyor ve ben henüz hangisinin Biri gerçek o. Flighthaven'da tanıştığım sert, acımasız adam. Sırf beni kızdırmak için tartışmayı seven alaycı, iğneleyici arkadaş. Vücudumun her santimine tapan tutkulu, özenli sevgili.

Belki de hepsi odur. Bütünün parçaları.

Burada, bu gizli yerde, her şeyden sıyrılmış durumdayız. Gösteriş yok. Sorumluluk yok. Biz bir ejderha çağırıcı ve bir prens değiliz. Biz sadece iki insanız, inkar edilemez bir bağı olan iki ruh.

Eğiliyorum ve dudaklarına yumuşak, şefkatli bir öpücük konduruyorum.

İlk başta hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. Dudakları benimkine karşı çekingen bir şekilde hareket ediyor. İçimde filizlenen his Aramızda her zaman kaynayan kör şehvet. Bana açılıyor ve dilim ağzını keşfediyor. Şiddetli bir tatlılıkla, sanki ilk seferimizmiş gibi birbirimizi öğreniyoruz.

Ve bazı açılardan öyle. Onu ilk öptüğümde.

Sterling Thorne, uçuş öğretmenim. Var olmayan bir adam, güvenmediği ama sevmekten asla vazgeçmediği bir kralın emirlerine göre hareket ediyordu. Şu anda öptüğüm adam Prens Knox Barda, Tirene tahtının şu anki varisi.

Tıpkı benim artık Lark Axton, Flighthaven acemisi ve Axton ailesinin gizli kızı olmadığım gibi. Ben Leydi Lark Axton Drago'yum, ejderha çağırıcı ve kehanet şehidi.

Yine de şehit kısmının yanlış olması ve ölmek zorunda kalmamam için tüm varlığımla dua ediyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ertesi sabah Dame'ın geniş sırtına atladım, pullarının sıcaklığı sabah havasındaki soğukluğa hoş bir tezat oluşturuyordu. Bir güçlü bir sıçrayışla soluk sarı kanatlarını açıyor ve ateş padokundan yükseliyoruz. Aşağıda dünyanın küçülüşünü izlerken içimde bir heyecan akıyor, Dame'ın güçlü kanatlarının her vuruşunda özgürlüğümüzden duyduğumuz sevinç titreşiyor.

Sterling daha önce işleri ağırdan almam ve kralı kızdırdıktan hemen sonra ejderhaları tekrar uçurarak sorun çıkarmamam konusunda beni uyarmıştı.

Ama Kral Jasper ısrar etmişti, emri teşvik gibi görünmüştü.

Uçma kararım kralın kaprislerine bir tavizdi. Yine de kralın güvenliğime Sterling kadar değer vermediğini çok iyi biliyorum. O sadece yeteneklerimi ve onları tacını korumak için nasıl kullanabileceğini önemsiyor.

Bu düşünce ağızımda acı bir tat bırakıyor. Jasper'ın beni kendi konumunu ve gücünü yükseltmek için bir araç olarak değil de gerçek bir insan olarak gördüğünden bile emin değilim, sanki ben bir tür değerli damızlık kısrakmışım gibi.

Dame bankaları sağa doğru, sessizce bizim konuşulmamış varış noktası. Aşağıda, taş duvarlar ve dolambaçlı yollarla birbirine örülmüş yeşil ve kahverengilerden oluşan bir goblen gibi yayılan bir manzara var. A

Bir yanımda daha uzağa uçmak, ölü alikornların yattığı toprakların üzerinde süzülme istiyor, gizemleri beni bir siren şarkısı gibi çağırıyor.

Ailemin güvenliği Jasper'ın ellerindeyken şansımı zorlamaya cesaret edemiyorum.

Bakışlarım ufukta. Bir gün kader ya da sevdiklerimi güvende tutma kaygısı olmadan kendi yolumu çizmekte özgür olacağım.

Termal akıntılar üzerinde süzülen Dame ve ben, nefes almak kadar doğal hale gelen ortak bir merakla aşağıdaki araziye inceliyoruz. Bu bakış açısından, Tirene'de yuvalanmış her sır ele geçirilmeye hazır görünüyor ve ben onları saklandıkları yerden çıkarmaya çok hevesliyim

yerler. Bu tür bilgilerin nasıl faydalı olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak öğrendiğim her şey gelecek için plan yapmama yardımcı olma potansiyeline sahip.

Kasaba altımızda, henüz hafızama kaydetmediğim yeni bir yaşam mozaigi oluşturuyor. Alçaktan dönüyoruz, dikkat çekmeyecek kadar ihtiyatlı, ama zihinsel haritalar çizebileceğim ve eski hikaye kitaplarındaki ejderhaların altın biriktirdiği gibi bilgileri saklayabileceğim kadar yakın.

Bilgi güçtür. Hayatta kalmak nihayetinde arazinin yapısını bilmeye bağlı olabilir.

Dame'ın pullarını izliyorum, kırmızımsı kahverengi derisi dokunuşumun altında sıcacık. Aramızdaki bağ mırıldanıyor, sessiz bir güven ve karşılıklı saygı sohbeti.

Bugün, ortaklığımızın simbiyotik doğasını her zamankinden daha fazla hissediyorum.

Dame çatılar ve pazar tezgahları kaybolana kadar yükselmeye devam ediyor. Beni nereye götürdüğünü tahmin edemedim, bağlantımız aracılığıyla ıssız bir plaj görüntüsü belirliyor.

Tamam o zaman. Bir ejderhanın seçtiği yerle tartışmak bana düşmez.

Yeşil bir orman örtüsü üzerinde ilerleyen Dame, bir Limandan uzakta, insansız görünen bir sahil kesimi. Tuzlu hava burnuma çarpmadan bir an önce ejderha aniden sağa doğru sert bir şekilde yatıyor, üçgen kafasını ağaçların arasına girip dalıyor.

Midem bulanıyor. Bu da ne böyle?

Dikenli boynuna tutunarak araziye tehditlere karşı tarıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Sadece ağaçlar, otlar ve... lanet olası bir yaban domuzu mu?

Gözlerimi kıstım ve evet. Bu bir domuz, tamam. Emin olamasam bile, Dame'ın açlığı bağlantımıza akın ediyor ve bunu doğruluyor.

"Şaka yapıyor olmalısın! Bir şeyler atıştırmaya karar vermeden önce bana haber veremez miydin?"

Hayatım boyunca ciyaklayan bir domuzla aç bir ejderhanın korkunç ve dengesiz karşılaşmasına tanık olmadan mutlu bir şekilde yaşayabileceğime karar vererek kanatlarımı çırpıyorum ve kendimi Dame'ın sırtından atıyorum. Gittiğimiz yöne doğru devam edeceğim. Sahile ulaştığımda botlarımı çıkaracak kadar vaktim olacak. ve dalgalara karışacağım. Etrafa su sıçratacağım ve Dame'a dönmeden önce doğaçlama yemeğini bitirmesi için zaman vereceğim.

Burnumu kırıştırıyorum ve zihnime bir not düşünüyorum.

Bir dahaki sefere, Dame'ın saray alanından ayrılmadan önce yemek yediğinden emin olun.

Ağaçlar daha kumlu bir araziye doğru seyrelmeye başlarken güneş kanatlarıma hoş bir sıcaklık vuruyor, ancak kalın kümeler hala kıyıya yakın bölümleri kucaklıyor. Taraklı kıyı şeridini kuzeye doğru takip ederken

Garip bir kıpırtı gözüme çarpıyor.

"O da ne?"

Hareketi takip ederek o yöne doğru gidiyorum. Oradaki kıyı şeridi keskin bir şekilde kıvrılıp ağaçların arasında kayboluyor, ama ben yaklaştıkça dalların arasındaki boşluklardan daha fazla tuhaflik görünüyor. Yine de yapraklara dokunma mesafesine gelene kadar beynim nihayet ne gördüğümü çözemiyor.

Tepesi, küçük koyun her iki tarafına uzanan örme dallardan oluşan bir gölgelikle dikkatlice kamufle edilmiş. Yüksekten uçan biri burayı kolayca başka bir ağaç kümesi sanabilir ama ben gerçeği keşfedecek kadar yakınam.

Ahşap bir gövde. İskele. Yelkenler.

Birisi ya da büyük olasılıkla birden fazla kişi bütün bir gemiyi saklamış.

Asıl soru, neden?

Merak beni sarıyor, bir yandan da içimde bir huzursuzluk oluşuyor. Birinin bir gemiyi gizlemek için neden bu kadar çaba sarf ettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama kendilerine göre nedenleri olmalı. Bunların hiçbirisi doğru değil.

Merak ihtiyatla savaşır ve ihtiyat kaybeder. Durum ilgimi çekmese bile, bir hediye teknesinin ağzına bakmayı göze alamam.

Eğer Leesa ve benim bir tekneye ihtiyacımız olursa, gizli bir tekne sinsi bir kaçışın cevabı olabilirken değil.

Daha iyi görebilmek için aşağı iniyorum. Yaklaştıkça tüylerim diken diken olmaya başlıyor. Ya hayal gücüm benden kaçıyor ya da o gemideki bir şey ciddi anlamda kötü hisler yayıyor. Gecikmeden geldiğim yoldan geri dönmemi haykıran türden kötü hisler.

İçgüdülerimi takip etmeliyim, değil mi? Tabii ki hayır. Onun yerine, Bir sonraki hamlemi düşünürken daire çiziyorum. Muhtemelen bu yüzden Ağaçların arasından kanatlı bir adam fırlayana kadar misafirim olduğunu fark ettim.

Bu sürpriz, bana doğrultulmuş oktan çok daha az endişe vericiydi.

Vızıltı. Tam zamanında dalarak başımın üzerinden geçen mermiyi ısıtıyorum. Adrenalin damarlarımda patlıyor ve kanatlarıma güç veriyorum.

Olabildiğince hızlı, çarpmamak için zikzaklar çiziyorum. İki ağacın arasına giriyorum, dalların arasından tünel açıyorum ve ani sağanaktan kaçınmak için sola doğru yatıyorum.

Kahretsin. Sanki oklar yeterince kötü değilmiş gibi, bu canı herif bir de işin içine su büyüğü katmış.

Kısa kılıcım bir hava savaşında değersizdir ve deneyimsizliğimle, uçmak sadece manevra yapmak için tüm konsantrasyonumu gerektirir. Bir başka sağanak yağış kanatlarımı ıslatıp dengemi bozduğunda bu sorumluluk daha da belirginleşiyor. Gökyüzünde kalmak için çaresizce aşırı telafi yapıyorum ve neredeyse burun üstü çakılıyorum.

Şu anda kendimi toparlamak iyi bir fikir olabilir.

Artan korkumu görmezden gelerek, büyüğü çağırdım. ve ateşi kanatlarıma ısı göndermek için kullanıyorum. Islanan tüyler kuruyarak kaybettiğim kontrolümü yeniden kazanmamı sağladı ve Hız.

Uçuşun ortasında o küçük sihirli kullanmak bile meydan okuyorum. Yine de, başka bir ok rahat edemeyeceğim kadar yakınımdan geçtiğinde, bir ateş topu yaratıyorum ve arkamdan fırlatıyorum.

Omzumun üzerinden bakınca midem bulanıyor. Sadece hedefi ısıtmakla kalmadım, aynı zamanda o pislik bana yaklaşıyor. Daha da önemlisi

Daha da kötüsü, sol taraftaki ormandan ikinci bir uçucu fırlıyor ve kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oluyor.

Yörüngemi değiştirmeden ve kanatlarımı çılgınca çırpmadan önce ona doğru bir ateş topu daha fırlatıyorum. Tüm bu süre boyunca zihnim en aptalca şeyi tekrarlayıp duruyor.

Öleceksin. Öleceksin çünkü lanet olası bir gemiye burnunu soktun.

Keşke zamanda geri gidebilseydim. Koyu hiç yokmuş gibi görmezden gelir ve okyanus suyunda yüzme planıma sadık kalırdım onun yerine.

Vahşi bir rüzgâr bedenimi kapıp götürüyor.

İkinci adamın hangi elementi komuta ettiğine dair sorulmamış bir soru. Kuvvet beni aşağıya doğru fırlatmadan önce takla attırıyor. Ağaçların arasına daldığımda başım dönüyor, kolum acıyor. kuru dal deriyi sıyrır.

Ziva'nın lütfuyla, bir şekilde yere çakılmadan önce düşüşümü durdurmayı başarıyorum. Alaycı kahkahalar beni kovalıyor.

"Vazgeçin! Bizi atlatamayacağını biliyorsun!"

En kötüsü de ne? Haklılar. Şimdiden yorulmaya başladım.

Kanatlarımın güç veren kaslarım hızla yoruluyor. Kasaba ileride bir yerde bekliyor, ama çok uzakta. Yardım istemek için zamanında ulaşamayacağım.

Duygularım kabarıyor. Leesa ve anneme ne olacağının korkusu. Pişmanlık çünkü özgürlüğü daha yeni tattım.

Ve Knox yüzünden kalp ağrısı.

Nefes nefese ağaçların arasına daldım. Burada ölemem.

Eğer yaparsam, bedenime ne olacak? Herkes öldürüldüğümü fark edecek mi, yoksa kaçtığımı mı düşünecekler? Leesa'nın onu geride bıraktığına inanabileceği fikri beni dehşete düşürüyor.

Knox'un tepkisini düşünmeme bile izin veremiyorum.

Ölmek yok o zaman. Mükemmel. Şimdi tek yapmam gereken bu sonuca nasıl ulaşacağımı bulmak.

Zihnim bir plan üretmek için dönüyor. Çarpma endişesi olmadan sihime erişmek, kanımın pompalanmasını sağlamak için uzun bir yol kat edecektir.

Bu her şeyi halleder. İnmem gerek.

Zihinsel olarak son duruşuma hazırlanırken bir başka oktan kaçınmak için yuvarlanarak yere doğru atılıyorum.

İkinci saldırganın sesi çok yakından geliyor. "Ejderha çağırıcılığı buraya kadarmış! Sanırım onun da herkes gibi kanayıp kanamadığını göreceğiz."

Bunu sineye çekip Dame'ın lanet domuzu yemesini izlemeliydim. Ve sonra aklıma geldi.

Aman Tanrım. Dragoncaller.

Dame.

Bir yıldırım gibi umut göğsüme çarpıyor, her ne kadar çok geç olduğundan korksam da. Koşarak yere vuruyorum ve Bağlantı. Bunu yaptığım anda, saf bir öfke tsunamisi ciğerlerimdeki oksijeni çekip alarak beni darmadağın ediyor. Tufan öyle ki beni geçici olarak sersemletiyor, neredeyse dizlerimin üstüne çöktürüyor ve benlik duygumu parçalıyor. Sadece korkumun ve hayatta kalma savaşımın katıksız gücü onu bu kadar maskeleyebilirdi
Nokta.

Farkında olmadan, saldırganlarım iki yanıma konuyor, oklarını yerleştirmişler ve uçmaya hazırlar. Onları ateşle vuracak kadar kendime gelmeye çalışıyordum ki boynumdan aşağı sarkan saçlarım dalgalanmaya başladı ve etrafımızdaki yapraklar sallanmaya başladı.

Adamlardan biri küfrediyor. Gözlerinin genişlediğini ve yüzlerinin korkuyla gevşediğini izliyorum.

Bir sonraki kalp atışında, öfkeli bir kükreme ormanda yankılanıyor. Arkama baktım ve Dame'ın orada olduğuna emin oldum.

Ve oğlum, hiç kızgın görünmüyor. "Dame, bekle-"

Dame ağzını açmadan önce düşüncenin oluşması için ancak zaman vardı. Ateş fişkırdı ve solumdaki saldırganı orta-Çıglık. Göz açıp kapayınca kadar eti ve kemikleri erir. Küller şekillerini kaybedip kirli kar gibi çimenlerin üzerine serpilmeden önce külden bir insan silüetine dönüşüyorlar.

İğrenç ama etkili.

İçimi bir rahatlama kaplasa da irkiliyorum ve ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Pekâlâ. Sanırım ona soru sormayacağız."

Dame homurdanıyor. Onu cezalandırma düşüncesinden duyduğu tatmin

Suçlu öfkesine nüfuz ediyor ve içimde dalgalanıyor, bu yüzden boynunu ikinci okçuya doğru çevirdiğinde onun gitmiş olduğunu görünce tamamen yıkıldığımı iddia edemem. Orman onu bütünüyle yutmuş gibi görünüyor.

Onu avlama konusundaki kararlılığını hissediyorum ve avuçlarımı havaya kaldırıyorum. "Vay be. Bugün ancak bir tane mangalda pişmiş insana tahammül edebilirim. Bırakalım gitsin ve umarım dersini almıştır."

Ejderha parlayan kehribar rengi bakışlarıyla beni mızraklıyor. Artık güvende olduğum için öfkesi azalıyor ve onun yerine bağlantımız sıcak bir endişe ve keskin bir sitemin tuhaf bir karışımıyla dolup taşıyor.

"Evet, seni daha önce çağırmayı hatırlamadığım için aptal olduğumun farkındayım, ama sanırım paniğimi hissettin, bu yüzden her şey yolunda, değil mi? Ve ben iyiyim. Çok yorgun olduğum kısım hariç. bayılmak üzereyim."

Ejderhaların konuşma dilimizi sandığımızdan daha iyi anladığına dair teorime inanan Dame, bir kemik-titriyor ve bir bacağını bana doğru uzatıyor. Sırtına tırmandığımda havaya fırlıyor ve yolumuzu geri takip ederek kale.

Biz havalandıktan sonra titreme başlıyor. Her şeyden sonra Son zamanlarda şahit olduğum kan dökme ve saldırılar beni şaşırttı. Bağışıklık. Kaleye bu halde dönme fikri, ömrümün geri kalanında yılan balığı yemek kadar cazip geliyor, bu yüzden köyden yükselen gençlik sesleri korosu hoş bir dikkat dağıtıcı. Aşağıdaki çocuklar zıplıyor ve el sallıyor.

heyecan, adamın düşmanlığıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. "Ejderha! Ejderha!"

Onların neşeli haykırışları içimde bir şeyleri yumuşatıyor.

Niyetimi anlayan Dame, cüssesine yakışmayan bir zarafetle alçalıyor, tam bir fıçı taklası atıyor ve ben de kıl payı sırtından düşmemeyi başarıyorum.

"Bir dahaki sefere küçük bir uyarı iyi olurdu, seni büyük gösterişçi."

Yumuşak bir gümbürtüyle yere inip coşkulu çocuk kalabalığının etrafında tozlar savururken içime bir eğlence düşüyor.

Sırtından kayıyorum.

Neredeyse bir düzine kadar olan çocuklar, önlerinde olduğumuz için ilk baştaki cesaretlerinin bir kısmını kaybediyorlar. Çeneleri açılıyor ve masum gözleri şaşkınlık ve merak içinde bakakalıyor.

Dame, bana bir ejderhadan ziyade evcil bir köpeği hatırlatan bir hareketle güneşli fırfırlarını onlara doğru sallıyor.

"Buraya gelin." Şaşkın çocuklara elimle işaret ediyorum. "Onun adı Dame. Isırmaz."

Değil mi?

Dame tereddüt ettiğimi anlamış olmalı. Başını çeviriyor ve göz kırpmayan altın bakışlarını bana diyor. Zihni benimkine değıyor, bir duygu karmaşası yansıtıyor.

Güvence. Merak. Daha fazla eğlence.

İri gözlü çocuklar teker teker yaklaşıyor, dokunmaya cesaret edemiyorlar ama görkemli yaratığa yakın olmak için can atıyorlar. Soruları hızla geliyor. Merak, süregelen tüm korkulara galip geliyor.

"Ateş mi püskürtüyor?"

"Hiç birini kızarttı mı?" "Ne kadar yükseğe uçabilir?"

"Neden ona Dame deniyor?"

"Kaç yaşında?"

"Ben de binebilir miyim?"

Ben onların hevesli sorularını yanıtladıkça, çocuklar daha fazlasını soruyorlar.

Göz ucuyla iki uzun boyluyu görüyorum, Tanıdık figürler. Agnar ve Blair yaklaşıyor, çekingen ama meraklı. Agnar Dame'a bakıyor, yakışıklı, savaş yaraları içindeki yüzünde temkinli bir ifade var. Onu henüz tam olarak anlayamadım. Bilmiyorum.

Aslında benden hoşlanıyor ama en azından arkadaşça davranıyor. Sterling'in iyiliği için, eminim.

Blair başıyla selam veriyor ve bana çocuksu bir sırıtış fırlatıyor. Bir elini kısa kumral saçlarında gezdiriyor, çocuklar bir tur daha soru yağmuruna tutarken gözleri eğlenceyle parlıyor.

Ona kaşımı kaldırdığımda omuz silkiyor ve gülümsemesi genişliyor.

Yetişkinler etrafımda toplanırken çocuklarla sohbet ediyorum, birçoğu küçüklerinden birinin omzunu veya elini tutmak için adım atıyor. Bu

Görünüşe göre bu açıklıkta bir tür aile toplantısını böldüm. Bir çeşit kutlama.

Piknik, belki.

Kasaba halkından ve birkaç askerden oluşan ebeveynler, yüzlerindeki endişe ve hayranlık karışımı ifadelerle yaklaşıyor. Kendi küçük çocuklarını geri çekiyorlar, ancak dikkatli olmak ile olmamak arasında kaldıkları açık.

ve entrika.

Sarı saçlı, mavi gözlü, en fazla altı yedi yaşlarında bir kız çocuğu koşarak yanıma geldi ve birkaç adım önümde durdu. "Herkesin bahsettiği ejderha çağırıcı sen misin?"

"Öyleyim."

"Vay canına." Yüzü bir sırtışa dönüşürken gözleri açılıyor.

"Büyüdüğümde tıpkı senin gibi olmak istiyorum."

Yakınlarda biri homurdanıyor ve Agnar'ın gözlerini devirdiğini görmek için etrafımda dönüyorum. "Dikkatli ol Rose. Leydi Lark'ın kafası yeterince büyük zaten."

"Ne?"

"Her şey yolunda." Agnar'ın dudağı uçar ve ilk kez gerçekten bana gülümsüyor. Birazcık. "Söyleyeceğim hiçbir şeyin yeğenimin senin hakkındaki düşüncelerini değiştireceğini sanmıyorum." Çenesini bana doğru eğiyor, sonra küçük kıza dönüyor.

Ona yeğenini sormaya vakit bulamadan Agnar, yanında çocukla kalabalığın içinde kayboluyor.

Blair temkinli bir şekilde öne çıkar ve başını Dame'a eğer. "İçeri Tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyorsanız," diyerek geniş bir jest yaptı, "Knox bize bir gün izin verdi. Biraz ara verip saray dışında ailelerimizle vakit geçirmekle ilgili bir şeyler söyledi." Sözlerinde bir minnettarlık ifadesi var.

"Öyle mi?" Prensini adını duyunca kalbim çarpıyor ama hemen bastırıyorum. Burada, masum kahkahalar ve mutlu ailelerle çevriliyken, durumlarımız farklı olsaydı neler olabileceğini düşünüyorum.

biraz daha özgürce gelir.

Acaba bebeklerimiz...hayır. Bu düşünceyi bitirme bile.

Kral Jasper sadakatimin nerede olması gerektiğini unutmama asla izin vermezdi - kişisel arzulardan uzakta ve tam olarak onun avucunun içinde.

Peki ya güven? Güven, karşılayamayacağım bir lüks. Sterling'e bile, bana gerçek benliğini göstermesine rağmen.

Sadakatten bahsetmişken. "Daha fazla kalamadığım için üzgünüm ama hemen saraya dönmem gerekiyor."

Kalabalık geri çekilir, Dame'ın kanatlarını açışını izleyen yüzlerde huşu ve saygı vardır.

"Güle güle, Dame! Güle güle, bayan ejderha çağırıcı!" Hayal kırıklığıyla karışık sesler çıkaran çocuklar bizi el sallayarak uğurluyor.

"Bir dahaki sefere kadar." El sallamasına karşılık veriyorum, gülümsemem acı tatlı.

Dame kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak bizi havaya kaldırıyor ve gökyüzüne doğru süzülüyor.

Havaya beyaz ve sıcak bir ateş akımı salmadan önce hiçbir uyarıda bulunmuyor. Rüzgâr çocukların çığlıklarını ve tezahüratlarını alıp götürüyor.

Sesleri azaldıkça endişelerim de geçici olarak hafifliyor.

İyi haber şu ki, Aclaris ve Tirene'nin ortak bir noktası var. Kötü haber mi? Bu ortaklık, gözlerini bana dikmiş suikastçıları içeriyor.

Döndüğümde Sterling'i buldum ve ona

Hayatıma kastedildi. Araştırmak için Blair ve Agner ile yola çıkar.

Elleri boş dönüyorlar.

Ertesi sabah, Sterling yüzünde acımasız bir kararlılık ifadesiyle beni eğitim alanına geri götürdü ve burada beni diğerlerinden gelen darbelerden kaçınırken ateş büyümü kullanmaya zorladı. unsurlar.

O öğleden sonra, başka bir antrenman seansı sırasında Sterling'i gözlerime bakarken yakaladım. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Aklında bir şey mi var?"

Arkasını dönüyor, yanaklarında nadir görülen bir kızarıklık belirliyor.

"Gözlerin.

Şu anda parlak altın rengindeler."

Hafifçe gülüyorum. İkincil özelliklerimin onun için böyle bir cazibeye sahip olabileceği düşüncesi hem gurur verici hem de ironik. Ne de olsa

Etkileyici genişliklerine rağmen beni ona çeken ilk şey kanatlarıydı.

Bu acayip güzel adam onu ilk gördüğümde nefesimi kesti. Belki de bu, tüm gücümle koşarken ona çarpmamla daha çok ilgiliydi.

Odaklan, Lark. Oraya gitme. Şimdi zamanı değil-

"Bugün dayanıklılık üzerinde çalışıyoruz." Sterling'in sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Hareket kabiliyetimizi güçlendirmek için uzun uçuşlar yapacağız. Bunu bir koşu gibi düşün. Bacaklarınızın güçlü olması gerekiyor. Kanatların da öyle."

"Sadece bir koşu mu?" Yavaş kuşlara geniş bir alan bırakarak yana doğru sallanıyorum. Hayvanlar rotalarına devam ediyor, bizim Varlık. "Ağırlık ya da mermi yok mu? Rüzgâr kullanıcılarından kaçmayacak mıyım?" Etrafımızdaki ağaçları tarıyorum, yarı yarıya bir tane görmeyi bekliyorum

dalların arasında saklanan askerleri yoluma engeller çıkarmaya hazırды.

"Bugün olmaz. Yine de bana harika fikirler veriyorsun." Ses tonu iş gibi olmuş, dikkat dağınıklığının tüm izleri silinmiş.

Ama dudaklarının kenarlarında muzip bir gülümsemenin izi var.

Şaka yapıyor olsa iyi olur. Ayaklarımdaki engelli parkurlarda yeterince kötüyüm ve bunları neredeyse yirmi yıldır kullanıyorum. Ben sadece sadece birkaç gündür kanatlarımı kullanıyorum.

Sterling'in gölgesi görüş alanımda titreşiyor, güneşle ıslanmış bulutlara karşı kısa bir tutulma. Kanadı benimkine sürtünüyor, bir tüy ışığı içimde heyecan uyandıran bir dokunuş.

"Tag." Beni değerlendirirken yüz ifadesi ciddiyetini koruyor. Sonra kayan bir yıldız gibi hızla uçup gidiyor.

Bu çocukça sataşma karşısında bir an telaşlansam da anlamıyorum. Ciddi olamaz. Gökyüzünde ebelemek mi? Eğitim yapıyor olmamız gerekiyordu, çocuk oyunları oynamamız değil. "Bu bir şaka mı?"

"Hiç de değil. Beni yakalayabilirsen, bu eğitim uçuşu sona erecek ve günün geri kalanını nasıl istersen öyle geçirebilirsin." O göz kırpmıyor. "Beni yakalamayı beklediğimden değil."

Meydan okuma kabul edildi.

Onun peşinden giderken kanatlarım kararlılıkla havayı dövüyor. Altımızdaki dünya yemyeşil ormanlar ve safir ağaçlardan oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor.

göletler, hepsi uzak ve kovalamacanın heyecanıyla karşılaştırıldığında önemsiz.

Görüş netliğimin artması tek yeni avantajım değil. Bu Esen rüzgâr gözlerimi kurutmuyor ve gözlerimi kısıtımında ağzının etrafındaki ince kırışıklıkları fark edebiliyorum.

Gülümsememeye çalışıyor ama ben ona yaklaştırmaya başladıkça gülümsememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyorum. Derisi boynu boyunca geriliyor ve bir hareket planladığından eminim.

İçgüdülerim doğru çıktı. Kanatlarının ön kenarı alçalıyor ve kanatlarını vücuduna dolayarak spiral çizerek benden uzaklaşıyor.

"Burası bir satranç tahtasıymış gibi hareket edersen beni asla yakalayamazsın!" Sterling omzunun üzerinden alay ediyor. "Gökyüzü karadan daha fazla hareket alanı açar."

Daha iyi bilmeliydim. Bunca zamandır beni yukarı ve aşağı hareketler konusunda eğitiyordu. Yine de buradayım. o yönler önemli değil. Daha ağır olduğu için aşağıya doğru benden daha hızlı kaçabilir.

Ama daha hızlı tırmanabilirim.

Ama henüz değil. Bu doğru zaman gelene kadar yapmam gereken bir hamle. Sarmal dalışı aramıza epey mesafe koydu.

Önce ona yetişmeliyim.

Dişlerimi sıkarak rotamı belirliyorum, o ise altımda ilerleyerek gösteriş yapıyor.

Tüm gücümü uçuşuma harcıyorum, kaslarım yanıyor, kalbim küt küt atıyor. Rüzgârın sesi sağır ediyor, ama en çok yankılanan söylenmemiş sözlerimizin sessizliği. Gülümseyerek ve gülerek. İkimizin de kazanmayı ya da kaybetmeyi gerçekten istemediği karmaşık bir av ve avcı dansı.

Bir sırrım olduğunu bilmiyor. Kimseyle paylaşmadığım bir sır.

Sterling benim tek öğretmenim değil. Dame, Chirean ve bağlantı kurduğum tüm ejderhalar da bana bir şeyler öğretti.

Tirenli kanatlı insanlar olabilirler, ama ejderhalar Gökyüzünün gerçek efendileri. Ve ben onlarla birlikte oldum, sadece

sırtlarında değil, aynı zamanda arazilerinde ilerlerken zihinlerinde de. Pullu kanatlar tüylü kanatlar gibi hareket etmez. Yine de hepimizi aynı hava taşıyor ve ben onu nasıl kullanacağımı biliyorum.

Aramızdaki mesafe kısalıyor. Gökyüzünde onun üzerinde olduğum için gölgemi takip etmek zorunda.

Bir avcı yukarıdan saldırmayı tercih eder.

Tirene'nin kalbinin attığı ormanları ve çiftlikleri geride bırakıyoruz.

İçinde

Uzakta, güneş ışığının su üzerindeki parıltısını yakalıyorum ve Doğu Kıyısı'na yaklaştığımızı anlıyorum. Burada daha güçlü olan rüzgarlar termaller. Bir o yana bir bu yana kayarak ilerlerken gölgem onun üzerinde oynuyor.

Şimdi.

Belimden eğilerek son bir kez havayı yarıyorum ve kendimi aşağı itiyorum. Sonra kanatlarımı sıkıca kıvrarak vücudumu bir ok haline getiriyorum. Vücudu boyunca uzandığından emin olduğum gölgem, ben yaklaştıkça küçülüyor.

Bir anı beni ele geçiriyor.

Chirean dağlarda masum bir koyunun üzerine dalıyor. Hem av hem de yer yaklaştıkça duyulan heyecan. Biri hayat, diğeri Ölüm. Ve yaşamak, aralarında çizilen çizgidir. Hükmetmek için takip edilmesi gereken çizgi.

Tıpkı koyunlar gibi Knox da irkilir ve yana kaçmaya çalışır.

Yanından geçip gidiyorum ve yemin ederim neredeyse gülüyor, neredeyse benimle alay etmek için bir şeyler söylemeye çalışıyor. Ben yanından hızla geçerken ağzını açtığında bunu gözlerinde görebiliyorum. Ancak Knox karaya bağlı bir koyun değil. Toprak ve ölüm hâlâ çok uzakta.

Geçtikten sonra yana dönüyorum ve kanatlarımı açıyorum. Döküyorum Ateş tüyleri tarafından yalıtılmayan bölgelerdeki ısı bacaklarıma ve ayaklarıma ulaşıyor, vücudumun alt kısmında termal bir yükselme yaratıyor. Hızla esen rüzgâr beni döndürüyor ve tekrar yukarı doğru yükseliyorum.

Sterling'in kaçamayacağı kadar yakın.

Bir elimi uzatıp tuniğinin önünü tutuyorum. Tırnaklarım göğsünü çiziyor.

İçgüdüsel olarak, onu daha yakına çekiyorum, avıma sahip çıkıyorum.

"Sen benimsin."

Öyle hızlıyım ki onu da kendimle birlikte az önce çıktığım yüksekliğe sürüklüyorum.

Çenesi düşüyor, ifadesi tehlikeli bir şeye dönüşmeden önce yüzüne bir anlığına şaşkınlık kazınıyor.

Hiç düşünmeden, zafer kazanmış bir kucaklamayla kollarımı ona doluyorum. Hızımın zirvesine ulaşıyorum. Kısa bir süre için kalp atışı, askıya alındık. Ağzım kuruyor ve tanrılar aşkına ne yaptığımı merak ediyorum. Bir anlığına asılı kalınca, yerçekimi bile üzerimizdeki etkisini kaybediyor.

İkimizden başka bir şey kalmayana kadar dünya yok oluyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, o derin havuzlar bir duygu fırtınasını yansıtıyor. Hayranlık. Arzu. Çatışma.

Ve açlık. Derin, doymak bilmeyen bir açlık.

Dudaklarımı ıslatırken boğazım yutkunmaya çalışıyor. Parlak kahverengi gözleri, öldürücü darbeyi bekleyen bir avcıyı izleyen av gibi hareketi takip ediyor.

Bu an tehlikeli bir uçurum, potansiyel kalp kırıklıklarıyla dolu bir uçurumun kenarı. Dişlerimi sıkarak bu düşünceleri bir kenara itiyorum.

Yine de yeryüzüne inişimiz başladığında göğsümde kabaran sevinç dalgasına engel olamıyorum. Bu gün, bu mükemmel zaman dilimi, dünyanın kaosunun üzerinde yükseliyor. Geleceğim pek çok insanın kaptislerine bağlıyken, bu anılarımın kasasında saklayacağım nadir bir hazine.

Yerçekimi bizi ele geçiriyor ve ben ona doğru eğilirken Sterling'i de kendimle birlikte çekiyorum. Tutuşum gevşiyor ve daha büyük ağırlığı onu daha uzağa sürüklüyor, benim eli göğsünden koluna doğru kayıyordu.

Ayrılmadan hemen önce, eli benimkini tuttu.

Dönerek, ikimiz de kanatlarımızı açıyoruz. O hafifçe yukarı çekiyor, kanatları bir tarafta üst üste gelecek şekilde uçuyor. Ellerimiz birleşik kaldı. "Bu..." İçimdeki derinliğe ihanet etmeyecek kelimeler bulmakta zorlanıyorum.

Duygularım.

"İnanılmaz." Beni daha da sararak üstüme çıkıyor. "İnanılmazsın."

Kanatlarımız kusursuz bir şekilde eşleşiyor. Rüzgar keserken bile Aramızda, vücudunun sıcaklığı tenime işliyor ve bana hayat veriyor.

O haklı. Bu inanılmaz bir şey. Ve sadakatlerin karmaşasına rağmen ve ihanetin her daim yaklaşan gölgesi, bugün özgürlüğü tattım. Ve daha fazlasını istiyorum.

Bileğini kavrayıp, kanatlarımı yolundan çekerek onu tutmaya çalışıyorum. İki elimle yakasına sarıldığımda donup kalıyor. Solgun parmaklarım koyu renk üniformasıyla tam bir tezat oluşturuyor ve Bronz ten.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, arzuyla parlıyor ama tek kelime etmiyor. Harekete geçmemi bekliyor.

Kendini tutmayı bırakmanın zamanı geldi.

Bu düşünce beni harekete geçirdi.

Çenemi onunkiyle eşit olacak şekilde kaldırıp dilimi alt dudağında gezdiriyorum.

Gözbebekleri büyüyor ve sonra ağzı benimkine çarpınca oyun başlıyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Arzu içimde orman yangını gibi akıyor. Tutuşu değişiyor, bir eli arkamı kavrarken diğeri sırtımı sıkıyor.

Bir ürperti vücudunu boydan boya kaplıyor.

"Daha fazla." Onu daha yakına çekerek dudaklarına yapışıyorum.

Öpüşürken inliyor, elleri vücudumda hararetle dolaşüyor. İçki içmemesine rağmen bana iyi bir viskiyi hatırlatıyor.

Pürüzsüz ve sarhoş edici.

Her geçen saniye daha da artan bir açlıkla yanıp tutuşuyoruz. Onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaktan yoruldum.

Ben. Sanki her ateşli bakışmamızda ya da yumuşak bir dokunuşumuzda beni anlamsızca becermesini istemiyormuşum gibi. Sanki katmanlarını henüz soyamadığım bu adama aşık değilmişim gibi.

Bunu ona itiraf edemeyebilirim. Ya da toplum içindeyken ona sahip olamayabilirim.

Ama şimdilik, o benim.

Ve bunu hafife almayacağım.

Bir elimi boynunda gezdiriyorum, parmaklarım rüzgâra rağmen ipeksi saçlarında kayıyor. Kısık bir hırıltı çıkarıyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

Olmam gereken yer burası. İstedğim şey bu. Hepsi ve daha fazlası.

Aclaris. Tirene. İkisi de önemli değil. Ben Sterling'le birlikte gökyüzüne aitim.

Ellerim serbestçe dolaşıyor. Tenini tenimde hissetmek istiyorum. Vücudunun bana baskı yaptığını hissetmek, beni içten dışa ısıtmak.

"Knox." Sesim ihtiyaçtan boğuk çıkıyor.

"Biliyorum." Ağzımın kenarına yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra da tuniğimin arkasındaki bağları ustalıklı çözüyor. kemeriyle boğuşuyordu.

Dans zaman kadar eskidir, ancak ayaklarımız dans pisti. Ve yerçekimi bu anda müttefikimiz değil. Gevşemiş giysilerimizi çekiştiren, kumaş kaydıkcı iten ve çeken nemli rüzgâr da öyle.

Gömleğimin düğmeleri çözülüyor ve rüzgâr gömleğimi aşağı çekerek kalçalarıma doluyor. Giysi kemerime dolanıyor ve beni belden yukarısı çıplak bırakıyor. Bacaklarım onunkilerin etrafında dönüyor.

Knox bir yalpalama ile bir termiği yanlış değerlendiriyor ve sürüşümüz aniden sona eriyor. Onun dokunuşuna, tadına o kadar dalmışım ki bizi düzeltecek ya da yeni bir hava akımı yaratacak zamanı fark etmiyorum.

Düşüyoruz, spiral çizerek yeryüzüne doğru iniyoruz.

Çok alçaktayız. Çok hızlı gidiyoruz.

İçimden bir çığlık kaçıyor ve korkuyla heyecan birbirine karışıyor. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Ters dönerek kucaklaşmamızı bozuyorum ve rüzgâra karşı çırpınıyorum, havayı tutmak ve düşüşümüzü yavaşlatmak için kanatlarımı çırpıyorum.

Knox da aynısını deniyor ama nafiye.

Yer bizi karşılamak için hızla yükseliyor.

Altımızda bir bataklık var, sığ çamurlu havuzlar benekli vıcık vıcık arazi boyunca. Denize bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim. Bacaklarımı tekrar altına almak için elimden geleni yapıyorum, ayaklarım vurmaya hazır zemin koşuyor. İkimiz de sağlam görünümlü bir streç hedefliyoruz birbirlerinin ellerini bırakmak için son saniyeye kadar beklediler.

İnişten sıyrıldık ve bir tuzlunun kenarına çarptık.

ve çamur içinde bir bataklık. Duyularım hemen aşırı yükleniyor. Denizin tuzlu kokusu. Vücuduma sıçrayan çamur.

Uzaktaki martıların sesleri. Çığlıkları yankılanıyor

Suya doymuş otlar ve öğleden sonra ışığını yansıtan açık havuzlar.

Her nasılsa, bu dağınık, belirsiz inişte, karanın okyanusla buluştuğu yerde altımızdaki ıslak zeminin yumuşaklığı için minnettarım. Bunu kırık kemiklere tercih ederim.

Omuz silkme hareketiyle, çamura bulanmış örgümü yerinden çıkarmak için omuzlarımı döndürüyorum.

Kanatlarım. Gittiler.

Yok oldu. Geride hafiflik hissinden başka bir şey bırakmadı.

Bir an için, az önce olanlardan dolayı sersemlemiştim.

Bir zamanlar kanatlarımın olduğu çıplak sırtıma bakmaktan başka bir şey yapamadım. "Nasıl..."

Knox'un derin, gırtlaktan gelen ve sıcak kahkahası büyüü bozuyor.

"Sana hazır olduğunda gerçekleşeceğini söylemiştim."

"Kimse her şeyi bilenleri sevmez."

Elimde olmadan ben de gülüyorum, ses içimin derinliklerinden yükseliyor. Kanatlarımın gitmesiyle görüşüm normale döndü. Ya da en azından eskiden olduğu gibi.

Artık normalin ne olduğunu bilmiyorum. Ve

şu anda, umurumda değil.

Knox çamura bulanmış, yarı çıplak bedenimi değerlendiriyor, bakışlarındaki sıcaklık beni iliklerime kadar ısıtıyor.

Ve sonra ağzı yine benimkinde. Tatlı ve vahşi. Yumuşak ama talepkâr. Öpücüklerinin içinde eriyorum, tıpkı denize batan güneşin son ışıkları gibi.

Nemli topraktaki dengesiz zemine rağmen bacağımı ona dolamayı başarıyorum.

Eli kalçamın arkasında geziniyor, uzun parmakları tepeye ulaşıyor.

"Sen lanet olası bir tanrıçasın."

Kelimeler kanımı yeniden sıvı ateşe dönüştürüyor.

Parmaklarım gömleğinin tokasını kurcalıyor, aceleciliğim hareketlerime beceriksizce acele ediyor. Onun elleri de gömleğimin düğümlenmiş kemerinin altından kayarken daha az istekli değil. Birbirimizi soymak için yer değiştiren uzuvlar ve arzulardan oluşan bir karmaşayız.

Sonunda onu giysilerinden kurtarıyorum ve kalçalarını oynatarak pantolonunun aşağı kaymasına neden oluyor.

Elimi ereksiyonunun üzerinde gezdiriyorum.

Bir iniltiyle elini bileğimin üzerine koydu. "Siktir."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirebilmek için elimi onun elinden çekiyorum. "En sevdiğin kelime bu mu?"

"Seninleyken öyle." Kolları etrafıma yerleşiyor, göğüslerimi sert göğsüne bastırıyor.

Fuck haklı. "Bu bir gerçek mi?"

Alt dudağımı ısıyor. "Evet."

"Hmm... Senin sadece konuşup durduğunu düşünmeye başlıyorum-"

Boğuk bir sesle beni yere, üstüne çekti. Sırt üstü yatarken eğiliyor ve beni oturur pozisyona getiriyor.

Sert siki karnıma bastırıyor, ucu ıslaklıkla parlıyor.

Farkına vardıkça yüzüm ısınıyor. Üstte olmamı istiyor. Kontrolün bende olmasını. Ve benim çok az deneyimim var. "Ya yanlış yaparsam?"

"Yanlış yapamazsın." Yüz ifadesi nefesimi kesiyor. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Duymam gerek-"

"Biliyorum. Bunu söylediğimi duymalısın." Elini tutup ağzıma götürüyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. "Ben hazırım."

Hızlı bir hareketle beni tekrar kaldırıyor, kalçalarımı yönlendiriyor ve beni ona doğru itiyor. "Siktir."

Bu sefer onunla alay etmiyorum. İstesem de yapamam. Söyleyecek sözüm yok. Düşüncelerim yok.

Sadece ona karşı doyumsuz bir ihtiyaç.

Knox, gevşemeden önce alışmam için bana zaman tanıyor ve sonra tekrar giriyor.

Kalçalarını yukarı doğru itiyor ve ben de onun temposuna ayak uyduruyorum.

Her sinir yarattığımız ritme, açık gökyüzünün altındaki cinsel dansa odaklanıyor. Kilometrelerce etrafta kimse yok. İzinsiz girme endişesi yok. Acele etme ya da yakalanma stresi yok. Beni tutacak hiçbir şey yok.

Sadece ikimiz ve aramızda olanlar var.

Ben ona binerken gözlerini benden ayırmıyor. Sanki bakışlarını kaçırsa yok olacaktım gibi.

Ona sürtünüyorum. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

İnliyor. "İstediğimi biliyorsun. Ama bir sorun var." Başımı eğiyorum. "Ah?"

"Sana dokunmam gerek. Seni öpmeye. Seni becerirken her santimine tapmaya."

Tüm vücudum alev alev yanıyor. "Seni durdurmama izin verme."

Ben daha bir şey söyleyemedi bizi çeviriyor, ağırlığını üstüme veriyor, ten tene. Serin, çamurla kaplı parmakları kalçamdan omzuma kadar beni sıyrıyor. İçime tekrar girerken dişleri meme ucumu sıyrıyor.

Aman Tanrım.

Beni esnetiyor, bedenimi ve ruhumu dolduruyor.

Beni öperken bir an hareketsiz kaldı. Yumuşak, tatlı ve söylenmemiş sözlerle dolu.

Bir santim geri çekilerek, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İyi misin?"

Başımı sallamaya başlıyorum ama kendimi durdurup onun çok sevdiği sesli yanıtlardan birini vermeyi tercih ediyorum. "İyiden de öte."

Parmaklarımı sırtının çukur ve çıkıntılarında gezdiriyorum. "Sen iyi misin?"

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Burada seninle olduğum için öyleyim."

Nabzım sıçrıyor. Huysuz eğitmen Knox bana patronluk taslarken şehvetimi körüklüyor, ama tatlı Knox? O kalbim için tehlikeli.

Sonra ağzı tekrar benimkine çarpıyor ve üzerimde hareket ediyor. Yavaş, derin hareketlerle itiyor. Ben de onun hareketlerine uyuyorum, kalçalarım onunla buluşmak için sallanıyor.

İpeksi saçları tenime değiyor. Duyularım onu hissetmekle çalkalanıyor. Onun tadı. Onun ve toprağın baş döndürücü kokusu. Bunun doğruluğu.

Bizden.

Kendimi ona kaptırdıkça kontrolümü kaybediyorum. İçimde derin bir zevk oluşuyor. Tırnaklarımı Sterling'in sırtına geçiriyorum. Bir elini kalçalarımın yumuşak etine daldırıp sertçe sıkıyor.

Bir kreşendo, kırılana kadar ikimizin de içinde yuvarlanıyor. Bir çırpıda Sterling'in kanatları çıkıyor ve etrafımızdaki havayı dövüyor. İpeksi tüyler bedenimi okşuyor, beni yumuşak genişlikleriyle kaplıyor.

Yumuşak bir iniltiyle çözülüyorum. "Knox."

Tek cevabı, dişleri omzumla boynumun birleştiği yerdeki ete batarken çıkardığı gırtlaktan gelen bir ses oluyor. Titreyerek, bunalarak, birlikte tepeye çıkarken ona sıkıca sarılıyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Saniyeler ya da belki dakikalar boyunca yumuşak toprağa yayılıyorum, Knox'un ağırlığı hoş bir battaniye oluyor. Orada sarmaş dolaş yatıyoruz, nefes nefese, kalplerimiz çılgınca çarpıyor.

"Bize bak." Knox kanatlarını savurup üzerimden yuvarlanıyor ve yan yatıyor. "Pislik içindeyiz."

"Seninle kirlenmek hoşuma gidiyor."

Önce alnıma, sonra burnumun ucuna bir öpücük bırakıyor. "Böyle şeyler söylemeye devam edersen ikinci raunda geçeceğiz."

"Mmm." Yüzümü ona dönüyorum ve ilk kez zeminin sudan dolayı ne kadar soğuk olduğunu fark ediyorum. "Cazip bir teklif."

Çamura bulanmış olmama rağmen kalkmak istemiyorum. Bu mutlak terk edilmişlik ve özgürlük hissinin tadını çıkarmak istiyorum.

Gülünç elbiseler yok. Akşam yemekleri ya da kralla yürüyüşler yok. Her köşede gizlenen muhafızlar yok. Her hareketimi izleyen kimse yok.

"Eminim sıkı yerler oldukça sıcaktır. Sörf yaparken temizlenebiliriz."

Suyu da ısıtabilirim. "Tamam. Eğer mecbur kalırsak." Bir elimi kaldırıyorum. "Kalkmama yardım eder misin?"

"Her zaman." Elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Pantolonu hâlâ ayak bileklerinde, topallıyor, hareketi hiç de zarif değil.

Ayağa kalkar kalkmaz elimi göğsüne bastırıyorum. "Etiket. O sensin."

Elimi kurtarıyorum ve omzumun üzerinden ona gülerek suya doğru koşuyorum.

"Ne kadar da işbirlikçi bir hilekâr." Yüzünde alaycı bir öfke beliriyor ve ayaklarını giysilerinden kurtarmak için mücadele ediyor.

Dalgalar beni karşılamak için sürünerek geliyor ve ben onları derinlere doğru kovalıyorum. Su dizlerime kadar geldiğinde, onu duyabiliyorum.

Arkamdan su sıçratıyor, bana yetişiyor. Ondan kaçamayacağımı bildiğim için serin suya daldım. Daha önce uyguladığı taktiği kullanarak ulaş.

Ama yeterince uzağa değil.

Güçlü kollar beni sarıyor ve denizden sürüklüyor. Sırılsıklam saçlarımdan yüzüme su akarken başımı sallıyorum. Damlacıklar göğsüne sıçrarken inliyor ama bırakmıyor.

Beni kendine doğru çekti, sonra indirdi. Buradaki su sadece bel derinliğinde.

"Oh hayır." Bana bir parmak sallıyor. "Tekrar güzel ve temiz olana kadar gitmiyorsun." Kanatları çıkıyor ve etrafımızda kıvrılıyor.

"Oh." Bir elimi kaygan göğsünde gezdirdim. "Beni yıkayacak mısın?"

"Benim için zevktir Düşes." Ellerini denize daldırıyor ve omuzlarıma götürerek tenimdeki çamuru duruluyor.

Dokunuşu şefkatli ama bakışlarında ateş yanıyor. Her seferinde bir avuç dolusu, vücudumdaki tüm kiri temizliyor. saçımda bıraktı. Parmak uçları kafa derimin üzerinde gezinerek kaslarımı gevşetiyor.

"Sıra sende." Avuçlarıma hafif bir ateş çağırıyorum, iyiliğine karşılık verirken suyu ısıtıyorum. Ellerim göğsünde ve boynunda geziniyor, kas ve kemik çizgilerini takip ediyor.

Bir an için, taşların ya da çatışmaların yükünden kurtulmuş, tuz ve suyla yıkanmış iki ruh gibiyiz. Kanatlarını temizlediğim anda onları dağıtıyor ve kaybolurken suyun sıçramasına neden oluyor. Ona doğru eğildim, bedenim onunkinin içinde erirken ensesine ve saçlarına.

Bu hareket ondan derin bir inilti çıkarır.

Göğüslerimi boynuna ve göğsünün üst kısmına bastırarak omuzlarına uzanıyorum. Sırtındaki çamuru temizliyorum, parmaklarım
Önceki anların vahşetini yalanlayan bir şefkatle kaslarına çalışıyorum. Dokunuşuma doğru eğildi ve ben de öne doğru eğilip derisine yapışan salamuranın tadına baktı.

Ondan bir inilti daha kaçıyor. Titreşim dudaklarımda gümbürdüyor ve ben onu dişlerimin arasında yakalayıp tutsak etmek istiyorum.

"Bunun bitmesini istemiyorum."

"Ben de öyle. Hayat böyle hissettirmeli. Burada." Sesinin tınısı alçak ve samimi. "Sanki sonunda tacın ağırlığı ya da beklentileri olmadan nefes alabiliyorum."

Duraksıyorum, bakışlarımı ona sabitliyorum, sevinç ve zorluğu aynı ölçüde anlatan çizgileri inceliyorum. Bu, Knox ve Sterling olarak tanıdığım adamın maskesiz yüzü mü, yoksa bu da başka bir yüz mü? Teninin sıcaklığının altında hangi gerçek saklı? "Knox..."

Dalgalar fısıltımı yutuyor.

"Lütfen, bana Sterling de." Sanki içimdeki kargaşayı görebiliyormuş gibi gözleri gözlerimi arıyor. "Saraydan uzakta... burada, ben sadece Sterling'im, Prens Knox değil."

İtirafı aramızda asılı kalıyor ve merak etmekten kendimi alamıyorum. Artık kalbini koluna mı takıyor, yoksa bu saray duvarları içinde kullandığı aynı kurnazlıkla hazırlanmış bir hile mi? Yatağında binlercesini ağırlayabilecekken neden benim arzuma bu kadar ihtiyaç duyuyor?

Düşüncelerimdeki değişimi, zihnimin şimdiki zamandan uzaklaştığını hissediyor. Hızlı bir hareketle, güçlü kolları beni anlık arzuları konusunda şüpheyi yer bırakmayan bir kucaklamayla sarıyor. Uyarılmışlığı kalçamın iç kısmına baskı yapıyor, açlığının sessiz bir kanıtı.

"Nereye gittin?" Dudakları boynum boyunca ateşli bir yol izliyor ve omurgamda bir zevk sarsıntısı yaratıyor.

"Ben buradayım."

Bu duyguya teslim oluyorum. Şimdi daha derine inmenin zamanı değil.

Sorular. Bu adam her kimse, aramızda inkar edilemez bir bağ var. Parçalamak istemediğim biri. Ona emirler, mühür ve kılık değiştirmeler olmadan gerçekte kim olduğunu sormak için doğru zamanın ne zaman geleceğini bilmiyorum. Ya da hiç olacak mı.

Ama bugün, sadece aramızdaki şeyi hissetmek istiyorum. Şimdilik bu yeterli.

Düşünmek yok. Endişelenmek yok.

Dişleri köprücük kemiğimi sıyrıyor, damarlarımda alevlenen bir sıcaklığı ateşliyor. Kendimi nedenini daha az önemserken buluyorum.

"O zaman göster bana." Kelimeler kulağımın kabuğuna karşı hırıltılı bir meydan okuma.

Ve kısacık bir an için, gökyüzünün uçsuz bucaksız genişliği ve okyanusun dikkatli gözleri altında, soruları bıraktım
Aklımdan çıkmıyor, arzusunun gelgitinin beni bir kez daha alıp götürmesine izin veriyor. Her parçam onun her parçasını arzuluyor.

Ben yüzümü ona dönerken bizi oturma pozisyonuna getiriyor, su göğsümüze kadar geliyor.

Bacaklarımı beline doluyorum, suyun kaldırma kuvveti beni onun hemen üzerinde tutuyor. Ben kendimi konumlandırırken su iç içe geçmiş bedenlerimizde geziniyor. Tüm vücudumu onun etrafına sarmak, onu içime almak istiyorum.

içimde ve onu orada tutuyorum. Bir saniyeliğine havada kalıyorum, o tam girişime doğru kayarken, zar zor dokunurken ikimizle de alay ediyorum.

Gökyüzü solan ışıktan bir tuval, okyanus ritmik bir şarkı, ama ikisi de onun gözleri kadar dikkatimi çekmiyor. Derin, zengin bir kahverengiler ve benimkileri yansıtan bir özlemle parlıyorlar.

Hamlığıyla güzel, zırhından ve unvanından sıyrılmış ve şu an için benim.

"Buraya gel." Alçak hırıltısı içimdeki dalgaları harekete geçiriyor.

Benim sihrim de kıpırdıyor. Isıyı tenimde tutarak onu geri çektim.
Tuzlu su etrafımızda dönüyor. Elleri yukarı kayıyor
Uylukları güçlü ve kesin, beni aşağı doğru bastırıyor. Kendimi ona doğru alçaltıyorum, bağlantı dudaklarımdan bir soluk çıkarıyor.
Kalçalarını kaldırıp
Benimkiyle tanış.

"Mükemmel." Ağzını indiriyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Sen benim için çok mükemmelsin. Mümkün olan her şekilde."

Kalbim onun övgüsüyle çarpıyor. "Sterling."

"Tekrar söyle." Bir emir vermesine rağmen, ses tonunda bir yalvarış var.

Ağzına tüy kadar hafif bir öpücük konduruyorum. "Sterling."

Vücudunu bir ürperti kaplıyor ve ben tek bir kelimenin bana verdiği güçle heyecanlanıyorum.

Dudaklarımdaki adı bir güce sahip, bizi birbirimize bağlayan bir büyü. Her hareketimle devam eden şüpheler. Bu benim seçtiğim adam. Şu an yanımda olan. Suyun karayla buluştuğu bu boşlukta, sadece birbirimize verdiğimiz zevk için varız.

Kavrayışı sıklaşıyor, parmakları kalçalarımın yumuşak etine giriyor ve beni teşvik ediyor. Gelgitin gelgitleriyle yükselip alçalıyorum. Saçlarım akıntıda dans eden koyu renkli deniz yosunları gibi sırtımdan aşağı dökülüyor. Okyanusun sesi, hareket ettiğimiz tek davul sesi olan kalbimin çarpıntısı karşısında kayboluyor.

Tırnaklarım sırtını çiziyor, yavaşça sürüklemek artan gerginliği hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Kalçalarımı sallayarak bizi tekrar tekrar yakınlaştırıyorum.

"Tanrılar, Lark." İnliyor ve dünya bakışlarındaki yoğunluğa göre daralıyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve bana yaptığı gibi burnunun ucunu öpüyorum. "Bu gerçek mi?"

"Hiçbir şey bundan daha gerçek olamaz." Sesindeki samimiyet beni içinde bulunduğum ana bağlıyor. Gözleri gözlerimi yakalıyor ve hiçbir şey bilmiyorum

Bu dünyada hiçbir zaman iç içe geçmiş bedenlerimizin birlikte hareket etmesi kadar yakın hissetmeyeceğiz.

Birlikte serbest kaldıktan sonra, kıyıya vuran dalgaların kreşendosu eşliğinde kollarına yığılıyorum. Uzun bir süre, mutluluk dolu bir şekilde yüzüyoruz.

Yüzümdeki saçları fırçalıyor. "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Bana güvendiğin için... kendinle."

Ne olursa olsun, bu gün -bu an- ruhuma kazınacak.

Ve birkaç dakika daha, kendimi onun içinde güneşlenmeye bıraktım. Su kenarının ötesinde bizi bekleyen belirsizliğin gelgitlerine karşı onu yakın tutun.

"Yaldızlı kafese geri dön." İç çekiyorum, nefesim serin havada buğulanacak kadar sıcak.

Güneş alçalıyor, sazlıkları ateş ve altın tonlarına boyuyor. Sterling yanımda mırıldanıyor, sesi sarayın sınırlarından duyduğu hoşnutsuzluğun alçak bir gümbürtüsü. Botlarımı daha sıkı bağıyorum, parmaklarım sert deri üzerinde çalışıyor.

"Gerçekten sarayı bir kafes olarak mı görüyorsun?" Özlemin alt akımı benim için kayıp değil. "Hala bazı gecelerimi diğer askerlerle birlikte çadırdaki kalıyorum. Kralın muhafızlarıyla aynı ranzada bile yatamıyorum."

Knox'un şikâyeti bana son derece tuhaf geliyor ve kendi cevaplarımı ararken onun sorusunu görmezden geliyorum. "Sen Tirene prensisin. Bana sarayda bir odanız olmadığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Homurdanıyor. "Oh, bir süitim var. Ama bazen hizmetçiler orada benden daha fazla zaman geçiriyormuş gibi hissediyorum. Agnar ve Blair bile öyle. Jasper zamanımı 'sahadaki birliklere' ayırmamı ve işgal durumunda hazır olmalarını sağlamamı istiyor. Biz her zaman Tatbikatlar. Eğitim. Zaman zaman Agnar sarayda kalıp oradaki sorumluluklarımla ilgileniyor. Blair de raporları iletmek için aramızda gidip geliyor."

"Hoşuna gidiyor mu? Çadırdaki uyumaktan bahsediyorum. Askerlerle birlikte olmanın yoldaşlığı."

Bir gülümseme ağzını yumuşatıyor. "Evet. Bu...özgürleştirici. Beni anlamayın

Yanlış. Saray hayatının lüksleri güzeldir. Sıcak banyolar. Sıcak yemek. Yumuşak bir yatak. Ama dışarı çok daha basit. Bazen neredeyse pozisyonumu unutuyorum... sorumluluklarımı."

Durup bataklığın karşısındaki manzaranın tadını çıkarıyorum. Bir zamanlar, çocukken, Aclaris'teki kral şatosunun mermer ihtişamını arzulamıştım. Bildiğim her şeyi aşan lüks için değil, ama Şatodaki saraya katılan soyluların ve diğer insanların sayısının çokluğu.

Annemin malikanesinde kilitli kaldığımda tek hayal ettiğim dışarı çıkma ve yaşıtım olan diğer insanlarla bağlantı kurma özgürlüğüydü. Kız kardeşimi sevmeme rağmen, başka arkadaşlıklar da kurmak istiyordum.

Pencereden dışarı bakar ve sarayda takdim edileceğimi hayal ederdim. Soylu aileler için her zaman büyük bir olaydı. Biraz gergin ama çenem dik bir şekilde içeri girerdim. Orada yeni eşimle tanışırdım.

En iyi arkadaş. Belki iki. Hatta aşık olacağım bir adam bulmayı bile hayal ettim.

Sonra ikimiz birlikte dünyayı gezecektik ve o bana hiç görmediğim şeyleri gösterecekti. Yeni en iyi arkadaşlarıma maceralarımızı yazacaktım ve onlar da benim adıma mutlu olacaktı. Birlikte yaşlanacak, kendi ailelerimizi kuracak ve Şatodaki her balo, kutsal gün ve etkinlikte. Ve bir daha asla yalnız kalmayacak ya da bir kenara atılmayacaktım.

Şu anda beni çağıran Tirene'nin silueti, tüm sakinlerinin beni tanımak istediği, Kral Xenon'unkinden bile daha büyük bir saray. Her ikisi de farklı nedenlerle beni arzulayan bir kralım ve bir prensim var. Soylular benim hakkımda dedikodu yapıyor ve orada olduğum için mutlu olduklarını söylüyorlar.

Ama bu sadece beni kullanmak için.

Ve sarayın avlusuna indiğimden beri sık sık nasıl kaçacağımı düşündüm.

Çok uzun zaman önce, ejderhaları hayal ettim, onların sınırsız gökyüzünde güçlü sırtlar. Şimdi, sadece düşünmem yeterli ve kendi kanatlarım açılıyor, muhteşem bir tüy yelpazesi alacakaranlığı yakalamak. Ejderhalarla buluşmak için uçabilir ve uçuşun ortasında sırtlarına konabilirim. Sırtımdaki kasları esnetiyorum. Kanatlarım cevap veriyor, yeni keşfedilen güçle kavisleniyor.

Hayat çocukluk hayallerimi tanınmaz hale getirdi.

"Hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı." Sterling'in sözleri düşüncelerimi o kadar mükemmel taklit ediyor ki ona doğru dönüyorum. Sanki karmaşık, eski bir dili çözmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Kendi kanatları da benimkileri yansıtan zarif bir parıltıyla açılıyor.

"Hayır."

Bununla neyi kastediyor? Kardeşini mi? Saraydaki pozisyonunu mu? Biz mi?

Sterling'in beni kaçırdıktan sonra ne olacağımıza dair bir beklentisi var mıydı? Bunun bir kaçırma olduğunu bile düşündü mü? Kanatlarımın da kanıtladığı gibi, ben Tirenliyim. Anneme göre, Kral Xenon beni biyolojik ailemden çaldırılmış. Kral Jasper değil.

Sterling beni Aclaris'ten uzaklaştırmayı beni kurtarmak olarak görmüş olabilir.

"O zaman gidelim mi?" Elini uzatıyor ve hiç düşünmeden kabul ediyorum.

Birlikte sığıyoruz, tek bir akıcı hareketle gökyüzüne yükseliyoruz, yeryüzü altımızdan kayıp gidiyor. Havanın acelesi kulaklarımı dolduruyor, bir kükreme

Özgürlükten bahseden bir sessizlik. Beklenmedik bir şekilde Sterling'in kolları beni sarıyor ve göğsüne yaklaştırıyor.

Kanatları güçlü vuruşlarla çırpıyor, ikimizi de bir Sıcaklık ve samimiyet kozası. Ben de kendi kanatlarımı açıp onun kucağına teslim oluyorum, vücudum hala aşağıdaki bataklıkta yakınlaşmamızdan dolayı titriyor. Daha önce de yaptığı gibi, bizi havada tek başına tutabileceğini biliyorum. Ve çok yakında, kimsenin bizi görmemesi için ayrılmamız gerekecek.

Sessizlik içinde, gün batımının mor ve turuncu renkleri bir sevgilinin şalı gibi etrafımızı sararken, solan ışığın içinden süzülüyoruz.

Aşağıda dünya yavaş yavaş gölgeye dönüşüyor, ama burada Sterling'le birlikte zaman elastik ve hoşgörülü bir şekilde uzuyor. Bu değerli dakikalarda

Görev çağırmadan önce, birbirimize dolanmış iki ruhuz.

Hem Flighthaven'da hem de burada, Tirene'de söylediği ve yaptığı her şeyi hatırlayarak zihnim dolaşıyor. Benim için endişelendiği zaman Ona annemi anlattım... Beni nasıl kilit altında tuttuğunu. Beni korumak için defalarca denediği yolu. Nasıl gittiğini

Royce'a yiyecek kileri için para vermek üzere Flighthaven'dan gizlice kaçmaya çalıştığımda yanımdaydı. Odamı yaktığımda beni kurtardı. ve neredeyse duman solumaktan ölüyordu. Yine de ona güveniyor muyum? Tamamen mi?

Flighthaven'a sadece beni bulmak için gittiğini biliyorum. Ama onun gözünde, düşman topraklarından kurtarılması gereken kaçırılmış bir Tirenli miydim? Bu şekilde düşünmek biraz garip ama onun gözünden mantıklı olabilir.

Saray yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Uzun kuleler Akşam gökyüzü, bana duvarlarının içinde barındırdığı karmaşık politika ve güç ağını hatırlatıyor. Ancak Sterling'in kanatlarının sığınağında, ihanet ve kayıp düşüncelerini bir kenara itiyor, bunun yerine Kalp atışlarının ritmi omurgama vuruyor.

"Bir kez daha daire çizelim." Büyüyü bozmak konusunda isteksizim. Ve neredeyse ona soracak kadar cesaret topladım. Kendisinin Beni Aclaris'ten kurtardığında, o beni benden çaldı mı? Annemden? "Ne istersen." Daha yükseğe çıkıyoruz, yukarı doğru spiral çiziyoruz. Günün son ışıkları ufukta kayboluyor. Başkalarının önünde takmak zorunda kaldığımız maskeler en azından birkaç dakika daha erteleniyor.

Bu anlarda, sadece Lark ve Sterling'iz, özgürce uçuyoruz, aşağıdaki taşların ve krallıkların ağırlığıyla bağlı değiliz.

Kuleler alacakaranlığı bıçak gibi kesiyor, alacakaranlığın ışıltısını keskin kenarlara ayırıyor. İnmeden ve duyulmadan önce ona sormam gerekiyor, ama panik dalgaları yükselirken kelimeler dudaklarımda soluyor. Bir gelgit dalgası soğukkanlılığımın kırılma bariyerini yıkıyor.

Sterling'in kolları, dakikalar önce keyif aldığım bir sığınakken, birden kaçmam gereken bir hapis haneye dönüştü.

"Sterling." Nefesim onun adından çok, boğuk bir yardım çağrısı gibi çıkıyor. Kalbim dehşet içinde çarpıyor.

Tüm mantığı bastıran bir tempo. Kaçmam gerek. Kaçmaya.

Tutuşunu sıkılaştırıyor, endişesi hissediliyor, ama sesinin fısıltısı bana zar zor ulaşıyor. "Lark? Ne oldu?"

Sözleri kulaklarıma saldıran dehşet yaygarasının içinde kayboluyor. Sanki hava endişeyle dolup taşıyor, nefesimi kesiyor, yaklaşan kıyametin kokusuyla beni boğuyor.

OTUZUNCU Bölüm

"Lark? Bana neler olduğunu anlat!"

Bir korku nehri Sterling'in sesini boğuyor.

Gölgeler yeri kemiriyor, yaklaşıyor ve beni dehşete düşürüyor.

Burada bir saniye daha kalamam.

Vücudumu umutsuzca bükerek kollarına karşı koyuyorum, aklımda tek bir düşünce var.

Uzaklaşmam lazım.

Bir kalp atışı için, tutuşu titriyor.

Tek gereken bu. Yana doğru eğilip kollarımı serbest bırakıyorum.

Kanatlarım açılıyor, tüylerim onu geri itiyor. Düşüyorum,

Rüzgâr kulaklarımda uğuldarken ondan uzaklaşıyordum.

Sterling bağılıyor, peşimden dalarken sesi uzaklara dalıyor, komutları panikle attığım çığlıklar ve çarpan kalbim arasında kayboluyor.

Duymanın, umursamanın ötesindeyim. Mesafeye, boşluğa ve beni tüketmekle tehdit eden şeyden ayrılmaya ihtiyacım var. "Lütfen! Sadece... bırak gideyim."

Ben dünyaya doğru süzülen bir kuyruklu yıldızım, kanatlarım sınıksız kapalı ve başım aşağı dönük. Bedenim yalnız kalma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor - ondan uzakta, bana acıyı, kaybı ve güçsüzlüğü hatırlatan her şeyden uzakta.

Uzaklara. Uzaklaşmam lazım.

Yer beni karşılamak için acele ediyor. Korktuğum şey toprak değil, söylenmemiş yüzlerce sözün ezici ağırlığı ve ihanetin yaklaşan gölgesinden başka bir şey değildir.

Kaçma arzusu beni ateşliyor ve kaslarıma hız katıyor. Kanatlarım havayı yakalıyor ve kavlıyor. Sterling'in bana yaptırdığı tüm alıştırmalar zamanlamamı mükemmelleştirdi, her ne kadar yeni kanat kaslarım özellikle güçlü. Son saniyede kanatlarımı açıyorum. Ellerimden ısı akıyor, ilave kaldırma kuvveti ekliyor ve düşüşümü yavaşlatıyor. acımasız verimlilik.

Botlarım avlunun taşına öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, momentumu azaltmak için öne doğru takla atıyorum.

Acıyı görmezden gelerek sarayın girişine doğru koşuyorum, pantolonum tenime yapışıp daha hızlı hareket etmemi engellediği için vücudum bataklık suyu ve pişmanlıkla ağırlaşıyor.

"Yavaşla, Lark." Knox'un botları beni takip ederken taşları tokatlıyor. "Konuş benimle. Her ne hissediyorsan, her ne ise, bunun üstesinden geleceğiz."

Sözleri duman zerrecikleri gibi, aceleyle attığım adımların rüzgârında buharlaşıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, her bir vuruş onun seslerini bastıran bir panik tamtamına dönüşüyor. İçimde bir yerlerde, bu ani dehşetin bir anda ortaya çıktığını fark ediyorum ve tepki duruma uymuyor. Ancak korkunun yarattığı izdiham mantığının sesini bastırdı.

Odama doğru giderken, Hyde'ın yanından hızla geçiyorum - onun daimi çatık kaşları yerinde - kıvrımlı, parlak saçlı kadınla birlikte. Zihnimin loş bir köşesinde, çamurlu giysilerimize baktıklarını fark ediyorum, ancak güvenliğim için yarışmaya devam ederken bu düşünce dağılıyor.

Odama yaklaştıkça, kendi dehşetimin gürültüsü azalmaya başlıyor, yerini ağrıyan bir yorgunluk alıyor. Kapı önümde belirliyor, içimdeki kargaşa ile aradığım sükûnet arasında bir bariyer. Bir iterek duvara çarpmasını sağlıyorum, patlama sesi boş koridorda yankılanıyor.

İçeride, beni Knox'tan ve dünyanın geri kalanından ayıran bir sonlulukla kapıyı çarparak kapatıyorum. Ama kafamdaki vuruş devam ediyor, beni ileriye doğru iten amansız bir dalgalanma. Giysiler, onların ve her şeyin ağırlığından kurtulma telaşıyla yırtılıp düşüyor.

Bu çok fazla. Her şey çok fazla.

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Bu duygular... bunaltıcı. Boğuluyorum.

Banyo odası, arınma vaat eden akan su çağlayanıyla yankılanıyor. Büyümü çağırıyorum ve tanıdık alevler tenimde dans ediyor. Etrafımı sarıyor ve

Banyoya girdiğimde uzuvlarım suyun serinliğiyle buluşurken yükselen sıcaklığı memnuniyetle karşılıyor.

Dakikalar sonsuzluğa uzanıyor. Şimdi kendi yaktığım ateşle ısınan su beni koza gibi sardıkça titremem yavaş yavaş azalıyor. I Başımı suya daldırıp suyun dışarıdan gelen sesleri bastırmasına izin verdim.

Korkunun pençesi yavaşça gevşiyor ve ben buharın ve sessizliğin nazik kucağında akıntıya bırakılıyorum.

Banyo odamın buharlı sınırlarından çıkarken, cildim büyüyle aşılarmış sıcaktan hâlâ parlak kırmızı, odamın kapısının aralıksız çalınması devam ediyor.

Basit bir tunik ve bol bir pantolon giydikten sonra çıplak ayakla odanın bir ucundan diğerine geçerken endişeli bir tabloyla karşılaştım yüzler.

Rhiann, Anne ve Leesa koridorda bekliyorlar. Ama Sterling'den iz yok.

Annem yaralarımı tarıyor ve Leesa'nın geniş bakışları dile getirilmemiş sorularla dolup taşıyor. Rhiann bir adım geride duruyor, her zamanki mükemmel duruşu bir şekilde derin bir endişeyi yansıtıyor.

"İyi misin, Lark?" Annemin sesi titriyor ve onun varlığına itiraz edemeyecek kadar sarsılmış olduğumu fark ediyorum. "Prens Rhiann'a senin bize ihtiyacı olabilir."

Görünmez bir el kalbimi kavriyor.

Panikleyip kaçtığımda bile Sterling benimle ilgilendi.

Zayıf bir gülümsemeyi zorluyorum, zihnim inandırıcı bir hikaye örmek için yarışıyor. "Sadece... sadece bir sinir krizi. Açıklaması çok zor." Bu yalandan nefret ediyorum.

Serbest kalsa bile. Ama gerçek nedir? O gece hissettiğim korku Saray hâlâ aklımda. "Her şeyin büyüklüğü beni bir anda çarptı."

Leesa bir adım öne çıkıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Ama buna ne sebep oldu? Bundan daha fazlası olduğuna eminim. Düşes Breann'ı bulmamı ister misin? Daha önce sana yardım etmeyi teklif etmişti... kanatlarını aldığı anda."

Anne boğazını temizliyor, sesi nazik ama kararlı. "Ruhun sıkıntılıysa, belki bir dua yardımcı olur?"

Ve Rhiann, her zamanki gayretli bekçi, zarafetle önerir, "Biraz rahatlatıcı çay, belki? Ya da dinlenmenizi kolaylaştırmak için kokulu bezler mi tercih edersiniz?"

Niyetleri saf görünüyor ama teklifleri göğsümün etrafını bir bağ gibi sarıyor. Hâlâ içime yerleşmiş olan panik düğümünü çözmek için zamana ve boşluğa ihtiyacım var.

Dinlenmek için yalnız kalmakta ısrar ettiğimde, tereddütle geri çekilmeleri ciğerlerimin özlemini çektiği odayı bana bahşediyor. Attıkları her adım, çok sıkı bir giysiden kurtulan başka bir dikiş gibi hissettiriyor.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor. Nihayet yalnızım, odamın sessizliği kulaklarıma baskı yapıyor.

Yatakta battaniyeyi başımın üzerine çekip kendimi karanlığa hapsediyorum.

Ancak kendi kendime uyguladığım bu sürgünde bile, kendi zihnimin amansız takibinden kurtulmuş değilim.

Delilik bana doğru mu yaklaşıyor? Yoksa bu sadece aldatmaca ve söylenmemiş gerçeklerle örülü bir hayatın bedeli mi?

Aldığım derin nefesin gücüyle sığınağımın kumaşı dalgalanıyor. Neden Sterling'den kaçma ihtiyacı hissettim? Dehşet, korku Panik, ezici duyguların saldırısı çok hızlı geldi. Sanki bana ait değillermiş gibi.

Ve sonra aklıma geldi.

Bunlar benim duygularım değildi.

Onlar ejderhalara aitti.

Ateş padokunun duvarına tünemiş, sabahın ilk ışıkları karanlığın son kalıntılarını da kovalarken *Wurm Ana'nın Günlükleri*'ni okumaya çalışıyorum. Ejderha dumanı ve tuzun kalıcı kokusu

yakındaki bataklıklardan gelen serin hava. Burası dingin, gecenin büyük bölümünde içimde çalkalanan kargaşayla tam bir tezat oluşturunyor.

Konsantre olamayınca sonunda kitaptan vazgeçiyorum ve onu tünüğimin içine sokuyorum.

Uyandığımdan beri olanları bir araya getirmeye çalışıyordum. Sonra kendim anlamadığım halde neden böyle tepki verdiğimi Sterling'e nasıl açıklayabileceğime odaklandım.

Geçen akşam yaşananlar zihnimde sürekli bir döngü halinde dönüyor. Mükemmel bir gün. Knox ile muhtemelen hayatımı değiştirecek bir cilveleşme. İhanetinin acısı hâlâ yüreğimde, ama şimdi onu böyle kararlar almaya iten şeyin ne olduğunu anlıyorum.

Sonra paniğin delici kreşendosu içimi parçaladı, o anı kafa karışıklığı ve korkunun parçalanmış kalıntılarına dönüştürdü. Şimdi biliyorum ki bu duygular bana ait değildi.

ejderhaları dehşete düşürdü. Bu sabah tek bir ejderha bile görmediğimi düşünürsek, bu beni özellikle endişelendiriyor. Onları ne korkuttu? Korku ve endişelerini bu kadar güçlü bir şekilde yansıtmalarına neden olan şey ne olabilir?

Sel o kadar ani ve güçlüydü ki ne olduğunu bile fark etmedim.

Sterling'le konuşmalı, olanları anlatmalı ve anlamasını ummalıyım.

Ama ya bugün karşılaşmazsak?

Ya benimle antrenman yapmak ya da beni görmek istemeyecek kadar öğrenirse?

Derin bir iç çekmeme rağmen omuzlarıma ağır bir yük çöküyor.

Sarayın etrafındaki yollardan birinde gezinen tanıdığım bir figür görüyorum. Resmi olarak istediğim zaman çağırıp istediğim zaman kovabildiğim kanatlarımın hızlı bir hareketiyle kolayca yetişebiliyorum.

"Benimle yürür müsün?" Beni gördüğünde gülümseyen Leesa'nın yanına iniyorum. "Meşgul değilsen..."

"En sevdiğim kız kardeşimle vakit geçirmek için çok mu meşgulüm? Asla." Leesa kıkırdayarak kolunu benimkine doluyor. "Seni kontrol etmek için odana gittim ama orada değildin. Erken kalkmış olmalısın. Dün geceki sinir krizinden sonra kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Ben senin yaşıyan tek kız kardeşinim. Daha fazla kız kardeşin olsaydı bile yine de favorin olacağımdan eminim." Ona bir sırıtış attım ve o da gözlerini devirir. "Ve evet, kendimi daha iyi hissediyorum. Ama bu bir sinir krizi değildi. Dün gece geç saatlere kadar ne olduğunu anlamadım. Ben... kulağa çılgınca gelecek ama ejderhalar yüzünden oldu. Sterling ile antrenmandan dönerken onların duygularını hissediyordum. Bir çeşit panikledi ve kaçtı. Kelimenin tam anlamıyla."

Bana *ciddi bir açıklama yapman* gerekiyor der gibi bakıyor. "Tamam, öncelikle, ne zamandan beri ona Sterling diyorsun?"

Tabii ki ejderhalarla olan yoğun empatik bağımlı değil, prenze ne dediğimi yorumlayacaktı. "Flighthaven'dayken ona böyle sesleniyordum... başladığımızda... bilirsin, birlikte olduğumuzda. Sonra bana ihanet etti, beni kaçırdı ve buraya getirdi ama hepsini biliyorsun. Sanırım bir şekilde uzlaştık."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ve Sterling'e geri mi döndü? Knox'a değil mi?"

"Evet. Sanırım öyle."

"Eğitiminiz nasıldı? Ya da ejderhaların duygularını hissetmeden önce her ne yapıyorsanız." Gülümsemekten kaçınıyormuş gibi dudağını ısırtıyor. "Ve ejderhalarla olanları geçiştirmek istememiştim. Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Hayır, kesinlikle değil. "Sorun değil. Onlara neler olduğunu anlamam gerekiyor ama önce Sterling'le konuşup neler olduğunu ve neden çıldırdığımı açıklamak istiyorum."

Leesa bana şüpheyle bakıyor. "Hiç antrenman yapmıyordun, değil mi?"

"Antrenman yapıyorduk." Durakladım. "İlk başta."

Beni işaret ediyor. "Biliyordum! Tüm detayları bilmek istiyorum ve hiçbir şeyi atlamayın. Seni daha önce uyardığımı biliyorum ve bence şimdi daha da dikkatli olmalısın.

Kral, ama kız kardeşimi böyle parlatan her erkek risk almaya değer.

Bana her şeyi anlat."

Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Sterling'le Flighthaven'da ilk karşılaşmamdan, kibirli bir pislik olduğundan, dünkü uçuşumuzdan ve daha fazlasından ve aradaki her şeyden bahsediyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde bahçede fıskiyeinin yanında oturuyorduk ve öğle güneşi gökyüzünde yükseliyordu.

Sonra yaklaşan kanat çırpışları içimde bir sarsıntı yaratıyor. Leesa ve ben gökyüzünü taradık. Kralın muhafızlarının kaptanının tanıdık şekli yaklaşıyor ve içimden bir ses onun iyi haberler getirmediğini söylüyor.

Hyde önümüze iniyor ve bana soğuk bir bakışla bakıyor. "Kral sizinle derhal görüşmek istiyor."

On dakika sonra, Kral Jasper'ın önünde duruyordum. özel oda. Kral ve Hyde haricinde bir kez olsun kimse yoktur.

Nabzım korkuyla hızlanıyor. "Beni mi görmek istediniz, Majesteleri?"

"Evet." Bakışları üzerimde geziniyor ve bunun ne hakkında olduğunu açıklamadan önce tatlı zamanını alıyor. Tavrında kafamda alarm zillerini çaldıran bir gerginlik var.

Nabzım hızlansa da kendimi sakin kalmaya zorluyorum. "Bir sorun mu var?"

"Öyle de denebilir." Yaklaşıyor ve yüz ifadesi kesilmiş cam. "Sabırlı olmaya ve benimle evlenme fikrine alışman için sana zaman tanımaya çalıştım, ama şimdi bunun bir hata olduğunu ve nezaketimi zayıflıkla karıştırdığını görüyorum." Eli yılan gibi uzanıyor ve üst koluma yapışıyor. "Beni aptal mı sanıyorsun?" diye tıslıyor.

Alarm derimde geziniyor. Jasper'ı daha önce hiç böyle öfkeli görmemiştim ve içgüdülerim beni temkinli davranmaya itiyor. "Hayır, tabii ki değil. Ve sabrınız için size minnettarım. Eğer daha önce söylemediysem özür dilerim."

"Gerçekten mi? Eğer durum buysa, neden sen ve kardeşim hakkında müstakbel kraliçeme pek de yakışmayan bir rapor aldım? Gerçekten kimsenin ikinizi görmeyeceğini mi düşündün? birlikte?"

Kalbim öyle gürlüyor ki, diğerlerinin duymasından korkuyorum. Kahretsin. İşler pek iyi görünmüyor ama belki de hâlâ bunu atlatma şansım vardır. "Sizi bir şekilde kırdıysam özür dilerim Majesteleri, ama bunun bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim. Benim eğitimim Prens çok fazla yakın temas gerektirir-"

"Yani benim bir aptal ya da en azından kolay lokma olduğumu düşünöyorsunuz. Sizi temin ederim ki ikisi de değilim. Durumunuzu anlayışla karşılamaya, hatta evlat edinen ailenize ev sahipliği yapmaya hazırım ama beni aptal yerine koymanıza ya da bu taca saygısızlık etmenize izin veremem."

Parmakları canımı acıtana kadar derimi kazıyor. Ben irkildiğimde, elini gevşetiyor ama beni bırakmıyor.

Onu yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum. "Size söz veriyorum, bunların hiçbirini yapmaya çalışmıyorum. Ve daha önce de söylediğim gibi, bana ve aileme gösterdiğiniz ilgiye minnettarım."

"Güzel. O halde şahitlerin önünde nişanı kabul ettiğinize ve düğün tarihini belirlediğinize dair bir taahhütname imzalamanızın bir sakıncası olmayacağına eminim."

Kuru dudaklarımı ıslattım. "Ben... Ben bunu yapamam."

Gözleri kısılıyor ve konuştuğunda sesi tehlikeli derecede yumuşak çıkıyor. "Sanırım bunu yapabileceğinizi göreceksiniz. Belki de bir süre

Zindan, fikrini değiştirmen için seni motive etmeye yardımcı olacaktır." Midem ayaklarıma çarpıyor.

Oh, lanet olsun.

Bölüm Otuz BİR

Sarayın kalbinin altındaki kasvetli, küflü bir hücreye atıldım. Zemini kir kaplıyor ve köşede battaniyesiz ince, nemli bir şilte ile birkaç metre ötede bir lazımlık duruyor. Tanımadığım bir gardiyan hapishanemin dışında duruyor, sırtı kalın demir parmaklıklara dönük.

En azından zincirli değilim.

Bu durumdaki bir diğer parlak nokta ise, tünığimin içine sıkıştırılmış olan *Wurm Ana'nın Günlükleri'nin* elimde olması.

Sonraki üç günü okuyarak, endişelenerek ve düşünerek geçirdim. Bu rutin sadece Hyde'ın bana bayat ekmek, bir parça peynir ve su getirdiğı yemek zamanlarında ve her öğleden sonra bir kez kralın fikrimi değıştirip değıştirmediğimi sormak için uğradığında kesintiye uğruyor. nişanı kabul edeceğine söz verdi.

Ona hayır dediğimde, etrafta dolaşmıyor ve Sterling hakkındaki sorularıma cevap vermeyi reddediyor. Kardeşini de cezalandırdığından endişeleniyorum, özellikle de Sterling ziyarete gelmediğı için. Ama başka kimse de bilmiyor. Sanırım kral, Sterling'in Yoksa o ve Hyde'dan başka kimse burada olduğumu bilmez.

Bu son düşünce endişemin alevlerini körüklüyor. Zindanda olduğumu başka kimse fark etmezse, kral beni burada çürümeye bırakabilir.

süresiz olarak. Eminim daha kötü yerler de vardır ama burada kendi isteğimle vakit geçireceğimi söyleyemem.

En kötü kısmı yalnızlık değıl. Ya da yetersiz yemek. Ya da banyo yapamamak. Ya da bana ne olacağını merak etmek.

Tüm bunlar yeterince kötü, ama Sterling'in iyi olduğunu bilmek için bunlara seve seve katlanırım.

Nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını bilmemek beni deli ediyor. En azından *Wurm Ana'nın Günlükleri*'ni büyüleyici buluyorum,

sert kadın kahramanı ile. Ama okumaktan ne kadar keyif alsam da savaşçı kraliçe hakkındaki hikayeler tuhaf bir huzursuzluk hissi uyandırıyor. Kötü bir şeyin yaklaştığına ve çok geç olmadan bu tehdide karşı hazırlanmam gerektiğine dair artan bir korku.

Ne yazık ki, birçok şey için hazırlık yapmak biraz zor. bir zindanda kilitliken hiçbir şey. Belki vücut kokusu dışında ve ne yazık ki o tehdit çoktan gerçekleşti. Başka hiçbir şey olmadan kapana kısılmış Kitap beni strese sokuyordu. Cildi bir kenara fırlattım, bana endişelenmek ve düşünmekten başka yapacak bir şey bırakmadı.

Hücrede geçirdiğim en az zilyon saatten sonra bir ziyaretçim var.

Yatak Odasının Leydisi görmeyi beklediğim son kişi ve gardiyanın onu benimle birlikte hücreye almasını kesinlikle beklemiyorum. Ama ikna edici olabiliyor.

"Yukarıdaki yıldızlar, Leydi Lark, korkunç görünüyorsunuz." Rhiann onu tutuyor

kahverengi gözleri maskesiz bir dehşetle kaldığım yeri tarıyordu. "Burası çok pis. Ve soğuk. Burada daha fazla kalırsan hasta olacaksın."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi." Sesim boğuk çıkıyor. Su içmeyeli uzun zaman olmuştu ve konuşmayalı daha da uzun zaman.

Gözlerinde daha önce tanık olduğum hiçbir şeye benzemeyen bir öfke parlıyor. "Seni bir suçlu gibi hapsetti."

"Ben iyiyim, söz veriyorum."

Gözlerindeki öfke yerini endişeye bırakıyor. "Kral ne istiyorsa onu yap. Buradan çıkmanın en hızlı yolu bu."

Endişe omurgamdan aşağı süzülüyor. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Yutkunuyorum, ağzımı yeterince nemle kaplamaya çalışıyorum.

"Bana bir şey söyleyebilir misiniz? Prens nerede? O... iyi mi?"

"I..." Etrafa göz gezdiriyor, bakışları yatağımın üzerindeki eski kitaba takılıyor. "Neden onun sağlığını soruyorsun?"

Olamaz. Rhiann kralın beni neden bu hücreye koyduğunu biliyor mu? "Düşündüm ki... belki o da bir yerlerde hapsedilmiştir."

Bana uzun uzun bakıyor, sanki ruhumu araştırıyormuş gibi. "Hayır. Bunu bilmem gerektiğinden emin değilim ama o ve Agnar birkaç saat önce ayrıldılar.

Sizden önce," burnunu kırıştırdı, "alıkonuldunuz, kral için bir göreve gönderildiniz. Knox kardeşinin ne yaptığını bilmiyor. Jasper'ın seni hapsettiğini öğrendiğinde çok öfkeleneneğini tahmin ediyorum. Ben daha bugün öğrendim."

İçimi bir rahatlama kapladı. Sterling iyi. O güvende.

"Belki." Rhiann'a yalan söylemek istemiyorum, çünkü Sterling'in gerçekten öfkeleneneğinden kesinlikle eminim. Ama aynı zamanda bizim

Kral çoktan şüphelenmiş olsa bile. "Bir kavgada bu ikisinin ortasında kalmaktan nefret ederim."

"Gerçekten de." Parmağını taş duvarda gezdiriyor. "Bu tamamen dehşet verici. Yemek yiyor muydun?"

"Yaptım." Çok değil, ama onu daha fazla kızdırmamayı tercih ederim.

Rhiann alay ediyor, hayatımda duyduğum en hanımefendiye yakışmayan sesle. "Çok fazla olduğunu sanmıyorum. Kralla konuşmaya çalışacağım."

"Hayır, lütfen yapma! Benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum."

"Sorun değil, Lark." İçini çekiyor. "Yine de söz veremem. Kral çok inatçı olabiliyor."

Rhiann gittikten sonra dinlenmeye çalıştım. Bu hücreye girdiğimden beri çok az uyudum. Tüm vücudum kağıt inceliğindeki Yatak ve üzerinde yatmak neredeyse yerde olmak gibidir.

Rahatsız edici konaklamalara rağmen, zihinsel ve Fiziksel olarak bitkin düştüm. Kısa süre sonra rüyasız bir uykuya daldım.

Adımı söyleyen bir ses beni uyandırdığında dakikalar mı yoksa saatler mi geçti bilmiyorum

Doğruluyorum, loşlukta gözlerimi kısarak hücremdelikleri seçmeye çalışıyorum.

Blair.

Parmaklıkların arasından bakıyor, çocuksu yüzünde endişe var.
"Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Gerinip ağrıyan kaslarımı çalıştırdıktan sonra ayağa kalkıyorum ve barlara giden kısa mesafeyi geçiyorum. "Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık bir saat. Rhiann'ın yolunu kestim ve sonra kimse bakmazken gizlice buraya geldim. Daha uzun süre dinlenmene izin vermek istedim ama endişelenmeye başlamıştım."

"Sadece," elimi karışık, taranmamış saçlarımda gezdiriyorum, "iyi uyuyamıyorum."

"Tahmin edebiliyorum." Yumuşak kahverengi gözleri sempati saçıyor.
"Özür dilerim."

Keşke bir şeyler yapabilseydim."

"Sorun yok. Gerçekten. Sterling'in de cezalandırılmadığına sevindim. Rhiann daha önce buradaydı ve bana onun ve Agnar'ın kral için bir göreve gönderildiğini söyledi."

Başını salladı. "Öyleydiler. Knox döndüğünde, pek hoş olmayabilir ama seni buradan çıkaracağını biliyorum."

Yüzünü buruşturması beni endişelendiriyor. "Ben de bundan korkuyorum. "Korktuğum şey bu.
benim adıma cezalandırılmasını istiyorum. Kralın ona ne yapacağından endişeleniyorum."

Blair ensesini yoğuruyor. "Bırak Knox endişelensin
Kral. Bir süreliğine gitmiş olabilir, bu yüzden sıkı durmanız gerekebilir.
Bu arada, sen sadece çeneni yukarıda tut. Her şey yoluna girecek.
Şimdi gitsem iyi olacak. Riske girmek istemeyiz.
kralı daha çok kızdırır."

O gittikten sonra, yatağa oturdum ve
Günlükler. Her nasılsa, Blair'in cesaretlendirici sözleri bana umut veriyor
ve onlara tutunuyorum.

Her şey yoluna girecek.

Ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyorum ama olacağına inanmayı seçiyorum.

Sonunda.

Bir süre sonra hücreme başka sesler de gelmeye başladı.

Hyde kafesimin kapısını açıp geri çekilirken metal metale çarpıyor.

Önce iki muhafız giriyor, hapishanemin duvarlarına dizilmiş gibi uzun boylu ve metanetli, varlıkları kralın gelişinin sessiz bir ilanı. ile

Toplayabildiğim kadar zarafetle Kral Jasper'ı selamlamak için ayağa kalkıyorum.

İsim. Daha iyi bilmesem, pişmanlık olduğunu tahmin ederdim, ama beni ilk başta hücreye atan o olduğuna göre, yanılıyor olmalıyım.

Knox'un kardeşinin hangi versiyonunun karşımda durduğunu merak ederek ona dikkatle bakıyorum. "Majesteleri."

Kendime akıllı oynamam gerektiğini hatırlatıyorum. Sakinliğimi korumalı ve beni yemlemesine izin vermemeliydim. Zaten üzgünken onu kızdırmak durumuma yardımcı olmaz.

"Lark." Bakışları hücrenin içinde geziniyor, gözleri pis şilteye takılınca ağzı geriliyor. "Umarım iyisindir."

"Saygıdeğer bakımınız altındayken beklenebileceği kadar iyi."

Akıllıca davranmak için çok fazla.

Şaşırtıcı bir şekilde, kazmanın kaymasına izin verdi. "Bağlılık yemini etmeye hazır mısınız?"

"Korkarım ki hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Oh neyse. Umarım ben yemek yerken bana eşlik etmenizin bir sakıncası yoktur."

Kral cidden benimle bir hapisane hücresinde yemek yiyecek mi?

Birkaç dakika sonra, küçük ahşap bir masa ve iki sandalye taşıyan iki muhafız daha belirir.

Görünüşe göre öyle. Bu yeni oyunun ne olduğunu merak ediyorum.

Bu sorunun cevabını uşağın yaklaşan bir ordunun habercisi gibi yemekleri anons etmesiyle öğreniyorum. Önce ezilmiş naneli ördek suyu geliyor.

Sadece bir tabak olması dışında. Lezzetli kokular, kötü muamele görmüş midemin homurdanmasına neden oluyor, ancak kral ilk yemeğe bensiz dalıyor.

Sanırım işbirliğimi beklemekten yoruldu ve süreci hızlandırmaya karar verdi.

Bir sonraki yemek erik şarabında pişirilmiş tarla kuşu. Sosun içinde yüzen küçük kuşlara yan gözle bakıyorum. Bu bana çok da ince olmayan bir şaka mı?

Birdenbire kralın karşısında oturmuyor, Flighthaven'da geçirdiğim kısa haftaların anılarında kayboluyorum, hem güzel zamanların hem de

Kötü olan. Kampüse kafamda bir hedefle geldim ve Birileri her zaman ateş etmeye hazırды. Helene, diğer yavrulardan biri, ilk ziyaretimde muhallebimi bile zehirlemişti.

Kafeterya.

Ne gariptir ki, Knox beni kaçırdığında, diğer kadınla olan ilişkim arkadaşlığa yaklaşmıştı - ya da en azından Saygılar. Umarım mahkemeden sağ çıkmıştır. Kendimi bu anılara kaptırana kadar Helene ve Leesa'nın kısa bir süre gizlice çıktıklarını unutmuştum ve daha sonra kız kardeşime onu sormak için aklıma bir not almıştım.

Jasper beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Kendine ait bir tabak istemediğine emin misin? Evliliği kabul edersen, yemek yiyebilir ve sonra seni buradan çıkaracağım."

Tabağına bakıyorum ve ağzımın sulanmamasına çalışıyorum. "Ben iyiyim."

Sinir bozucu bir sessizlik içinde yemek yiyor. Zaman zaman çıkardığı onay seslerini saymazsak, ki bunların kasıtlı olduğuna eminim. Ve yalan söylemeyeceğim. Onu yemek yerken izlemek işkence gibi. Bir avuç yemek kapıp boğazımdan aşağı itmek için yarı yarıya cazip geliyorum.

Sonunda Jasper pes eden taraf oldu. Benimki hırlayıp duruyor, bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Yine de, Jasper'ın Eğer mutfak işleri berbat etmeseydi ve iki tatlı tabağından biri olarak çilekli hamur işleri servis etmeseydi bana her şeyi teklif edebilirdi

Jasper tartlara kaşlarını çatar. "Yeni mutfak personelimiz olmalı. Aksi takdirde çileğe alerjim olduğunu anlarlar." Önce bana, sonra pastalara bakıyor ve tabağı bana doğru itiyor. "Al," diye homurdanıyor, "boşa gitmesinler bari."

Parmaklarım kabuğunu okşarken ağzım sulanıyor.

Bir ısırık alıyorum, tanıdık tat duyularımı saran geçici bir teselli.

Ama neredeyse anında, teselli hainliğe dönüşüyor. Acımasız bir demir yumruk bağırsaklarımı sıkıyor. Hücre dönüşüyor, renkler birbirine karışıyor ve ince hamur işi ağzımda küle dönüşüyor.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve hücrenin köşesindeki lazımlığa doğru fırlıyorum ama iki büküm olmadan önce sadece tek bir adım atabiliyorum. Midemdekiler şiddetli bir ısrarla kendi sınırlarından kaçıyor.

"Tanrım!" Jasper geri çekilir, şaşkınlık yüzüne yansır. çabucak uzaklaştım. Kıyafetleri bedenimin isyanının kanıtlarını taşıyor, kusmuğum zengin kumaşı lekeliyor.

Nefeslerimin arasında boğuluyorum, asalet çabam vücudumu saran amansız spazmlar tarafından acınası hale getiriliyor. Ben çaresiz bir İpleri kopmuş bir kukla, sadece içimde kıvrılan ıstırap tarafından kontrol ediliyor.

Göğsümde karıncalanmalar oluyor ve görüşüm bulanıklaşıp dalgalanıyor. Toprağın üzerindeyim, dizlerimin üzerindeyim ama düştüğümü hatırlamıyorum.

"Kralı koruyun!" Kâhya öne atılıyor, kraliyet giysileriyle benim iyiliğimden daha çok ilgileniyor.

"İyi değil misin?" Jasper ateş hattından uzaklaşmak için biraz daha geri çekilir.

"I..." Midem bir bıçak yumağının etrafında kasılıyor. Söyleyebileceğim her şey, çığlık çığlığa gelen bir acı gurultusuyla birlikte ortaya çıkan başka bir mide bulantısı dalgası tarafından kesildi. "Pastalar..."

Aşçının neden bir yemek hazırladığını sorgulamam gerektiğini biliyordum.

Krala zarar verebilecek meyveli bir tatlı. Sanırım şimdi cevabımı aldım. "Beni... tuzağa düşürdün..."

Kralın dikkati tabağa odaklanıyor ve yüzüne sıçrayan kırmızı lekeler bu varsayımı yeniden sorgulamama neden oluyor. "The Çilekler," diye tıslıyor.

"Masayı boşaltın! Nöbet tutun!" Bu emirler bir gardiyanın dudaklarından dökülürken, arkadaşları bakışlarını hücrenin dört bir yanında görünmeyen tehditler ya da olaylardaki bu ani değişim için bir açıklama. "Kralı buradan çıkarın!"

Acı dolu sisi acımasız bir mizah deliyor. Jasper'ın mesafesini korumasını dilemişim ve şimdi kader kendi acımasızlığıyla cevap verdi. moda. Etrafı muhafızlar tarafından sarıldı ve hapishanemden çıkarıldı.

"Lark'ı odasına götürün." Jasper'ın sesi dışarıdan geliyor Hücreye. "Şifacıyı getirin!" Bana bakıyor. "Özür dilerim, Lark. Yemin ederim bilmiyordum."

Garip bir şekilde, sanırım ona inanıyorum. Ve hey, zindandan çıkmak istedim. Sanırım nasıl çıkacağım konusunda daha açık olmalıydım. ortaya çıktı.

Kâhya ve diğer muhafızlar masadaki hamur işlerini toplarken ben buruşuk bir yığın halinde yatıyor, unutuluyorum. Titreyen kollarımla kendimi ayağa kaldırmaya çalışıyorum. Ama ayakta duramayacak kadar güçsüzüm.

"Aşçıyı getirin, hemen!" Bir muhafız, kalan yiyecekleri toplarken uşağa eliyle işaret eder.

Herkes çıkarken komplo mırıltıları da azalıyor. Ben yalnız kaldım.

Başka bir dalga beni yıkıyor ve ağızımdan ve burnumdan taze, sıcak safra akıyor. Bulanık gözlerimden kırmızı çizgiler bir bayrak gibi göze çarpıyor. Çilekten mi yoksa kandan mı bilmiyorum.

Kapı gıcırdayarak açılır ve Blair içeri koşar.

Yanımda diz çöküyor, önce nabzımı kontrol ediyor, sonra başımı yokluyor. "Ayakta durabiliyor musun?"

Bir başka işkence dalgası mideme saldırırken başımı sallamaya çalışıyorum ve her şeyin üstüne acı safra kusuyorum.

"Ben... özür dilerim."

"Her şey yolunda." Beni kollarına aldı ve ayağa kalktı. "Seni şifacıya götüreceğim. Benimle kal, tamam mı?"

"Tamam."

Blair beni kafesimden çıkarırken başım zonkluyor ve nabzım kulaklarımda atıyor.

Çilekleri her kim zehirlediye, kralın pastaları yemeyeceğini biliyordu. Birileri çok yakından ilgileniyormuş, bu uğursuz eylemi tüyler ürpertici bir hassasiyetle planlıyor.

Aynı şekilde kaçırılan kişi de bahçede benim için tam olarak ne zaman geleceğini biliyordu.

Biri beni hedef aldı.

"Uyanık kal." Koridorda hızla ilerlerken Blair'in sesinde zorlukla gizlenmiş bir panik vardı. "Neredeyse geldik."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Tüm vücudum sanki bir savaşın ortasındaymışım gibi titriyor. Kar fırtınası.

Blair odama doğru yürümeye devam ederken, aklıma gelen düşünceye tutunmaya çalışıyorum.

Zamanlama.

Ben uçtuktan hemen sonra gölgelerde saklanan yalnız okçu. Bahçelerdeki kaçırılma. Şimdi yemekte tek başıma yiyeceğim bir böreğin içindeki zehir. Üzerime soğuk bir korku çöküyor, parçalar ürpertici bir netlikle yerine oturuyor.

Odama ulaşıyoruz ve Blair eşikten geçip beni yatağa yatırıyor.

Hemen ardından şifacı gelir, adımları hızlı ve etkilidir kaosun ortasında. Solgunluğumu ve ellerimdeki titremeyi klinik bir soğukkanlılıkla değerlendirdikten sonra geri döneceğine dair sözler mırıldanıyor

Acımı hafifletecek bir şeyle. Rahatlama uzak bir vaat ve o ayrılırken ben durumumun katı gerçekliğiyle baş başa kalıyorum.

Ama yalnız değil.

Blair yatağımın üzerine eğiliyor, elimi tutuyor ve iyi olacağıma dair bana güvence veriyor. Bulanık görüşümde Rhiann ve bir grup hizmetçinin yaklaştığını görüyorum. Koşuyor.

Rhiann asla kaçmaz.

Bileği alnıma bastırıyor. "Donuyor! Blair, onu banyo odasına taşıyabilirsen, gerisini biz halledebiliriz." Rhiann'ın sesi kulaklarımdaki uğultuyla birlikte gidip geliyor.

O anda duygulandım ve midemi yırtan ani ağrı, dişlerim takırdamaya başlarken bile kusmama neden oldu.

"Artık güvendesin, Lark." Blair beni odanın diğer ucuna taşıyor, sesindeki kararlılık karanlığa karşı bir kale gibi. "Rhiann ile emin ellerdesin."

Ve bu yeminde, güvenin karşılayamayacağım bir lüks olduğu bir dünyada bir parça teselli, bir parça güvenlik buluyorum.

Bölüm Otuz İki

Sabah ışığı içeri süzülüyor, hala içimde kıvrılan acı için fazla neşeli. Annemin parmakları alnıma değiyor, dokunuşu bir iç çekiş kadar hafif. Gözlerim titreyerek açılıyor ve o orada. Sadece umutsuz bir teselli rüyası değil.

Onun varlığı sessiz bir güvenlik işaretidir. Bir bezi lavaboya daldırıyor, nazikçe sıkıyor ve alnıma yerleştiriyor. Serinlik içimdeki yangına ulaşmasa da başımdaki ağrıyı dindiriyor.

Görüşümü bulanıklaştıran sisli ağrıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum ve onun gözlerinin akmamış yaşlarla dolup taşıdığını görüyorum. "Anne...?"

"Oh, Lark. Neredeyse seni kaybediyordum. Eğer daha büyük bir ısırik alsaydın..." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Tek istediğim seni güvende tutmaktı."

Elimi uzattım, zayıf bir şekilde kendi elimle onun elini tuttum. "Senin suçun değil."

Onu yakalıyor ve dudaklarına bastırıyor. "Daha iyi hissediyor musun?" Yumuşak sesinin ardındaki endişe bir ejderha kadar yüksek sesle kükrüyor.

"Birazcık." Konuşmak acı veriyor. Şifacının boğazımı kontrol ettiğini ve astarın yırtıldığını ve kanadığını söylediğini hatırlıyorum.

Tekrar öğürmemek için başımı çevirdim. Annem geldi. gece boyunca. Şifacı ilk bitki tentürünü getirdikten sonra ama güneş doğmadan önce.

Aramızdaki şeyler asla eskisi gibi olmayacak olsa da ve hala çözmemiz gereken sorunlar olsa da, annemin burada bana bakıyor olmasının beni rahatlattığını inkar edemem. O ve Leesa vardiyalı olarak

Bütün gece yatağımın yanındaki sandalyede oturup başımdaki ve bileğimdeki soğuk bezleri sırtımdaki sıcak bezlerle değiştirdim. Neyse ki Neyse ki bu dördüncü geceliği temiz tutmayı başardım.

Şimdiye kadar.

Şifacının içmem için ısrar ettiği acı-tatlı içecekler Şifacının zehirden kurtulmak için gerekli gördüğü kusmayı durdurmadı. En azından kramplara iyi geldi. Yatağın etrafında asılı duran perdeleri ayıran küçük bir aralık, odanın kısmen görünmesini sağlıyor. Pencereleleri çerçeveleyen brokar perdeler açık kalmalı ve görmek için yeterli ışığa izin vermelidir.

Oturma odasında, Blair'in alçak ses tonu bir gardiyanın sesiyle karışıyor.

kırpılmış cevaplar. Aşçı önlüğü giymiş bir yabancı da onlarla birlikte duruyor, ellerini ovuşturuyor. Tanıdık gelmiyor, diğerlerinin arasında yeni bir yüz.

Güven.

"Blair?"

Annem sandalyesinden yatağımın kenarına doğru kayarak bana bakıyor.

Belli ki bir erkeği yatağımın yanına çağırmamı onaylamıyor.

Yine de oturmama yardım ediyor, hizmetçilerin gecedan getirdiği yastık yığınınan yaslandığımda battaniyeleri omuzlarıma çekiyor.

"Buradayım, Lark." Yatağın ayak ucunda belirir.

"Güncelleme?" Mide bulantısı dalgaları arasında tek kelimeyi hırıltıyla çıkarıyorum.

"Kendini zorlama canım." Annem yatağın kenarında garip bir şekilde duruyor, sanki alçakgönüllülüğümü korumak istercesine kendini Blair'le benim aramda tutuyor.

Dün gece büyük ihtimalle hayatımı kurtaran asker için endişelenmesine gerek yok.

"Bir şeye yakın." Çenesi sıkıştı. "Hamur işlerini sadece birkaç gündür çalışan yeni bir potboy'a kadar takip edebildim. Olaydan beri kayıp."

"Bir casus... Aclaris'ten mi?" Sözlerimi mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışıyorum.

"Muhtemelen." Blair'in gözleri bıçak gibi keskinleşir. "Kanıt ihtiyacımız var."

Gülüşüm öksürük olarak çıkıyor. "Çilek. Her zaman favorim olmuştur. Şimdi ise bozulmuşlar. Biri bunun bedelini ödeyecek." Kelimeler kavrulmuş boğazımda yanarak ilerliyor.

"Gerçekten." Bir bardak ve bir sürahi su alıyor. Ona odaklandığımda, soğğun içeceği çamur haline getirdiğini görebiliyorum. "Bunu yudumla. Ve dinlen. Soğuk ateşine iyi gelecektir."

Ben yudumlarken annem bardağı tutuyor. Kutsanmış bir rahatlama boğazımdan aşağı süzülüyor, yarı donmuş su acıyı uyuşturuyor. Blair anneme bakıyor ve geri çekilmeden önce küçük bir baş selamı veriyor.

Perdenin diğer tarafına geçene kadar bir süre onu izliyor. "En azından bir işe yarıyor. Onun için iyi olur bir taverna işletiyorum." Battaniyelerimi tekrar aşağıya doğru ayarlarken homurdanmaya devam ediyor.

Bir renk cümbüşü gözüme çarpıyor ve pembe, sarı ve beyaz güllerden oluşan kocaman bir buket görüyorum. "Güzel çiçekler. Bunlar senden mi?"

"Hayır. Kral. Onunla yemek yerken hastalandığını duydum, sanırım kendini suçlu hissediyor."

Yeterince suçlu değilim. Gerçi, sanırım bu pek adil değil. Ne de olsa beni zehirleyen o değil.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu küçük rahatlığın beni huzursuz bir uykuya geri götürmesine izin veriyorum. Ölüm çilekleri benim sonum olmayacak. Bugün değil. Ani bir ürperti alnıma geliyor ve gözlerimi araladığımda annemin soğuk fincanı tenimin üzerinde gezdirdiğini görüyorum.

Tüm gücümü harcıyorum ama sanırım uyku beni tekrar ele geçirmeden önce ona gülümsemeyi başarıyorum.

Birkaç dakika sonra kapı gıcırdayarak açılınca uykumdan uyandım.

"Bakın kimi getirdik." Leesa şarkı söylüyor, ancak havayı yumuşatma çabasının altında endişe yatıyor.

"Leesa, sessiz ol. Burası hasta odası. Kardeşin uyumaya çalışıyordu."

"Özür dilerim anne." Üst üste yığılmış battaniyelerin arasından onu göremiyorum.

ama sesindeki suçluluk duygusunu fark etmiyorum. Dik oturmak çok zor geliyor ve birkaç sonuçsuz denemeden sonra vazgeçiyorum.

Arşivde kız kardeşimle birlikte olan Bastian yanıma yaklaşıp perdeyi açtı. Dürüst olmak gerekirse Leesa'nın ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

sanal bir yabancı olan birini ziyaretime getirmeyi düşünüyordum ama tartışamayacak kadar bitkinim.

En azından sessiz. Ve garip bir şekilde, yüzündeki endişe gerçek gibi görünüyor.

Blair yanına yaklaşıyor. "Nasıl hissediyorsun? Dün geceye göre bin kat daha iyi görüldüğünü söylemeliyim." Neşeli tonuna rağmen sesini alçak tutar.

"Teşekkür ederim. Oraya geliyorum." Nefes nefese bir kahkaha atıyorum, sonra karnım protesto için sıkışınca nefesim kesiliyor. İğneler, sadece biraz körelmiş, içimi tekrar kazıyor.

"Dikkatli ol." Hizmetçi bir tepsiyle içeri girerken Leesa saçlarımı okşuyor.

Çaydan çıkan buhar, şifalı bitkilerin keskin ve tanıdık kokusunu taşıyarak bana doğru geliyor.

"Şifacının emirleri." Tepsiyi fincanla birlikte yanıma koydu. "Bir saat oldu bile."

Yutkunurken çay boğazımı haşlıyor, otlar ağızda acı bir tat bırakıyor. Fincanı titreyen bir elle yere bırakıyorum ve yeni kabartılmış yastıklara yaslanıp serinliğinin tadını çıkarıyorum rahatlık.

"Fazla konuşabileceğimi sanmıyorum." Konuşma çabası zımpara kağıdı gibi gıcırıyor.

"Bizim yüzümüzden kendini zorlama. Sadece dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacın var." Leesa sesini yumuşak tutuyor, kaşları tuttuğu bir kucak dolusu yastığın üzerinde endişeyle örülmüş.

Hizmetçi tepsiyi ve boş bardağı aldı. "Bir saat içinde döneceğim."

"Kanepenizde rahat edeceğim. Biraz dinlen." Blair başını eğip önce bana, sonra anneme baktı. uzaklaşıyor.

Annemin dost canlısı askeri onaylaması hoşuma gidiyor çünkü benim de ona olan sevgim giderek artıyor.

"Kitabını ister misin?" Annem teklif ediyor, gözleri endişe dolu.

Başımı sallıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

Yatağın başucundaki büyük, tozlu kitaba uzanıyor. Blair onu hücreden almış olmalı. Annem kitabı bana uzatırken, ellerimdeki tanıdık ağırlık, zehir ve ihanet kaosuun ortasında tuhaf bir normallik hissi veriyor.

Diğerleri etrafıma yerleşiyor. Leesa tünedi Yatakta. Bastian duvara yaslanır, kanatları arkasında düzgünce katlanmış. Diğer iki muhafız kapının yanında fısıldaşırken Blair oturma odasındaki kanepede kalır. Anne yakın oturur, yardım etmeye hazırdır. En ufak bir sıkıntı belirtisi.

Hepsi kendi aralarında usulca konuşurlar.

Wurm Ana'nın Günlükleri'ni ipek bir kurdelenin yerimi işaretlediği yere kadar açıyorum. Hikaye önümde açılıyor, zengin bir anlatı Gölgelelerin yaratıkları tarafından kuşatılmış bir ülkenin mücadeleleri.

Wurm Ana'nın cesareti içime sızıyor ve kararlılığımı güçlendiriyor. Eğer o efsanevi canavarlarla yüzleşebiliyorsa, ben de kendi krallığımda gizlenen gölgelerle yüzleşebilirim. Her sayfa çevrildiğinde, satır Artık sadece bir okuyucu değil, ihanet ve kayıplarla dolu bir ülkede barış için savaşan, onun mantosunun bir parçası olana kadar kurgu ve gerçek arasındaki bulanıklık.

Bu sadece bir hikâye, zihnimi meşgul eden ve beni karanlığa takılıp kalmaktan alıkoyan denemeler ve sıkıntılardan oluşan bir duvar halısı. Şimdilik, Kahramanın galip geldiği ve barışın savaşa değer olduğu bir dünyada kaybolmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

Bölüm OTUZ Üç

Odamda yalnızım, yatağımda ılık çorbamı yudumluyorum, dışarıdan gelen bağırışlar dökülmeme neden oluyor. Küfrederek inceltilmiş yulaf lapasını bir kenara bırakıyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum, dikkatim kapıya yapışırken sinirlerim ateşleniyor.

Bir an sonra, kapı açılır ve Sterling içeri girer.

Yatağın yanına doğru yürür. Yüzüne bir bakış ve Selam dilimde donup kalıyor. Onu birden fazla kez öfkeli gördüm ama karanlık ifadesi öfkeden de öte. Birini öldürmekten bir saniye uzakta görünüyor.

Endişeden tüylerim diken diken oluyor. "Ne oldu? Neyin var?"

Ateşli bakışları beni tepeden tırnağa tarıyor. İncelemesini bitirdiğinde, yüz ifadesi o korkunç boş ifadeye dönüşüyor, gözlerindeki kıvılcım sönüyor.

Bunu söylemek kolay değil, çünkü gözlerimin içine bakmaya bile zorlayamıyor kendini.

Göğsümde baskı oluşurken ellerimi battaniyenin içinde büküyorum. En son birlikte olduğumuzda, birbirimizin kollarında harika bir öğleden sonra geçirdik ve sonra ondan kaçtım. Onsuz açıklama.

Üzüldüğü için onu suçlayamam. Yine de böyle şeyleri bırakıp gitmeyi sevmiyorum. "Lütfen kızma."

Başını kaldırdı. "Kızma mı?" Öldürücü yumuşaklığı soru beni yerime mıhlıyor. Bir içgüdü beni güvenli bir yere gitmeye zorluyor ama kaslarım bunu reddediyor. "Bana kızmamamı mı söylüyorsun?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Evet. Seni üzmemek istememiştim."
Sanki yumruğumu geri çekmişim ve onu emmişim gibi tüm vücudu titriyor.

karnına yumruk attı. Sert, pürüzlü bir nefes ağzından sıyrılıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

Onları tekrar açtığında dizlerinin üzerine çöküp alnını kalçama koyarak beni şok ediyor.

Tereddütlü bir elimle saçlarını okşamadan önce başının tepesine bakarak birkaç kalp atışı geçirdim. "Sen... sen iyi misin?" O titriyor ve benim midem sıkışıyor. "Sen gerçekten beni korkutmaya başladı."

Başını kaldırıyor ve ben yutkunuyorum. Gözlerindeki ateş geri döndü. "Kral... kardeşim... seni bir zindana attı ve sen bana deli olup olmadığımı mı soruyorsun? Neredeyse ölüyordun ve bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun? İkisinin de cevabı hayır. İyi falan değilim ve gerçekten çok kızgınım. Ama sana değil."

"Bunu anlamaya başlıyorum," diye mırıldanıyorum.

Elimi başından çektiğimde elimi tutuyor ve kendi eliyle kavıyor. "Ölebilirdin. Jasper beni saçma sapan bir göreve gönderirken sen sefil bir hücrede ölebilirdin. Ben de ve seni bir daha göremeyecektim. Ve bu benim hatam olurdu, çünkü seni ilk başta buraya getiren bendim. yer."

Sesindeki, gözlerindeki ıstırap içimi parçalıyor. "Böyle bir şey olmadı. Sorun yok."

Parmakları benimkileri sıkıyor. "Birçok şey var ama iyi bunlardan biri değil."

"Tamam," diye tekrarlıyorum yüzümü buruşturarak.

Elimi bırakıyor ve ayağa fırlıyor. "Hizmetçini getireyim. Kalkmanıza ve giyinmenize yardım edebilir."

Ben itiraz edemeden odadan çıktı. Kapı daha kapanmadan bir hizmetçi içeri girdi. Onun yardımıyla binici pantolonu ve tunik giydim, zihnim hâlâ Sterling'in tepkisiyle çalkalanıyordu.

Koridora girdiğimde Sterling duvardan doğruldu ve kolunu uzattı.

İlk başta küçük, dikkatli adımlar atarak yürüyüşümüze başlıyoruz. Her adımda

Kan akmaya başladığında vücudumun güçlendiğini hissedebiliyorum.

Cesaretimi topladım. "Odama döndüm... sen-"

"Yapma." Kolu gerildi. "Şu anda bunu düşünmem."

Başımı sallamadan önce tereddüt ediyorum. "Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz."

Rahatladığı her halinden belli. "Ateş padokunu ziyaret edelim mi? Dame bir uçuşa meyilli olabilir ve temiz hava size iyi gelecektir."

Gökyüzünde süzülme düşüncesi bile nabzımı hızlandırıyor.

Heyecanım bir sonraki nefeste sönüyor. "Uçuş mu? Emin misin... Kral buna izin verecek mi?"

"Kendisi için neyin iyi olduğunu bilirse yapacaktır."

Yumruğunu sıkıyor ve dikkatimi parmak eklemlerine çekiyor. Hay aksi. Odadayken fark etmemiştim ama derisi çiğ ve kırmızı. Sanki birine yumruk atmış gibi.

Yaralarını daha yakından incelemek için elini tutuyorum. "Lütfen bana yapmadığını söyle."

Odaklandığım nesneye bakıyor. "Ben yapmadım."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan söyleyemeyeceğimi değil, söylemediğimi söylememi istedin." Omuz silkti ve elimi okşadı. "Bu konuda endişelenmeyin Düşes."

Bu konuda endişelenme. Tamam. Sevgilimin benim için Tirene kralına saldırdığı gerçeğini aklımdan çıkaracağım. Hainlik gibi bir şey değil.

Yine de, onun aptalca yorumuna rağmen, tam da bunu yapıyorum ve kralı ya da onun doğruluğundan sonra nerede durduğumuzu düşünmeyi bırakıyorum

Sterling ve benim ilişkimiz olduğu suçlaması. Yol çok uzak değil, ama duvarlar görüldüğünde neredeyse kendi evime dönmüştüm.

Her zamanki kapı.

Oraya varmadan önce, ne bulacağımızı zaten biliyordum. Kum ve kırma taş dolu otlakta her zamanki ateşli sakinleri yok. Yemek artıklarını köpek kulübelerine taşımak için kullanılan el arabaları bile boş ve bekliyor, yani buraya oruçlarını açmak için gelmemişler.

"Gitmişler." Yanan közler ve toprak duyularımı dolduruyor ama tanıdık ve hoş kokular artan huzursuzluğumu gidermeye yetmiyor. "Hepsinin bu şekilde aynı anda gitmesi normal mi?"

Sterling'in bakışları ufku takip ediyor ve bizim kanatlı yoldaşlar. "Hayır, ama eminim geri döneceklerdir. Bu arada, eğer istersen gökyüzü bize kalabilir."

Sözlerini dikkate alıyorum ve kanatlarımı açıyorum, uzun süredir hasta yatağında tembelliğe hapsolmuş kaslarımın gerilmesinin tadını çıkarıyorum.

Sterling izliyor, yüz hatlarına okunamaz bir ifade kazanmış.

Kendimizi gökyüzüne doğru fırlatıyoruz, yer tutuşundan vazgeçiyor Sterling'in ilk başta üstesinden gelmeme yardım etmesi gereken bir isteksizlikle. Yanımda duruyor, gücüm zayıfladığında müdahale edebilecek kadar yanımda.

Aşağıda, savaş talimlerinin izleriyle işaretlenmiş, Sterling'in tasarımı düzenli kaosu olan eğitim alanı görünüyor.

"Bu yardımcı oluyor mu?" Elleri yanımda gezinirken gözleri görünüşümün her bir parçasını inceliyor.

Bu kadar endişelenmesi için ne kadar kötü görünmeliyim?

Sadece başımı sallayabiliyorum, henüz aynı anda hem konuşup hem de uçabilecek kadar güçlü değilim. Yine de uçmak midem için daha kolay, özellikle de öne doğru eğilip yüzümü temizleyen temiz havanın tadını çıkardığımda. Bir saat sonra çalkantılı son birkaç gün, nihayet yeniden kendim gibi hissetmeye başladım.

Hayır. Bu doğru değil. Eskiden olduğum ben artık yok. O artık yok. zehirlendiği düşüncesiyle solup giderdi. Anneme karşı bile duramazdı.

Eski Lark, gölgelerde gizlenen, korkuya sanki tek müttefikiymiş gibi sarılan kız artık burada değil. Onun yerinde yeni biri var. Benim için hâlâ belirsiz olan ama şafağın ilk ışıkları gibi ortaya çıkan bir kadın. İhanetle yontulmuş, dirençle şekillendirilmiş ve ölümün gözlerine bakan birinin sessiz kararlılığıyla örtülmüş. gözleri ve seçilmiş hayatı.

Yeniden doğuşum henüz tamamlanmadı. İçimde bir dönüşüm hissediyorum, henüz tamamlanmamış ama amansızca devam eden bir metamorfoz.

Tül perdelerin arasından süzülen şafak, tereddütlü bir ışık saçıyor.

Anne Wurm'un Günlükleri yanımda terk edilmiş yatıyordu.

Sayfalarını sadece sabahın tutuşuna bıraktım, parmaklarım saatler süren sıkışma nedeniyle hala kaskatı. Sayfalardaki vahiyler geceye oyuklar açtı, gölgeler kazıdı
Gözlerimin altında.

Her göz kırpışımında, masalların kalıntıları görüşümde uçuşuyor. Gölgelelerin yaratıklarının nasıl iğrenç yaratıklar olduğu, büyü ve ejderha kanının karışımıyla beslenen bitkilerden nasıl türedikleri.

Dikkatimi çeken ve beni uykunun eşiğinden döndüren bir pasajı hatırlıyorum.

Ruhu olmayan duygular. Korkulardan doğan korkular.

Yazarın gerçek hayatı korku ve fanteziyle birleştirmesi beni büyülüyor. Ve bütün gece uyumayıp okumamın sebebi de bu. uyumak yerine.

Uzuvlarım dinlenmek için ağrıyor ama zihnim gölgelerin yaratıklarının imgeleriyle dolup taşıyor. Sanki sözcükler kendilerini düşüncelerimin dokusuna işlediler, acımasızca unutulmaz bir ritim. Etten değil, kurbanlarının içinde yarattığı korkudan beslenen aşağılık bir yaratık. Bir varlık doğdu
Büyülerin en karanlığı, ektiği dehşetle büyüyor, yuttuğu her yaşam gücüyle daha da güçleniyordu.

Kontrol edildikten sonra tüketilir.

Oda daha küçük geliyor, dile getirilmemiş korkuların ağırlığıyla kapanıyor. Ayağa kalkıyorum, kendimi süregelen korkudan uzaklaştırmak için kasıtlı bir girişimle battaniyeleri itiyorum. Kitabın sayfaları

yatak benim ağırlığım altında kayarken çırpınıyor. Onu kenara ittiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Kitap orada duruyor, gün ışığında zararsız, ama ben daha iyisini biliyorum.

Masalları sadece mürekkep ve hayal gücünden daha fazlasıdır.

Onlar alegoriyle sarmalanmış uyarılardır.

Hikâyede Wurm Ana, krallığını kurtarmak için savaşırken koruduğu kişiler tarafından aşağılanır. Soyluları onu kendi büyüleriyle kıyamet. Bu saçmalığa gülüp geçmeye çalışıyorum. Sonuçta bu bir kurgu. Yine de, sadece korkuyla öldüren bir şey fikri

ikinci bir gölge gibi üzerime düşüyor ve okuduğum her sayfada aciliyet hissim artıyor.

Ne yapmak için, emin değilim. Tek bildiğim, kendimi bu korkunç önseziden kurtaramadığımı. Ya da zamanın tükenmekte olduğu hissinden.

Kapının çalınması beni sıçrattı. Ben seslenmeye fırsat bulamadan, kapı Sterling'i ortaya çıkarmak için açılıyor. Başını eğip içeri bakıyor, siyah saçları saçlarını tarayacak kadar uzamış. omuzlar. "Uyanık mısın?"

"Zar zor uyuyabildim." Yataktan kayarak çıktım. "Bu kadar uzun süre uyuduktan sonra, sanırım şimdi fazlasıyla yetiştim."

"O zaman belki benimle bir yürüyüş daha yapmak istersiniz? Ya da başka bir küçük uçuş? Şifacı ağırdan almamızı önerdi ama hafif bir egzersiz yapıyorum." Sterling hâlâ kapının yanında duruyor ve duruşundan yanında başka birinin daha olduğundan eminim.

Başımı sallayarak kabul ediyorum, dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyorum. Geri çekiliyor ve bir bardak daha çay ve küçük bir porsiyon sade ekmek getiren bir hizmetçiyi ortaya çıkarıyor.

Katı gıda! Dünyada yükseliyorum.

Onu odama aldıktan sonra geri çekiliyor ve hizmetçinin temizlenmeme ve giyinmeme yardım etmesine izin veriyor.

Zindana yaptığım küçük geziden beri Kral Jasper'ı ne gördüm ne de ondan haber aldım. Sterling, Kral Jasper'ın kardeşimi kontrol altında tutuyorum. Şimdiye kadar konuyu tekrar gündeme getirmeyerek onun isteklerine saygı duydum ama bir yanım kaçınılmaz olanı erteleyip ertelediğimizi merak ediyor. Ve hiçbir parçam kralın birdenbire her şeyi bıraktığımız gibi kabulleneceğine inanmıyor. Nişanlılığımıza bağlılık sözü vermem konusunda çok kararlıydı ve bunu savaşımadan bir anda bırakamazdı.

Düşünebildiğim tek şey, bir sonraki saldırı yöntemini planlamak için zaman ayırdığı. Belki zehirlenme yüzünden vicdan azabı çekiyordur ama bu sonsuza dek sürmeyecek ve zamanım dolduğunda ne yapacağımı bulmam gerekiyor.

Henüz beni ya da sevdiğim insanları incitmekle tehdit etmemiş olması, bunu yapmayacağı anlamına gelmez. Kötü tartları yiyene kadar, ne kadar uzun sürerse sürsün, teslim olana kadar beni mutlu bir şekilde hapsedeceği izlenimine kapıldım. Eğer Leesa'yı kullanmaya karar verirse ya da

Annem bana karşı, ne yapacağımdan emin değilim. Ya da Sterling, bu konuda.

Sonunda Tirene'den kaçmak zorunda kalabilirim.

Sterling bana kolunu uzatırken sakın tavrını koruyarak önümüzdeki koridora odaklanıyor. Kapıda kanatlarını açıyor ve ben de onu takip ediyorum.

Saraydan çıkıp ılık güneşe doğru yükselirken, ejderhaların hissedilir ama ulaşamaz varlıklarının tuhaflığı beni tedirgin ediyor. Bilinçleri menzilimin çevresinde dönüp duruyor. Hissedecek kadar yakın ama bağlantı kuramayacak kadar uzak.

Düşüncelerimin kıyısında dolaşan soruları zapt ediyorum. Neredeydiler? Ne yapıyorlardı? Dame henüz yakalamadı mı? Cevaplar için yeterince zaman olacak. Belki beni dışarıda görürlerse geri dönerler.

Sterling ve ben masmavi genişlikte kısa bir mesafe süzöldükten sonra o beni şırıl şırıl akan bir derenin kenarındaki تنها bir noktaya götürdü.

Kıyıya yakın bir yere indiğimizde, yavaşça bir daire çiziyorum ve buranın dingin güzelliğine rağmen kaşlarımı çatmaya başlıyorum. Denizin üzerinde parıldayan güneşin tadını çıkarıyorum.

Akan su ve kır çiçeklerinin sarı ve mavi patlaması bir sonraki kişi kadar, ama neden burada durduğumuza dair hiçbir fikrim yok.

Yüz ifademi doğru okuyan Sterling boğazını temizliyor. "Seninle özel olarak konuşmak istedim. O gün kaçmıştın. Daha sonra bunun en azından kısmen ejderhalar yüzünden olduğunu anladım. Ejderhalar yüzünden miydi?

Hepsi bu kadar mı? Ailenin başına gelenler için beni suçladığını biliyorum. Benim yüzümden bu durumdasın. Benim tek Kral Xenon'la birlikte tehlikede olduğun bahanesi. Sen bilmesen bile çocukken kaçırıldığını ve seni büyüten kadının seni kendi evinde rehin tuttuğunu biliyordum.

kale. Kendini kurtarmana yardım etmek istedim. Ama sonra her şey tersine döndü."

Onun sözleri ördüğüm duvarları yıktı. Bu konuda izlediği yanlış yola rağmen, annem beni her şeyden korumak için elinden geleni yaptı. Xenon. Sterling de aynısını yaptı.

Onları affettim mi? Onları gerçekten affettim mi?

"O gün, olan şeyin bu olup olmadığını merak etmeye başladım. Ve seni affediyorum. Sanırım seni o zaman affettim ve sadece

duymak istiyorum."

Titiriyor. "Tanrılara şükürler olsun, çünkü hayır deseydin ne yapardım bilmiyorum, günlerimin geri kalanını affını kazanmak için."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne diyorsun sen?"

Sterling aramızdaki mesafeyi kapatarak başparmağını çenemde gezdiriyor ve sanki hayattaki en önemli şey benmişim gibi gözlerimin içine bakıyor.

tüm dünyaya. "Sizi seviyorum Düşes. Cesaretinizi, sadakatinizi ve insanları önemseme şeklinizi seviyorum, hatta sizi sevmeyenleri bile. Sevginin zerresini bile hak etmiyorsun. O ukala ağzınla beni kızdırmanı ve başkaları gözlerimin içine bakmaya korkarken senin bana karşı çıkmanı seviyorum. Seni sevmemek için elimden geleni yapmama rağmen seni seviyorum ve ikimiz de daha iyisini hak ettiğini bilmemize rağmen artık sensiz yaşamayı reddediyorum. Bu düşünce Kral, halktan biri ya da mutant bir tavşan da olsa size zarar veren herkes, onları ateşe vermek ve küllerinde yıkanmana izin vermek isteyecek kadar beni çileden çıkarıyor. Tüm bu dünyada beni senin yanından ayırabilecek tek bir şey var... o da senin beni artık istemediğini söylemen."

Beyanı ciğerlerimdeki oksijeni sersemletiyor. Gözlerim yanıyor ve boğazımda bir yumru şişiyor. "Yapamam..."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken kalan kelimeler takılıp kalıyor.

Sterling nemli tene bir öpücük konduruyor. "İstemiyorsan sorun değil. Seni anlıyorum. Sadece, lütfen, ağlama. Benim için değil. Ben ağlamaya değmem. tek bir gözyaşını bile."

Sesindeki çiğ acı ve hayal kırıklığı kalbimi parçalıyor ve beni harekete geçiriyor. Elini tuttum ve sıktım. "Bitirmeme izin vermedin. Söylemeye çalıştığım şey, sana inanmadığımdı. Seni kızdırmamı sevdiğini itiraf ettin. Bunu yaşamana asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Bana yönelttiği bakış temkinli bir şekilde umutlu. "Peki ya diğerleri?"

Elini bırakarak yanaklarını okşamak için uzandım. "Elbette seni istiyorum... çünkü ben de seni seviyorum. Huysuz uçuş öğretmenim olduğun ve bana durakları temizletmekten çok fazla keyif aldığın zamanlarda bile seni sevdim. Bana ihanet ettiğine inandığımda bile seni sevdim.

Flighthaven'da bana en kötü şekilde geri döndün ve beni Tirene'ye kaçıracak bana tekrar ihanet ettiğini düşündükten sonra bile. Seni seviyorum.

Çünkü beni hak ettiğini ve birbirimizle mutluluğu bulmayı hak ettiğimizi biliyorum. Krallığını ve halkını ne kadar önemseydiğini ve seni gönderdikten sonra bile pislik ağabeyini nasıl sevdiğini seviyorum. Ve seni istemeyeceğim herhangi bir durum öngörmediğim için, sanırım bu bana bağlı olduğun anlamına geliyor."

Ben konuşurken, yüzündeki inançsızlık yavaş yavaş ısıltılı bir gülümsemeye dönüşüyor ve yemin ederim, hayatım boyunca bundan daha güzel bir şeye tanık olmadım. "Senin yanında olmaktan daha çok tercih edeceğim bir yer yok."

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Mutant tavşan mı?" Alay ediyorum.

Elmacık kemikleri pembeleşti. "Sadece ne demek istediğimi anlatmaya çalışıyordum."

"Kesinlikle başardınız."

Eli benimkini bulduğunda usulca gülüyor, dokunuşu söze gerek bırakmayan bir vaat. Kahverengi benekli altın rengi bana parıltıyor ve içimde biriken gerginlik bu manzara karşısında gevşedi. "Tanrılar aşkına, seni gerçekten seviyorum. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Ya da kardeşimin sana bu kadar saplantılı hale geleceğini. Neredeyse pişman olacağım."

Onun bu itirafı karşısında kalbim göğsümde tekliyor. Kısa bir süre için Yıldızların aynı hizaya geldiği ve her şeyin doğru hissettirdiği an. Dudaklarımız buluştuğunda dünyanın geri kalanı kaybolur.

Sonra, beni tekrar ele geçiriyor.

Dehşetin görünmez hayaleti.

İçimde bir ürperti titreşiyor ve kaslarım geriliyor.

Sterling değişimi anında hissediyor, gözleri benimkileri arıyor. "Lark? Sorun nedir?"

Uçun! Zihnim çılgın atıyor ama dudaklarımdan hiçbir kelime kaçmıyor.

Saklan!

Adrenalin damarlarımı acımasız bir gelgitle dolduruyor ve beni kaçmaya zorluyor. Bilincimin kenarlarını tırmalayan görünmeyen tehlikeden kaçmak için.

Sterling'in elini sıkarak, kendime bunu bir daha yapmamamı söylüyorum. Onu tekrar incitemem.

"Bir sorun var!"

Dehşet -dilimde tadını alabileceğim kadar gerçek- titreyen her nefese yapışıyor.

Ama kaçarsam, o acıyı Sterling'in zengin kahverengi gözlerinde göreceğim,
Sadece benim sayemde ısıldamalı ve asla kalp acısıyla dolup taşmamalı.

Kaostan bir anlam çıkmadan önce, gök gürültülü bir kükreme gökleri yarıyor. Pullar ve ateşten oluşan bir fırtına olan ejderhalar, ilkel bir korku girdabında bize doğru geliyorlar. Çiftleşmiş çift, pençeleri birbirine kilitlenmiş çarpışmaya ramak kala savruluyor. Chirean daha da hızlı uçmak için Dame'ı peşinden sürüklüyor.

"Uçup gidin!" Çığlık atıyorum, sesim kakofoninin arasında kayboluyor. Çaresizlik yalvarışımı körüklerken, bağın içinden uzanıyorum. Aynı anda Sterling'in parmaklarını çekiştiriyor ve gökyüzüne yükselmek için kanatlarımı çırpıyordum.

Ter oluşuyor ve sırtımdan aşağı damlıyor. Hangi yöne gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum, sadece kaçmazsak korkunç bir şey olacağını biliyorum.

Elimi tutan sıcak el aniden buz gibi oluyor. Ani sıcaklık değişimi dehşetimi delip geçiyor ve hızla gözlerimi kırıştırıyorum.

"Lark! Neyin var?" Tenindeki soğukluk vücuduma giriyor, kan dolaşıma sızıyor ve hızlı nefes alış verişlerimi yavaşlatmak için ciğerlerime gidiyor.

"Ben... bilmiyorum." Bileğini tutarak dönüyorum ve güvenli bir yere doğru uçuşlarına devam eden ejderhaları izliyorum. "Yine oluyor. Duygularını hissediyorum... ve tıpkı daha önce olduğu gibi, dehşete düşmüş durumdalar."

Rotalarını düzensiz bir şekilde değiştirdikçe, panikleri gökyüzünde çılgınca atan bulaşıcı bir ritim haline geldikçe kafa karışıklığı hüküm sürüyor. Bir an ileri atılırlar. Sonra, yapraklar gibi dağılıyorlar Görünmez bir tehdit tarafından yönlendirilen bir fırtınadan önce.

"Onları böyle korkutacak ne olabilir ki? Korkudan çıldırmış gibiydin. Ejderhalar en iyi zamanlarında durduk yere paniklemezler."

Olasılıkları düşünürken kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Jasper da işin içinde mi? Tahtta o varken kim bilir ne entrikalar dönüyordur."

"Jasper ejderhalara bir şey yapmaya cesaret edemez." Sterling başını sallıyor, parmakları yavaş yavaş ısınmaya başlamıştır.

büyüsünü serbest bıraktı. Beni ejderha kaynaklı histerimden kurtarmak için onun soğukkanlılığını kullanmak zekice bir taktikti. "Rapor etmeli miyiz

Bu mu?"

"Hayır." Elimi keserek cevabımı vurguluyorum. "Alikornlar konusunda bana inanmadı. Tüm ejderha sürüsü gibi büyük bir şey hakkında bana inanacağını mı sanıyorsun? Bence bunu kendimiz araştırmalıyız.

Başkalarına sırtımı dayayacak biri olmadığımı biliyorsun ama

Aksi takdirde bana kapalı olan kapılar açılıyor." "O zaman

anlaştık." Meydan okumaya hazır bir prens gibi başını sallıyor. krallığının iyiliği için beklentiler. "Neler olup bittiğini birlikte öğreneceğiz."

Güneşe bakıyorum, sanki hareketi her an hızlanabilirmiş gibi. Son birkaç gündür giderek artan aciliyet hissi yoğunlaşıyor. "Her ne oluyorsa, inşa ediyor, büyüyor

Gölgelerdeki canavar. Ve saldırdığında..."

Havanın kendisi, sanki yaklaşan patlamayı bekliyormuş gibi yüklü hissediyor. Tarlalarda eğitim gören askerler arasında tartışmalar çıkıyor, bağırışları havada belli belirsiz yankılanıyor.

"Hazır olacağız." Sterling beni temin etmeye çalışıyor ama sesindeki belirsizlik benim şüphelerimi yansıtıyor.

Henüz bilinmeyen bir tehdide karşı hazırlık yapmak zordur.

Otuz DÖRDÜNCÜ Bölüm

Ejderhaları korkutup kaçırın şeyin yerini tespit etmemiz gerektiğinden ve onlar da yardımcı bir görüntü vermediğinden, Sterling ve ben araştırmamıza yangın padokunda başlamaya karar verdik.

Öğle güneşi kum ve taşın üzerine keskin bir ışık düşürüyor ejderhaların genellikle dinlendiği ve eğitim yaptığı geniş bir alan. Ejderha eğitmenleri otlağı çoktan düzeltmiş, böylece bir karık bile kalmamış.

Daha yere inmeden, her ne ise orada olmadığını anladım. "Binaları kontrol etmeliyiz. Onları korkutan şey içeride saklanıyor olabilir."

"Anlaştık." Sterling yanıma iniyor, drakonik kükremelerin ve pençelerin taş üzerindeki takırtılarının olağan kakofonisi olmadan ürkütücü bir sessizliğe bürünen tanıdık arazide ilerlerken bakışları keskin.

"Bir şey onları korkutmuş." Etrafta uygunsuz bir şey var mı diye bakıyorum. "Hepsi birden."

Ejderhaların avlarını desteklemek için etlerin kesildiği binanın serin gölgelerine adım atıyorum.

Ejderhaları kovalayan herhangi bir şey, büyük olasılıkla onların yiyecek kaynaklarını hedef alıyordu.

Bana mantıklı gelen tek şey bir parazit. Ya da kirlenmiş yiyecekler. "Aclaris ve Tirene arasındaki kavga ejderhaları zehirlemeye dönüşmüş olabilir mi? Ne de olsa biri yemeğimi zehirlemişti."

"Muhtemelen. Etlerinde yanlış bir koku aldıkları için kaçmış olabilirler. Ve unutmayın, sizi bahçede kaçırmaya çalışan adamı asla bulamadık."

"Hepsi geçerli noktalar. Belki-"

Parmağını dudaklarına götürüp beni susturuyor.

Bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırarak, ejderhalara verilmeden önce kesilen etlerin saklandığı soğuk kaynak odasının kapısına doğru eğiliyor.

Sonra duydum.

Tekrarlayan, sürünen bir staccato. Sanki ağır bir yaratık zeminde ilerliyor.

Çömelerek toprak zemine odaklanıyorum ve tehlikeli hiçbir şeyin saldırmak için sıçramadığından emin oluyorum.

Ritmik vuruşlar kayma ile dönüşümlüdür.

Yaratığın çenesi et çiğnerken bir şeye mi çarpıyor?

Sterling kılıcını çıkarıyor ve sesi kesmek için kınını tutuyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum ve kalçamdaki kısa kılıcı çekiyorum.

Silahım hazır, büyümü çağırıyorum, kanımda yaşayan ısıyı çağırıyorum. Aşırıya kaçmış olsam da hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum. Ateş avuçlarımda dans ediyor, bu bilinmeyen düşmanı yutmak için pusuya yatıyor. Taş duvarlar ve tuğla tavan odayı oluşturuyor. Ahşaptan yapılmış tek parça kapı. Sterling'in kapıyı buzla mühürleyebilmesiyle bir cehennem yaratabilirim.

Alevlerin yayılmasından korkmadan.

Ejderhaların ezici dehşet ve korku dolu anıları zihnimde çınlıyor. Bu odada her ne varsa insan olmayabilir. Kapıdan bir inilti sızıyor ve bir şekilde bunun açlığın sesi olduğunu biliyorum.

Nefesimi üfleyerek girişten uzaklaşıyorum ve kendimi hazırlıyorum. Kapı açılır açılmaz, odayı bir

Fırın. Burada saklanan değerli her şey değiştirilebilir.

Sterling Mouths, Üç deyince.

Ben başımı salladıktan sonra kapıya doğru uzanıyor.

Bir.

Silahlarımızı hazırlarken kalbim boğazımda düğümleniyor.

İki.

Parmakları kolu kavırıyor.

Üç.

Sterling kapıyı açarken boğazım düğümleniyor.

Hiçbir şey yağmalanmamış ya da yerlere saçılmamış. İğrenç bir yaratık yok. Sadece duvara yasladığı kadının içine giren bir adamın çıplak kıcı var. Kadının iniltisi bir şaşkınlık çığlığına dönüşüyor. Sarı saçları göğsünün üzerinde dalgalanıyor ve elbisesini aşağı itmeye çalışırken mavi gözleri şok içinde açılıyor.

Sterling parlıyor. "Tanrı aşkına."

Blair Jameson geriye doğru sendeledi, bize onun tam görüntüsünü verdi.

Pantolonuna uzanıp onu belinden çekiştirmeye başladığında ereksiyon oldu.

Bu bulmayı beklediğim canavar değildi.

Aceleyle bakışlarımı Blair'den çekiyorum. Dikkatim

Onun yerine, kapıdan aceleyle çıkmadan önce elbisesini etkileyici bir hızla düzelten bir kadın.

Sterling kılıcını kınına sokar. "Eğlencenizi böldüğümüz için özür dileriz." Düz tonu hiç de üzgün olmadığını ima ediyor.

Blair'in boğazına utanç dolu bir ses takılıyor ve askerin tekrar giyinik olduğu için yukarıdaki her bir tanrıya şükrediyorum. "Bir şey olmadı. Sadece... bitiriyorduk." Yüzünü buruşturuyor.

Aman Tanrım.

"Ve kesinlikle bunu bilmeme gerek yoktu." Sesi temizlemeye çalışıyorum

Blair'in uyarılma görüntüsü beynimden siliniyor ama bunun beni ömür boyu iz bırakmasından korkuyorum. "Aslında buraya gelmemizin bir sebebi var."

Blair kısa kılıcımı yeni fark etmiş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Sorun mu var?"

Süslü silahı kılıfına geri koyuyorum. "Takip ediyorduk

O kadar tehlikeli bir şey ki tüm ejderha sürüsü dehşet içinde kaçtı.

Ancak seni burada, duyduğumuz seslerin sorumlusu olarak bulduk."

Blair bakışlarını kaçırır ve boğazını temizler. "Pekâlâ. Ben gideyim o zaman... Tabii bir şey yapmamı istemiyorsan?"

Prens başını sallar. "Oh, sanırım zaten çok şey yaptınız."

"Doğru," diye tekrarlıyor Blair. "Bu durumda, ben

sadece..." Hızlı bir çıkış yaptı.

"Blair'in bayan arkadaşını bulmak için acele ettiğine dair bahse var mısın?" Odayı kontrol ederken söylüyorum. Köşede devrilmiş birkaç kovaya rağmen her şey normal görünüyor. Burada şüpheli bir şey olsaydı, Blair ve arkadaşı bunu çoktan görmüş olurdu.

"Bahis yok." Sterling'in gözlerinde hem kızgınlık hem de eğlence dans ediyor. "Bunu yaşamasına asla izin vermeyeceğim."

"Hey, üzerine gitme." Koluna şakacı bir şaplak attım. "Yalnız kalabilmek için gizlice dolaşmak zorunda olanlar sadece onlar değil."

Sterling'in bakışları vücudumda gezinirken ısınıyor. "Bu farklı." "Nasıl yani?" Hurdaların depolandığı yandaki kapıyı açıyorum. atılmadan önce. Temiz ve düzenli oda yakın zamanda yıkanmış gibi görünüyor. Bu düzeyde bir bakımla, ejderhaların sorununun sarayda verilen yiyeceklerle ilgili olduğundan şüpheliyim.

"Çünkü." Sterling'in gözleri parlıyor ve ben odayı kontrol ederken kıcımlı takdir ettiği hissine kapılıyorum. "Orası teknik olarak benim ahırımdı. Ben hallettim."

"Sen Tirene prensisin. Saray arazisindeki her şeyin sizin de hakkınız olduğuna eminim." Adımlarımı daha da hızlandırarak koridorda yürüyorum. Madem bakmakta ısrar ediyor, ben de bir gösteri yapayım bari.

Ekipman odalarında aramaya devam ediyoruz.

Sterling dizginleri karıştırıyor, sonra bir alicorn eyer rafının arkasında durup bir kolunu kaldırarak duvara yaslanıyor.

Sırtı bana dönük olduğu için neden bu kadar ilgilendiğini göremiyorum. "Bu alışılmadık bir şey."

"Ne?" Odada dolaşıyorum, rafların arasından geçerken garip bir şeyin saklanmadığından emin oluyorum.

Duvara bakmaya devam etmeden önce bana bakıyor. "Açıklaması zor. Gelip bir bakabilir misin?"

İncelediği şey her neyse benimle aynı boyda gibi görünüyor. Görebilmek için kolunun altına eğilmem gerekiyor. Ama bunu yaptığımda, eskimiş taş duvarda olağandışı bir şeyle karşılaşmıyorum.

"Ne görüyorsun?" Nedense geri çekilmedi ve birbirimize iyice yapıştık.

Kafamı kaldırdığım anda kolu düşüyor ve beni duvara yapıştırıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan ağzı benimkinin üzerinde. "Ben "Yalan söylediğimi kabul etmeye hazırım." Konuşurken dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Sonra dili dışarı fırlıyor ve alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Sadece öpmek istedim sen."

Kafamda çalan uyarı zillerine rağmen, onun hilesine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Sterling... Kral. Eğer bizi yakalarsa... bu sefer gerçekten..."

"Seni bir daha asla hücreye atmasına izin vermeyeceğim." Kelimeleri hırıldayarak söylüyor, yüzünde cinayet vaadi var. "Eğer böyle bir numara çekerse onu öldüreceğim."

Alarm kaburgalarımı daraltıyor. "O senin kardeşin... ve Tirene'nin kralı. Sonuçları çok ağır olur."

"Sonuçlarını siktir et. Senin için bu krallığı yok edebilirim." Yemini beni ateşe veriyor ve bir sonraki öpücüğü içimi ısıtıyor. Birdenbire keşke bugün elbise giyseydim diye düşünmeye başladım. Bazı güçlü fiziksel aktiviteler için uygun olmasalar da bunun için kabul edilebilir. Bununla birlikte, gömlek giymenin kendine has avantajlar. Parmakları sırtımın çıplak derisinde kayarken Sterling bana bunu hatırlatıyor.

"Sterling," diye soluğum kesildi, kucaklaşmamızdan dolayı tenim terden kayganlaşmıştı, "insanların tuvaleti ilişki için kullanmaması gerektiği konusundaki ısrarına ne oldu?"

Yanağımdan kulağıma doğru öpücükler gönderiyor ve ben bir an için onun içinde eriyorum. "Zehirlendiğinde ölebilirdin. Öğrendiğim bir şey varsa, o da yarının vaat edilmediğidir. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur. Sana sahip olmak için gizlice dolaşmak zorunda kalabilirim ama sana sahip *olacak*."

Elimi vücudunun ön kısmından aşağı, kemerinin yanından kaydırarak yüzünün ihtiyaçla gerilmesini izliyorum. "Ya biri bu kapıyı açar ve görürse-"

Sanki sözlerim karşımdaki adam yerine tanrılara bir alaymış gibi, yaklaşan ayak sesleri odada yankılanıyor. Sterling'in kollarının altından sıyrılarak köşeye doğru koşuyorum, saçımı düzeltmek için rafların arkasına geçiyorum. Bir kıkırdamayı bastırıyorum

bana ters ters bakıp pantolonundaki şişkinliği düzelittiğinde.

Yaşlı dragontenderlardan biri kapıyı iterek açtı. Gri kaşları çatılmış ve ağzı sanki Sterling'i görmeden önce bir nutuk çekecekmiş gibi açık.

Ağzı bir an için kapanıyor, bu hareket ağır çenesini sallıyor.

"Affedersiniz, Majesteleri, size nasıl hizmet edebilirim?"

Sterling'in çenesi gerilir. "Ejderhaları korkutup kaçırmış olabilecek bir şey arıyoruz. Yanlış bir şey fark ettiniz mi? Yiyecek malzemelerinde ya da başka bir şeyde?"

Ejderha şefi başını sallar. "Depo alanından her zaman geçiyorum ve hiçbir şey fark etmedim. Şey, eyril hariç. O konteyneri kontrol etmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Eyril mi? Tirene neden Eyril'i saklasın ki? Büyü için ona ihtiyacın olmadığını sanıyordum."

"Bilmiyoruz," diyor Sterling. "Krallığımız bir süre Aclaris ile yeraltı ticaretinin bir parçası olarak kullandı ama son duyduğuma göre krallıklarımız arasındaki ilişkiler bozulunca bu ticaret durdu."

Bizi deponun arka tarafına götürüp ağır bir ahşap kapının önünde durduran ejderha şefine teşekkür ediyor. Sterling cebinden çıkardığı bir anahtarla kapının kilidini açıyor. İç çekerek demir kolu çeker.

Depo bizi boş raflar ve hafif, bitkiye benzer bir kokuyla karşılıyor.

Sadece küçük, terk edilmiş bir parça kurumuş eyril kalmıştır.

Kalıntıya bakarken aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdanıyor. Sanki bir yapboz parçası eksikmiş gibi boş odaya bakıyorum.

"Açıkla." Sterling diğer adamın etrafında dönüyor, zorlukla kontrol altına alınmış öfke her heceyi nokt alıyor. "Bu odaya başka kimin erişimi var?"

Dragontender'ın alnında boncuk boncuk terler beliriyor. "Emin değilim, Majesteleri."

Sterling'e döndüğümde omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve onun yüz ifadesini kendi şokumun aynası olarak görüyorum.

Eyril'e ne oldu böyle?

Bölüm OTUZ Beş

Toz zerrecikleri ışık kırıntılarında dans ediyor, kurumuş bitki demetleriyle dolu olması gereken çorak raflarla alay ediyor.

Sterling elimi tutarken zihnim kayıp eyrilden kimin sorumlu olabileceği ve kayboluşunun diğer gizemlerimizle nasıl bir bağlantısı olabileceği konusunda geçerli teoriler üretmeye çalışıyor.

Sterling'den gerginlik yayılıyor. "Gizlice etrafa sorup Eyril'e ne olduğunu bilen biri var mı diye bakacağım."

"Biz." Elini tutuyorum ve sıkıca kavriyorum. "Sen ve ben. Kenarda oturup başkalarının karar vermesini beklemeyeceğim."

Bana uzun ve sert bir bakış attı, sonra başını salladı. "Pekâlâ."

Gözlerimi açtım. "Bu kadar mı? Bana kralın arkasından iş çevirmenin ne kadar tehlikeli olduğunu ya da öğrenirse neler yapabileceğini söylemeyecek misin?"

"Seni tanıyorum, Lark. Odanda kalıp son derece sıkıcı ve güvenli bir şeyler yapmanı ne kadar istesem de bu gerçekçi değil. Sen böyle biri değilsin." Uzanıp parmağını saç örgümün ucuna doluyor. "Evet, risk alıyoruz ve dikkatli olmak zorundayız.

Ama sen lanet bir ejderha çağırıcısın. Güçlü ve zekisin. Senin güvenliğin için endişelenmediğim bir gün bile olmayacak olsa da, kendini koruyabileceğini biliyorum."

Şafağın dokunuşu geceyi kovarken, Sterling ve ben krallığın eyril ile ilgili sırlarını ortaya çıkarmak için saray koridorlarına çıkıyoruz.

İstediğim gibi pantolon giymek yerine, gül rengi sade bir Tirene elbise ve terlik giydim ve saçlarımı yarıya kadar topladım. Zarif ama mütevazı.

Koyu renk, bol bir tunik ve kalçalarının yontulmuş kaslarını gösteren geyik derisi pantolon giymiş Sterling... inanılmaz görünüyor. Onu en yakın erzak dolabına çekip bilgi toplama görevimizi yarıda kesmek istiyorum.

Ama zaten son zamanlarda kendimi yeterince sıcak suyun içinde buldum. Ve yapacak işlerimiz var.

Kahvaltı sırasında, olası dedikodulara kulak misafiri olmak için mutfakların etrafında dolanıyoruz.

Topladığımız bilgilerin çoğu küçük çekişmelerle ilgili. Bir lord, başka bir lordun uşağının taze kremasını çaldığından emin. bir günlük kremle değiştirdi. Ayrıca, kocası o anda sarayda bulunmayan bir kadının yatağının altında bulunan bir çift erkek ayakkabısıyla ilgili iç gıcıklayıcı bir hikaye de var.

Kral hakkında duyduğumuz tek şey, kâhyanın, nane aşıllı et suyunun taze olarak hazırlandığından emin olmaları için personeli uyarması ve çorbacının hemen otu kendisi topladı.

Mutfak personeli orada olduğumuzu fark edince, bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sorup duruyorlar ve sabahki konuşmalar kesiliyor. Baş aşçı dışarı çıkıyor ve araştırılması gereken başka bir zehirlenme olup olmadığını soruyor.

Adama durumun böyle olmadığına dair güvence verdikten ve taze kahve ile lezzetli bir ballı kekin tadını çıkardıktan sonra aceleyle geri çekiliyoruz.

Ardından, değerli yüklerin taşınmasından anlayan biri varsa o da arabacıları diye düşünerek ahıra gidiyoruz.

Günün teslimatlarını yüklerken konuşmalarını dinlemek, atların ve alicornların arasında saklanırken yeterince kolay oluyor.

Ama bu adamlar çok hızlı hareket ediyorlar, maaşları yüke göre belirleniyor.

işteki zamana karşı teslim edildi. Tam işi bitirmek üzereydik ki soyunma odasından birinin telif hakkı konusunda homurdandığını duyduk.

Sterling'in kolunu çekiştirip odayı işaret ediyorum. Yürümeye devam ediyorum.

Parmak uçlarımda, hayvanların homurtu ve gümbürtülerini duyabilmek için yaklaşıyorum.

"Evet, tabii ki götün teki! Adam sırf kraliyet ailesinden geldiği için bize emir verebileceğini sanıyor. Ama sırf kendi ağırlığını kaldıramayacak kadar iyi olduğunu düşündüğü için eşyalarını arabaya sokup çıkarmaktan bıktım."

Royal, Sterling'e bir kelime söyledim ve o da başını salladı.

Dışarıdaki ışıktan uzaklaşıp iç odaların havasız misk kokusunun derinliklerine doğru ilerlerken ayaklarımızın altına serpilmiş samanlar mükemmel bir ses sönümleyici görevi görüyor.

"Bu yeterince doğru." Daha genç bir ses yükseldi. "Ama kralın kendisinin geçen gün sarayda, eğer zayıf-Silahlı kuzeni maça giderken kendi polo sopalarını kaldıramayacak kadar çelimsizse, onu biraz kaslanması için orduya gönderebilir."

Bu açıklamayı gürültülü bir kahkaha tufanı karşılıyor. Sterling daha fazla yaklaşmamı engellemek için kolunu belime doladı.

Gözlerini deviriyor, sonra o kadar alçak sesle konuşuyor ki zar zor duyabiliyorum. "Kuzenim Jaime, Rhiann'ın kız kardeşinin en küçüğü. O sadece teknik olarak bir kraliyet mensubu."

"Kral Jasper her şeyi olduğu gibi anlatır. Kan bağına göre adam kayırmaz."

Sterling ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz, benim hayal kırıklığım onun bakışlarına yansıyor. Tirene'nin vatandaşları krallarının dürüstlüğüne gerçekten inanıyor mu?

önyargıya karşı direnç mi? Yoksa özel olarak bile olsa krala karşı konuşmanın sonuçlarından mı korkuyorlar?

İkinci seçenek çok daha olası görünüyor.

Tezgahları geride bırakarak, yeni bir taktik belirleyerek saraya geri dönüyoruz. Birinin Jasper'ı tartışma konusu yapmasını beklemek yerine, genel olarak sorunlardan bahsediyoruz

ne zaman biri yaklaşırsa krallığın başına bela oluyor. Görev yeterince kolay.

Saraydaki çok sayıdaki salondan birinde nihayet muradımıza erdik.

"Endişelenmeyin Leydi Lark. Majesteleri bizi güvende tutacaktır." Taze yüzlü bir oda hizmetçisi lambadan lambaya geçerek

fitiller. "Kral sinsi bir şeyler çeviriyor olsa bile, hepsi bizim iyiliğimiz için."

Uzandığım koltuktaki yerimden öne doğru eğildim, sesim alçaktı.

"Sinsi' derken ne demek istiyorsun? Ne duydun?"

Genç kadın omuz silkiyor; bu, sıradan halkın kraliyet entrikalarını kabul ettiğini gösteren ince bir hareket.

Bir sonraki aplike doğru adım atarken hareketleri yavaşlamıyor bile, bir eliyle şeffaf camı kaldırırken diğer elindeki küçük keskin makasla budama yapıyor. "Sadece konuşma, değil mi? Plan içinde planları var, ama her zaman Tirene'in iyiliği için."

Havaya bir serinlik sızıyor ama tenimi karıncalandıran şey hava değil. "Sinsi davranışlardan bahsettiniz. Hiç duydun mu özel bir şey var mı?" Koltuğumda dönüyorum, böylece bir şey saklamaya çalışıp çalışmadığını anlamak için her hareketini izleyebiliyorum.

Düzeltmeye ara veriyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Pekala, Leydim, bir keresinde..." Tereddüt ediyor, doe benzeri kahverengi gözleri sanki güvenilirliğimizi ölçüyormuş gibi Sterling'e bakıyor.

"Devam et." Sterling çenesini eğiyor, sesindeki otoritenin alçak uğultusu onu kelimelerle ikna ediyor.

"Görevliden saklanıyordum. Biz... bir oyun oynuyorduk. oyun." Solgun yüz hatlarında mahcup bir sırıtma beliriyor ve ne tür bir oyun oynadığını bildiğimden oldukça eminim. "Gerçekten sessiz kalmak zorundaydım."

"Tabii ki." Öldür beni şimdi. Umarım bilginin bedeli, cilveleşmelerini tek tek anlatmak değildir, Çünkü kulak zarımı bir çatalla delmeyi tercih ederim. "Ama onları net duydun?"

"Konuşmalarının bir parçası olmak istemediğimi bilecek kadar açık.

"Onların

Tanrılara şükür, konuşma kısa sürdü. Onlar gider gitmez kaçtım." Sesi komplocu bir fısıltıya dönüşüyor ve elini ağzının kenarına götürüyor.

"Koridorda birinin konuşmasına kulak misafiri oldum. Kral Jasper'ın gerçekten tüm eyrillerden kurtulup kurtulmadığını soruyordu."

Sterling sertçe yutkunur ama bu açıklamanın onu rahatsız ettiğine dair başka bir işaret vermez. "Ondan kurtuldun mu?"

Hizmetçi başını sallıyor, solgun yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. "Evet, Majesteleri."

"Kiminle konuştuğunu gördün mü?"

"Bilemiyorum leydim." Hapşırıyor, bir, iki kez.

Dirseğinin kıvrımıyla sesi bastırmak için başını uzaklaştırdı.

"Yakalanmak istemedim. Geldiklerini duyduğumda şu büyük duvar halılarından birinin arkasına saklandım."

"Teşekkür ederim." Dürüst olmak gerekirse, bulmacayı çözmeye beş dakika öncesine göre daha yakın değiliz.

"Kiminle konuştuğuna dikkat et." Sterling delici bakışlarıyla oda hizmetçisini kökledi. "Bu bilgi... çok değişken."

Ve Kral Jasper'ın kulak misafiri olduğunu öğrenirse bu kadına ne yapacağını kimse bilemez.

Sarayın dışında sergilenen, herkesin görebileceği şekilde çivilerle kazığa oturtulmuş iki adamın görüntüsü aklıma geliyor. Boğazımda safra birikiyor.

"Anlaşıldı, efendim." Başını hızlıca sallıyor. "Tek kelime etmeyeceğim."

"Yapmadığına emin ol." Sterling'in ses tonundaki kesinlik tartışmaya yer bırakmıyor.

Aceleyle dışarı çıkıyor, uzun koridorda kaybolurken adımları aceleci ve düzensiz. Verdiği bilgiler yetersiz ve karanlıkta kalmış olsa da, bu gizli operasyondan bu yana elimize geçen ilk somut ipucu. soruşturma başladı.

Sterling'le yüzleşiyorum, düşüncelerim fırtınalı bir deniz gibi çalkalanıyor. "Şimdi ne yapacağız? Kralın karşısına kulaktan dolma bilgilerle çıkamayız."

"Doğru." Bir elini koyu renk dalgalarının arasında gezdiriyor ve kanepede yanıma oturmak için ilerliyor. "Biliyor musunuz? Gerçekleri bulma görevimizde çok iyi bir iş çıkardık. Bence bir ödülü hak ediyoruz." Daha yakına kayıyor, eli bacağımda hafifçe geziniyor. "Ve dün kabaca sözümüz kesildi."

Bu oda zaten temizlenmiş olsa da, özellikle son çileden sonra, birinin bizi içeri alma riskini göze alamayız Jasper ve benim hapsedilmemle ilgili. "Kesinlikle olmaz. Ya biri gelir ve bizi görürse?"

"Yapmayacaklar." Bileğinin bir hareketiyle kapı hafifçe kapanıyor ve geçmişte yaptığı gibi buzla sıkıştırdığından hiç şüphem yok.

"Mutlu musun?"

Pencere kenarında ve ahırda bana yaptıklarını düşününce yanaklarıma sıcaklık doluyor. "Çok."

Ona yaslanıp önce çenesini, sonra da ağzını öpüyorum. Alay ederek. Tadına bakıyorum. Kucağına yerleşirken ellerimi gömleğinin altından yukarı kaydırıp göğsünde gezdiriyorum.

Her öpücük daha da derinleşiyor, daha da hararetleniyor. Alt dudağını emiyorum, dişlerimin arasına çekiyorum. Elleri bacaklarımin üzerinde kayıyor, parmakları bacaklarımin üzerinde iz bırakana kadar ipeği daha da yukarı kaldırıyor ve geriyor.

Kıçımın kıvrımı.

Kalçalarımin öne doğru yuvarlayarak geriniyorum. Göğüslerim gömleğinin kumaşına sürtünerek benden bir inilti çıkarıyor. "Mmm."

Beni daha yakına çekti. "Elbisen çok güzel olsa da bence yerde daha iyi durur."

"Bu olmaz-"

"Akıllıca." Alt dudağımin ısıyor. "Biliyorum."

Ağzı bir kez daha benimkini talep ediyor ve ben kendimi kaybediyorum.

Öpücüğünün sahipleniciliği. Sıcaklık. İçimde kabaran özlem. Doğruca çekirdeğime giden özlem.

"Sterling." Dudaklarına fısıldıyorum, aynı anda hem bir yalvarış hem de bir azarlama. İçimde tutuşturduğu ateş öyle kolay sönmüyor ve bir an için arzusunun derinliğinde boğulmama izin veriyorum.

Ama yasak öpüşmemizin ateşi ne kadar çabuk tutuştuysa, ürpertici bir berraklık dalgası onu o kadar çabuk söndürdü. Bunun için can atıyordum, yine de tehlike ile.

Omurgama garip bir sıcaklık yayılıyor, evimi ve mutluluğu fısıldayan rahatlatıcı bir kucaklama, aynı zamanda açıklanamaz bir keder. Kalbim güven duygusuyla kabarıyor. Kederle karışık, sanki değerli bir şey parmaklarımin arasından kayıp gitmiş gibi. Her şey çok şaşırtıcı ve bunaltıcı.

"İyi hissediyor musun?" Sterling'in sesi düşüncelerimin sisini yarıp geçiyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, duygu girdabımın içinde kendimi bulmaya çalışıyorum. "Neden sordunuz?"

"Çünkü," gözleri benimkileri arıyor, "gülümsüyorsun ama her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyorsun."

Kelimeler beni hazırlıksız yakalasa da, içimde yankılanıyorlar.
Tanıma şafağı.

Bu duygular benim değil. Onlar ejderhalara ait.

Geri çekiliyor, yanağımlı okşarken alnı endişeyle kırışıyor. "Sorun ne, aşkım?"

"Sterling, ejderhaları tekrar hissedebiliyorum."

Gözlerimiz buluşuyor ve başka söze gerek kalmıyor. Sterling kapının kilidini açıyor ve biz kaçıyoruz.

Ejderhaların ilki masmavi gökyüzünü yarıp geçerken nefesim kesiliyor; devasa, uzanmış kanatları güneşe karşı bir siluet oluşturuyor. Teker teker, görkemli ve korkunç bir şekilde alçalıyor, dansçıların zarafetiyle ateş padokuna doğru süzülüyorlar.

Heyecanlı konuşmaların gürültüsü havada binlerce davulun gümbürtüsü gibi yankılanıyor.

Toplanan kalabalığın arasından ilerleyerek nihayet izleyici kalabalığının sonuna ulaşıyoruz.

Bizi karşılayan manzara ciğerlerimdeki havayı delip geçiyor. Orada, kargaşanın merkezinde ejderhalar var, pulları parıldıyor otlaklarının kaya ve kumları üzerinde bir kor denizi gibi. Ancak seyircileri tutsak eden şey güzellikleri değil.

"Tanrılar adına..."

Damarlarımdaki kan donarken Sterling lanet okuyor.

Mavi bir ejderhanın bedeni en kudretlinin ayaklarının dibinde yatıyor. Küçük, gevşek ve cansız.

Ejderhaların gözleri dipsiz bir keder taşıyor. Fısıltılar kalabalığın arasında dolaşıyor.

"Bunu kim yapabilir?" diye mırıldanıyor biri.

"Bu bir savaş mesajı mı?" diye soran bir başkasının sesi korku doluydu.

Ben yaklaştıkça, ejderhalar bağımı ve aralarında durma hakkımı tanıyarak bana geçit vermek için ayrılıyorlar. Bakışlarım yere düşmüş figüre sabitleniyor ve beni bekleyen gerçek için kendimi hazırlıyorum.

OTUZ ALTINCI Bölüm

Önümdeki trajik manzaraya bakarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Ryu, büyük mavi ejderha, vakur bir şekilde duruyor, devasa başı aşağı eğilmiş, hançer uzunluğundaki pençelerinin önünde soluk mavi ve cansız, bir inek büyüklüğünde genç bir ejderhanın acınası formu yayılıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Ryu'nun zeki gözleri bana sabitlendi ve o anda ben Anla. Bu kederli yükü benim taşımam gerekiyordu. Tıpkı ölü alicorn sürüsü gibi.

"Ryu... nasıl? Neden?"

Yapılacak bir şey varken, sadece yas tutmak için bile olsa, boş duramam. Kendimi padok duvarına dayayarak uçuyorum ve ejderhaların arasına iniyorum, kum kaya karışımı ince ayakkabılarımdan hissediliyor.

Bu mu yani? Son birkaç gündür beni saran önsezi duygusunun, aciliyetin nedeni bu mu?

Sterling beni takip etmek için hamle yaptı ama Ryu'nun homurtusu havayı yararak niyetini durdurdu. Kalabalık geriye doğru irkildi, içlerinden bir korku dalgası geçerken, ejderhalar rüzgârdaki yapraklar gibi dağıldılar.

"Herkes sakin olsun." Ellerim titrese de sesim yumuşak bir komut. Ryu'nun incinmişliği ve öfkesi dalga dalga bana çarpıyor. "Lütfen geri çekilir misiniz? Ejderhaların biraz alana ihtiyacı var."

Otoritem kaosun üzerine bir battaniye gibi çöküyor, çoğunlukla Kalabalığı susturmak için, birkaç sessiz söz dışında

Dragoncaller."

Ryu ile Sterling'in arasına girerek, kayıp olana yaklaşma cesaretini göstererek öne çıkıyorum.

Ryu beni izliyor ve kadim canavardan yayılan onayı hissediyorum.

"Şimdi dinlen ufaklık." Çekingen bir elimi uzatıp Ölenin derimsi kanadı, en dış uçtan yavru kuşun sırtıyla birleştiği yere kadar.

Bu jest yaşayanlar içindir. Saygının yanı sıra Ejderhaların acısının kabulü, havanın kan ve keder kokusuyla ağırlaşması.

Bu eylem aynı zamanda bilgi kontrolü için bir yol olarak da kullanılabilir.

Dokunarak, vücudun soğuk olduğunu, sert olmadığını anladım. Ve Parmaklarımın gezinmeye devam etmesine izin verirken, karnının henüz şişkinlikten şişmediğini söyleyebilirim.

Keder beni tokatlayarak dizlerimin üstüne çöktürdü. "Keşke oraya daha erken varabilseydik."

"Ne?" Görünmez bir keder ve saygı bariyeri tarafından uzak tutulan Sterling başını eğiyor.

"Ben...emin değilim. Ryu'nun az önce hissettiği şey buydu." İki elimi kullanarak genç ejderhanın dipsiz siyah gözlerini son kez kapatıyorum. "Orada tek başına olmaması gereken genci kurtarmak, hayır... uyarmak için oraya gitmediğine pişman."

Sterling derin olmayan bir nefes alır. "Yavrular avlanmak için yuvalarını nadiren yalnız bırakırlar. Bazen onları gökyüzünde görürüz ama neredeyse hiç yerde görmeyiz."

"Ne olduğunu bulacağız." Bu sadece ejderhalara değil, kendime de verdiğim bir söz.

Yine de, ölen alikorn sürüsüyle benzerlikler göz önüne alındığında, bu genç ejderhanın ölümünün münferit bir trajediden daha fazlası olduğuna dair uğursuz bir kesinlik ile boynum diken diken oluyor.

Görünür bir yarası yok. Ölüm nedenini gösterecek bir iz ya da anormallik yok.

Ve cesetten aynı hafif tatlı çürüme kokusu yayılır.

O iç gıcıklayıcı his geri döndü ve bir şeyleri kaçırdığımız konusunda beni uyardı.

Büyük bir şey.

Ryu'nun bakışları beni delip geçiyor, düşünceleri benimkilere değerken sarı küreler neredeyse dönüyor. Aramızdaki bağlantı hemen kuruluyor, zihinlerin hafifçe birbirine karışması geçici bir dokunuşu anımsatıyor. kelebek kanatları.

Sadece ayağımın dibindeki ölü ejderha için değil, şimdi üzerime çöken bilgi yükü için de gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

"O çok gençti. Senin ve benim türümüz için hâlâ bir yürümeye başlayan çocuk." Benim

Böyle bir masumiyetin kaybından, henüz başlamış bir hayatın kısalığından dolayı kalbim sıkışıyor.

Ryu başını eğiyor, o kadar insani bir hareket ki ciğerlerimin sıkışmasına neden oluyor.

Dame bunun olacağını görmüş olmalı. Bu yüzden bana alicornları gösterdi. Yine de beni hazırlıksız, pusulasız bir ipucu denizinde mahsur bıraktı.

"Bana nedenini göster Ryu. Buna ne sebep oldu?"

Mavi ejderha insan iç çekişine benzer bir ses çıkarıyor ve hafif duman ve sır kokan ılık bir hava esiyor. O cevaplara zaten sahip olduğuma, ölü alicorn sürüsünü görmenin yeterli olması gerektiğine inanıyor. Ama neyi kaçırıyorum?

Paylaştığımız bağ, onların sabırsızlığıyla titreşerek yıpranmaya başlıyor. Bana gösterdiler, ısrar ediyorlar. Yapacakları başka bir şey yok.

Dame'a yaklaşıyorum, pulları ölmekte olan bir güneşin tonlarıyla parıldıyor. Kırmızımsı kahverengi ejderha üzerimde yükseliyor, soluk sarı alt kanatları yanlarında düzgünce katlanmış.

"Hanımefendi, neden daha önce kaçtınız?" Zihnim onunkine değişiyor ve kaçtığını hayal ediyorum. Merakımı, özlemimi yansıtıyorum Anlayabileceği kadar açık olduğunu umduğum bir resimle birlikte.

Altın rengi gözleri, kadim ve derinliksiz, benimkileri tutuyor. Göz kırıyor. Gürleyen hırıltısı havada dalgalanıyor ve kalabalığın daha uzağa kaçışmasına neden oluyor.

Ondan aldığım tek şey genel bir huzursuzluk hissi.

"Keşke bana ejderhaları neyin korkuttuğunu söyleyebilseydiniz."

Başını çevreleyen hanımeli sarısı fırfırdan aşağı bir huzursuzluk titreşimi daha yayılıyor.

Tekrar Ryu'ya dönüyorum, ölüleri getiren mavi ejderha. genç geri. Bağlantımıza odaklanarak endişemi onunla paylaşıyorum. Merakımı. Ne olduğu hakkında daha fazla bilgi edinme arzumu.

Ryu, Dame'ın duygularını gerginliği kesen bir tıslamayla yansıtıyor. Bakışları uzaklaşıyor, otlığı tarıyor ve şimdi ziyafetleri olarak sahiplendikleri leşlere yerleşiyor.

Sessiz ve metanetli Chirean daha fazla bilgi vermiyor, devasa formu görünmez tehditlere karşı bir siper. Yine de yakın duruyor Dame, eşi karnını doyururken her şeye göz kulak oluyor. Korkmuyor ama memnun da değil.

"Bazı güçlü duygular hissediyorum, ama bunlar yansıtılmıyor. herhangi bir görüntü yok. Ejderhaları neyin korkutmuş ya da yavru kuşu neyin öldürmüş olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok."

Sterling avucunu omzuma koyarak bana sessiz bir güvence veriyor. "Belki de bu bir uyarıdır."

"Bir şeyleri kaçırıyoruz. Bizi ejderhayı, alikornları, yavruları kimin ya da neyin öldürmüş olabileceğine götürecek bir ipucu olmalı..."

Onları izliyorum, dünyada gezinen bu güçlü yaratıkları vahşilik ve zekânın esrarengiz bir karışımıyla. Keçiler uzakta meliyor, yemek olarak beklediklerinin farkında değiller. Tüketim.

Görkemli kanatlar havayı dövüyor, tozu ve yaprakları karıştırıyor. fırtınalı kasırga. Ejderhalar yükseliyor, yukarıdaki masmavi enginliğe doğru süzülürken devasa formları küçülüyor. Ben kalkanımı Gözlerini ögle güneşinin parıltısına dikmiş, uçsuz bucaksız gökyüzünde sadece birer leke haline gelene kadar uçuşlarını izliyorlardı.

Sterling ejderhaları da izliyor. "Görünüşe göre bu sadece bir mola. Acımasız bir teslimat, acele bir yemek, sonra da işe geri dönmek."

Aralarında dururken üzerimden bir hayal kırıklığı gölgesi geçiyor. katliam, ejderhalar kendi kaygılarının dünyasına çekiliyor. Onların kayıtsızlığı, benim insani sınırlamalarla bağlı olduğumu, onların ise benim güçlkle kavrayabileceğim bir ölçekte faaliyet gösterdiğini acı bir şekilde hatırlatıyor.

"Şimdi ne olacak?"

Sterling'in omzumdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Kardeşimle görüşmek istiyoruz."

Otuz YEDİNCİ Bölüm

Kralın taht odasının ağır kapıları uğursuz bir gıcırtyla açılır.

Duvarlar boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş kraliyet muhafızları esas duruşta bekliyor. Onları gibi bir işe sahip olmaktan nefret ederdim.

Saatlerce hareket etmeden beklemek.

Bu alana ilk kez gelmiyor olmama rağmen, ne kadar çarpıcı olduğunu neredeyse unutmuşum.

Oymalı fildişi sütunlar, zeminde kaleydoskoplar oluşturan uzun vitray pencereler nedeniyle daha da yüksek görünen yüksek tavanları desteklemektedir.

Çenemi dik tutarak, sanki hiç yoklarmış gibi muhafızlardan uzaklaşıyorum. "Majesteleri, ejderha padokundan üzücü haberler getirdik."

Jasper'ın sert bakışları kardeşiyle benim aramda gidip geliyor. "Oh? Lütfen detaylandır."

Kral bir elini kaldırarak gölgelerde gizlenen saray mensuplarının mırıltılarını susturuyor. Belki de açıklamak üzere olduğum şeyin ciddiyetini hissediyordur.

Paniğe kapılmış canavarların görüntüleri görüşümü bulandırırken yutkunarak sakinleşmeye çalışıyorum. "Ejderhalar dehşete kapıldılar ve çılgınca uçtular. Ve geri döndüklerinde..." Gözyaşları sel oldu, Yasaklanmamış, taşmakla tehdit eden. "Genç bir ejderhanın cesedini geri getirdiler."

Kral Jasper kaskatı kesiliyor, bakışları beni delip geçerken parmak eklemleri tahtının koyu meşesine karşı beyazlaşıyor. "Ejderhalarımız mı?"

"Evet Majesteleri, Tirene'de yaşayan ejderhalar, sadece sarayın etrafındakiler değil. Çocuk daha önce hiç görmediğim bir şeydi ama eminim ki tüm Tirene böyle bir ejderhanın kaybının yasını tutacaktır. asil ve genç bir yaratık."

"Belki de yaratıklar vahşı doğada bir avcıyla ya da daha kötüsü, gökyüzümüzü tehdit edecek kadar cesur kaçak avcılarla karşılaştı." Jasper'ın

hesaplayan kahverengi gözler benimkileri arıyor.

O ne görüyor? Korku mu? Meydan okuma mı? Daha önce bir duvar halısının arkasında neredeyse kardeşine çarpacak olan kadını mı?

Sterling alay ediyor. "Yeni, gizli bir canavar türünden haberdar değilseniz, ejderhalar tepe yırtıcılarıdır. Bir ejderhayı avlayabilecek kadar büyük ve ölümcül başka hiçbir yaratık yoktur. Yavrular kendi başlarına avlanabilecek kadar büyüyene kadar bir yetişkin tarafından korunur."

"Majesteleri." Bastian eğilir. Arkasında düzgünce katlanmış kanatları, ela gözlerini ateşleyen aciliyetten hiçbirini ele vermiyor. "Lütfen

konuyu takip etmem için bana izin verin. Bir birlik toplayacağım ve kaçışlarının izini süreceğim."

"Gerçekten de öyle." Jasper başıyla onayladı. Dikkati tekrar bana kayıyor, sanki bir sonraki hamlemi daha ortaya çıkmadan bekliyormuş gibi.

"Ona eşlik edebilir miyim?" Teklifimin kralı kızdırmamasını umarak öne doğru küçük bir adım atıyorum. "İki çift gözün zararı olmaz."

Sterling'in boğazı düğümleniyor ve bakışları Bastian ile benim aramda gidip geliyor. "Ben de gidebilirim."

Jasper tahtın kolunu kavrayarak, "Gerek yok," diye bağırır. "Ve sizin yeriniz burada benim yanımda, Leydi Lark. Bunu hatırlasanız iyi edersiniz."

Yoksa ne olur? Beni yine bir hapisane hücrelerine mi kapatacaksın?

Bir öfke dalgası soğukkanlılığımı bozmakla tehdit ediyor, kanatlarımı açıp kaçma arzusu neredeyse karşı koyamayacağım kadar güçlü.

Boğazımın arkasını gıcıklayan acı bir kahkaha, sadece kendimi korumak için bastırılıyor.

Beni savaş için kullanacak. Beni politik manevralar için kullanacak. Beni lanet bir damızlık olarak kullanmayı umuyor. Kraliyet piçi, ölümümün ayrıntılarını veren kehanete beni seve seve kurban bile edecek.

"Elbette, Majesteleri. Düşüncesizliğimi bağışlayın." Kasıtlı kelime seçimim karşısında Jasper'ın gözleri kısıldı.

"Nadir ve değerli bir malımızı kaybettik." Kral bana bir bakış bile atmadan Sterling'e hitap etti ve ben Kayıp Eyril'den mi bahsediyor diye merak ederek donakaldı. "Ejderhalar her yıl istenildiği zaman yetiştirilebilecek basit yaratıklar değildir. Ama ejderhalarımız başkalarını bulmaya ve onları buraya getirmeye ikna edilebilirse Kraliyete hizmet etmek..."

Bu muhteşem yaratıkların köleliğe indirgenmesi düşüncesi karşısında duyduğum tiksintiyi bastırmak için dişlerimi sıkıyorum. Fikrimi açıklamak için yanlış yer ve zaman.

Bastian bir adım öne çıkıyor. Arşivlerdeki garip karşılaşmamız sırasında bariz rahatsızlığının aksine, bugün sessiz ve sakin bir tavır sergiliyor.

komuta etmek için doğanların özgüveni. Onun duruşu merakımı uyandırıyor ve kendime bir kez Leesa'ya onu sormam gerektiğini hatırlatıyorum.

mevcut küme sikişi halledildi. "İzninizle Majesteleri. Gözcülerimizden biri Flighthaven'dan, sıkıntıda olan ve bizimkiler kadar huzursuz ejderhalardan bahseden söylentiler getirdi." Alttan alta Sesindeki aciliyet gözümünden kaçmıyor.

Jasper parmaklarını tahtının koluna vuruyor. "Doğru olabilecek ya da olmayabilecek söylentiler."

Bu bizi hiçbir yere götürmüyor.

Aynı sonuca varan Sterling boğazını temizler. "Majesteleri, lütfen odayı boşaltabilir misiniz? Lark ve ben özel izleyici."

"Ne söyleyeceksen söyle kardeşim, şimdi yayınlayabilirsin."

Kahretsin. Beklemesi için Sterling'in tuniğine uzanıyorum ama artık çok geç.

"Eyril mağazalarımıza ne olduğunu merak ediyordum. Lark ve ben sabotaj izi olup olmadığını kontrol ederken, içeriye bir göz attık ama boş olduğunu gördük."

Odanın havası mırıltılar ve gerginlikle yoğunlaşır. Jasper'ın çenesi gevşer ve yumruğunu sandalyesine vurur. "İşte bu kadar! Kardeşim ve Leydi Lark dışında herkes odayı boşaltsın."

Saray mensupları fısıltı korosu halinde odadan çıkarlar. Muhafızlar oyalanır, ancak Jasper onlara el sallayarak kapının dışında beklemelerini emreder.

Herkes gittiğinde dikkatini kardeşine verir. "Neden Eyril'i soruyorsun?"

"Dediğim gibi, ejderhaların davranışlarına bir açıklama arıyorduk ve boş bir depo keşfettik."

Jasper gergin birkaç saniye boyunca ters ters baktı. "Kral olarak kararlarımı açıklamak zorunda değilim. Sana bile, kardeşim." Sonra omuzları biraz çöktü. "Gerçi bu durumda saklayacak bir şeyim yok. Muhtemelen beş yıldan fazla bir süre önce, eyrili uzak bir sahile götürüp yaktırdım."

Sterling ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık. "Yandı mı? Ne için?"

Jasper iç geçirir. "Nasıl kilitlersem kilitleyeyim, biri içeri girip çalmayı başardı. Sonuç olarak birkaç bağımlılık sorunu yaşadık ve genç bir kız öldü. Eyril bize sihirsel olarak hiçbir fayda sağlamadığından ve artık ihracat yapmadığımızdan, güvenli yoldan gitmeye ve onu yok etmeye karar verdim."

Göz kırpıyorum. Bu onun için şaşırtıcı derecede iyi.

Sterling de aynı düşünceyi paylaşıyor olmalı. "Bunun akıllıca bir seçim olduğunu düşünmekle birlikte, neden odayı temizlemeniz gerektiğinden emin değilim. Bu."

"İşimi tüm tebaamızla paylaşmaktan hoşlanmıyorum, yine de itiraf etmeliyim ki gizli bir amacım vardı."

Kralı inceliyorum, ama her zamanki gibi onu iyi okuyamıyorum. O çok karışık bir çanta. Bazen sevimli, bazen korkunç.

Kral bana odaklanırken aklım Eyril'e dönüyor, önemli bir bağlantıyı kaçırdığım hissi beni rahat bırakmıyor.

Kral öne doğru eğilir ve parmaklarını birleştirir. "Sanırım üçümüz hakkında dürüst bir tartışma yapmamızın zamanı geldi."

Benden kaçan şey klik sesi çıkarırken soluğum onun sözünü kesiyor. "Biliyorum.

Beni rahatsız eden şey ne!" Sterling'in kolunu tuttum. "Eyril depo odası... Senin eyrilin hep böyle mi kokuyor?"

Sterling'in kaşları çatılır. "Evet. Ama neden-"

Krala dönüyorum. "Peki ya burada yetiştirdiğiniz eyril... o da aynı şekilde mi kokuyordu? Temelde topraksı mı?"

Şimdi Jasper'ın alnı kardeşininkinin bir kopyası. "Bildiğim kadarıyla. Neden? Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Ölü hayvanlarla ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu ama bir türlü ikisini bir araya getiremiyordum. Hepsinde farklı bir koku vardı, tatlı bir çürüme gibi. Daha önce nerede kokladığımı hatırlayamıyordum ama şimdi hatırlıyorum."

"Nerede?" Sterling sorar.

"Flighthaven'daki eyril tarlası. Hatırlamıyor musun? Her zaman hoş ama biraz da rahatsız edici bir kokusu vardı."

Gözleri yavaşça genişler. "Sen bunu söyleyene kadar bilmiyordum ama şimdi söylediğine göre... evet, kulağa doğru geliyor. Yani diyorsun ki Aclaris'ten gelen kusurlu eyril alikornları ve çocuk ejderha?"

Kralın gözlerinin arasında bir çatlak oluşur. "Anlamıyorum. Bunları Tirene'ye kim ve nasıl getiriyor olabilir? Gemi yoluyla getirdiğimiz tüm malzemelerin kaydını tutuyoruz."

"Sanırım bunun cevabını ben de biliyorum. Saldırıya uğradığım gün ejderhayı sürerken bir şey gördüm. Gizli koy. Bir gemiye benziyordu ama gizlenmişti. Ve daha yakından bakmak için gittiğimde, kaçtım."

Kralın ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü. "Knox, muhafızları geri çağır ve soruşturma için bir ekip oluşturun."

Sonra, tam bir hayal kırıklığı içinde, kral diğerleri gemiyi aramaya çıkarken benim geride kalmamı emrediyor.

Tek kelime etmeden geçen her saat sinirlerim daha da geriliyor. Bu bir şekilde baskınlarla bağlantılı olabilir mi? Ya Sterling'in takımı saldırıya uğrarsa?

Sonunda döndüklerinde, Sterling'den yayılan memnuniyet, o ağzını açmadan çok önce bana sonucu söylüyor.

Gemiyi koydan ayrılırken, hayalet bir mürettebat ve üç fıçı eyril ile birlikte buldular. Mürettebatı bastırdıktan sonra, Sterling askerleri geride bıraktı ve onları limana doğru yelken açmaları için yönlendirdi.

Göğsümde rahatlama kabarcıkları. Eyril'in ele geçirilmesiyle, tuhaf hayvan ölümleri sona ermeli. Mahkumların ne elde etmeyi umduklarını öğrenmek için sorguladım, ama bu arada omuzlarımdan bir yük kalktı.

Başka bir suikast girişimini önleyebildiğim sürece, hayatım nihayet sakinleşiyor olabilir.

Otuz SEKİZİNCİ Bölüm

Başka bir saray elbisesi bedenime yapışıyor, benim için çok kısıtlayıcı. Beğeniyorum. Soluk mavi korsajın yüksek bel kısmı kaburgalarımı sarıyor ve kapaklı kollar kollarımın tam olarak ulaşmasını engelliyor. Ama benim konumumdaki biri için beklenen kıyafet bu, en azından antrenman yapmadığım ya da uçuyor. Gök mavisi eteğim bacaklarımın özgürce hareket etmesine izin verdiği ve şeklini korumak için kat kat iç çamaşırı gerektirmediği için şükrediyorum.

Oturma odamın yalnızlığında, ellerim kucağımda, *Wurm Ana'nın Günlükleri* yanımdaki masanın üzerinde oturuyorum. Başım kalbimin ritmiyle aynı anda çarpıyor. Saatlerce okumanın tetiklediği amansız bir zonklama.

Kapı gıcırdayarak açılır ve Agnar bir tepsiyi dengeleyerek içeri girer. Havayı tuzlu kokularla parfümleyen bir dizi yemekle dolu. Tam üniformalı bir asker, bir elinde benim tabak tuttuğum gibi bir tepsi taşıyor. Onun varlığı, her zaman olduğu gibi, görev ve nezaketin boğucu atmosferinden bir kopuşu müjdeliyor.

"Öğle yemeğiniz, Leydi Lark."

"Teşekkür ederim." Tepsiyi masaya koyarken ona minnettar bir baş selamı veriyorum ve ikimiz de koltuklardan birine uzanıyoruz. Biri içeri girecek olsa, aramızdaki mesafenin uygun olduğu düşünülmüdü. "Ve sadece Lark. Tüm bunlara gerek yok."

Yemek görmek baş ağrımı dindirmek için çok az şey yapıyor. kendimi arkadaşlığın merheminden mahrum edemem. Sterling ve ben şimdi her zamankinden daha dikkatli olmalıyız. Ama en azından onun arkadaşlarından biriyle vakit geçirebiliyorum.

Tadım testi ritüeline alıştığımızda, Agnar her yemeği abartılı bir dikkatle tadıyor, mavi gözleri neşeye parıldıyor, göğsümdeki ağırlık kalkmaya başladı.

Agnar kısa sürede benim en sevdiğim yemek arkadaşım oldu. Yemeğini yerken bir masal anlatmaya başlıyor ve hiçbir tepki vermediğinde her tabağı bana uzatıyor. Sterling'in onursuz bir neşe anında yakalanmış görüntüsüne gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sterling'in pantolonu yırtıldığında yüzü olgun kiraz rengindeydi." Agnar bu anıyı hatırlayınca sırıtıyor. "Paha biçilemezdi."

"Gerçekten mi?" Yine belli belirsiz bir kıkırdama çıkardım. "Ben de Tirene Prensi'nin utançtan etkilenmediğini sanıyordum."

"Bugünlerde onu utandırmak çok zor. Ama o zamanlar çocuktuk, belki on bir ya da on iki yaşındaydık. Ve oradaki kızlardan birine aşık olmuştu." Agnar komplocu bir tavırla göz kırpmıyor. "Dikişi özellikle küçük bir bıçakla zayıflatmış olabilirim ya da olmayabilirim."

Elimi ağzıma götürüyorum, neredeyse kızarmış patateslerimden boğulacaktım. "Agnar. Sen yapmadın."

"Eğer ona söylersen, yemin ederim inkar ederim." Bana alaycı bir kaş çattı. "Yıllar önce olmuş olması umurumda değil. Sinirlendiğinde nasıl biri olduğunu bilmiyorsun."

Yemeği yutmayı başardım. "Şaka mı yapıyorsun? Sterling'le ilk tanıştığımızda göbek adı *Sinirli*'ydi. Eminim o da beni bir ya da iki kez

öldürür." "Bundan şüpheliyim."

"Ben ciddiyim. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, bir şekilde her zaman onu kızdırmayı başardım."

Homurdanıyor. "Eminim öyledir. Merak etmeyin. Bu onun için iyi. Birkaç sabır dersinden kimseye zarar gelmez."

"Ona birkaç taneden fazlasını verdim... Gerçi dürüst olmak gerekirse, beni nasıl zorlayacağını çok iyi biliyor. Muhtemelen içgüdüsel."

"Bir şey bilmek ister misin?" Agnar bir sırrı açıklayacakmış gibi öne doğru eğiliyor. "Senin damarına basmaktan hoşlanıyor."

Gözlerim açıldı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Gerek yoktu. Prensi iyi tanıyorum. Ve sizi uzun zamandır tanımasam da, sizin de bundan hoşlandığınızı hissediyorum."

"Benim damarıma basması mı hoşuma gidiyor, yoksa benim onun damarına basmam mı?"

"İkisi de." Sırıttıyor. "Siz ikiniz birbirinize aitsiniz."

"Şşş." Parmağımı dudaklarıma götürüp kapağıya bakıyorum. Tüm o heyecan içinde Sterling ve ben kralın üçümüz hakkında ne söylemeyi planladığını öğrenemedik ama bildiğim kadarıyla nişan konusunda fikrini değiştirmedim.

"Merak etme." Agnar garip bir şekilde rahatlatıcı bulduğum bir hareketle dizimi okşuyor. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

"Biz mi?"

"Sterling ve ben. Blair de tabii ki."

"Beni kaçırmaya çalışan adamdan geliyor. Tirene'ye ilk geldiğimde benden pek hoşlanmadığın izlenimini edindim." Bir nefes verdim. "Her neyse, tüm bunlar bir yana, tutamayacağın sözler verme."

"Kişisel bir şey değildi. Ben sadece işimi yapıyordum... ya da yapmaya çalışıyordum. Bize karşı pek de yumuşak davranmadınız. Ayrıca, ilk başta sizi yanlış değerlendirmiş olabilirim." Yanaklarına renk gelir. "Sen hiç de benim senin gibi olacağını düşündüm."

"Peki bu ne olabilir?"

"Şımarık. Hak sahibi. Prensin ihtiyacı olmayan bir dikkat dağıtıcı." O omuz silkiyor. "Sterling'in buraya gelirken ve geldikten sonraki davranışlarından işle eğlenceyi birbirine karıştırdığını anladım. Sonunun onun için iyi olmayacağından endişelendim."

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle." Ses tonum alaycı bir ısırtık içerse de, Agnar'ın değerlendirmesi acı veriyor.

"Artık öyle hissetmiyorum." Yüzü daha sombe bir hal almadan önce hafif bir sırıtışla gözlerini deviriyor. "Dediğim gibi, seni yanlış değerlendirmişim. İyi bir kalbin var, Lark. İnsanları önemsiyorsun ve ejderhaları önemsiyorsun. Prensi mutlu ediyorsun."

Boğazımda bir duygu düğümü düğümleniyor ve sesim nefes nefese çıkıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sterling hakkında mı? İstedığın kadar inkar et, ama birbirinize aşık olduğunuz çok açık. En azından benim için. Bunu kardeşinden saklamak konusunda oldukça iyisin."

"Birbirimiz hakkında ne hissettiğimizi saklamakta iyi olmalıyız. Ama benim kastettiğim bu değildi." Gözümden kaçan bir damla yaşı siliyorum ve aynı anda gülüyorum. Deli olduğumu düşünüyor olmalı. "Bu

Söylediğin şeyler... iyi bir kalbim olduğunu... önemsediyimi. Sadece," doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken tereddüt ediyorum, "Sterling'i gözettiğin için mutluyum... onun iyiliğini düşündüğün için Bu bana şüpheyle yaklaştığın anlamına gelse bile. Flighthaven'da çok yalnız görünüyordu."

"Bütün bunları Sterling'e ne kadar değer verdiğimi paylaşmak için anlatmadım. Beni yanlış anlamayın. Gerçekten önemsiyorum. O ve Blair bana dünyadaki en yakın insanlar ve onlar için her şeyi yaparım, tam tersi de geçerli." Bana uzun ve sert bir bakış attı. "Bütün bunları *sana* değer verdiğimi söylemek için söyledim. Önemli *olduğunu*. Seni arkadaşım olarak gördüğümü... Sadece Sterling için ne ifade ettiğinden dolayı da değil."

İki saniye içinde duygularımı tutan baraj yıkılıyor ve boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor. "Agnar-"

"Hey, sorun yok. Seni ağlatmak istememiştim." Çaresiz bakışları benden kapıya doğru yöneliyor, sanki beni teselli mi etse yoksa kaçabiliyorken kaçsa mı diye düşünüyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını bana doluyor ve beni kendine doğru çekerek sarılıyor.

"Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum." Başım göğsüne düşüyor ve ben de onu sıkıyorum. "Duygusallaşmak istememiştim. *sana.*" *Hayatımda kaç tane arkadaşım olduğunu bir elin parmakları kadar sayabilirim, bunu söylemek istiyorum. Ama muhtemelen hayatımın ne kadar üzücü olduğunu itiraf etmemek en iyisi... ya da öyleydi.*

Beni bir kez daha sıkıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Merak etme. Bu konuda. Muhtemelen çekici kişiliğimden kaynaklanıyor. Kadınlar üzerinde böyle bir etki bırakma eğilimindeyim."

Bir kahkaha atıyorum ve yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum. "Her zaman ciddi olan gardiyan az önce bana şaka mı yaptı?"

Elleri benden ayrılıp yanlarına düşerken omuz silkiyor, dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Sanırım yaptım."

"Artık resmileşti. Şaka durumuna geldik. Biz kesinlikle arkadaşlar." Ciğerlerimi şişirdikten sonra yanaklarımda kalan yaşları siliyorum. "Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama sen

Sarılmakta son derece iyiyim."

Agnar başını eğiyor ve kaşlarının arasında iki çizgi oluşuyor. "Bana bir şey söyle. Kim daha iyi sarılıyor? Ben mi, Sterling mi? Merak etme,

eğer bensem, tek kelime etmem." Sahte bir masumiyetle gözlerini açarak dudaklarını büzme taklidi yapıyor.

Bir elimi kalçama koyup başımı sallayarak ayağa fırlıyorum. "Oh hayır. Buna kanmayacağım."

On dakika sonra, eğitim alanlarına yaklaşıyoruz. Sonra Son birkaç saatimi kitap karıştırarak geçirdim, öğle yemeğimi ve Agnar'la sohbetimi saymazsak, dışarıda temiz havada olmak güzel.

Odamın loşluğundan sonra güneş ışığı parlak -neredeyse delici- olsa da, eğitim alanları biz onlara ulaşmadan önce terleyecek kadar uzak değil. Parlaklığına karşı gözlerimi kısarak bakıyorum.

Sterling'in askerlerini görünce. Kaslı vücutları, dövüşüp talim yaparken terden parıldıyor.

Bakışlarım Sterling'e takıldığında kalbim duracak gibi oluyor. Siyah saçları arkadan bağlanmış ve gömleği çıkarılmış, manevralar boyunca yürüyor başka bir asker takip etmek için çabalıyor. Her bir kas ve sinir, alıştırılmış hareketle birlikte kıvrılıyor ve gevşiyor. Güneş çıplak gövdesine vuruyor, yontulmuş kasları ve karın kaslarının sert düzlemleri tümüyle sergileniyor. O sadece güçlü değil... O muhteşem. Kesinlikle mükemmel, lanet bir tanrı gibi.

Agnar eğilip kaşlarını çatarak beni inceliyor, sonra başparmağıyla ağzımın kenarını okşuyor.

Ani temasla irkilerek bir adım geriye doğru sendeledim. "Bu da neydi şimdi?"

"Biraz salya gördüğüme eminim."

Ağzımı kapatıyorum. "Salyalarım akıyordu."

"Biliyorum." Ağzının bir tarafı sırtarak yukarı kalktı. "Yine de kontrol ettiğim için beni suçlayamazsın. Orada durup prensle o kadar uzun süre göz göze geldin ki, müdahale etmezsem dokuz ay sonra Agnar Amca olacağımdan korktum."

Tanrılar.

Yüzüm ısınıyor ve allığımın sadece bu kadarını görebildiği için şükrediyorum çünkü saç diplerimden uçlarına kadar gittiğinden eminim

ayak parmaklarımın. En azından bu, bana bir şeyler yapmam gerektiğini hatırlatıyor.

Bir sonraki doğum kontrol toniğimi yakında alacağım. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

Tam teşekküllü bir sırtışa geçiyor ve yürümeye devam ediyor.

Eğitim alanının eteklerine yaklaşıyorum, çeliğin çeliğe vuruşunun gürültüsü havada sürekli bir uğultu halinde. Sterling adamlarının arasında neredeyse kıskanılacak bir rahatlıkla hareket ediyor, kahkahaları savaş talimlerinin gürültüsü arasında yankılanıyor. Onları ilk gördüğüm anı hatırladım.

birlikte çalışıyor ve bir lider olarak doğal rahatlığı o zaman olduğu gibi şimdi de parlıyor.

Aklım başımda, bir ot yığınının takılıp tökezliyorum. Neyse ki adamlar Sterling'in talimatlarına odaklandıkları için sakarlığım dikkatlerini çekmiyor. "Meşgul görünüyor. Belki de onu durdurun."

"Onun yerine birkaç adamla tanışmak ister misin?" Aktif olarak eğitim görmeyen askerleri işaret ederken muzip bir sırıtma Agnar'ın görünüşünden on yıl geliyor. Gölgede oturup bir yandan konuşurlarken Bıçak bilemek ya da zırh dikmek. "Eminim onlar da sizinle tanışmayı çok isterler."

Merakım hemen arttı. "Tamam. Devam et."

Askerler arasında bir yüz tanıyorum. Blair Jameson Bir ağaca yaslanmış, hançerini bileyliyor. Kısa, kumlu kahverengi saçları son birkaç hafta içinde biraz uzamış ve kıvrılmaya başlamış. uçları.

Gölgedeki gruba yaklaştığımızda fısıltılı yorumlar başlıyor.

"Kim o?"

"Bu yeni ejderha çağırıcı, değil mi?"

"Tek ejderha çağırıcı demek istiyorsun." "Onun bir Aclaris casusu olduğunu duymuştum."

Bu son yoruma sinirlenerek sesin kaynağını arıyorum, onlara ağzının payını vermeye hazırım.

"O bir casus değil, pislik." Agnar, hemen pişman görünme nezaketini gösteren genç sarışın adama ters ters bakıyor. "Knox onu buraya getirmeden önce kendisi inceledi. Yoksa onu bulan kişinin Aclaris'teki Tirene casusu olduğunu unuttun mu?"

Sarışın asker bir özür mırıldanıyor.

"Günaydın, Leydi Lark." Blair silahını kınına soktu ve bana doğru yöneldi. Bugün sizi tarlaya getiren nedir?"

"Çoğunlukla temiz hava almak için saraydan dışarı çıkma ihtiyacı." Sterling'in alnında sivri bir yara izi olan orta yaşlı bir adama talimat verdiği yere bakıyorum. "Çok uzun saatler geçirdikten sonra Prens tarafından delinirken, bir kez olsun seyircilerden biri olmanın güzel olacağını düşündüm."

"Oh." Blair'in gözleri açılıyor ve ne söylediğimi çok geç fark ediyorum. Yanımda, Agnar öksürüyor. Ona doğru bakmaya cesaret edemiyorum.

"Tamam," sesimi sadece Agnar ve Blair'in duyabileceği şekilde alçaltıyorum, "kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

Lanet olsun. Aptal erkekler ve onların kirli zihinleri. Blair sırtıyor. "Doldurulmuş, ha?"

"Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?" Yüzüme sert bir ifade yerleştiriyorum ve Blair'in söz konusu "sondajı" yaparkenki çok çıplak, çok net görüntüsü kafamda belirirken kızarmamak için kendimi zor tutuyorum. "Çünkü istediğin buysa yaparım."

Blair anlaşılabilir bir şeyler mırıldanır ve başını sallar.

"Sen neden bahsediyorsun?" Agnar bakışlarını aramızda kaydırıyor.

"Yok bir şey." Blair'in sırtını sıvazlarken gülümsememek için dudaklarımı yuvarlıyorum.

Kolunu. "Neden beni birkaç askerle daha tanıştırmıyorsun?"

Öğleden sonra, odamdan dışarı adım atıyorum, dolu sadağın ağırlığı sırtıma alışkın. Ellerimdeki yay bir ok gibi kolumun uzantısı. Benim öğrendiğimden farklı olsa da, Sterling'in eğitim seansları sırasında kendimi buna alıştırmak için bolca zaman harcadım.

Avlanmayı düşünmüyorum ama havaya, boşluğa ve yalnızlık vaadine ihtiyacım var.

Güney tarafındaki kapıdan kolaylıkla geçiyorum, yüzümü korumak için pelerininin kapüşonunu yukarı çekiyorum. Burada, daha az insanın yürüdüğü ve

Askerler başka mevzileri koruyan uzak gölgeler, nefes alabiliyorum. Ve nefes alırken, bir parça huzur buluyorum.

Bastian haberlerle dönene kadar sarayda kalacağıma dair krala söz vermiş olsam da, yanlışıyla bundan biraz daha uzağa gidebilirim.

Doğanın sessiz alanının derinliklerine doğru ilerledikçe, mahkeme ve sorunları önemsizleşiyor. Zamanla hayat dolu yemyeşil bir vaha olan çayıra rastladığımda, gözlerimin arkasındaki ağrı kayboldu.

Tüylerim diken diken oluyor. Bu ürkütücü şeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.
hissi. Geçen haftanın stresinden arta kalan bir etki olmalı.

Ama önümdeki tarlayı tararken bir şey dikkatimi çekiyor. Genellikle sakın ve kayıtsız yaratıklar olan pikalar tetikte bekliyor. Bir tehdit ararken kulakları seğiriyor ve dönüyor, minik bedenleri korkuyla geriliyor. Bir şey mi hissettiler? Yoksa sadece beni mi?

Hayvanları gözlemlerken ağaçların gölgelerine karışmaya çalışarak çömeliyorum. Elim yayımın etrafında sıkışıyor, gelebilecek her türlü tehlikeye hazırım. Yirmi ya da daha fazla baş tarlanın uzun otları. Birdenbire tuzak gibi hissettiren bir tarla.

Bir ejderha çağırıcısı olarak, hayvanlardan gelen yoğun duygu seline alıştım. Ama bu farklı.

Bu yaratıklar sadece korkmuyor. Dehşete düşmüşler.

Neden korkuyorlar?

Bu pikalar benim hissetmediğim neyi hissediyor? Yakınlarda hangi bilinmeyen varlık gizleniyor?

Etrafımdaki ağaçların gölgeleri sanki bilinmeyen bir dehşeti gizliyormuş gibi uzuyor ve bükülüyor.

Tedirginliğim artıyor. Vücudumdaki her kas geriliyor. Koşmalı mıyım? Bekleyip durumu değerlendirmeli miyim? Adrenalin içime pompalanıyor, duyularımı yükseltiyor.

Hayvanlara odaklanıyorum.

Ejderhalarda olduğu gibi duygularını okuyamasam da korkuları hissediliyor.

Onlardan dalga dalga yayılan korku, şimdi benim damarlarımda dolaşan dehşetle eşleşiyor. Panik başlar. Orada olmalı

Burada bizimle birlikte başka bir şey var, onların hissedebildiği ama benim göremediğim bir şey.

Gölgelerde saklanan şeyin kendini göstermesini beklerken tedirginliğim her an artıyor. Kalbim, pikaların çılgınca atışlarını yansıtarak göğsümde çarpıyor.

Nefes al. Sadece nefes al. Sakin olun.

Sessizliğinizi kullanın.

Artık hareket yok. Ses yok. Pikalar hareketsiz duruyor. Tamamen hareketsiz.

Dehşet boğazımı tıkıyor ve nefesimi çalıyor. Bir şey geliyor.

Üşüyorum. Çok

üşüyorum. Çimenler

hışırıyor.

Korkunç bir tıkırtı var, sanki biri atmosferin kendisini soluyormuş gibi. Bir hayvan ciyaklıyor. Hayır, çığlık atıyor. Sonra bir başkası. Ve bir başkası. Bir daha.

Nefesimi tutuyorum.

Tetikte olun. Odaklan.

Uzun otların arasındaki pika kafalarını sayıyorum. On altı.

Bölgeyi taramaya devam ederken kalbim hızla çarpıyor. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey görmüyorum.

Burada bir şey var. Onu göremiyorum. Ama hissediyorum.

Yavaşça, sessizce ayağa kalkıyorum ve çayıra bakıyorum.

Merkezde, kenarları bulanık ve ayırt edilemeyen karanlık bir şekil oluşur.

Sadağımdan bir ok çekiyorum.

Kalbim hızla atıyor, sesleri duymak için

zorlanıyorum. Hala sessiz. Çok sessiz.

Olabildiğince sessizce karanlık şekle yaklaşıyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Avuçlarım nemleniyor. Siyah tüyler bir zamanlar yeşil olan çimenleri kirletiyor. Yüzlerce cam gibi siyah göz, görmeden gökyüzüne bakıyor.

Yüzlerce ölü karga. Kan yok. Boğuşma izi yok. Sadece acımasız bir mozaik oluşturmak için eğilip bükülmüş bir karga cinayeti.

Avcıdan hiç iz yok. Sadece avlanan var.

Pikaların kulakları kendilerini toprağa bastırdıkça düzleşiyor, beslendikleri otların arasına saklanıyorlar.

Yavaş bir daire çizerek her ağacı, dalı, otu ve gölgeyi kontrol ediyorum. Gökyüzünü tarıyorum. Hiçbir şey bulamadım.

Sonunda bir hareket gözüme çarptığında, içimi bir korku kaplıyor. Ağaçlardan sarkan, sarmaşık sandığım ince, karanlık silüetler kıvranmaya başlıyor. Yere doğru uzanıyorlar ve yağlı su birikintileri, atan bir kalp gibi nabız atıyor ve kasılıyor.

Sonra otların arasında sürünerek ilerlemeye başlarlar.

Yayımlı sıkıca kavıyorum, güneş ışığı ve gölge, yaşam ve ölüm arasındaki sınırda donup kalıyorum. Ağzından hala ot parçaları sarkan bir pika, hareket eden gölgeleri görüyor ve donup kalıyor.

O gölgelerden biri kaskatı kesilmiş hayvana yaklaşıyor. Çimenler ayrılır ve karanlık keskin bir açlıkla toprağı yutar.

Orada bir hareket var, doğa kanunlarına meydan okuyan şekillerde dalgalanan belirsiz bir varlık. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir şekil oluşmaya çalışır. Bacaklar -sayılamayacak kadar çok- yan yana dizilmiş...

Bozuk kafalar mı? Boyunlar? Pullar ve pençeler?

Söylemesi imkansız.

Gölge yaratık yaklaşırken sırtımdan boncuk boncuk ter damlıyor. Sürünüyor, kıvrılıyor ve bükülüyor. Yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyor.

Pika düşer.

Dehşet içimde yaşayan, nefes alan bir varlık. Hareket edemiyorum. Koşamıyorum. Donup kaldım.

Çayırın kenarı hareketle çalkalanıyor, ışık ve karanlığın nasıl işlediğine dair anlayışına meydan okuyan kıvranan bir kütle.

Yaratık önümde titreşiyor, formu sürekli değişiyor ve bükülüyor. Ben izlerken, vücudundan ip gibi uzanan çizgiler kendini yerdeki donmuş pika'nın üzerine çekiyor.

Ölmedi. Henüz ölmedi.

Korkudan nefes nefese kalan pika'nın yanları bir demirhanedeki körükler gibi genişleyip daralıyor.

Gölge avının etrafında toplanıyor ve otların arasından zar zor görülebilen bir havuz oluşturuyor. Varlığı yaklaşıyor, büyüyor. Daha korkunç.

Düşen pika ile ziyafet çekerken buz kemiklerime sızıyor, titreşen hareketlerle boğazından kan çekiyor ve beni felç edici bir soruya yönlendiriyor.

Bir gölge nasıl kan tüketebilir?

Siluetlerden biri bana doğru dönüyor. Gözleri olmamasına rağmen, bir şekilde beni incelediğini, varlığımın özünü tattığını biliyorum.

Her kalp atışında daha da üşüyorum. Sanki tenimi bir buz tabakası kaplıyor.

Boynumda ve kollarımda minik tüyler yükseliyor.

Korku, ruhumu ejderhaların avını tükettiği gibi tüketiyor. Tamamen ve hızla. Kapana kısıldım. Kaçmam gerek. Saklanmam gerek. İhtiyacım var... İhtiyacım var...

Düşün.

Yaratık grotesk bir serap gibi titriyor ve yer değiştiriyor. Oku yerleştiriyorum.

Yağlı, sızan bir gölge daha ona katılıyor. Yay kirişini kavriyorum.

Bir gölge daha. Ve sonra bir tane daha.

Yayı geri çekiyorum. Başım dik. Omuzlar rahat. Bilekler düz. Dize ortalanmış.

Etrafımda o kadar çok gölge yaratık var ki, sayısını unuttum.

Nişan alıyorum.

Zamanın kendisi tereddüt ediyor, olacaklar için nefesini tutuyor. Oku bırakıyorum.

Ok havada süzülüyor, hedefim doğru. Hedefimi vurdum ama gölge yaratık orada değildi.

Çaresizlik beni ele geçirdi. Başka bir oka uzanıyorum. Adımları tekrarlar.

Gölgeler yok oldu. Tüm sesler kayboldu. Hedefine isabet eden okun gümbürtüsü yok. Ayaklarının altındaki otların hışırtısı yok. Yaratıklar için bölgeyi tararken kalbim göğsümde çarpıyor.

Hiçbir şey yok. Kayboldular ve arkalarında beni iliklerime kadar ürperten ürkütücü bir sessizlik bıraktılar.

Kollarım titriyor, yayımı indiriyorum. Sterling'e ulaşmalıyım.

Otuz DOKUZUNCU Bölüm

Kralın muhafızlarından biri bana prensin kardeşiyle birlikte olduğunu söyledikten sonra, koridorda koşturuyorum ve kralın özel odasına açılan ağır kapılardan içeri dalarak ikinci bir muhafızı ürkütüyorum, kalbim hala

az önce yaşadığım korkunç deneyimden sonra koşmaya başladım. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O yaratıkların ne olduğunu. Nasıl durduracağız

Onlar. Çünkü saray arazisine gittikçe yaklaşıyorlar.

Wurm Ana kitabının sayfalarındaki aciliyet kafamda tıslıyor ve amacıma ulaştığımı anlıyorum.

Geliyorlar.

Yalnız bir figür ocağın önünde toplanmış, bir hizmetçinin elindeki sürahidен doldurmaya hazır durduğu kadehten yudumluyor.

Bastian sanki yeryüzünün derinliklerinden sürüklenerek gelmiş gibi görünüyor. Kir derisine bulaşıyor ve şimdi yorgun bir şekilde sırtına katlanmış kanatlarındaki altın rengi ışıltıları çiziyor. Grileşmiş olmasına rağmen

Yorgun olmasına rağmen, kral bakmıyorken bana küçük bir gülümseme göndermeyi başarıyor.

Donuk ve yorgun gözleri, bulmak için yola çıktığı umudu henüz bulamadığını anlatıyor.

"Leydi Lark." Kral Jasper buyurgan bir el sallayışla çağırıyor. "Aceleniz nedir?"

Prens kıyafetleri içinde göz kamaştıran Sterling bana başıyla selam veriyor, yüz ifadesi okunmuyor.

Bastian da benim gibi bir şeyle karşılaştı mı? Az önce olanları anlatmak istiyorum... tüm çileyi. Ölü pikalar, ve Üzerlerinde tek bir iz bile olmayan yüzlerce katledilmiş karga. Kabuslardan fırlamış gölge yaratıklar... Hayır, benim en kötü kabusum onların yanında sönük kalır. Uyandırdıkları soğuk, taştıracı korku.

Sterling'le konuşmam gerek, ama tercihen kralın ve tüm bu insanların önünde değil.

Odadaki gerginlik hissediliyor. Beklenti içimde şimşek gibi çakarken öne doğru ilerliyorum. "Size bir teklifte bulunmak isterim. Benden istediğiniz her türlü destek ya da bakış açısı için Majesteleri. Bastian yeni bir bilgi buldu mu?"

"Gittiler, Lark." Bastian'ın boğuk fısıltısı sessiz odayı tımlıyor.

"Gittiler' de ne demek? Ejderhaların yerini tespit edemediniz mi?" Ejderhaları yakalayabileceğine dair hiçbir kesinlik yoktu. Onlar. Bir alikorn bile bir ejderha kadar hızlı uçamaz. Ancak, çok uzaklardan bile görülebilecek kadar büyükler. En azından ejderhaların nereye kaçtığına dair bir ipucu bulmak o kadar da zor olmamalı.

Jasper ona soğuk bir bakış atınca Bastian irkildi. Krala böyle bir haber getirmesinin ilk olmadığından eminim. "Ben havalandığımda çoktan gitmişlerdi. Onlardan hiçbir iz yok.

Her yerde. Her gizli vadiyi, her unutulmuş yarığı aradım. I

Hatta hiç ayak basmadığımız geçit vermez çöl bölgesine girmeyi bile denedim. Rüzgâr ve sıcaklık çok fazlaydı ve onları tam olarak araştırmadan ayrılmak zorunda kaldım. Ejderhaları ya da ejderhalara ait herhangi bir iz bulamadım.

onları."

İtirafının ağırlığını içime çekerken ağzım kuruyor.

Gitmişler. Böylesine güçlü yaratıklar nasıl ortadan kaybolabilirdi? Nereye kaçmış olabilirler? Chirean'la olan bağlantımdan, çöldeki dağları başka bir ev olarak gördüklerini biliyordum. Güvenli bir sığınak. Ama geçilmez olarak görüldüğünü bilmiyordum.

Ejderhaların ortadan kaybolması beni ne kadar endişelendirse de, konuşmamız gereken daha büyük meseleler var. "Majesteleri. Bu meseleden önce gelen ve bağlantılı olabilecek başka bir mesele daha var. Alikornlar."

Ve geyikler... pikalar... kargalar. O alicornların ölümünden de gölge yaratıklar mı sorumlu? Ve yavruların? Gördüklerime bakılırsa, öyle görünüyor.

"Yine mi alikornlar?" Jasper soruyor.

Mideme huzursuz bir korku düğümü yerleşiyor. Görünmez bir dalga topraklarımızdan geçiyor, görkemli yaratıkları hedef alıyor. gücümüzü sembolize eder. Ama ejderhalar dışında başka hayvanlar da öldürüldü. Bu, gölgelerin bir sonraki saldırısının insanlara olabileceği anlamına mı geliyor?

Vakit geldi. Bunu önce Sterling'le özel olarak konuşmayı ummama rağmen, bildiklerimi onlara anlatmak zorundayım. "Ejderhalar gitmiş olabilir çünkü-"

Jasper sözlerimi elinin tersiyle itti. "Evet, teşekkür ederim, Lark. bağlantı çok açık. Bastian, biraz daha iyileştikten sonra, o yerleri işaretlemek için yanına bir bölük asker al."

"Elbette, Majesteleri." Bastian bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor ama ben başımı hafifçe sallıyorum.

Bir şekilde kralı beni dinlemesi için ikna etmeliyim. "Ya karşılaştığımız şey sadece şans ya da doğal afet değilse? Ya bir şey... uyandıysa? Kadim ve unutulmuş bir şey, hem ejderhaların hem de alikornların yaşamıyla besleniyorsa? Ve diğer hayvanların da?"

Kral Jasper sanki indireceğim darbeye hazırlanıyormuş gibi sertleşiyor. "Devam et."

Sonra da geyik hakkında bildiğim her şeyi anlattım. alicorns. Bugünkü korkunç ölümüne yakın deneyimim. Ejderhaların dehşeti. Tüm bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu düşünüyorum... Bu gölge yaratıkların sorumlu olduğunu.

Bitirdiğimde oda o kadar sessiz ki kendi kalp atışlarımı duyabiliyorum.

Şaşkın. Buradaki herkesi ve bana nasıl baktıklarını tanımlamak için düşünemediğim tek kelime bu.

"Zamanımın önemli bir bölümünü Kraliyet Arşivlerinizde geçiriyorum. Ejderha çağırınlar hakkında bilgi ararken

"Sürüklenerek başka bir kitap buldum, *Wurm Ana'nın Günlükleri*."

Yemin ederim, kral şaşkınlıkla irkildi.

Buraya kadar geldim, bari bitireyim. "İlk başta bunun kurgusal bir hikâye olduğunu düşünmüştüm. Hayvanların canını emerek hayatta kalan ve gelişen korkunç bir varlığın hikâyesi. Ama bugün bu gölge yaratıklarla karşılaştıktan sonra..."

Sterling ve Bastian pür dikkat dinliyorlar. Kral bile -hayır, *özellikle kral-* sanki hikâyemin bir değeri varmış gibi her kelimeyi *dikkatle* dinliyor.

"Eğer böyle yaratıklar varsa, belki de tarihten çoktan silinmişlerdir, bu hepimizin tanık olduğu şeyi açıklar... benim gördüğüm şeyi ilk elden." Kendime rağmen sesim inanç ve şüphe arasında gidip geliyor. "Kabul ediyorum, kulağa fantastik geliyor, ancak tarihimizin büyük bir kısmı, düzgün bir şekilde kaydedilmezse, efsanelere yem olabilir."

"Bu yaratıklara olan şeyin bu olduğuna mı inanıyorsunuz?" Bastian duraksıyor, sanki benim açıklamamı düşünüyormuş gibi kulağını çeğiştiriyor. "Bir isimleri var mı?"

"Tarihlerde onlardan gölgelerin yaratıkları olarak bahsedilir." Bu küçük ayrıntıyı daha dün keşfetmiştim. "Böyle bir iğrençlik uykusundan uyandırılmış ve hortumlanan her yaşamla daha da korkunç hale gelmiş olabilir mi?"

Kralın yüzü solar. "Gölgelerin yaratıkları mı? Söylediğiniz bu muydu?"

"Evet, Majesteleri."

Kötü bir küfür savuruyor ve yüzü daha da kızarıyor. "Drachen," diye fısıldıyor.

Teorimi anlatmaya başladığımdan beri ikinci kez herkes sessizliğe gömüldü.

Sterling'in boğazı yutkunmak için çalışıyor. "Ne?" "Onlara drachen deniyor."

Birkaç saniye içinde kralın özel odası bir dizi soru ve teoriyle çalkalanmaya başlar.

Sonunda Jasper elini kaldırır ve ortama sessizlik hakim olur. tekrar. "Sorularınızı tutun, ben açıklayacağım. *Wurm Ana*'nın *Günlükleri*'ni okumadım ama varlığından haberdardım. Sen okumaya başladığında merakım arttı Lark ve az önce gölgelerin yaratıklarından bahsettiğinde, işte o zaman kehanetle olan bağlantı."

Neden bahsediyor bu? "Korkarım anlamıyorum. "Korkarım anlamıyorum.

Kehaneti okudum ve drachen olarak bilinen yaratıklarla ilgili bir şey görmedim."

Kral odanın köşesindeki masaya doğru ilerler, bir çekmeceyi açar ve bir parça parşömen çıkarır. "Başka bir kitapta kehanete bir ek buldum."

Bakışlarım her satırın üzerinde gezinirken, kelimeleri hafızama kaydediyorum.

Drachen'e kulak ver

*Gölgelerin yaratıkları,
Karanlıktan doğanlar
Bane'in güçlendirilmesi,
Ursulların iyileştirilmesi Birçok
kişinin ölümü.*

Ejderhaların çocuğu

*ama kimsenin
çocuğu değil.
Tirene'den değil.
Ne de Aclaris.
Canlı canlı gömülen bir ejderha
çağırıcı, sadece ölmek için ortaya
çıkarıldı.
Ateşte dövülmüş,
Küllerinden yeniden doğdu,
Kayıp varis dünyaları yıkacak ve
dünyaları kurtaracak.*

Kelimeleri okuduğumda çenemin yere çarptığından eminim. Kağıdı, pasajı yüksek sesle okuyan krala geri vermeden önce bir kez daha gözden geçiriyorum.

Neden? Kral Jasper neden kehanetin ilk kısmını kendine sakladı? Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Krala bitirmesi için biraz zaman veriyorum. Sonra, onu kızdırma riskini göze alarak, aklımdan geçenleri söyledim. Daha önce karşılaştığım

bu korkunç yaratıklar, zaman bizim tarafımızda değil.

"Majesteleri, anlamadığım bir şey var. Eğer tüm bu kehaneti, drachenleri biliyorsanız, neden krallığı bilgilendirmediniz?"

Bir iç çeker ve omuzları düşer. İlk defa

Tanıştığımızdan beri asil ve sağlıklı bir havası yok. Bunun yerine, tüm gösteriştten sıyrılmış, yorgun ve yaşlı bir adam gibi davranıyor. "Bu sadece bir şüpheydi, yanıldığımı umduğum bir şüphe. Yanılmış olsaydım, halk arasında yaygın bir paniğe ve kafa karışıklığına neden olurdu."

Geçerli bir sebep ama yine de anlamıyorum. "Tamam. Bunu söylerken saygısızlık etmek istemem ama madem kroniklerden haberdardın, neden onları okumadın?"

"Söyleyeceklerim bu odadan dışarı çıkmayacak." Herkesin gözlerinin içine bakarak uyarıyor. "Kitap ritüellerle korunuyor.

Sihirli. Tirene'nin kadim kraliçesi Kraliçe Aero'nun kızı tarafından kaleme alınmış. Kitaba sadece onun soyundan gelenler dokunabilir."

"Yani... Lark onun soyundan geliyor." Bastian kendi düşüncelerimi seslendiriyor ve bu ima karşısında aklım başımdan gidiyor.

Ben bir kraliçenin soyundan geliyorum.

"Neden sadece onun soyundan gelenler kitabı okuyabilsin ki?"

Bastian yüksek sesle merak ediyor.

"Ejderha çağırıcı soylarından dolayı, Aero'nun ailesi

Drachen'larla savaşmış ve uzun zaman önce neredeyse yok edilmişlerdi. Veliaht prenses kronikleri yazdı, koleksiyonu kurgu olarak maskeleydi ve bir şekilde tozlanıp yok olması için Kraliyet Arşivleri'ne sakladı. unutulmuştu. Drachen yeniden ortaya çıkarsa, torunlarından birinin onu bulup okuyacağı günü bekliyor."

Hâlâ sindirmem gereken çok şey ve kafamda çok fazla soru var. "Bu gölge yaratıklar... Drachenler. Onları nasıl yenebiliriz? Kitapta yazmıyor."

"Henüz bilmiyorum," dedi Jasper şaşırtıcı bir saygıyla başını eğerek, "ama bence bir ejderha çağırıcısı olarak onların çöküşü."

Sterling konuşmak için ağzını açar, ancak konuşmadan odanın dışında bir kargaşa patlak verir.

Çaresizlik haykırışları ve çığlıkları gece havasında yankılanıyor, pencerelerin dışından başlayıp koridora doğru ilerliyor. Metalin taşa sürtünme ve sürtünme sesleri süitin kapısında yankılanıyor.

Ayağā kalkıyorum, kalbim acımasızca çarpıyor.

Kapı, odaya girmek için kelimenin tam anlamıyla takla atan bir avuç muhafızın gücüyle patlayarak açılır. Yüzleri kül rengi, gözleri dehşetten kocaman ve zırhları kanla kaplı.

"Majesteleri, öldüler," diye soluk soluğā bağılıyor biri. "Yarım düzine... boğazları parçalanmış..."

Safrayı bastırmak için sertçe yutkunuyorum. Boğazlar... Zırhında bunlar var. Birinin parçaları.

Derin nefesler. Yavaş, derin nefesler.

"Bu... siyah gölgeli yaratıklar tarafından." Son muhafız geniş, odaklanmamış gözlerle içeri girer. "Gölgelerden yapılmışlar ama aynı zamanda bedenseller."

Drachen geldi.

KIRKINCI Bölüm

Deri zırhlara bürünmüş, göğüs parçaları ve miğferleri çelikten yapılmış askerler bir haydut dalgası gibi kralın odasına doluşur.

Kan içinde değiller, diğerleri kadar şaşkın ya da korkmuş da değiller. Kılıçlarını çekmişler ama onlar da kanlı değil.

Öndeki adam hiç vakit kaybetmeden Sterling'e koşup Emirler. Bu ses Agnar'a ait. Diğerlerini tanımıyorum. Tam zırhları ve sıkı miğferleri ile onları tanımak.

Ne olursa olsun, bir lidere ihtiyaç duyan dağınık güçler. Ve bana zerre kadar dikkat etmiyorlar.

Sterling ve Jasper talimatlar yağdırmaya başlıyor ve ben açık kapıdan dışarı bakıyorum. Dışarıda bir yerde, çığlıkların arasında annem ve kız kardeşim. Leesa bana kuzeybatı kanadında olduğunu söyledi. Kral'ın odaları doğu kanadında.

Onlara ulaşmak için ne kadar uzağa gitmem gerektiğini düşünmek bile sinirlerimi geriyor. Nefesim hızlanıyor.

"Gidelim." Kralın ani emri beni etrafımda döndürdü. "Knox, Lark'ı sana emanet ediyorum. Onu güvende tut."

Korumak istediği ben değilim. Gerçekten değil. Benim kanım ve ejderha çağırma yeteneklerim.

Sterling başını sallayarak çenesini kaldırdı ve sıranın önüne doğru ilerledi. "Emirlerinizi aldınız. Kimildayın!"

İki muhafız beni kuşatıyor, ama neyse ki Tirene'ye vardığımda yaptıkları gibi beni yakalayıp yarı sürüklemiyorlar.

İleride, Sterling kapıda duraklıyor ve geri kalanımıza onu takip etmemizi işaret etmeden önce her iki yönü de kontrol ediyor.

Odadan çıkarken otomatik olarak silahlarımı kontrol ediyorum. Yayım ve sadağım sırtımda, kısa kılıcım yanımda kınında.

Kafalarımız dönüyor, altı ya da sekiz kişilik gruplar halinde koridorlarda dolaşıyoruz.

Sterling ve ben beş askerle birlikteyiz. Jasper ve Agnar yarım düzine kadar adamdan oluşan başka bir grubun başında ve Bastian ve diğerlerine önderlik ediyor. Uzaklardaki acı çığlıklarının ve yardım çağrılarının yankıları etrafımızda yankılanıyor, sayıları ve yoğunlukları artıyor.

İçimde korku bir engerek yılanı gibi başını kaldırıyor ama onu geri itiyorum. Bunun için zaman yok.

Avluya açılan ilk kapıya yöneliyoruz. açıklığın her iki yanındaki fenerler tarafından aydınlatılıyor. Her zamanki gibi, güçlendirilmiş kapılar açık duruyor. Serin gece havası, günün sıcaklığını kovmak için sarayın içine doluyor.

Sterling duraklıyor, devam etmemize izin vermeden önce saldırganları kontrol ediyor.

Köşeyi dönünce sarayın avlusu ortaya çıkar. Kasvet, yanan bahçe meşaleleri arasında yirmi adım boyunca uzanıyor ve sadece zayıf ay ışığı çimenlerin üzerine yayılmış cesetleri ortaya çıkarıyor.

Hizmetkârlar, soylular, askerler ve hatta pijamalı çocuklar çimlerin üzerinde yüzüstü yatıyor.

Bu manzara kalbimi acımasız bir mengeneye hapsediyor ve kaslarımın dehşetle sıvılaşmasına neden oluyor.

Her yüz, yeşilliklerin kalın halısı içinde gizlenmiş, sanki ölmüşler ve sonra düşmüşler gibi.

Herhangi birini tanıyor muyum? Bütün bu kan nerede?

Üniformalar, giysiler, gecelikler ve kepler Kıpırmızı. Ama bahçelere giden bakımlı çimenliklerde hiç iz yok.

Sterling'in grubu ileri atılıyor ve onlar cesetleri inceleyip başlarını sallayıp yollarına devam ederken yakınımda kalıyorum.

Annemi ve kız kardeşimi tekrar düşündüğümde midem bulanıyor. Burada, kaosun arasında mı?

Etrafıma bakınırken Jasper'ı gördüm. Grubundaki askerler kılıçlarını çekmiş ve etrafında koruyucu bir halka oluşturmuşlardı.

Grubum ay ışığının aydınlattığı patikalara doğru ilerliyor. Etrafımız dekoratif süslemelerin şekillendirdiği gölgelerle çevrili.

Tepede, pencereler ve kapılar çatırdayarak açılıyor ve doğaçlama toplu mezarın üzerine daha fazla ışık saçıyor.

Katliamın üzerinde, soylular ve halktan kişiler, balkonlarında safir ve zümrüitten kanatlar açarak

Ejderhaların uçuşunu anımsatan bir göçle gökyüzünün güvenliği.

Ejderhalarla başlayan şey şimdi tüm Tirene'nin başına bela oldu. Ejderhalar kaçmasaydı, başlarına bu gelir miydi? Çocuklara olan bu mu?

Kılıcımı daha sıkı kavriyorum. *Odaklan. Uyanık kal. Hayatta kal.*

Hava kötülük kokuyor. Bizi avlayan her neyse, burada. Şimdi. Daha önce bildiklerimize benzemeyen bir tehdit.

Nyc, gece ve karanlığın tanrıçası, yardımımıza gel.

"Tanrılar adına." Yanımdaki asker bir hizmetçinin cesedini işaret ediyor. Kendi kendine saraydan dışarı kayıyor.

Kolları ve bacakları arkasına doğru uzanıyor ve kaldırım taşları. Ceset ancak gölgeli çimenlere ulaştığında yürüyüşünü durduruyor.

Tenim doğal olmayan bir ürpertiyle karıncalanıyor. Etrafımda dönüyorum, arıyorum, her duyum ölümün orada beklediğini söylüyor, ama sadece boş hava buluyorum.

Sterling'in askerlerinden biri, yere dökülmüş mürekkep gibi sızan bir gölgenin içinden kılıç sallayarak saldırıyor.

Askerin nafile saldırısı topraktan başka bir şeyle karşılaşmaz. Kırbaç gibi bir hareketle, bir gölge yukarı fırlar ve boğazının ön kısmını yutar. bırakmadan. Toprağa geri çekilirken cesedi de beraberinde sürükler.

Asker yüzüstü çimlere düşer, boynundan kan akmaktadır.

O öldü.

Gölge kayarken göğsümde korku kök salıyor.
ölen askerin etrafını sarıyor. Akmaya başladığı hızla, kıpkırmızı nehir
durur. Kan sadece... orada değil.

Gitti.

Farkına vardıkça boğazımda safra birikiyor. Kan akışı durmadı.
Karanlığın içinde kayboluyor.

Hizmetçiye dönüyorum. Vücudunun etrafında kan birikintileri
yok ama patika taşlarında kırmızı çizgiler var.

Hava ciğerlerimde donuyor.

"Drachen onların kanını içiyor." Kılıcımın kabzasını sıkıca kavrayıp
kalp atışlarımın sabitlenmesini istiyorum. *Nefes al. Nefes ver.* "Göster
kendini."

Anormal bir rüzgâr cevap veriyor, kemiklerimi ürpertiyor. Havada
ham bir güç dalgalanıyor ve ensemde binlerce küçük tüy yükseliyor.
Kılıcımı kaldırıp görünmeyen güçle yüzleşmek için dönüyorum.

Gölge, kılıcımı avuçlarımdan söken ezici bir güçle dışa doğru
kabarıyor. Sert zeminde geriye doğru tökezledim.
kaldırım taşları. Etrafımdaki askerler düşmanla yüzleşmeye hazır
bir şekilde öne çıkıyorlar.

Ama karanlık bir kez daha boş.

"Lark!" Çizmeler yere vuruyor ve Sterling ile kalan üç adamı bana
doğru koşarken dönüyorum.

Beni ayağa kaldırırken bakışlarımız kilitleniyor, kahverengi gözleri
etrafımızı saran dehşeti yansıtıyor. İçgüdüsel olarak
kılıç düştü.

Bir çığlık daha duyuyorum ve bu sefer sesi tanıdığımı eminim.
"Leesa!"

Arkamı döndüğümde, yirmi adım ötede onu görüyorum. Onu.
Tanıdık yüzü korkudan kaskatı kesilmiş, bir zamanlar pırıl pırıl olan gözleri
cam gibi olmuştur. Kapı aralığından dışarı adım atıyor, apliklerin yanından
geçerken gölgesi ondan uzaklaşıyor.

Ama...hayır. Bu onun gölgesi değil. Gölge yaratıklardan biri.

Bir Drachen.

Kitaptan bir satır kafamda canlanıyor.

Karanlıkta gölgelerle savaşılamazsın.

Bu düşünce kafamın içinde aniden beliren ve ilham veren ruhani bir sestir.

Yardım et, Nyc.

Kılıcı unutup ellerimi kaldırıyorum ve büyümü çağırıyorum. Tüm acım, öfkem ve korkum uzuvlarımdan akıyor. Saniyeler içinde, ısı oluşur ve patlayarak havayı ani bir alevle püskürtür.

Göz açıp kapayıncaya kadar, görünmeyen görünür hale gelir.

Ağaçlar, duvar halıları ve çitler alevlerle tutuşurken, gölge yaratık artık karanlıkta saklanamaz.

Işığa maruz kaldığında değil.

Ejderha türünün korkunç bir alay konusu olan bu form, açılmakta olan kanatların üzerinde uzanan grotesk bir şekilde uzatılmış bir boyuna sahiptir. Lekeli

Özünden kötülük damlıyor, havada sürünen ve dans eden dallarla süslenmiş.

Ve kız kardeşimi istiyor.

Sanki büyülenmiş gibi, yüzü solgun ve korkudan çarpılmış bir halde titreyerek öne doğru bir adım atıyor.

"Leesa!" Cevap vermiyor, gözünü bile kırpmıyor. Karanlığın, avını bütünüyle yutan bir yılan gibi titreşerek kıvrıldığına şahit olduğumda içimdeki korku kıvrılıyor. "Leesa, bana bak!"

Çaresizlik göğsümü tırmalıyor, önümdeki sahne kabuslardan birinin dışı vurumu. "Bırakın onu!" Emrimle birlikte her açıdan fırlayan ateş şeritleri karanlığı delip geçiyor.

Alevler onu sardığında gölge delici bir çığlık atıyor. Tiz ve insanlık dışı bu çığlık ayaklarımızın altındaki taşları titretiyor.

Sonra sessizlik.

Kaybolan karanlık Leesa'nın üzerindeki etkisini bırakır. Nefes nefese kalır, vücudu gevşemeden önce sarkar.

İleri atılarak, kafası kaldırım taşlı yola çarpmadan hemen önce onu yakalıyorum. "Beni duyabiliyor musun?" Hiçbir kan izi ya da yaralar. "Leesa!"

Bastian yanımda dizlerinin üzerine çöktüğünde başımı kaldırıyorum. Nabzını, nefes alışını kontrol ediyor.

Kıpırdanıyor, kendine gelirken gözlerini kırıştırıyor.

Bastian onun yanağını okşarken ben de başını kucağıma alıyorum. Alına bir öpücük konduruyor. "Ne oldu?"

"Ben... üşüyordum. Çok üşüyordum. Korkuyordum." Gözleri odaklanmıyor ve nefesi kısa, panik patlamalar halinde geliyor. "O... şey... beni çağırdı. Ben... ayrılamadım. Beni öldüreceğini sandım."

Sterling'e bakıyorum ama dinlemiyor, onun yerine iki askere avlunun ortasında büyük bir ateş yakmaları talimatını verdi.

"Her şey yolunda." Leesa'nın saçlarını okşuyorum. "Artık güvendesin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Bastian Leesa'nın elini kendi elinin arasına sıkıştırır. "Lark'ın alevi onu kovaladı. Eğer geri gelirse, daha fazla saldırı olursa, hazır olmalıyız."

Korkumu küçücük bir topa sıkıştırıp, onu zihinsel kutu ve kapağı kilitle. Tıpkı ejderhaların korkusu beni neredeyse ele geçirdiğinde yaptığım gibi.

Sonra tüm kutuyu bir öfke ve ateş tabakasıyla sardım.

Bu canavar kız kardeşimi katletmeye çalıştı.

Öfkeme odaklanarak ayağa kalkıyorum. Leesa'yla oturduğum kısa süre içinde Sterling birkaç muhafıza grubumuzun etrafında bir ateş çemberi oluşturttu ve bu işe yarıyor gibi görünüyor. Şimdilik.

Sterling'e doğru ilerlerken, onun ve Jasper'ın sessiz konuşmalarını duyunca duruyorum.

"Onu sevdiğini söyleyebilirim kardeşim, ama onunla evlenmeliyim." Jasper'ın sesi kötü niyet ya da tehdit içermiyor. "Bu sadece nişandan daha fazlası. Taht iddiamı meşrulaştırmalıyım. Uzun zaman önce, bir Barda Drachen tarafından yaratılan kaosun ortasında Aero soyundan tahtı gasp etti."

Öfke içimde alevleniyor, yakabileceğim tüm ateşlerden daha sıcak. Ne diyor bu? Tacın bana ait olduğunu mu? Ve ben onunla evleneceğim-

Bir muhafızın acı dolu çılgılığı kargaşayı yararak dikkatimi Jasper'ın entrikalarından uzaklaştırıyor.

"Onu geri götürün!" Uyarım çok geç geldi.

Bir drachen, adamı yere düşürmeden önce boğazını parçalıyor. Kan fışkırıyor, onu uzağa çeken aynı gölge tarafından yutuluyor.

Bu neredeyse Leesa'nın başına geliyordu. Eğer müdahale etmeseydim.

Omurgamdan yukarı tırmanan korkunun beni ele geçirmesine izin vermeyi reddediyorum.

Kal. Odaklan.

Sterling kralı çemberin ortasına, alevlerin korumasından daha uzağa itiyor. Gözlerimi kısarak, ateşli kalkanlarımızın dışındaki alana konsantre olmaya çalışıyorum. Gölgeler kıvrılıp bükülüyor, bize ulaşmaya çalışırken birbirlerinin üzerine dökülüyorlar. Drachen bir Tek bir varlık değil, birbiri üzerine devrilen gölgelerden oluşan bir kolaj.

Onlardan en az bir düzine var.

Ve etrafımızda toplanıyorlar, ateş ışığının hemen dışında.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve dudaklarım bir hırıltıyla geri çekiliyor. Öfkeyle fokurduyorum, nefesim o kadar sıcak ki dilimi kurutuyor.

Sadece tek bir şey bana böyle hissettirdi. Bu duygular tamamen bana ait değil.

Ejderhalar... geliyorlar.

Geceleyin gökyüzüne bakıyorum.

inen ejderhalar. Çenelerini açıyorlar, alevler gölgelerde saklanan drahenlere doğru koşuyor.

Bu muhteşem hayvanlar benim gazabımın yankısı... atalarımın topraklarını koruma duygularımın kaynağı.

Şimdilik ne kral, ne taht, ne de politika var. Sadece yaşam mücadelesi var.

Ve bu mücadeleyi ben yöneteceğim.

Ama önümde uzanan şey kalbimin atmasını engelliyor.

Arkamdaki sönmekte olan ateşler kaosun üzerine uzun gölgeler düşürürken, Drachen yaklaşıyor.

Askerler ve muhafızlar etrafımızdaki ışığı canlı tutmak için çabılıyor, ancak yaklaşan karanlığa karşı zayıf bir şekilde titriyor, tıpkı bir görünmeyen bir güç onu söndürüyor.

Yerde daha fazla ceset var.

Çatışmanın arasında, Bastian sersemlemiş bir Leesa'nın başında duruyor ve ateşli patlamalarla bir draheni uzak tutuyor. Sızan siyah gölgelerin dalları titreşiyor ve kıvrılıyor. Yaklaşıyorum ama boğuk bir ses beni durduruyor.

Etrafımda dönüyorum.

Tanımadığım bir asker korku içinde donmuş duruyor, kılıcı elinde titriyor.

Agnar sağımda belirttiğinde onlara doğru koşmaya başlıyorum. Grubun uzak tarafında, Sterling son asker olarak tek başına duruyor. düşer, vücudu kaskatı kesilir ve bakışları önünde duran ejderha büyüklüğündeki drahone sabitlenir.

Azalan koruma alevlerini terk edip karanlığa yaklaştıkça içimdeki korku yayılıyor.

Diğerleri kendi hayatta kalma savaşlarına o kadar dalmışlardır ki, prensin kesin bir sonla karşı karşıya olduğunu fark edemezler.

"Sterling! Hayır!"

Kalbim tekliyor.

Yanımda, Agnar isimsiz askere eliyle işaret ediyor. "Prense git! Ben burada kalacağım."

Ejderhaların meydan okuyan kükremeleri göklerde gürliyor. Tehlikedeki ejderha çağırıcıları için öfke senfonisi. Hepsile aramdaki bu taze ama sağlam bağ, zihnimle onlara ulaşip yardımlarını isterken can simidim oluyor.

Ama aşkım çok uzakta. Ejder Ateşi onu Drachen'dan daha yavaş ve daha çok acı çektirerek öldürür.

Bir çığlık, o anki kırılğan umudu paramparça eder.

Ben tepki veremeden, Jasper kılıcını havaya kaldırmış Sterling'e doğru koşmaya başladı.

Kral muhafız çemberinden fırlayarak omzunu kardeşine çarptı ve Sterling'i kenara savurdu. Jasper karanlığı yararak bıçağını drachen'e sapladı, sanki suyu deler gibi. Silahı hayalet benzeri yaratığın içinden geçip gidiyor.

Ve tamamen etkisiz. Jasper'ın

hiç şansı yok.

Yaratık hızlı ve acımasız bir hareketle saldırır. Jasper'ın boğazından fışkıran koyu ve derin kan, zemini kraliyet rengine boyuyor.

O aşığı çekilmeden önce kan.

"Jasper!" Sterling kardeşinin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Kralın özverili davranışı bana yaklaşmak için yeterli zamanı kazandırdı. Koşarken bile bu mesafeden ıskalayamam.

Sıcaklık damarlarımda dolaşıyor; varlığımın çekirdeğinden yayılan öfke ve büyü'nün yakıcı dalgası.

Yumruklarımı sıkıyorum ve bir irade dalgasıyla Drachen'a ateşten bir mızrak fırlatıyorum.

Yaratık fırtınadaki duman gibi kayboluyor. Bir dakika, orada. Sonra, gitti.

Kalbim küt küt atarken ve botlarım vururken Sterling'e doğru koşuyorum.

Sonunda onlara ulaştım.

Sterling kralı tutuyor, nazik bir eliyle kardeşinin dudaklarına bastırıyor. "Konuşmayı kes, Jas. İyileşeceksin. Şifacıyı getireceğiz ve..."

"Evlen... Lark." Kral'ın dudakları arasında kan fokurduyor ve Son sözlerini kardeşine son bir emir vermek için kullanırken boğazındaki yara.

Kral son bir kez nefes nefese kalır. Ve sonra gitti.

Sterling'in kederli feryadı kargaşayı delip geçiyor ve kalbimi pençeliyor. Jasper'ın cansız bedenini kucaklıyor, yüzü acıdan iki büklüm olmuş.

Drachen bir can daha alamaz. Onlara izin vermeyeceğim.

Bugün olmaz.

"Ejderhalar, beni duyun! Bu gölge yaratıkları evimizden kovun!" Sözlerimle birlikte kararlılığımı da onlara yönlendiriyorum, Evimizi ve sevdiklerimizi korumak için duyduğum tüm arzuyu yansıtarak.

Kükremeleri havada patlıyor, bir öfke ve güç kakofonisi.

En büyük erkek olan Ryu bakışlarımı karşılıyor ve aramızda bir anlayış geçiyor.

"Herkes yere yatsın, hemen!" Bastian, Leesa'nın üzerine yığılırken ben de kendimi Sterling'in üzerine atıyorum. Askerler ve kalan muhafızlar

Ejderhalar nefes alırken ben de onları takip ediyorum. Agnar beni korumaya çalışıyor ama onu kenara itiyorum.

Çalışmak için odaya ihtiyacım var.

Üstümüzde, ejderhalar katı bir halka halinde öfkelerini serbest bırakıyor. Beyaz alevler, erimiş öfke nehirleri gibi ağızlarından akıyor.

Havayı yakacak kadar yoğun bir sıcaklık üzerime çöküyor.

Güçlü ve iradeli bir itiş gücüyle büyümü genişletiyor, halkımın düşmüş formlarının etrafında bir kalkan haline getiriyorum.

Ateş benim emrimle eğiliyor, etrafımızı sarıyor. Kükürt ve duman havayı doldururken, ateşin yolundaki her şey alevlere yenik düşüyor. alev.

Drachen saldırı altında bocalıyor, karanlığın dalları parlak, amansız sığağa karşı buharlaşıyor. İmkânsız gibi görünüyor ama gölge ve kötölükten doğan yaratıklar ejderhaların gazabına dayanamıyor.

Son kor da sönerken, isin ve yıkıntının ortasında duruyorum. A Drachen'ın varlığının bıraktığı soğuk boşluğun bir yankısı olan ürperti omurgamdan aşağı süzölüyor.

Şimdilik... gittiler.

Bu savaşı kazandık, ama ne pahasına?

Devam edecek...

Sırada ne var?

ÜCRETSİZ Bonus Hikaye

Lark ve Sterling'in ilk öpüşmesini Sterling'in bakış açısından deneyimlemek ister misiniz? Gerçekte nasıl hissettiğini öğrenmek için bonus hikayeyi okuyun.
bölüm 25'in alternatif versiyonu.

ÜCRETSİZ bonus hikayenizi bugün almak için [BURAYA](#) tıklayın!

BONUS STORY

KINGDOM
OF
SHADOWS
AND
WINGS

NINA FROST

Özel Okuyucu Topluluğuna Katılın ve Tirene'nin Derinliklerine Dalın!

Yeni çıkan kitapları, kapak tanıtımlarını ve özel içerikler - hepsi sizin gibi hayranlar için hazırlandı! Haber bültenime **kaydolun** ve heyecan verici avantajların kilidini açın:

- **Yeni Çıkan Kitaplara Erken Erişim** - Gelecek kitaplardan ve çıkış tarihlerinden ilk siz haberdar olun.
- **Özel Kaçamaklar** - Bölümlere, çizimlere ve bonus içeriklere içeriden göz atın.
- **Eşantyonlar ve Özel Teklifler** - Ücretsiz kitaplar, özel ürünler ve daha fazlasını kazanmak için katılın
- **ARC Ekibi Davetiyeleri** - İleri Okuyucu Kopyası ekibine katılın ve hikayeyi şekillendirmeye yardımcı olun!

İçeriden güncellemeleri seven bir kitapsever topluluğuna hazırsanız, aşağıdaki bağlantıya tıklayarak bugün kaydolun - sizi ağırlamak için sabırsızlanıyorum!

[ABONE OLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Teşekkür

Birçok farklı türden hoşlanıyorum, ancak romantizm kalbimin sahibi, fantezi ise yakın bir ikincisi. İki favorimi tek bir hikayede birleştirme fırsatını yakalamak beni çok mutlu bir yazar yapıyor.

Tüm yazarların bildiği gibi, bir kitabın yaratılmasında ilk fikirden son yayına kadar geçen sürede yapılan iş miktarı hiç de az değildir. Şaka. Bu yolculuk pek çok insanın desteğini gerektiriyor ve minnettarlığımı ifade etmezsem ihmalkâr davranmış olurum.

Kitabı daha güçlü hale getirmeme yardımcı oldukları ve Merriam-Webster'ın tuhaf, hipen-fobik yöntemleri (yeniden güvence altına alındı, MW? Gerçekten mi?) konusunda benimle bağ kurdukları için editör ekibime teşekkür ederim.

Kapak sanatçıma sesleniyorum, çünkü hiç kimse benim sanattan yoksun eserlerime maruz kalmamalı.

RoseHarbor Yayıncılık'a yeni bir yazara şans vererek hayallerimi gerçekleştirdiği için çok teşekkür ederim.

Beta okuyucuları, heyecanınızı ve geri bildirimlerinizi çok takdir ediyorum. Ayrıca, beni aralarına kabul eden ve yol boyunca bilgilerini paylaşan küçük yazar grubuna da teşekkürler.

Hayallerimin peşinden koşarken yanımda oldukları için aileme ve arkadaşlarıma inanılmaz derecede minnettarım. Hepinize çok sevgiler, muah!

Son olarak kitabımı indirdiğiniz ve bana dikkatinizi ve zamanınızı ayırdığınız için siz okuyuculara sesleniyorum. Her birinize minnettarım!

Nina

NINA Frost Hakkında

Nina Frost'un hikâye yaratma tutkusu ilkokulda onu ağlatan kitap sonlarını yeniden yazmaya başladığında başladı. Fantastik dünyaları, kahkahalarla güldüren şakaları, asla pes etmeyen cesur kadın kahramanları ve onlara sıırıslıklam aşık olan çileden çıkarıcı ama karşı konulmaz kahramanları seviyor.

Doğma büyüme Kaliforniyalı olan Nina, yazı yazmadığı zamanların çoğunu dışarıda geçiriyor, güneşli havanın tadını çıkarıyor, bir yandan da mevsimlerin eksikliğinden yakınıyor. Okumaktan, şelale yürüyüşlerinden ve kocası, çocukları ve kürklü bebekleriyle kanepede sörf yapmaktan hoşlanıyor.

Nina Frost hakkında daha fazla bilgiyi web sitesinde [bulabilirsiniz.](http://www.AuthorNinaFrost.com)
www.AuthorNinaFrost.com

Nina ile çevrimiçi bağlantı kurun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

